

В неговия свят никой не е такъв,
каквото изглежда,
а животът е смъртоносна игра
с безпощадни правила.

ДЕЙВИД МОРЕЛ

БРАТСТВОТО НА КАМЪКА

КРОНОС

Дейвид Морел

Братството на камъка

На майка ми Беатрис – с любов

„С дисциплината и личните саможертви професията на разузнавача много наподобява живота на монасите от средновековните ордени“

Доклад на сенатската комисия по някои проблеми на разузнаването,
1976

ПРОЛОГ

Воините на Бога

Пустинните отци

Египет, 381 година.

Разпокъсана и раздирана от междуособни вражди, Римската империя прави отчаян опит за обединение, като избира Християнството за единствена официална религия. Няколко ревностни християнски последователи, които не се заблуждавали относно неизбежното проникване на политиката в религията, се оттеглили от обществото и отишли в пустинята на Египет, където заживели в пещери в търсене на мистично единение с Бога. Когато слуховете за тези отшелници се разпространили, към тях се присъединили и други отчаяни от мирската суета християни и основали аскетично общество, подчинено на пост, молитви и физически лишения. След 529 година суровите традиции на мъжете, които някои наричали „светите луди“, започнали да се разпространяват и на север, към Европа.

Така били създадени първите християнски манастири.

Старецът от планината

Персия, 1090 година.

Хасан ибн ал Сабах, водач на една фанатична мюсюлманска секта, възприел убийството като свещено средство в борбата си срещу турските завоеватели и техния съюзник – египетския халиф. Неговата тайна организация, съставена от религиозни убийци, бързо достигнала пределите на Сирия, където последователите му възприели името „Старецът от планината“. През 1096 година кръстоносците нахлуват в Средния Изток и започват своята благословена от папата свещена война срещу мюсюлманите, за да освободят Божи гроб от ръцете на неверниците. Те естествено си навлекли гнева на „Стареца“ и неговите последователи, известни още като „хашишини“. Те пушели хашиш не само за да изпаднат в религиозен екстаз, но и да поддържат сетивата си безчувствени в случай на евентуални мъчения. Но „хашишини“ била дума, която кръстоносците трудно произнасяли.

Те се завърнали в Европа със страшните разкази за „Убийците“.

Свещеният терор

Палестина, 1192.

Макар слънцето да клонеше на залез, пясъкът още не беше изстинал. Заобиколена от пазачи, огромната палатка от тежко корабно платно се къдреше леко от подухващия бриз. Изтощени коне, целите в пот, се появиха откъм съседния лагер, като вдигаха облаци прах. Пред всяка колона яздеше знаменосец. Знамената бяха две – едното с три златни лъва един над друг на червен фон – английското, другото – със златна лилия на син фон – френското. Двете страни никога не постигнаха съгласие, въпреки че бяха обединени от свещената кауза. Французите не можеха да простят на англичаните, че бяха завладели техни земи. Поради обтегнатите отношения нито една от колоните не желаше да пристигне първа и да изпита унижението да чака другата. Съгледвачи и от двете страни, заели позиции по близките дюни, сигнализираха за напредването на всяка от колоните, за да пристигнат и двете едновременно при палатката.

Колоните се срещнаха – напред излязоха по четирима представители от всяка заедно със слугите си. Те се загледаха към голата планина в далечината, където армиите се изтегляха сред димящите руини на замък и джамии с минарета. Обсадата бе безпощадна, взе много жертви и продължи почти три месеца. Но накрая мюсюлманите тук, в Акра, бяха разбити.

Политическите различия между Франция и Англия за момент бяха забравени. Изморени, но непоколебими, воините се поздравяваха един друг за победата, оценявайки по достойнство геройството и смелостта на своите съперници. Гордостта отстъпи място на добрите маниери, които изискваха съперникът да получи привилегията пръв да влезе в палатката. Проблемът беше решен просто. Всеки един от благородниците се съгласи да остави слугите си отвън, за да могат всички едновременно да пристъпят напред.

Вътре те свалиха оръжията, шлемовете и ризниците си. Беше душно. След ослепителния блясък на слънцето, очите им свикваха бавно с оскъдната светлина. Сенките на стражите отвън се очертаваха върху стените на палатката.

Рицарите се огледаха. Това бе Третият кръстоносен поход към

Божи гроб. Първите два ги бяха научили да носят дълги наметала, за да задържат влагата в телата си и да се предпазват от изгарящото слънце. Наметалата бяха светли и привличаха по-малко топлина от ярките дре- хи, с които се кичеха в домовете си. Цветен бе единствено големият червен кръст, който увенчаваше предната част и засъхналите ръждиви петна от кръв.

Мъжете бяха с бради. Въпреки това лицата им изглеждаха изпити и изтощени. Като вдигнаха качулки, за да скрият сплъстените си коси, те пиха вино от пригответените чаши. Предвид целта на срещата водата би била по-подходящо питие – необходими им бяха трезви глави. Тилът на кръстоносния поход обхващаше огромна територия, което бе причина за нередовно снабдяване, затова виното, което пазеха за специални случаи, беше единствената течност. Макар и жадни, рицарите пиха малко. Засега.

Най-високият и най-едрият от тях, един английски лорд, известен с храбростта и сръчността си, заговори пръв, като използва възприетия за подобни случаи френски език. Името му бе Роджър от Съсекс:

– Предлагам първо да си свършим работата, а после да... – той сочи с жест хляба, маслините и сушеното месо, които бяха поставени пред тях.

– Съгласни сме – отвърна водачът на френските кръстоносци Жак дьо Весан. – Крал Ричард няма ли да се присъедини към нас?

– Сметнахме, че е по-благоразумно да не го уведомяваме за тази среща. А вашият крал Филип?

– Съществуват някои въпроси, които е най-добре да обсъдим наса- ме. Ако е необходимо, ще му съобщим за решението ни.

Всеки от тях знаеше какво има предвид другият. Макар че имаха стражи, те самите бяха стражи от най-висок ранг. Бяха задължени да осигуряват защита за своите крале. Подобна задача изискваше мрежа от информатори, които докладваха дори и най-смътните слухове за загово- ри. Тези слухове рядко достигаха до Ричард или Филип. Когато кралят не знае, той няма да живее в постоянен страх и да подозира своите приближени. И най-малкият пропуск можеше да стовари брадвата върху нечий врат.

– Добре тогава – каза един от англичаните, Уилям от Глостър, – предлагам да започваме.

Естеството на групата неочаквано се промени. Докато преди рица- рите ревностно държаха на своята национална принадлежност, сега съ- перничеството изчезна. Бяха като едно цяло.

Настъпи тишина. Атмосферата бе изпълнена с тайнственост.

Англичанинът Роджър от Съсекс държеше библията, която монасите от неговата страна бяха преписали за него. Тя бе подвързана с кожа и украсена със злато. Той я отвори.

– Книга на Даниил. Пасажът, в който Даниил запазва самообладание, въпреки опасността да бъде изяден от лъвовете. Изглежда подходящ.

Ритуалът започна. Осемте рицари образуваха кръг. Като един те тържествено поставиха десните си ръце над Библията и се заклеха.

Подобно на враговете си и поради неудобството да носят със себе си мебели, те седнаха на красивия, мек килим, който войниците им бяха задигнали от падналия мюсюлмански замък. Облегнаха се на възглавниците, сипаха си вино и се обърнаха към Пиер де Летан, който заговори делово:

– Като човек, отговорен за осъществяването на тази среща, ви напомням, че стражите са достатъчно далеч от стените на палатката. Дори ако говорите нормално, никой няма да чуе нищо.

– Така каза и моят слуга – потвърди Балдуин от Кент.

Французинът кимна.

– А моят слуга прецени, че ги наблюдават.

– Да, но моят ми каза още нещо. Вашият крал възнамерява да оттегли армията си от кръстоносния поход на Ричард.

– Така ли?

Балдуин сви очи.

– Точно така.

– Като французи не знаехме, че кръстоносният поход е на Ричард.

– Ще бъде, ако Филип се върне във Франция.

– О да – Пиер отпи от виното си, – вашият слуга има отлични източници за информация. А каза ли ви кога нашият крал възнамерява да ни поведе към къщи?

– След две седмици. Филип има намерение да се възползва от отсъствието на Ричард. В замяна на териториите, които Англия владее във Франция, вашият крал е обещал да подкрепи брата на Ричард в опитите му да се качи на английския престол.

Французинът сви рамене.

– И какво предлагате да правим с тази информация, ако приемем, че е вярна?

Балдуин не отговори.

– Уважавам тактичността ви – Пиер остави чашата си. – Всичко

това означава, че отношенията между нашите страни скоро ще се влошат. Без съмнение от нашите воински умения няма да има нужда.

– А животът няма да е интересен. Което ни връща към причината за тази среща – прекъсна го Жак дьо Весан.

Англичанинът се надигна.

– Да приемем, че информацията ви е достоверна – каза Жак. – Ако наистина напуснем похода след две седмици, ще съжаляваме, че ще оставим нерешен един проблем. Затова, като последен жест на раздяла, в името на братството, в което участваме, бихме желали да ви помогнем да намерите отговор.

Балдуин го изгледа изпитателно.

– Имате предвид...

– Скорошното убийство на вашия съотечественик Конрад от Монферат.

– Простете изненадата ми, не очаквах, че смъртта на един англичанин ще ви разстрои.

– Почти толкова, колкото и предишното убийството на един наш съотечественик – Раймон дьо Шатийон.

Не бяха необходими повече обяснения. Преди шест години примирието между кръстоносците и силите на Саладин бе нарушено, когато Раймон дьо Шатийон нападна кервана на Саладиновата сестра. За това насилие мирно разрешение не бе намерено. Така започна големият мюсюлмански контраудар, наречен „Свещена война“ – „Джихад“. След една година, по време на обсадата на Йерусалим, главата на Раймон бе намерена върху олтара на гробницата в Божи Гроб. До нея лежеше крив нож.

Оттогава станаха дузина подобни убийства, които постигнаха своята цел. Научиха рицарите да се страхуват от нощта. Вчера, след падането на крепостта Акра, главата на Конрад от Монферат бе намерена на олтара, приготвен за отслужване на литургия за победата. До нея лежеше крив нож, за който рицарите вече знаеха, че принадлежи на „Стареца от планината“ и неговите фанатици.

– Убийците – Роджър направи гримаса. – Страхливци. Крадци на живот в тъмнината. Най-достойната смърт за един рицар е да падне в битка, през деня, храбро сражавайки се с врага си, дори ако този враг е езичник. Тези змии нямат понятие за чест, благородство и достойнство. За гордостта на воина. Презряни души!

– Но ги има! – отбеляза Пиер де Летан. – И което е по-важно, много са ефективни. Признавам ви съвсем честно ужасното си предчувствие,

че върху следващия олтар може да намерите моята глава.

Останалите се съгласиха, като споделиха собствените си страхове.

– Все още не можем да направим нищо, освен да поставим повече стражи, докато спим – каза Уилям от Глостър. – Но дори и тогава убийците успяват да се промъкнат. И през най-добрата ни охрана. Сякаш са невидими.

– Не им преписвайте магически качества – отвърна Жак. – Те са хора като всички други. Но много добре обучени.

– Да, по варварски. Няма начин да се биеш с тях – каза Уилям.

– Чудя се дали е така.

Всички погледнаха напрегнато Жак.

– Имаш някакво предложение ли? – запита Роджър.

– Вероятно.

– И какво е то?

– Ще отговорим на огъня с огън.

– Не разбирам. Да използваме техните безсрамни методи срещу тях? Да станем страхливци, да се промъкваме до водачите им, докато спят? Не, това е вече прекалено.

– Само защото не сме го правили досега.

– Защото е против кодекса на рицаря! – изправи се Уилям.

– Но тези подлещи са варвари. Нецивилизовани – добави Жак. – Щом са толкова примитивни, че да не разбират що е чест и достойнство, ние не сме длъжни да ги уважаваме, като спазваме рицарския кодекс.

Тази забележка ги стресна. В палатката настъпи тишина.

– Признавам, че искам отмъщение за Конрад – каза Уилям.

– И за Раймон – напомни му французинът.

– Бясното куче трябва да бъде убито, независимо дали ме гледа в очите или не – каза друг французин и удари с юмрук.

– Но планът ни е неосъществим – прекъсна ги Балдуин. – Мюсюлманите ще познаят всеки от нас, който се опита да се внедри помежду им. Дори нощта няма да скрие цвета на лицата ни.

– И още нещо – добави Роджър. – И да почерним кожата си с нещо, ние не разбираме езика и навиците им. Ако някой от тях ни заговори, или ако направим неправилен жест...

– Не съм предлагал да се внедрим между тях – каза Жак.

– А какво?

– Не ние. Ще изпратим един от техните.

– Невъзможно. Те ни мразят. Къде ще намерим такъв.

– Някой, който е осъзнал грешката на езическата си вяра, който е

станал християнин и е повярвал в единствения Бог.

Англичанинът беше шокиран.

– Искаш да кажеш, че познаваш такъв човек?

Жак кимна.

– В манастира на бенедиктинците в Монте Касино в Италия.

Името им беше познато. Монте Касино бе основан през 529 година и бе един от първите християнски манастири, създадени от пустинните отци, пристигнали от Египет в Европа.

– Когато пътувах насам, преспях една нощ там – поясни Жак. – Получих разрешение да прекарам около час с него, а той – да говори с мен. Християнското му усърдие е забележително. Той принадлежи единствено на Бога.

– Монах?

– Точно така.

– Това е богохулство – каза Уилям. – Да накараш монах да убива!

– За священното дело. За освобождаването на Божи гроб. Спомни си, че самият папа опрости предварително всички грехове, които можем да извършим в този поход. Говорих и със свещениците, които са с нас. Те са уверени, че монахът, когото имам предвид, ще получи опрощение от папата. Като стане воин на Бога, той ще спаси душата си. Ако е вярно, че аз и моите съотечественици се връщаме във Франция след две седмици, мога да спра в Монте Касино. Сигурен съм, че ще се съгласи. Рим не е далече, а благословията на папата ще го изкуши.

Рицарите се загледаха мълчаливо в чашите си.

Балдуин вдигна очи.

– Но той не е обучен.

– Познава историите за убийците. Чувал е за начина, по който действат. Освен това имам и нещо друго на ум.

– Колко време ще ти отнеме?

– Това, което съм намислил ли? Три месеца.

– Трябваше ми цял живот, за да стана добър воин – възкликна Уилям. – Да не забравяме, освен това, че вероятността да го убият е голяма.

– Да, но си струва да опитаме – каза Жак. – Предполагам, че разбирате колко е важен този опит. Разберат ли веднъж тези езичници, че не само ние, но дори един от тях е готов да умре за божията слава...

– Ще спят също толкова неспокойно, колкото и ние сега.

Балдуин го изгледа накриво.

– Значи отговаряме на терора с терор?

– Има разлика – отвърна Жак. – Нашата война е свещена.

ЧАСТ ПЪРВА Изкуплението

Къщата на мъртвите

Намираще се на запад от Куентин, щата Върмонт. На четвърт миля от двупосочното шосе, вдясно от гребена на хълма, скрито отчасти от борови дървета. Околните възвишения бяха по-високи и обрасли с гъсти кленови гори, които сега, през есента, преливаха в оранжеви, жълти и червени тонове. Висока телена ограда вървеше успоредно на пътя, като променяше посоката си под прав ъгъл и изчезваше дълбоко в гората. Трудно можеше да се изчисли площта, тъй като не се виждаше докъде стига оградата, но няма да сте далеч от истината, ако решите, че е поне стотина декара. Най-близката постройка бе една дъсчена бензиностанция, която оставаше доста назад, почти извън полезрението, от другата страна на серпантината. А фабриката за кленов сироп изобщо не се виждаше, защото бе на миля.

Отдалечено и уединено място.

Мирно и спокойно.

Гледайки покрития с борове хълм, човек би могъл да си помисли, че това тайнствено място, заобиколено от прекрасни дървета, сигурно е убежище на някой милионер, където той почива от напрежението на работата, отдаден на незначителни удоволствия.

А може би беше зимен курорт, затворен до падането на снега... Или пък...

Но ако човек само минаваше оттам с кола, никога нямаше да разбере това. Нямаше пощенска кутия, нито някакъв знак на вратата, а самата тя беше заключена с дебела верига и още по-солиден катинар. Алеята от другата страна бе буренясала, цялата в храсталаци и повалени дървета. Все пак ако любопитството продължи ви измъчва, най-добре попитайте във фабриката за сироп. Но сто на сто ще се почувствате още по-незадоволени и объркани. Работниците във фабриката, истински жители на Нова Англия, ще ви говорят с охота за времето, но не и за собствената си или на своите съседни работа. Не бива да им се сърдите. Те наистина не знаят, въпреки че се разнасят какви ли не слухове.

Гледана от въздуха, постройката на хълма бе по-голяма, отколкото се виждаше от пътя. Можеше да се забележи също така, че тя не е единствена. Други по-малки сгради, някои скрити от боровете, оформяха трите страни на квадрат, четвъртата на който бе самата къща. В пространството между тях бяха насадени цветя, храсти и дървета. Две алеи, застлани с бели камъни, се пресичаха в средата на квадрата. Получаваха се едно балансирано, симетрично подредено пространство, което успокояваше окото. По-малките постройки, строени в редица като градски къщички, имаха островърхи покриви, копирайки в умален вид високия алпийски покрив на сградата.

Въпреки голямата площ на имението навън имаше доста малко хора. Дребен пазач почитваше градината. Двама работника събираха ябълки в овощната градина, която се намиреше зад едната редица постройки. Тънка струйка дим се вдигаше от огъня, запален в голямата зеленчукова градина зад другия ред сгради. При това многообразие от земеделски култури, имението сигурно имаше доста обитатели. Но въпреки явните следи на човешко присъствие, то изглеждаше някак изоставено и пусто. Ако имаше гости, изглеждаше странно, че те не желаеха да се възползват от прелестта на тихия есенен ден. Явно имаха много важни причини, за да останат вътре.

Уединението на обитателите беше част от тайнствеността на това място. През 1951 година отнякъде дойдоха цял отряд работници. Странно бе, че този, който бе финансирал строежа, не се възползва от евтината работна ръка тук, затова жителите на Куентин не знаеха какво става на този хълм. Когато работниците поставиха масивната порта и заминаха, местните жители откриха с изненада един доста впечатляващ комплекс. Те си спомниха историите за разработването на атомната бомба в Ню Мексико в края на войната, които бяха чели в пресата. Бяха чували, че правителството построило в пустинята малък град. Местното общество започна да се надява, че бизнесът в града им ще се съживи. Но надеждите им бяха напразни. Най-странното бе, че хората, които отиваха в къщата на хълма, никога не се връщаха обратно.

Къщичката, една от двадесетте еднакви къщички в целия комплекс, бе на два етажа. На долния имаше работна стая, която беше снабдена е всичко, от което нейният обитател се нуждаеше за своите занимания през свободното си време. Някой от обитателите може би рисуваше в момента, или пък правеше скулптури, плетеше, а може би изработваше

дърворезби. Или прекопаваше малката градинка, каквато имаше зад всяка къщичка. А сигурно имаше и такива, които отглеждаха рози.

Обитателят на тази къщичката, в която надникнахме, в момента усилено се занимаваше с гимнастически упражнения и съчиняваше стихове. Той знаеше, че не може да се концентрира, ако тялото му не е в добра форма. Въсщност в своя предишен живот той беше посветил голяма част от времето си, за да изучи основно принципите на Дзен-будизма, защото смяташе, че с помощта на това учение ще извиси духа си. Сега всеки ден в продължение на един час той вдигаше тежести, скачаше на въже, правеше гимнастика и упражняваше различните „ката“ – основните движения на едно от източните бойни изкуства. Той се упражняваше покорно, без да получава удоволствие от укрепването на физиката си, защото знаеше, че тялото е само инструмент на душата. Въсщност видим ефект от тези ежедневни тренировки почти нямаше. Тялото му бе слабо и аскетично. Не му достигаше протеин, който мускулите изискваха, за да се възстановят след изнурителните упражнения. Не ядеше месо. В петък бе само на хляб и вода. Някои дни изобщо не слагаше нищо в уста. Но дисциплината му даваше сила.

Заниманията му с поезия бяха подчинени на друга цел. През първите месеци той се изкушаваше да опише мотивите за своето идване тук, да излее болката си, да се пречисти. Но желанието му да забрави беше по-силно. За да намали напрежението, което отчаяната нужда да изрази по някакъв начин чувствата си пораждаше, той реши да пише „хайку“. Този избор бе свързан с пристрастието му към учението Дзен.

Избра теми, несвързани с нещата, които го разстройваха – песента на птиците, диханието на вятъра. Но естеството на „хайку“, кратката и изчистена форма, която трябваше да постигне, го караха непрекъснато да се стреми да сбива и изчиства изказа си, докато накрая той само седеше и се взираше безпомощно в белия лист пред себе си. Тогава реши да опита да пише сонети. Колебаеше се между Шекспир и Петрарка, всеки от които имаше различен ритъм, но и двамата създаваха перфектно съчинение само в четиринадесет реда. Тази трудна задача го погълна целия. Много повече го интересуваше как пише, а не какво пише. Пишеше за по-маловажни неща и успя да забрави онова, което го тревожеше. Пишеше толкова добре, колкото можеше, без да се възгордява, а с отговорност към задачата, която си е поставил. Знаеше, че красноречието му убягва. Вероятно в някоя друга къщичка някой друг обитател също като него се занимаваше с поезия. Може би той създаваше толкова прекрасни сонети като Шекспир и Петрарка.

Но това нямаше значение. Нищо, с което хората тук се занимаваха – поезия, рисуване, скулптура – нямаше значение. Когато мъжете, които са ги създали умираха, погребваха ги в анонимни, неозначени гробове, а нещата, които оставяха след себе си – дрехите, вещите, сонетите, дори въженцата за скачане изчезваха. Все едно, че никога не са съществували.

Психиатърът, както трябваше да се очаква, беше свещеник. Носеше традиционния черен костюм с бяла якичка. Лицето му имаше сивкав цвят и беше прорязано от няколко дълбоки бръчки. Той запали цигара и погледна Дру.

– Осъзнавате сериозността на молбата си, нали?

– Обмислил съм я най-внимателно.

– Кога взехте това решение?

– Преди три месеца.

– И чакахте...?

– До днес. Исках да обмисля всички последствия. Естествено, трябваше да бъде сигурен.

Свещеникът смукна от цигарата си и замислено загледа Дру. Името му бе отец Хафър. Наближаваше петдесетте. Късата му коса бе със същия сивкав цвят като лицето. Той издуха всмукнатия дим и направи загрижен жест с ръка.

– Естествено. Но другата страна на въпроса е, как можем ние да бъдем сигурни? За сериозността на вашето решение? За вашата решимост и твърдост?

– Не можете.

– Ето в това е проблемът.

– Но аз мога. Това е нещо, от което имам нужда. Аз се отрекох.

– Заради какво?

– Не „заради какво.“

– Моля?

– От какво? – Дру посочи с глава бостънската улица, шумът от която нахлуваше през прозореца на енорийската канцелария.

– От всичко? От целия свят?

Дру не отговори.

– Разбира се, животът на отшелниците цели точно това. Оттегляне от света – каза отец Хафър и сви рамене. – Все пак, не е достатъчно само отрицателното ви отношение към света. Мотивите ви трябва да

бъдат положителни. Да търсите, а не да бягате.

– О, аз наистина търся.

– Какво? – вдигна вежди свещеникът.

– Спасение.

– Един отговор, достоен за възхищение – отецът изтърси пепелта от цигарата си в металния пепелник. – И толкова лесно дойде на езика ви, сякаш беше готов. Отдавна ли сте религиозен?

– От три месеца.

– А преди?

Дру отново не отговори.

– Католик ли сте?

– Бях баптист. Родителите ми бяха много религиозни – като се сети как умряха, той почувства гърлото си сухо. – Често ходехме на църква. Аз приех тайнството на първото причастие, а вие знаете какво значи това. Станах войник на Бога – Дру се усмихна горчиво. – Поне така мислех тогава.

– А след това?

– Думата е „пропаднах“.

– Спазвахте ли великденските пости?

– От тринадесет години не.

– Знаете ли какво означава това?

– Щом не съм ходил на изповед и не съм се причестявал преди Великден, значи съм се откъснал от Бога. Самоотлъчил съм се.

– И сте изложил душата си на смъртна опасност.

– Затова и дойдох при вас. За да се спася.

– Имате предвид душата си.

– Точно така.

Те се изучаваха известно време. Свещеникът се наведе напред, постави лакти на бюрото, а в очите му сякаш просветна интерес.

– Разбира се... Да видим какво сте написал в този формуляр. Значи името ви е Андрю Маклейн.

– Съкратено Дру.

– Но ако приемем вашата молба, ще ви лишим от това име. Както и от всичко останало, което притежавате – кола, къща. Просто вашата самоличност ще изчезне. Ще бъдете никой. Съгласен ли сте?

Дру вдигна рамене.

– Е, какво значение има името? – още една горчива усмивка се появи на устните му. – Роза с друго име...

– Или без име – прекъсна го отецът, – ухае по същия начин. Но за

носа на Господ бог...

– Ние, хората, не миришем като розите. Поне аз. Ето защо се обръщам към вас. За да се пречистя.

– На тридесет и една година ли сте?

– Точно така – Дру не лъжеше. Всичко, което бе написал във формуляра, беше вярно, защото знаеше, че свещеникът ще положи всички усилия, за да провери достоверността на данните.

– Но това са най-хубавите години от живота – каза отец Хафър. – Наистина малко преди тридесет и три, ако приемем, че на тази възраст човек открива себе си. Ще пропуснете всички възможности, които стоят пред вас в бъдеще. Няма да можете да изявите своите способности.

– Не мисля за това по този начин.

– Защо?

– Вече съм се изявил пълноценно.

– И какво?

– Не ми хареса.

– Предполагам, че искате да се усъвършенствате.

Дру се загледа в пода.

– Евентуално ще трябва – Отец Хафър изглеждаше разтревожен. – Но това сега няма значение. Имаме да обсъждаме и други неща. Нашите кандидати обикновено са преминали средната възраст, ако трябва да използваме по-деликатен израз, когато се обръщат с молба към нас. Разбира се много малко от тези молби биват...

– Удовлетворени. По-малко от петстотин в целия свят. А тук, в Щатите, само двадесет.

– Добре сте информиран. Повечето от тези мъже, ако трябва да назовем нещата с истинските им имена, са стари. Те са изоставили своите амбиции. Постигнали са, а някои не са, своите цели. Сега са готови да прекарат остатъка от живота си в уединение. Тяхното решение, макар екстремно, може да се приеме за нормално. Но вие – толкова млад, толкова силен. Жените без съмнение ви харесват. Помислили ли сте за това, че ще трябва да се откажете от женска компания?

– Вие сте се отказал.

– Не, аз съм се отказал от сексуални контакти, но не и от женска компания. Срещам се с много жени всеки ден. Сервитьорката в ресторанта, библиотекарката, секретарката на моя колега – психиатър. Всичко е абсолютно невинно. Видът на жените, макар че ме изкушава, прави клетвата ми за добродетелност да изглежда по-малко сурова. Но ако удовлетворим молба ви, вие никога повече няма да видите жена. Само

мъже и то рядко. Подчертавам – до края на живота ви, тъй като вие искате да станете отшелник.

Вторият етаж на жилището, до който се достигаше по стълба от грубо издялани борови дъски, се състоеше от три части. В първата, която наричаха стаята „Аве Мария“, имаше дървена молитвена пейка с нетапицирана дъска за коленичене, поставена срещу малък олтар с разпятие на стената. До нея се намираше стаята за четене на свещените текстове, в която имаше само маса и стол. И накрая – стаята за спане, в ъгъла на която стоеше само една печка с дърва. Легло нямаше – само сламеник, дебел около два пръста и покрит с конопена завивка. Той беше дълъг около метър и осемдесет и широк около деветдесет сантиметра. Човек лесно можеше да го навие на руло и да го свали долу в работилницата, за да полегне и да си почине на него, когато се измори. И все пак стаята бяха необходими, за да се разделят отделните дейности. А като отиваше от работилницата в спалнята или обратно, обитателят на къщичката винаги минаваше през молитвената стая и според правилата, всеки път спираше и се молеше.

– Ако искате да посветите живота си на Бога – каза отец Хафър, – по-добре изберете някой не толкова строг орден. Мисионерски, например.

Дру поклати глава.

– Или пък постъпете в „Паството на възкресителите“. Те също вършат добра работа – учат, проповядват.

– Не.

– Преди малко вие споменахте, как причастието ви е направило воин на Исуса. Сигурен съм, че ви е известно, че йезуитите са развили доста добре тази концепция. Те са много по-строги в изискванията си от Възкресителите. Обучението им трае цели петнадесет години, което е една от причините за възникване и на прозвището им – Командосите на църквата.

– Нямам тях предвид.

– Защото се противопоставят на света ли? – отец Хафър продължи разпалено: – Но през по-голямата част от периода на обучение ще бъдете затворен в манастир. Едва накрая ще излезете, и тогава сигурно ще бъдете благодарен за съвета ми. А дори и по-рано, при различните стадии на обучение, ще имате възможност да преразгледате предимствата

и недостатъците и да промените решението си.

– Не мисля така.

Отец Хафър изглеждаше объркан.

– В такъв случай ви предлагам друго. Орденът на Цистерианците. Вторият най-аскетичен орден в църквата. Ще живеете в манастир, откъснат от света. Ще работите до изтощение по цял ден, ще обработвате земята на манастира, например. Няма да говорите. Но ще работите и ще се молите заедно с останалите. А ако решите, че ви е много трудно да водите такъв живот, можете да напуснете и да се върнете по-късно. Предимството е, че все пак съществува възможността, която позволява да премислите и претеглите всичко и да промените решението си.

Дру мълчеше и чакаше.

– Боже господи, защо сте толкова упорит? – отец Хафър запали още една цигара. – Опитвам се да ви накарам да разберете. В разцвета на живота да молите да ви приемат в най-суровия орден на Църквата! Картузианският! Няма нищо по-крайно. Пълно отрицание на всякакви контакти с околните, с обществото. Отшелничество. Остатъкът от живота ви ще премине в една килия, сам. Ще се молите непрекъснато с изключение на времето за почивка. Трябва да се откажете от всичко. И да заживеете в абсолютна самота.

Той облече грубата власеница, която дразнеше кожата му. Понякога това усещане му беше приятно, защото му носеше някакви емоции, караше го да се вълнува. Когато започнеше да го обхваща това чувство, той с всички сили се стремеше да го потисне. Молеше се пламенно, а понякога се самобичуваше с въженцето за скачане, като заглушаваше стенанията си.

Не си тук за удоволствия. Дойде за изкупление. За да останеш сам.

Над власеницата облече бяла дреха, върху нея бял презраменник и накрая бяла шапка. В редките случаи, когато трябваше да изтърпява общите църковни ритуали – едно доста неприятно задължение, според него, предназначено да изпита твърдостта му, той обличаше и едно широко монашеско расо с качулка, която криеше лицето му и му позволяваше да се чувства невидим.

– Няма нужда да бързаме толкова – каза отец Хафър, като се насили да се усмихне. – Да си починем за миг. Спорът може би е полезен за разума, но не и за тялото. Мога ли да ви предложа нещо освежително? –

Отецът остави цигарата си в пепелника, отвори шкафа и извади оттам гарафа с блестяща зелена течност. – Чаша Шартръоз?

– Не, благодаря.

– Не ви ли харесва?

– Никога не съм го опитвал.

– Ето сега имате тази възможност.

– Аз не пия.

Отец Хафър присви очи.

– Наистина ли? Може би е слабост, от която искате да се предпазите?

– Никога не съм се изкушавал. В моята работа не можех да си го позволя.

– И каква беше тази работа?

Дру не отговори.

Отец Хафър го изгледа изучаващо, после разклати шишето.

– Още една тема за разговор. Чудя се дали осъзнавате колко подходяща е тази напитка в нашия случай.

– Шартръоз – Дру разпери ръце. – Ликьор от най-висока класа. Особеният му вкус – нещо, което не познавам – се дължи на корените на анджелика. И на още сто и петдесет различни билки. Основен източник на доходи за ордена на Картузианците. Произвежда се в манастира „Ла Гранд Шартръоз“ във френските Алпи. Името му произлиза от името на селището. Шартръоз. Алкохолното съдържание на зеления ликьор, който ми предлагате, е петдесет и пет градуса, а на жълтия – четиридесет и три. Рецептата му е открита в началото на шести век от един светски човек, който я подарил на картузианците. След един век, друг гениален химик я подобрил. На пазара се появяват и фалшификати, но тези, които го обичат, знаят какъв етикет да търсят.

Отец Хафър премигна.

– Забележително.

– И то в много отношения. Орденът на монасите-отшелници поддържа своята независимост благодарение на приходите от продажбата на течност, предназначена да весели и сприятелява хората. Въпреки това аз мисля, че в това няма противоречие. Разбира се, той се произвежда от послушници.

Ежедневните му нужди се задоволяваха от братята-неотшелници, които живееха в голямата сграда. Там бяха също така параклисът,

трапезарията, кухнята и стаята за гости. Спартанската му храна се подаваше през едно прозорче на вратата на работилницата. В неделя и на големите празниците, обаче, правилата го задължаваха да напуска килията си, която всъщност никога не се заключваше, и да се храни с другите отшелници в общата манастирска трапезария. При тези случаи разговорите бяха позволени, но той никога не се възползва от това. От него се изискваше също така да напуска килията и да се присъединява към другите монаси в параклиса в полунощ за молитва, сутрин в осем часа за литургия и вечер в шест за вечерня. Той не обичаше тези прекъсвания и предпочиташе самотата на килията си.

Единственото нещо, което нарушаваше самовглъбението му, беше мишката.

– Обетите – каза отец Хафър. – Разбирате ли напълно тяхната важност? Не само тези за бедност, благочестие и послушание, тежки сами по себе си. Добавете към тях и клетвата за вяност към принципите на картузианците. Ще бъда пряк, дори това да ви прозвучи грубо. Когато църковният съвет се събира, за да обсъди молбите, по принцип отхвърля младите мъже. Недостатъчната им зрялост поражда съмнения относно спазването на обета за отшелничество.

– Ако наруша обета си, ще бъда прокълнат завинаги, нали?

– Така е. Дори изповедта няма да ви даде опрощение. Единствената ви възможност ще бъде молба за освобождаване. Но толкова сериозни искания се обсъждат месеци наред. Междувременно, ако умрете...

– Това няма значение.

– Не исках...

– Вече съм погубен.

Отец Хафър повиши глас:

– Защото не сте се придържали към християнските закони тринадесет години ли? В сравнение с нарушаването на свещените обети, този грях е нищожен. Мога да ви изслушам още сега и да ви опростя греховете. Но дори и изповедта няма да ви върне спокойствието и да спаси душата ви, ако нарушите обетите. Сигурно вече разбирате защо църковният съвет няма да удовлетвори молбата ви. Ако ви приемем, но продължим да се съмняваме, че ще спазвате стриктно изискванията на картузианския орден, значи самите ние не сме зачели обетите. Ако в определен момент не ви стигнат силите да издържите на изкушенията, вие ще се самоосъдите, а за това до голяма степен вина ще носим и ние. Така ще

поставим под заплаха спасението на собствените си души.

– Но ако...

– Да, продължавайте.

– Ако не ме приемете, пак ще бъдете виновни, но за друго.

– За какво?

– За това, което ще бъда принуден да направя. Казах ви, че се чувствам прокълнат. И не защото не съм се изповядвал и причестявал по Великден.

– А за какво?

– Защото ще се самоубия.

Един ден на петата година от неговото отшелничество в манастира, когато кленовете в гората започнаха да аленеят от есенната хладина, той беше коленичил на твърдия под в работилницата за молитва. Изведнъж усети някакво движение вдясно от него. Трепването беше мигновено, затова Дру си помисли, че е възможно да е било зрителна измама от пренапрежение на очите в резултат на мъчителната концентрация. По челото му изби пот. Засрамен, че е позволил да отклони вниманието си, Дру с още по-голямо усърдие се опита да се съсредоточи, за да избегне ужасните видения от миналото.

Но движението продължи. Той усещаше някакво присъствие в стаята. За момент се запита дали е достигнал състояние, в което да халюцинира. Говореше се, че някои монаси след усърдно и изтощително самовгълбяване са имали видения. Но после скептично отхвърли това предположение – беше забелязал раздвижване ниско долу в основата на стената. Какво религиозно видение би се появило точно там?!

Като реши, че това вероятно е изпитание на волята му, той се насили да не гледа натам. Но отново нещо се мярна в периферното му зрение и в един миг на слабост, който после щеше да спаси живота му, той обърна глава и видя малка сива мишка.

Тя трепереше от студ.

Дру беше изненадан.

Но по всичко личеше, че мишката също бе изненадана. И двамата застинаха, гледайки се един друг. Сякаш загубила търпение, мишката помръдна мустачките си. А Дру почеса носа си. Уплашена, мишката изчезна в дупката на стената с учудваща бързина.

В първия момент Дру се усмихна, учуден от развързката, но когато мишката изчезна, той се намръщи. Когато миналата вечер отиде в

параклиса, в стаята нямаше дупка. Той огледа отвора в дървото и се зачуди какво да прави. Тази вечер, когато отиде отново на вечерня, ще трябва да помоли брата-домакин да му даде капан или някаква отрова. След като хванат мишката, домакинът може да използва неговите дърводелски инструменти, за да запуши дупката.

Но защо? – запита се Дру. С настъпването на есенните студове, мишката сигурно е дошла в манастира, за да потърси убежище, както направи и самият той преди време. Всъщност те бяха другари по съдба – той и мишката.

Мисълта му се стори смешна. Той и мишката. Той знаеше колко е опасно мишето нашествие – те можеха да изгризат всичко, дори електрическите кабели. Здравият разум му подсказваше, че ще бъде непрактично, ако пощади мишката.

Но тя го бе заинтригувала. Нейната смелост и освен това... нейната...

Безпомощност – помисли си той – Много лесно можех да я убия.

Не, никога вече. Дори и мишка.

Той реши да не я закача. Трябваше да опита. Дано да не предизвика дявола. Беше толкова самотен, че можеше да си позволи една шегичка.

Отец Хафър пребледня.

– Вие какво?

– Аз наистина вярвам, че оттеглянето ми от света е единственият ми шанс да се спася. В противен случай...

– Ако отхвърля молбата ви, ще бъда виновен за вашето самоубийство, така ли? За този непростим грях? За това, че ще отидете направо в ада? Абсурд!

– Но преди малко вие използвахте същата логика. Казахте, че ако ме приемете въпреки своите опасения, а аз погубя душата си, като наруша обетите, вие ще се чувствате виновен за това.

– А сега ще бъда виновен, ако не ви приема и вие се самоубиете, това ли искате да кажете? Но това е нелепо! Какво става тук? Вие с кого си мислите, че разговаряте? Опитах се да разгледам молбата ви с уважение, а вие се опитвате да ме обвините, че... Единственото нещо, което мога да направя сега, за да не разговарям с вас, е да изляза оттук.

– Но вие сте божи човек. Не можете да обърнете гръб на нищожеството като мен.

Отец Хафър сякаш не чу думите му.

– А в този формуляр – той посочи сърдито към бюрото си – подозирам, че има нещо неточно. Пишете, че родителите ви са умрели, когато сте бил на десет години.

– Така е – Дру усети отново гърлото си сухо.

– Но тук липсват подробностите. Какво е станало с вас след това? Тук пише, че сте получил техническо образование в Колорадо, но същевременно сте изучавал и хуманитарни науки – логика, история, литература. В графата „професия“ вие пишете, че сте безработен. Как така? Би трябвало да имате все пак някаква професия независимо дали в момента сте на работа или сте безработен. Преди малко ви попитах, но не ми отговорихте. Не сте женен. И никога не сте бил. Няmate деца. Тридесет и една годишен – отецът вдигна формуляра от бюрото. – Сякаш сте сянка.

Дру се усмихна тъжно.

– Ето защо ще ми бъде лесно да се откажа от всичко в предишния си живот.

– „Докато всички се върнат отново и мъртвите възкръснат“ – погледна го свирепо отец Хафър. – Вие какво, имате проблеми със закона – това ли е всъщност мотивът ви? Мислите си, че картузианският орден ще ви даде сигурно скривалище? Искате да използвате църквата за...

– Не. Всъщност това, което искам да направя, е напълно в съответствие със закона. В най-висша степен.

– Стига. Загубих търпение. Това интервю ще свърши веднага, ако не...

– Искам да се изповядам.

– Какво?

– Ще разберете всичко след моята изповед.

Оказа се, че мишката търси убежище също като него. Той не я видя в следващите няколко дни и реши, че си е отишла. Но един студен дъждовен следобед, когато тъмни облаци бяха надвиснали ниско над земята и мокрите кленови листа падаха от дърветата, Дру отново усети движение. Той пак бе коленичил за молитва, но този път погледна към дупката и видя оттам да се подават носле и мустачки.

Остана неподвижен. Мишката подаде глава от дупката. Нослето й мърдаше, душейки наоколо за някаква опасност. Дру реши да не я плаши, затова се опита дори да не мига, любопитен какво ще прави.

Мишката се подаде малко от дупката, после още малко и Дру видя

тънкото ѝ телце. Очичките ѝ шареха насам-натам. Още една стъпка и тя беше навън.

Сякаш не беше същата мишка. Макар и сива, козинката ѝ беше станала някак безцветна, телцето отслабнало и Дру дори си помисли, че това е друга мишка. Припомни си предишните опасения, че мишката не е само една, а са цяло гнездо и отново се поколеба дали да не поиска от домакина нещо, за да реши проблема.

Тя тръгна покрай стената. Но като че ли не беше на себе си. Ситнеше колебливо, сякаш крачето ѝ беше ранено или бе замаяна. Или може би болна? Не можеше да му каже какво ѝ е, дали е болна от нещо и дали то е заразно за хората. Можеше да бъде и бяс, помисли си той с тревога.

Той вече беше решил да накара мишката да се скрие отново в дупката си, когато тя стигна до ъгъла и продължи покрай другата стена, като продължаваше да души. В този момент той се досети какво правеше тя – търсеше храна. Това обясняваше нейната слабост. Тя сигурно прираше от глад.

Но нима наоколо няма достатъчно храна, учуди се Дру. След това осъзна, че дъждът навън е преминал в порой. Мишката трябваше да рискува да измръзне до смърт, за да преодолее осеяното с различни препятствия и огромно за нея разстояние до няколкото несъбрани ябълки в овощната градината или да потърси някой и друг скапан зеленчук в нивата от другата страна. В кухнята и в мазето на манастира, разбира се, имаше много храна, но тя бе направила голяма грешка, като бе избрала пътя към тази килия, която беше доста далеч от главната сграда. Явно нямаше и представа къде е кухнята, иначе не би дошла тук.

Ти наистина си сбъркало посоката, мишленце, помисли си Дру. Инстинктът ти за оцеляване те е подвел.

Когато мишката стигна до другия ъгъл, неочаквано погледна към него. Очичките ѝ се разшириха, а нослето се повдигна. Тя хукна, прекося стаята със страхотна бързина и се скри в дупката.

Дру едва не се разсмя с глас. Той се приближи до дупката, за да я огледа, но се обърна, защото чу, че резето щракна и се повдига. Една невидима ръка отвори прозорчето за подаване на храна. Таблата с храната за вечеря бе оставена с шум на поличката. После прозорчето се затвори.

Той стана и взе купата и чашата от поличката. Нямаше нито календар, нито часовник. Единственият начин за отмерване на времето бяха камбаната на манастира, смяната на сезоните и видът на храната, която му носеха. Значи днес бе петък, заключи той, като видя съдържанието на чашата и купата. Хляб и вода.

Той остави спартанската си храна на тезгяха и се загледа в тягостния есенен дъжд навън. Може би заради студа и влагата днес той чувстваше глад и като наказание за тази слабост си наложи да не изяде цялото парче хляб.

По-късно се питаше дали мотивите за това решение не бяха други, но в този момент не беше изненадан от импулса си да остави малко парче хляб пред мишата дупка. Тогава чу камбаната да приканва братята за вечерната служба.

Когато се върна, хлябът го нямаше и той дори си позволи да се усмихне.

– Хулиш светото причастие? – отец Хафър беше шокиран. – Ако се тревожиш за моята дискретност, няма нужда да се изповядваш. Не забравяй, че съм също така и психиатър. Професионалната етика ме задължава да пазя в тайна разговорите с моите пациенти. Никога и пред никога не съм споделял тайните на моите пациенти, дори и пред полицията.

– Но аз предпочитам да се обърна към вашата съвест като свещеник. Вие няколко пъти изтъкнахте светостта на църковния обет. Ще бъдете прокълнат и ще горите в ада, ако разкриете някому това, което ще чуете сега от мен по време на изповедта.

– Казах ви, че никога няма да пристъпя клетвата си! Не ми е ясно какъв номер ми готвите, но...

– *В името на Бога, моля ви!*

Отецът премигна и млъкна.

Дру преглътна мъчително, гласът му трепереше:

– Само така ще научите защо искам да стана отшелник точно в този орден.

Това се превърна в ритуал. Всяка вечер той оставяше част от храната си – парче морков, картоф, листо от маруля, резенче ябълка – пред дупката. На другата сутрин храната я нямаше. Но сякаш подозрителна към неговата щедрост, мишката не си показваше дори носа навън.

Ама разбира се, мислеше си Дру, защо да излиза, когато храната ѝ идва наготово?

Мотивът, който приписа на мишката, го забавляваше, макар че се опитваше да не позволи на тези странични мисли да отклонят вниманието му от главното му занимание. Той беше посветил останалата част от живота си на Бога. Дните му минаваха в молитви и покаяние, във

възхвала на Бога и изкупление на неговите собствени отвратителни грехове.

Зимата на петата година от неговото постъпване в манастира беше тежка. Огромни преспи бяха затрупали всичко наоколо. Дру продължаваше да се моли усърдно, освобождавайки се от натрупаната в душата му омраза и озлобление. Опитваше се да изкупи вината, която го измъчваше. Но понякога, по време на дългите му молитви, мишката се показваше навън. Изглеждаше надебеляла, а очичките ѝ го следяха внимателно. Не излизаше далеч от дупката си, но Дру забеляза, че тя вече не залита, а козинката ѝ имаше приятна лъскавина.

Дойде пролетта и мишката свикна да излиза дори когато Дру работеше или правеше упражнения. Седеше до дупката си с вдигнати предни крачета и колкото и да беше странно го наблюдаваше.

Дните ставаха все по-топли и Дру очакваше, че тя ще го напусне. Време ти е да потичаш на воля, мислеше той. Да вкусиш ароматните филизи, да си намериш другарче. Дори ти опрощавам бъдещите грехове. Върви, мишленце! Създавай поколение. Светът се нуждае от теб.

Но мишката се появяваше все по-често и по-често. И излизаше все по-навън от дупката си.

Един ден, когато беше станало толкова горещо, че под грубата власеница и тежкото му монашеско расо течеха струйки пот, той усети някакво движение до краката си. Беше седнал да яде на масата в работилницата. Погледна надолу и я видя да души расото му. И тогава разбра, че тя ще остане.

Един другар в самотата. Още един отшелник. Не знаеше каква е – дали мишка или мишок. Но като имаше предвид условията, при които ще живее, предпочиташе да мисли, че е мишок. Той си спомни мишката от една книжка на Е. Б. Уайт, която бе чел в детството си и реши да ѝ даде същото име.

Малкия Стюард.

Спомен от времето, когато бях все още невинен, помисли си той.

– Трябва да облека свещеническите си дрехи.

– Къде са? – запита Дру.

– В моята стая тук в тази сграда.

– Ще дойда с вас да ги вземете. Все пак ще трябва да излезем, за да използваме изповедалнята в църквата отсреща.

– Не е необходимо – отвърна отец Хафър. – Някои църковни закони

вече са либерализирани. Можете да се изповядате тук, в тази стая, очи в очи. Така наречената „публична изповед“.

Дру поклати глава.

– Какво има?

– Да речем, че съм старомоден.

Те прекосиха улицата и влязоха в църквата. Стъпките им отекваха самотно в хладната, полумрачна галерия. Всеки влезе в своето отделение на изповедалнята. Дру коленичи в миришещия на застояло мрак. Зад преградката свещеникът спусна прозорчето. Дру прошепна на сянката зад решетката:

– Благослови ме, отче, защото съм грешен. Изповядвах се за последен път преди тринадесет години. Чуй греховете ми.

И започна да говори.

И говори дълго, без да спре дори, когато чу, как свещеникът се задъха при разказа му за снимките.

Отново беше есен. Октомври. Шестата му година в манастира. Яркочервената светлина на залязващото слънце само подсилваше великолепието на алените кленовете на хълма. Той чу тракането на прозорчето, през което му подаваха храна, а след това познатото дрънчене на чашата и купата, които някой брат в момента поставяше на полицата.

Отпусна брадвата, чийто тъп връх остреше, за да може да сече дърва за печката си и погледна към дупката, откъдето неочаквано се появи Малкия Стюарт. Мишката седна на задните си крачета и вдигна предните, сякаш да избърше мустачките си.

Липсват ти само нож, вилица и салфетка, усмихна се Дру. Дрънченето на подноса с храна се бе превърнало в звънец за обяд за Малкия Стюарт.

Мишката притича бързо, докато Дру носеше храната към масата. Хляб и вода, отново ден за пости. Стомахът му закъкори. Той видя, че Стюарт се мъчи да се изкатери по расото му и с въздишка на престорена досада отчупи парченце хляб и го подаде. После седна на пейката, наведе глава и склучи ръце за молитва.

Знаеш ли, Стюарт, помисли си Дру, след като свърши молитвата, *ти започваш да ставаш лаком. Трябваше да те накарам да чакаш, докато свърши молитвата. Малко религия няма да ти навреди. Какво мислиш за това, а?*

Той погледна към мишката на пода. И замръзна. Тя лежеше

неподвижно на една страна, без да мърда.

Дру я загледа изненадан. Сърцето му се сви. Стреснат, той едва си пое дъх, затвори за миг очи, а после се наведе, за да я докосне. Мишката не помръдна.

Дру лекичко я побутна. Почувства меката козинка под пръстите си, но реакция не последва. Гърлото му пресъхна. Преглътна мъчително и взе Стюарт в ръка. Мишката лежеше на дланта му. Почти не тежеше, но това, което Дру усещаше в ръката си бе тежестта на мъртво тяло.

Стомахът му се сви. Объркан, той тръсна глава. Само преди минута Малкия Стюарт подскачаше около него, за да получи своя дял от храната. А сега... Не знаеше много за мишките, но смътно си спомняше, беше чел някъде, че не живеят дълго. Година или две.

Но това се отнасяше за тези, които живеят на полето, изложени на всякакви опасности, на болести и студ. А тук, в килията? Той се опита да убеди сам себе си, че макар и на топло и с осигурена храна, Малкия Стюарт все някога трябваше да умре. Нямаше как да научи колко стар е бил, когато се появи за първи път миналата есен.

Не трябва да съм изненадан, помисли си Дру. Като го хранех така редовно, сигурно съм удължил живота му... Ако не беше умрял днес, то...

Утре.

Той прехапа устни, като остави малкото телце отново на пода. Почувства се виновен, защото му стана мъчно. Картузианците бяха длъжни да изоставят всички чувства, които ги свързват със света. Само Бог бе от значение. Само Той съществуваше. Мишката бе едно изкушение, на което трябваше да се съпротивлява. Сега Бог го наказва, като му даде урок. Той не трябва да се привързва към смъртни създания.

Смърт.

Дру потръпна. *Не, в нищо не съм съгрешил. Мишлето бе една малка радост за мен. Щастлив съм, че го обичах и се грижех за него.*

Очите му се замъглиха, като погледна към вече бездихания си малък приятел. Обзеха го ужасни мисли. Какво да направи с телцето? Сигурно не можеше да го даде на брата-домакин, нито да го изхвърли на боклука. Мишлето заслужаваше повече. Едно достойно погребение.

Но къде? С насълзени очи той погледна към прозореца. Залезът беше угаснал и в градината беше притъмняло.

Един кедров храст растеше в ъгъла до стената на малкото дворче. Да, помисли си Дру. Ще погребее Стюарт под него. Кедърът оставаше зелен през цялата година. Дори през зимата неговата зеленина щеше да му

напомня за малкия му приятел. Гърлото му бе сухо. Болеше го, когато преглъщаше. Той посегна към чашата с вода, вдигна я до устните си и хвърли поглед към парчето хляб.

И изведнъж спря. По гръбнака му полазиха тръпки.

Забледа втренчено парчето хляб на пода. Залъкът, който бе отчупил на Стюарт. Бавно и много внимателно, без да разлее капка вода, Дру остави чашата обратно на масата. Инстинктивно избърса ръцете си в расото.

Не. Не може да бъде!

Но ако не си въобразява?

Подозрението го изпълни със срам. Нима след тези шест години отшелничество, у него все още бяха живи навиците от предишния му живот? Нима обучението му е било толкова ефективно? Нима инстинктите му се съпротивляваха на промяната?

Нека да предположим. Ей така, само за опит. Какъв вид би могла да бъде? Дали убива при външен контакт?

Целият изтръпнал, той погледна ръцете си. Беше докосвал мишката. И хляба. Само преди минута. Но мишката умря мигновено. Само за краткото време, когато беше затворил очи, за да си каже молитвата. *Ако е отрова и убива при допир, досега трябваше да съм мъртъв, дори с моите килограми.*

Той въздъхна.

Добре тогава, необходимо е разследване.

Явно е, че е силна отрова. Убива почти моментално.

Да предположим, че е отрова. Само да предположим. В края на краищата, напълно възможно е Малкия Стюарт да е умрял от естествена смърт.

Но какво би направил преди шест години?

Той потръпна в желанието си да потисне ужасните си спомени. Не. Господ ме изпитва отново. Използва тази смърт, за да разбере дали наистина съм се разкалял и пречистил. Един ревностен отшелник никога няма да мисли по този начин.

Но в онези дни... Да... През цялото време си мислил по този начин.

Той сведе глава и отново видя неподвижното мише телце на земята. После бавно вдигна поглед към прозорчето за подаване на храна. Беше затворено. Но зад него имаше коридор.

Не. Няма смисъл. Не тук, не сега! Но кой? Защо?

Всъщност беше безсмислено да умува. Единственият начин да разбере дали хлябът е отровен е да...

Да го опита? Не става.

Трябва ли да го опита?

Не, имаше и друг начин. Можеше да излезе и да огледа манастира. Той изтръпна от обзелото го съмнение. Мисълта беше отвратителна, страшна!

Но при така стеклите се обстоятелства...

Дру загледа вратата. През шестте години, които прекара тук, рядко бе напускал килията си. Само за да присъства заедно с другите монаси на общите задължителни ритуали. Тези излизания го разстройваха силно, нарушаваха покоя и мира на душата му.

Но сега...

Той избърса с ръка потта от горната си устна. Трудно бе да се реши на тази стъпка след толкова години, прекарани в спазване на строгите правила на ордена. Дру сметна за по-разумно да изчака малко, докато дойде време за вечерня. Да, точно така. Решението го успокои. Здрачът постепенно премина в мрак. Ситен дъжд тропаше по стъклото. Дру потръпна. Беше зает с мрачните си мисли и нямаше желание дори да запали лампа.

Камбаната за вечерня мълчеше. Той знаеше, че всеки момент трябва да я чуе. Помисли си, че смъртта на мишката бе нарушила нормалната му ориентация. Времето минаваше прекалено бавно, това бе всичко. В килията нямаше часовник. Как би могъл да е сигурен, че е време за вечерня!

Преброи до сто. Изчака и започна отново. После спря.

С мъчителна въздишка потисна задръжките си, пренебрегна навичките, създавани шест години, и отвори вратата.

Коридорът беше съвсем гол. Без картини, без килими. Тих и безлюден.

Това не беше необикновено. Наистина, когато биеше камбаната, той виждаше другите монаси да излизат от килиите си, за да отидат в параклиса. Но понякога излизаше по-рано или по-късно от тях и вървеше сам по коридора.

Сигурно и сега е така. Твърдо решил да се подчини на ритуала, той стигна края на коридора, зави наляво и премина под една лампа. На петдесетина крачки пред него бе вратата на параклиса, потънала в сянка.

В този момент обаче, инстинктът му заговори и в гърдите му се надигна лошо предчувствие. И вместо да продължи към параклиса, той се

обърна рязко надясно и слезе по стълбите, които водеха към манастирската трапезария. Както и очакваше, в този час на вечерта тя беше празна. Но като се сети за хляба, който му донесоха, той се запъти към задната част, където беше кухнята. Премина покрай голите маси, взе си дълбоко въздух и бутна вратата. Пред него бяха масивната печка, сводестата врата към избата, големите шкафове и бюфети. И два трупа на земята.

Макар че бяха само монаси, а не отшелници, те също носеха бели раса, мантии, презрамници и качулки като истински картузианци. Расата им бяха подгизнали от кръв, а качулките червени на слепоочията.

Дру се изненада на собствената си реакция. Вероятно защото бе очаквал подобно нещо или пък защото инстинктите му не бяха загубили остротата си, така както би искал, но сърцето му остана спокойно.

Но стомахът му се разбунтува.

Изстрелите са били заглушени, за да не вдигнат тревога в манастира, помисли си той. Убийците са били поне двама. И двамата отшелници бяха паднали в приблизително една и съща поза, което подсказваше, че са били изненадани. Нямаше следи от паника или опит на единия от тях да избяга, което означаваше, че са били застреляни едновременно. Да, убийците са били поне двама.

И много опитни. Стрелбата в гърдите не винаги е смъртоносна. Необходим бе още един изстрел, за сигурност. И за съкращаване на страданията. Задължителният изстрел на милосърдието. В слепоочията. Наистина професионално.

Дру потисна обземащото го напрежение, обърна се и излезе от кухнята. Знаеше какво трябва да направи сега, знаеше го още, когато напусна стаята си. Но го отлагаше до последния момент, когато вече нямаше друга възможност. Щеше да бъде абсолютно непростимо според правилата на ордена на картузианците. Също толкова недопустимо, както да напусне стаята си в друго време, извън това, определено за задължителните ритуали. Мисълта за това, което щеше да извърши, беше непоносима. Но трябваше да действа.

Той се изкачи по стълбите и измина обратно пътя, по който бе дошъл. Стигна до края на коридора и зави надясно, за да отиде в крилото, където бе неговата килия. Спря се пред първата врата. Разгледа дръжката.

Посегна и отвори вратата. Лампата осветяваше стаята. Сигурно монахът я бе запалил, когато се бе здрачило. Самият той лежеше проснат на пода. Столът до масата бе катурнат. В ръката си все още стискаше

парче хляб. От расото му се бе проточила локвичка урина.

Дру стисна зъби и затвори вратата. Опита се да потисне гнева, който се надигаше в гърдите му. Отиде до следващата врата и я отвори. Тук лампата не беше запалена. Но светлината от коридора бе достатъчна, за да види монаха, паднал върху масата с парче хляб в ръката.

Дру продължи нататък. Отваряше и затваряше вратите една след друга. Някъде светеше, другаде не. Тялото беше ту на пода, ту на масата. Някъде умиращият бе посегнал към чашата с вода и в агонията си я беше разлял, така че локвичките вода и урина се бяха слели.

Всички до един – деветнадесет монаси, потърсили убежище в този манастир, бяха отровени с хляба. И с водата. Беше логично и тя да е отровна. За по-голяма сигурност. Наистина професионално.

Възникваха толкова много въпроси. Но първият бе „защо“!

Едва сега Дру осъзна защо, когато падна мракът, той не запали лампата. Мислеше си, че е от скръб по Малкия Стюарт. Но сега знаеше – подсъзнателно беше решил, че е по-сигурно да остане на тъмно. Този, който бе наредил да отровят храната, сигурно бе поръчал и да оставят наблюдатели. Може би в двора. За да следят дали някой не е останал жив. Появата на светлина би било знак за убийците и веднага би ги насочило към неговата килия.

Още въпроси. Защо бяха използвали отрова? Защо не бяха ги застреляли както монасите в кухнята.

Защо е трябвало да бъдат убити всички? И къде бяха убийците?

С всяка отворена врата и всяко открито ново тяло в съзнанието му все по-натрапчиво се връщаше първоначалната мисъл. Преди шест години, когато избяга от „Скалпел“, разбра, че е на мушка. Но беше внимателен. Много внимателен. Хората от „Скалпел“ така и не разбраха, че влезе в манастира. Смятаха, че е мъртъв. Но тогава кой може да го преследва? Може би мишената изобщо не бе той. Може би някой от другите монаси. Защо? Не, не беше правдоподобно. А защо трябваше да бъдат убити всички монаси? Тази тактика нямаше смисъл.

Обаче в следващия миг Дру разбра и по гърба му полазиха студени тръпки. Убийците не знаеха кой в коя килия е. Монасите бяха анонимни, вратите бяха без означение. Те не можеха да проверят всяка стая – една толкова сложна операция би била много рискована и създаваше предпоставки за провал. Можеха да си позволят да убият кухненския персонал на долния етаж. Наоколо нямаше никой, който да чуе изстрелите. Но на горния етаж, където монасите живееха доста близо един до друг е трябвало да подхождат по друг начин. При влизането във всяка

килия и стрелбата дори със заглушител възникваше риск някой от монасите да извика или да простене. А това можеше да послужи като предупреждение за другите монаси. *И ако съм прав, помисли си Дру, и за този, за когото бяха дошли.*

За мен.

Болка пулсираше в главата му. *Защо, заради греховете ми ли? Затова ли тези деветнадесет човека трябваше да умрат? Мили Боже, какво направих, когато дойдох тук?*

Сега му беше ясно защо бяха използвали отрова. Един начин да се отърват от целия манастир (с изключение на вече езекутираните монаси в кухнята) отведнъж. Това беше смърт от разстояние. С дистанционно управление.

Защото убийците не са искали да подценят способностите на човека, когото е трябвало да убият. Защото не са били сигурни дали шестте години усамотение са притъпили уменията му. Затова са решили да не се срещат директно с него. Допълнителна застраховка. За повече сигурност.

Ето защо всички е трябвало да умрат. Дру сподави гневния си вик.

Изведнъж осъзна, че където и да се крият, убийците скоро ще дойдат. Когато мине достатъчно време, те ще проверят манастира. Ще влязат във всяка килия. Ще искат да видят с очите си, че човекът, който е трябвало да бъде убит, е мъртъв. Единствено неговата смърт е важна.

Раменете му потръпнаха. Той огледа дългия коридор в двете посоки.

Камбаната за вечерня започна да бие.

Звучеше неестествено в иначе мъртвата тишина. Ехото се разнасяше по целия коридор и в двора. Печално, тъжно, сякаш обявяваше погребение.

Мускулите му се свиха. Дру се приведе. Навикът настойчиво го теглеше към параклиса и това го накара да разбере как се чувства нощната пеперуда, привлечена от пламъка на свещта. Всеки ден през последните шест години тази камбана го бе приканвала за молитва. Тя бе част от неговото ежедневие, от неизменната му програма и дори сега, макар че осъзнаваше заплахата, той бе готов да се подчини на нейния зов. Ами ако някой от монасите е останал жив, защото се е отказал дори от това минимално количество храна – хляб и вода. Призован от камбаната, той би трябвало да отвори вратата си.

И ще бъде застрелян от пистолет със заглушител, което ще довърши работата на отровата. Никакви свидетели, никакви пропуски. Перфектно изпълнение. Това го накара да потръпне от ярост. Беше съвсем явно. След като камбаната бие достатъчно дълго и убийците се убедят, че няма останали живи монаси, ще започне проверката. Той трябва да се скрие.

Но къде? Не можеше да рискува и да напусне манастира. Територията около него сигурно се наблюдава. Значи трябва да остане тук.

Отново си зададе въпроса – „къде“. Когато убийците не намерят тялото му, ще проверят всяка стая и всяка пукнатина в манастира. Беше сигурен, че няма да се задоволят, докато не огледат всички трупове. Наистина, той имаше предимството, че познаваше разположението по-добре от тях. Но те ще бъдат методични, бе сигурен в това. Значи козозете бяха в техни ръце.

Освен ако... Той започна да премисля отчаяно всички възможности. Ако успееше да ги убеди, че...

Всеки удар на камбаната му изглеждаше по-силен и по-настойчив. Дру побърза да се върне в килията си. По навик беше затворил вратата, когато тръгна на вечерня. Това беше грешка, каза си Дру и сега я остави отворена, след като влезе вътре. Мъртвата мишка до залька хляб щеше да покаже на убийците, че той е разбрал за отровата. Липсата на тялото му и фактът, че неговата врата – само неговата врата – е отворена, ще ги накара да си мислят, че е избягал. Те ще съсредоточат вниманието си в претърсване на останалите части от манастира и най-вече навън, като ще съобщят на стражите си, че той сигурно се опитва да се измъкне между дърветата. А това ще ги направи нервни и неспокойни.

Дру се надяваше това да му помогне. Качи се безшумно по стълбите, влезе в молитвената стая и за първи път през последните шест години не спря да се помоли. Продължи към спалнята, но смени посоката и влезе в малката тъмна баня. На тавана над мивката имаше капандура, която водеше към изолатора под покрива. Той свали обувките си, така че да не останат следи върху мивката, взе ги в ръка, качи се върху нея и чу как тя изпука под тежестта му. Опипа слепешком над себе си, въздъхна когато в ръката му попадна рамката на капандурата, бутна я и се повдигна. Пространството под покрива беше студеното и тъмно, но в този момент то му се стори някак уютно. После върна капандурата на мястото ѝ и се претърколи през изолацията от стъклена вата към далечния ъгъл, където легна, скрит зад греди и подпорни стълбове. Опита се да се съсредоточи, но не можа.

Дишаше прашния въздух и мислеше. За своите другари монаси. И за Малкия Стюарт.

Камбаната престана да звъни. Тишината беше зловеща. Дру остана неподвижен. Ослушваше се. Знаеше, че преследвачите му скоро ще излязат от параклиса. Лекият дъждец, който чукаше по прозореца, се бе превърнал в порой и барабанеше по покрива над него. Той потръпна от студа и влагата и се притисна по-силно към изолационната вата. Въпреки няколкото слоя, Дру усещаше гредите, които поддържаха покрива. Дру чакаше.

Лежеше неподвижен и чакаше.

Няколко пъти му се стори, че чува далечни приглушени звуци. Никакви гласове, разбира се. Вероятно наказателният отряд следваше определена програма и се разбираше само с жестове. Но другите звуци не можеха да се избегнат – отварянето на врати, стъпките по голия под. С ухо, прилепено към изолацията, той се вслушваше в шумовете. Чу няколко проскръчвания, но се усъмни дали са предизвикани от прокрадващ се в молитвената стая и в спалнята човек. Би могло и да му се счуе. Въпреки това насочи вниманието си към невидимата в тъмнината капандура, като се заслушваше за звук, който да показва, че някой се опитва да я отвори. Облиза пресъхналите си устни.

И продължи да чака.

Нощта минаваше бавно. Въпреки напрежението задушният въздух го измори. Клепачите му натежаха, той заспиваше за малко, после се сепваше и се опитваше да не задреме отново. Когато за пореден път се събуди след кратка дрямка, в първия момент не разбра къде се намира, а после забеляза между процепите на покрива светлина. Утрото бе настъпило. Не се чуваше повече барабаненето на дъжда върху покрива. Всъщност, Дру не чуваше нищо друго, освен хриптящото си дишане.

Все същото, продължаваше да чака. В предишния му живот, веднъж го бяха преследвали цели пет дни в джунглата. Не ядеше почти нищо, само безвредни, неотровни листа, които даваха на мозъка му потасий и литий, от които се нуждаеше, за да остане буден. Не можеше да се довери на пълните с бактерии тропически води, затова зависеше само от дъжда, който му осигуряваше вода за пиене. В сравнение с джунглата, този таван му създаваше много по-малко проблеми. Трябваше да остане неподвижен, но през изминалите години в манастира, той бе свикнал на това през дългите часове на молитва и медитация. Имаше и късмет, че

не е август, а октомври, иначе жегата щеше да бъде непоносима. От друга страна беше доста хладно, но не и много студено, затова можеше да остане тук цели три дни. Това бе максималният срок, в който човек можеше да преживее без вода. Можеше да остане и повече, но щеше да изпадне в делириум.

Дру размишлява цялата сутрин. Чувстваше смъртта под себе си. Труповете щяха да преминат през няколко стадия – първо щяха да започнат да миришат, а после да вонят. Същото щеше да стане и с Малкия Стюарт.

Заболя го главата. През 1979 година, спомни си Дру, беше изпаднал в такова отчаяние, че искаше да се самоубие. Манастирът му осигури единствената възможност да продължи да живее – да се покае и да спаси душата си.

Тогава защо сега се опитва да избяга от преследвачите си? Защо иска да им попречи да сторят това, което той сам искаше да направи? Ако го убият, поне няма да бъде самоубийство. Няма да бъде прокълнат. И няма да иде в Ада.

Защото не беше едно също да те убият и да позволиш да те убият. Несъпротивлението беше също толкова голям грях, колкото и отчаянието. Не би могъл да се надява, че Бог ще го спаси, ако позволи да бъде убит заради греховете си. Трябваше да се бори за спасението си. Трябваше да използва всичките си умения, всеки трик, който можеше да измисли, за да избегне екзекуторите.

Искам да бъде наказан. За предишния ми живот. За монасите, които умряха заради мен.

Но...

Да.

Също така съм и длъжен.

Така ли? За какво?

Да накажа онези, които ги убиха.

Но ти дори не познаваше тези монаси. Те бяха отшелници като теб. Като личности те не означаваха нищо за теб.

Това няма значение. Те бяха измамени. Те заслужаваха шанса да постигнат своята святост.

Може би сега са в Рая.

Няма гаранция. Отново само предположение.

И така, ти предпочиташ отмъщението? Това искрен картузиански мотив ли е? Око за око, зъб за зъб, вместо да обърнеш другата си буза?

Дру нямаше отговор. Забравени чувства, приспани дълбоко за шест години, се пробуждаха в сърцето му. Светът бе нахлул в живота му с гръм и трясък и отново го бе покварил.

На следващата нощ отново заваля. Светкавици разкъсваха небето и ослепителната им светлина проникваше през процепите. Тътенът им разтърсваше покрива. Дру реши да се възползва от времето и да се промъкне през капандурата. Направи го колкото може по-тихо. Докато бурята вилнееше навън, той премина през тъмната спалня и молитвената стая, като спираше и се заслушваше. Ако имаше някой тук, той би трябвало да е прекалено търпелив, за да чака две нощи само заради минималния шанс жертвата му да се крие на тавана. По-вероятно би било да изпратят някой да провери дали е горе или да използват сълзотворен газ, за да го измъкнат от скривалището. А ако са решили, че е напуснал манастира, са се почувствали несигурни, защото са помислили, че ще предупреди полицията. Когато бързата им проверка е разкрила отсъствието му, те са побързали да изчезнат.

Поне така се надяваше. Нищо не беше сигурно. Но сега, през нощта, той имаше предимство. Едно от основните му качества, резултат от специално и упорито обучение, беше умението му да води ръкопашен бой в пълна тъмнина. Дори след шест години бездействие той не беше забравил как се прави това. За момент му се стори, че отново е в задната стая на она изоставен самолетен хангар в Колорадо. Сега той се промъкваше безшумно, съдържайки дъха си, но не долавяше никакъв знак, че убиецът е тук.

Разбира се, шумът от дъжда донякъде заглушаваше звуците. Всъщност трябваше да действа на късмет. Прекоси спалнята в очакване на атака. Нищо не се случи. Огледа се. Дъждът миеше прозореца, светкавица освети стаята, като му позволи да се увери, че вътре няма никой.

След поредната гръмотевицата тъмнината се върна и той осъзна, че е сбъркал, като е гледал светкавиците. Зениците му се бяха свили, за да предпазят зрението му от силната светлина и сега бавно се разширяваха. Не можеше да вижда добре в тъмнината. Трябваше да изчака, несигурен и временно ослепял. Убийствено бавно започна да различава очертанията в мрака. Прехапа устни. Добре де, беше сбъркал. Ясно. Но грешката му беше от полза. Поучи се от нея. Способностите му се завръщаха. Дори вече мислеше как да използва светкавиците, за да се измъкне.

Той се обърна с гръб към прозореца, прекоси спалнята, премина

през тъмната молитвена стая и отново потисна импулса да спре и да се помоли, верен на навиците си. От стълбите видя, че вратата е отворена. В стаята влизаше светлина от коридора. Всичко беше така познато, че стомахът му се сви. Когато слезе долу, внимателно огледа наоколо. Чашата и хлябът си бяха на мястото. Малкият Стюарт лежеше в същото положение на земята. Но вече бе започнал да се подува.

Дру преглътна, не от отвращение, а от мъка. Тъй като се нуждаеше от телцето му, много нежно го вдигна за опашката и го зави в носната си кърпа, която извади от шкафа. Завърза кърпичката с въженцето, а въженцето уви около кръста си.

От чекмеджето на работната си маса извади четири фотографии – единственото нещо от света, което бе донесъл със себе си тук. Преди шест години ги бе показал на отец Хафър и той бе изслушал неговата изповед. Снимките бяха доказателство за това, което Дру му разказа тогава. Точно те умилостивиха свещеника. Убедиха го да ходатайства за приемането на Дру при картузианците. На снимките се виждаха мъж и жена, обхванати в пламъци и едно малко момче, крещящо от ужас. В манастира Дру ги поглеждаше всеки ден и си напомняше кой е и защо има нужда от изкупление. Не можеше сега да не ги вземе със себе си.

Пъхна ги в джоба на расото и се огледа. Какво още? Трябваше му оръжие. Бравата.

Бурята бе станала още по-силна. Дори с гръб към прозореца, той виждаше блясъка на светкавиците в стаята. Стигна до отворената врата, огледа в двете посоки празния коридор, хвърли последен поглед на мястото, което през последните шест години бе негов дом, вдигна бравата и тръгна крадешком по коридора към задната част на манастира.

Спря само веднъж, за да провери една килия. Острата, непоносима миризма, която го удари в носа, когато отвори вратата, му каза всичко. Но въпреки това той влезе и огледа гротескно лежащото тяло на монаха.

Значи убийците внимателно са затваряли всяка врата, след като са открили труповете и не са си направили труда да махнат мъртвите, но свети тела на своите жертви. Нямали са време?

Това, разбира се, нямаше значение. Независимо от тяхната особена етика – самият Дру преди години беше верен на същата – те трябваше да си платят за всичко.

В задния двор на манастира той намери изхода, който водеше към зеленчуковата градина. Гръмотевица разтърси дебелия дървен порта.

Дру премисли още веднъж своето решение. Можеше да напусне манастира през предната врата и да мине по калния път през гората, който извеждаше до павирания селски път в подножието на хълма. Преди шест години по този път го докараха дотук. Беше го запомнил, както и градчето, намиращо се наблизо – Куентин. Би било самоубийство да излезе през предната врата, затова Дру взе друго решение. Въпреки че убийците явно са напуснали мястото, имаше вероятност и то много голяма, да са оставили човек да наблюдава манастира от разстояние, в случай че той все още е вътре. Те подозират, че е избягал и е отишъл в полицията. А ако полицията не пристигне? Ще заключат, че не е избягал. И ще рискуват да се върнат за повторна проверка. Кое то бе още една причина да излезе от манастира.

Но не от предната врата. Не по пътя, към който наблюдателят е съредоточил вниманието си. А през задната. Но убийците действаха изключително професионално и Дру трябваше да има това предвид.

Първо, наблюдателят едва ли е пренебрегнал и другия изход от манастира. Сигурно е избрал такава позиция, която да му дава добра видимост върху целия комплекс. Само едно място предлагаше подобна позиция: хълма зад манастира.

Второ. Наблюдателят сигурно е оборудван с уреди за нощно виждане. Използва или инфрачервен детектор, или „Старлайт“, който усилва и най-слабата светлинка на звездите. Тъй като бурята бе скрила звездите, значи използваше детектор с инфрачервени лъчи.

Дру огледа расото си. Обикновено чисто бяло, сега то бе мръсносиво от паяжините, праха и изолацията на тавана. Но дори да бе овалян във въглищен прах, той знаеше, че щеше да се види през нощния детектор. Освен ако... Дру се сети за светкавиците.

Той погледна нагоре към крушката, която светеше на тавана. В момента, в който отвореше вратата, наблюдателят щеше да бъде привлечен от появата на нова светлинка. В коридора нямаше ключ за лампите. Дру предположи, че е на главното табло в стаята на пазача, където никога не беше ходил. Затова се протегна. Беше достатъчно висок, за да стигне крушката и да я развие. Като допълнителна мярка той се върна по коридора и отвинти още две крушки. Тъй като коридорът нямаше прозорци, наблюдателят отвън нямаше представа какво става вътре.

Върна се до вратата, пое си дъх и натисна дръжката. Бутна бавно вратата, като се опита да избегне каквато и да е промяна в обстановката и застана зад нея.

Накрая тя бе напълно отворена. Той изчака с приведени рамене.

Всичко зависеше от точността на движенията му. Защото и двата вида детектори имаха една и съща слабост: неочакваното осветяване заслепяваше наблюдателя. Временното заслепяване, което той изпита в спалнята си преди малко, се усилва многократно от нощния детектор. Би било нормално да изтича навън в интервала от тъмнина между две светкавици. Но той осъзнаваше, че единственият му шанс да излезе оттук незабелязано, бе да направи обратното – да излезе извън прикритието си веднага, щом проблесне новата светкавица.

В тъмнината Дру пропълзля иззад вратата, като наблюдаваше градината. Със затаен дъх се взираше в дъждовната нощ. Затвори очи и отвърна поглед, когато светкавица удари едно дърво. То се счупи. После отново настана тъмнина. Но той знаеше накъде да върви. Помисли си как ли се чувства наблюдателят в това време.

Добре де, какво още чакаш – запита се той. Защо киснеш тук, чакаш литургията ли?

В мига, когато блесна другата светкавица, Дру изскочи от прикритието на вратата. Дъждът го плисна в лицето. Като държеше брадвата встрани, той нагази в калта зад кедровите храсти. Расото му подгизна. Непрекъснати гръмотевици трещяха около него. Въпреки изострените си сетива, част от съзнанието му регистрира непознатата сладост на въздуха, забравеното ужилване на вятъра – усещания обикновени, а сега, след дългото уединение, изключително чувствени. Нямаше време да им се наслаждава, нито да си помисли колко много са му липсвали. Избърса изпръсканите си с кал очи и огледа следващия преход. Когато блесна нова светкавица, той вече тичаше през локвите. Скри се зад купчина тор. Тежкият мирис го накара да запуши нос, въпреки че му се стори неочаквано близък.

Дъждът бе студен, но Дру се изпоти. Сега накъде? Целта му бе гъстата гора зад градината, но трябваше да я стигне с прибежки. До ниската барака за инструменти, после до каналите за напояване между редовете с ожънатото жито... Сърцето му биеше болезнено. Но той не можеше да пробяга повече от два-три метра, докато светкавицата осветяваше околността. Не биваше да рискува да се движи през времето, когато наблюдателят можеше да вижда в тъмнината чрез инфрачервения си детектор. Следващата светкавица. От стърнището той притича до покритите със слама кални лехи с картофи. Бързо присви очи, за да ги предпази от блясъка на новата светкавица. Когато гърмът отмина, ги отвори отново. Интервалът между светкавиците и гръмотевиците намаляваше. Само около две секунди. Значи центърът на бурята приближаваше.

Добре. Необходимо му бе всичко, което да отклонява и разсейва наблюдателя.

Дру изследва тъмнината. Като премигваше от студените дъждовни капки, откри следващото си укритие – високите до кръста храсти на малините. Светкавицата проблесна и той скочи, но стъпи в локва и загуби равновесие. Падна по очи. Водата влезе в носа му и напълни устата му. Той се закашля. Не можеше да диша, затова се претърколи към малиновите храсти. Тъмнината го погълна и скри. Смъркаше, за да прочисти носа и гърлото си. Дали беше достигнал храстите навреме? Дали наблюдателят го бе забелязал? Стомахът му се сви, дробовете му натежаха. Беше изморен, сякаш бе тичал няколко километра. Обърна лице към небето и остави дъжда да измие очите, носа, устните му. Облиза устата си и преглътна. Остана удивен от сладостта на водата, която облекчаваше свитото му гърло.

Трябваше да продължи! Първо до лехите на лозето, покрай дървената ограда.

А след това...

Най-после стигна до шубраците в началото на гората. Кал имаше по главата, по лицето, по расото му. Тя се стичаше по ръцете му, процеждаше се между пръстите и капеше върху опадалите листа под краката му.

Все пак успя. Наблюдателят не беше го забелязал.

Всъщност, ако го бе открил, досега щеше да бъде мъртъв.

Дру с мъка си пое дъх.

Измъкнах се. Свободен съм! Сега оставаше само да използва прикритието на гората и да продължи.

Но накъде? За миг този въпрос го вцепени. В предишния си живот автоматично щеше да потърси убежище при старата си организация, при „Скалпел“-а. Но сега хората от „Скалпел“ се бяха превърнали във врагове. За да оживее, трябваше да ги накара да мислят, че е мъртъв.

Къде другаде можеше да иде? Неочакваният проблясък на едно непрекъснато потискано чувство му подсказа да отиде при Арлийн. Той знаеше, че тя ще му помогне. Някога бяха любовници. Въпреки дългата раздяла той беше готов да рискува заради всичко, което ги беше свързвало. Можеше да разчита на нея. А стигайки до нея, щеше на намери и брат й Джейк. Неговият стар приятел.

Той неохотно отхвърли тази идея. Преди беше задължен да се свърже със „Скалпел“, но сега Дру принадлежеше към друга организация – Католическата църква. Трябваше да я предупреди за нападението на

манастира. Тя трябваше да реши какво да направи. Църквата щеше да го защити.

И макар че вече имаше цел, Дру все още размишляваше. Огледа хълма зад манастира. Една светкавица освети тъмните силуети на дърветата. Когато отново го обгърна тъмнина, той просто не проумяваше своето колебание. Пред него беше възможността да избяга и да предупреди църквата. Тогава защо бе така объркан?

Отново се загледа към хълма и едва сега осъзна какво трябва да направи. Наблюдателят. Да, трябваше да го хване и да го накара да говори. Той сигурно бе избрал някоя удобна позиция. В този случай най-удобни бяха дърветата зад някое сечище. След толкова години живот тук Дру добре познаваше контурите на хълма. Дори в тъмнината и бурята можеше съвсем точно да определи местата на трите сечища на склона. Трите най-подходящи скривалища.

Ако имаше изобщо наблюдател. Все още нямаше доказателства, това бе само предположение. Съществуваше един начин да се убеди. И един начин да разбере защо беше изпратен този наказателен отряд на смъртта – да открие кой ги е изпратил.

Бурята се засили. Без да обръща внимание на дъжда, Дру се промъкваше между дърветата, като се стремеше да избягва пъновете и ямите.

Стискаше брадвата така силно, че го заболяха кокалчетата на ръката. Стигна подножието на хълма, но реши да го обходи. Започна да се изкачва от обратната му страна. Клоните на дърветата се огъваха от вятъра и го удряха през лицето. Той се хващаше за фиданки, клонки, храсти, за всичко, което му помагаше да се измъкне от лепкавата кал. Не се притесняваше за шума, който вдигаше. Бурята бе толкова силна, че би заглушила всякакъв звук, дори ядосан вик. Стигна върха и започна да пълзи надолу, използвайки за прикритие храсти и пънове.

След като огледа внимателно дърветата зад първото сечище, Дру не успя да види нищо, което да издава човешко присъствие.

Върна се в гората и продължи към второто сечище. Въпреки дъждовната завеса в подножието на хълма се виждаха светлините на манастира. Сигурно така са изглеждали и всяка друга нощ. Само че това вече не беше манастир. Някой го беше превърнал в дом на смъртта.

Той огледа и второто сечище. Реши, че там също няма никой и тъкмо тръгваше към третото, когато някакъв неестествен шум между

дърветата привлече вниманието му. Нервите му се опънаха. Благодарение на една светкавица, Дру видя тъмен найлон на височината на главата си, чиито страни и задна част бяха спуснати надолу, за да не влиза дъжда вътре. Четирите му края бяха привързани към дънерите на дърветата с въжета, които се опъваха от вятъра. Висока пръчка изпъваше найлона в средата. Разбира се. Наблюдателят не би могъл да носи цяла палатка със себе си. Но в случай на лошо време, един найлон в сака заемаше съвсем малко място. Не беше толкова удобно като в палатка, но удобството беше на последно място.

Дру трябваше да изчака следващата светкавица. На нейната светлина той зърна под найлона мъжки крака – ботуши, джинси, нож на колана.

Тъмнина. Дру се наведе, за да може и при следващата светкавица да надникне зад найлоновото прикритие.

Тя светна и той видя горната част на тялото на мъжа. Беше висок и мускулист. Носеше плетен каскет и дебело, подплатено яке. Цветовете им се сливаха с тези на растителността около него. Мъжът гледаше към манастира. Използваше бинокъл с инфрачервени лъчи. Дру лесно разпозна очертанията му. Беше монтиран върху снайперистка пушка, поставена на въртящ се триножник.

При следващата светкавица, мъжът се отвърна от бинокъла, потри очи и отпи от термоса, който извади от сака, окачен на дървото.

Дру се отдръпна. Дъждът се стичаше по лицето му. Погледна брадвата в ръцете си и реши, че не може да атакува първи, хвърляйки се под найлоновото укритие. Позата бе доста неудобна. Рискуваше да се подхлъзне в калта или да бутне импровизираната палатка и да предупреди мъжа.

Не, трябваше да измисли по-добър начин.

Той огледа найлона, който вятърът издуваше, и се промъкна вдясно, към въжето, което свързваше единия му край с дървото. Напипа възела и го разпозна. Примка. Здрав и надежден, но с един недостатък – можеше да бъде развързан с едно дръпване на свободния край на въжето.

Така и ще направи. Планът му бе да хване мъжа в капана на найлона и да го удари с тъпия край на брадвата, за да го обезвреди. Но вместо да се свлече, найлонът бе подхванат от вятъра и вдигнат във въздуха. Когато поредната светкавица блесна, мъжът се огледа и забеляза Дру.

Брадвата вече беше безполезна. Много тежка, много бавна. Дру я захвърли, но изненадата беше все още в негова полза, тъй като човекът

бе стреснат не само от отлитането на найлона, но и от това, което видя пред себе си – праведните очи на един безумен монах, неговото аскетично слабо лице и расото му, толкова мръсно и кално, че можеше да го вземеш за привидение, изникнало от земята.

Нападението на манастира показваше, че бе направено от професионалисти, но въпреки това наблюдателят инстинктивно извика. В този момент Дру също нададе вик – традиционно начало при започване на ръкопашен бой при някои от източните бойни изкуства, повлияни от Дзен-будизма. Този вик бе предназначен да обърка противника, но и да помогне на Дру да концентрира силите си, като освободи въздуха от дробовете си. Не беше водил ръкопашен бой години наред, но ежедневните му упражнения, включващи отчасти и някои основни движения от източния бой без оръжие, бяха запазили уменията му. Тези движения, приличащи много на танцови стъпки, му помагаша освен това да се концентрира и да освободи духа си при религиозната медитация. Някои неща, обаче, явно не можеха да бъдат забравени. Първичните му инстинкти се събудиха с невероятна и ужасяваща точност.

За един нетрениран наблюдател, това, което се случи, би изглеждало прекалено бързо, за по-малко от тридесет секунди. Неясните движения бяха объркващи, беше почти невъзможно да различиш единия от другия.

Но за Дру, а сигурно и за противника му, мигът на сблъсък бе безкрайно дълъг. Така както на играча на тенис му се струва, че топката приближава мрежата безкрайно бавно и сякаш е огромна като топка за волейбол, така и двамата мъже се хвърлиха един срещу друг като великани със забавени движения.

Дру насочи обратната страна на дланта си срещу гръдния кош на противника – точно в областта на сърцето. Ударът трябваше да начупи ребрата, а парченца от тях да прободат сърцето и белия дроб.

Това не стана. Чрез дланта си той почувства какво не беше в ред. Подплатеното яке беше поело част от силата на удара. Грухтенето на мъжа показа, че имаше ефект, но не достатъчен, за да го обезвреди.

Противникът му се съвзе и приклепна, като се подпря на дървото. Дру разчиташе на втори подобен удар с другата ръка, този път насочен към гърлото. Но мъжът бе готов.

Дру използва първо дясната си ръка. Лявата бе готова да парира удара на противника, който бе ударен в сърцето.

Дру хвана дясната му ръка под лакътя и я изви. Силата на удара ги свали и двамата в калта. Чу как мъжът простена. Той се влачеше,

блъскаше се в него, заплиташе изкълчената си ръка в калното му расо. Когато отново стана тъмно и двамата бяха на земята гръд до гръд, го лъхна неприятна миризма на месо и чесън. Повдигна му се.

Той го блъсна, хвана го и пак го блъсна. Така се търкаляха в калта, като дишаха учестено.

Дру почувства, че врагът му протегна ръка, сякаш търсеше нещо около бедрото си.

И си спомни.

Ножът на колана.

Пригответи се да хване ръката с ножа, но изведнъж промени решението си. Трябваше да свършва по-бързо. Нуждаеше се от оръжие.

Оръжието беше близо до ръката му. Той сграбчи разпятието, което висеше на шията му. Хвана Христос за главата и мушна дългата тънка част на кръста в ноздрите на противника си. Бурята се развихри с пълна сила. Сякаш осъждайки това, което направи, небето се разтреса от светкавици и гръмотевици. Дру имаше чувството, че то ще се стовари всеки момент отгоре му.

Мъжът не беше мъртъв. Дру и не очакваше да бъде. Но силният удар в тази част на главата трябваше да предизвика шок. Човекът агонизираше, целият се тресеше и виеше от болка. Но инстинктът му за оцеляване продължаваше да действа. Свободната му ръка продължаваше да търси ножа.

Все още притиснал гърчещото се тяло, Дру отблъсна ножа, острието му се плъзна през ръкава на расото, одраска кожата между палеца и показалеца му и той го натисна към гърлото на мъжа. Чу се само един заглушен от вятъра вик.

Съвсем близо до тях падна гръм и удари едно дърво. Светлината го заслепи. Дру се олюля и падна, като повлече със себе си и мъжа. Преди отломките от дървото да ги засипят, двамата вече се търкаляха през сечището надолу по склона – ту единият, ту другият отгоре, докато накрая се удариха в една скала и спряха. След силния удар Дру с мъка си пое дъх. Като се мъчеше да се освободи от ръката на врага си, заплетена в расото му, той се вгледа в смътните очертания на лице му, потърси вената на врата и разбра, че мъжът е мъртъв. Отново му се повдигна. Гърмът още отекваше в ушите му. Замаян, той тръсна глава и погледна към сечището, където от едно дърво на около десет крачки от развяващия се найлон се вдигаше дим. Във въздуха се понесе миризма на озон. Светкавиците чертаеха по небето зловещи усмивки.

Дру потръпна и отново погледна мъжа, когото бе убил. Когато

влезе в манастира, се закле, че никога повече няма да убие човек, до края на живота си. А сега?

Би могъл да оправдае убийството – заради монасите, заради Малкия Стюарт. Гневът беше естествен човешки недостатък, една присъща на човека слабост. Наследството на Каин. Но той не беше убил от гняв. Беше преминал далеч зад гнева. Беше убил, за да оцелее. А годините изобщо не бяха го променили. Обучението му бе толкова добро, че дори сега бе в състояние да убива автоматично – така както коляното подскача под чукчето на невролога.

Ако го бях убил случайно, нямаше да ме е грижа. Но за жалост това не беше случайност. Убих го, защото бях по-добър от него.

О, Господи! Той започна да се моли, спомняйки си с ужас какво направи с разпятието. Имай милост, прости ми този грях! Не съм искал да стана такъв, какъвто съм. Обстоятелствата ме принудиха. И все пак трябваше да се да се овладее.

Докато дъждът се стичаше по лицето му и се смесваше със сълзите, той наклони глава към мъртвия и го удари в гърдите. *Заради вината ми. Заради моята най-отвратителна и тежка вина.*

Искаше да повърне.

Но трябваше да се съвземе. Дру стана бавно и свали расото и власеаницата си. Голото му тяло потрепера под ледения дъжд. Съблече мъртвия и го облече в своите дрехи. Ако беше принуден да се върне в света на хората, едва ли щеше да оживее, като привлича вниманието на всички. Трябваше да вземе мерки. Този мъж не е бил сам. Другите бяха наоколо и го чакаха, за да го убият. Защо? Не знаеше. Но едно ново прозрение започна да се оформя в главата му. Неговият мотив бе продиктуван от желанието и необходимостта да отмъсти за убитите монаси. Първичен инстинкт, който обикновено се пренебрегва. Сега, след като уби отново, той хвърли душата си в голяма опасност и този, който бе виновен за това, трябваше да има дяволски убедително оправдание.

Дрехите на мъртвия му бяха големи. Трябваше да обуе и своите чорапи върху неговите, за да не му се изхлузват ботушите. Джинсите му висяха, все едно че беше пазил дълго време диета, както всъщност си и беше. Ако не бяха подплънките на якето, Дру щеше да се загуби в него. Той сложи кърпичката с Малкия Стюарт в единия джоб и стегна въжencето около кръста си. Премести снимките от расото в другия джоб. След това се изкачи по склона към импровизираната палатка с триножника,

пушката и инфрачервения бинокъл.

Целият беше мокър. Огледа се и забеляза сака, който висеше на клона на едно дърво. Отвори го.

Маузер. Провери дали е зареден. Беше. Пъкна го отзад под колана.

Имаше и два пълнителя. Взе и тях и ги мушна в джоба при Малкия Стюарт.

В голяма пластмасова кутия намери шоколад, ядки и сушени плодове. Започна с ядките, защото се нуждаеше от солта им. Задъвка бавно. Беше гладен.

Нямаше време. Какво можеше да вземе със себе си преди да си тръгне? Насили се да мисли. От какво се нуждаеше, за да се изправи срещу света? Сети се. Бръкна в джоба на джинсите, които бе обул, и извади портфейла на мъртвия. Отвори го и видя няколко банкноти от двадесет и петдесет долара. Добре, имаше колкото за още едно оръжие. В едно от отделенията видя няколко пластмасови карти, за които помисли, че вероятно са шофьорска книжка и кредитни карти. Сигурно всички бяха фалшиви. Никой професионалист не тръгва на операция с документите за истинската си самоличност. Целта на тези фалшификати обикновено бе да се отклони вниманието, ако попадне в пътно произшествие или се наложи да прекара нощта в някой мотел. Те бяха прецизно изработени и можеха да издържат на някоя и друга проверка, така че Дру реши да се възползва от тях.

Какво друго? Огледа се наоколо и неочаквано чу глас. Зад себе си. Сви се, вдигна ръце, сякаш да се защити. Дори през воя на вятъра чу гласа отново – долиташе отляво, пред него и звучеше доста странно – силно, но глухо.

– Джордж?

Дру се намръщи и огледа гората.

– Джордж, чуваш ли ме? Къде си? – гласът се засили, чуха се метални нотки. – Джордж, какво правиш, по дяволите? Трябва да се обадиш – Последва тишина.

Дру си отдъхна и почувства как мускулите му се отпускат. Той откри откъде иде гласът. На дървото, близо до сака, висеше портативна радиостанция, преди скрита от найлона, но сега изложена на дъжда.

– В името на бога, Джордж, обади се. Имам съобщение за теб!

Дру почти посегна към копчето за превключване. Искаше му се да отговори. Не да се преструва на Джордж. Той нямаше представа какъв е бил гласът му – висок или нисък, може би с акцент или дори дрезгав от простуда. Глупаво беше да мисли, че ще може да заблуди мъжа от

другия край. Но въпреки това Дру искаше да отговори. Да си представи как ще се почувства оня, като чуе непознат глас, който неочаквано казва: „Съжалявам, Джордж не може да дойде на телефона. Мъртъв е. Може ли аз да приема съобщението?“

Хей, съвземи се, скара се Дру сам на себе си. Какво ти става? Кога-то започнеш да измисляш подобни шегички, обикновено си стигнал до ръба.

Той обузда импулса си. Но вече знаеше много повече отколкото преди минута. Наблюдателят не беше сам. Някъде наблизо имаше партньор.

Дру премисли възможностите. Този хълм над манастира бе най-доброто място за наблюдение на всички изходи. Беше ли практично да се оставят двама човека? Ами да, щяха да работят на смени, така че да си почиват от студа и да подремват по малко.

Да подремват ли? Къде? Дали пък преследвачите му нямаха наблизо превозно средство? Дру много искаше въпросът му да има положителен отговор, защото онова, от което се нуждаеше най-много, бе някакво средство за придвижване, а нямаше време да търси другаде.

– Джордж, какво става? – продължи да вика гласът. – Престани да си правиш глупави шегички! Отговори!

Дру трябваше да намери другия, преди той да се разтревожи съвсем и да започне да търси партньора си или да напусне мястото. А ако логиката му излезе вярна, щеше да го намери на пътя.

Той излезе от тъмнината на дърветата и заслиза по хлъзгавия склон. Като стигна до мъртвия, неочаквано спря. Запита се от какво още се нуждае, за да оживее в този свят. Един предмет върху голото тяло, единственото нещо, което не бе докоснал, привлече вниманието му. Абсолютно ненужен през изминалите шест години, сега той му беше необходим.

Дру се наведе в дъжда и свали ръчния часовник от ръката на мъжа.

Сложи го на ръката си и усети как в него се промъква промяната. Да, помисли си той с огромна тъга, а сълзите му отново потекоха, ето че се връщаше в света, от който бе избягал.

Времето отново започваше да тече.

В подножието на хълма Дру зави надясно, премина през гората и стигна до високата ограда, която ограждаше манастира. Воят на бурята заглушаваше дрънченето на оградата, която се люлееше от силния

вятър. Дру я прескочи и падна в калта от другата страна. Инстинктивно се присви. Беше прескочил още един праг. Както часовникът на китката му, така и оградата бяха крачка от спокойствието и мира в манастира към бъркотията на света.

Не можеше да си позволи да го обземе носталгия. Трябваше да влезе във връзка с църквата и по-точно с отец Хафър, неговият защитник, човекът, който му повярва и му помогна. Той трябваше да разбере обстоятелствата, които го бяха прогонили от тихото му убежище. Да намери отговорите и да отмъсти за мъртвите монаси – това беше важното. А не неговите лични желания.

Продължи да се промъква през гората без да обръща внимание на продължаващата буря. Най-накрая достигна до пътя. На светлината на една светкавица той видя, че пътят е павиран. След трудния терен равната, твърда повърхност силно го изкушаваше да тръгне по нея. Но той не смееше да се покаже. Трябваше да се промъква през храстите отстрани.

Спря, за да прецени къде е. Манастирът бе останал вляво. Още по-нататък, на няколко мили, бе най-близкото градче – Куентин. Дру се опита да отгатне стратегията на убийците. Ако беше един от двамата, оставени да наблюдават манастира, не би направил лагера си в гората. Прекалено влажно и студено е. Щеше да потърси сухо, топло място, където да поспи и да се преоблече, да хапне нещо, докато партньорът му е на смяна. Но то трябваше също така да дава възможност за бързо изтегляне при необходимост. Тази комбинация от изисквания предполагаше наличието на автомобил – достатъчно голям да побира и оборудването, и легло. Фургон за къмпинг например или каравана. И сигурно нямаше да паркира някъде, където да привлича вниманието на месните власти. Мястото вероятно не е на пътя към Куентин. Сигурно е от другата страна на манастира. От дясната му страна. По пътя към фабриката за кленов сироп, който после продължава навътре в планината.

След петнадесет минути Дру откри караваната. Точно преди един завой. Позицията беше избрана логично, помисли си Дру. Можеше да се наблюдава алеята към манастира. Единственият сигурен знак, че съм избягал, би била появата на много автомобили – бърза помощ, полиция, следователи. Кой друг би предупредил властите, ако не оживелият след масовото убийство. Колкото повече се бавеше полицията, толкова по-голяма бе вероятността те да смятат, че не съм избягал, а съм вътре.

Но той трябваше да се увери, че караваната не е паркирана тук, защото се е повредила или защото на шофьора ѝ му се е доспало. Затова

продължи да се промъква между дърветата, докато стигна до задната ѝ част. Отстрани нямаше прозорци, а отзад – само едно малко кръгло прозорче. Дру се наведе, притича и клекна до задната дясна гума. Изпъкналата повърхност на прозорчето сигурно бе предназначена да предпазва от топлината на слънцето, но от друга страна можеше да предпазва и от любопитни погледи. През него сигурно се виждаше само навън, а можеше и изобщо да не е прозрачно. Стъклото сигурно бе армирано, непробиваемо, така че да издържи на атака. Всичко това, обаче, бяха само хипотези, които можеха да се проверят единствено чрез нападение.

Въпреки това съществуваше един лесен начин за проверка дали това така обикновено на вид камионче е предназначено за бойни операции. Всичко, което трябваше да направи, бе да легне на земята и да погледне под автомобила. Беше тъмно и трябваше да изчака някоя светкавица да освети мрака. Дори и при мигновения ѝ проблясък, той видя каквото му трябваше. Караваната имаше специален резервоар за гориво.

Заклучението беше ясно. Монтираният вътре в задното купе резервоар бе защитен така добре, както и обитателите на караваната. Въпросителните отпаднаха. Значи караваната бе блиндирана. За да влезе в нея, му трябваше доста по-сериозно оръжие от маузера.

Но дори Голиат може да бъде победен. Блиндираните автомобили са конструирани да издържат на атака, когато се движат. Спрели, те са много по-уязвими, особено ако врагът успее да ги доближи. Дру се наведе и опипа задната гума. Усети, че е доста по-дебела и сигурно е усилена с метални нишки. Един куршум от маузера няма да може да пробие гумата и шофьорът ще избяга. Трябваше да убеди мъжа вътре – а той вече бе разтревожен поради мълчанието на партньора си по радиото – че се е появил още един, по-неотложен проблем – продължителният дъжд е подронил чакълестия банкет на пътя. Дори устойчивата на куршуми гума трябва да се помпи, или ако използваме обратната логика, спада. Наистина, като ѝ пусне въздуха, няма да е в състояние да подкара караваната, но толкова добре екипиран автомобил сигурно имаше резервна гума.

Дру откри каквото му трябваше. Конструкторът на автомобила не е предполагал, че врагът може да се приближи толкова близо. Вентилите за помпане няхаха заключалки. Той бързо отви този на задната дясна гума, постави парченце дърво вътре и чу как въздухът започна да излиза със съскане.

Караваната започна да се накланя леко на една страна и да потъва в мокрия чакъл. Той извади маузера от колана си и притича да заеме

позиция, от която да вижда добре задната и двете странични врати. Дру предполагаше, че човекът вътре ще почувства смъкването на караваната на една страна и ще реши, че дъждът е отмил част от чакъла на банката и тя е започнала да се накланя и да потъва в калта.

Дали щеше да излезе и да провери какво става?

Вратата се отвори.

Дру се претърколи в рова и легна в ледената кална вода. Чакаше шофьорът да провери наклонената страна на караваната. Но той направи друго. Изнервен от това, че няма връзка с партньора си, той хукна. Дру го чу да пресича пътя, като вероятно щеше да се отправи към гората на отсрещната страна и се надигна от локвата. Но дори и да хукне след него едва ли ще го достигне, затова той стреля, като се опита да определи целта по звука от стъпките.

Чу стенание и някакво тяло падна на асфалта. Дру скочи на крака и тръгна към караваната. Не беше стрелял, за да убие. Напротив, беше избрал за цел краката. Този мъж му беше необходим жив, за да го разпита. Кой е заповядал това масово убийство? Кой се опитва да го убие?

Мъжът отчаяно пълзеше пред него.

Блясъкът на изстрел от пушка накара Дру да се метне вляво. Вторият куршум мина още по-встрани. Мъжът спря да стреля и пропълзя към дърветата от другата страна на пътя. Достигна края на паважа. След миг щеше да бъде в канавката и да се скрие в храстите. Дру трябваше да го спре.

Той изтича към него. Нямаше друг избор, затова го удари в челото и затисна с крак ръката, която държеше оръжието. Мъжът зави от болка, изтърколи се върху чакъла и остана да лежи по очи. Дру издърпа оръжието от ръката му и го удари отново. Той простена и се преобърна върху ранения си крак. Джинсите му бяха изцапани с течност по-тъмна от дъжда. Писъкът му бе по-силен дори от воя на вятъра. После затихна, премина в стенание и накрая съвсем спря.

Сега мъжът лежеше съвсем неподвижно. Доколкото можеше да разбере, беше изпаднал в безсъзнание от болката и шока. Въпреки това, следващата стъпка бе рискована, затова Дру трябваше да го претърси. Можеше да има нож...

Дру завърза ръцете му с въженцето, което носеше на кръста си. След това го претърси, но не откри друго оръжие. Сграбчи го за яката и го повлече към караваната, като оставяше от време на време ранения му крак да се удря в земята. Необходимо му беше мъжът да изпитва болка, за да остане по-дълго в безсъзнание. Спря пред вратата на караваната,

която вятърът бе затворил (дали беше вятърът?) и погледна през прозореца вътре. Ами ако грешеше? Беше изградил своята тактика на действие върху предположението, че само двама са оставени да наблюдават манастира. В края на краищата колкото са по-малко, толкова е по-малка и вероятността да привлекат вниманието, ако полицията дойде. А двама беше минималният брой за работа. И все пак, ако имаше вътре и трети, готов да стреля, когато отвори вратата!

Дру застана встрани от линията на стрелба, прилепи се до караваната и бавно отвори вратата с насочен навътре пистолет. Както и очакваше, лампата не светна. Преди и той самият винаги отвинтваше крушката в автомобила, който караше, защото не искаше да се вижда, когато нощем излиза от него. Но винаги оставяше едно фенерче под седалката, за да може, когато му потрябва, бързо да го намери. Дру знаеше, че много от навиците от предишния му живот („от предишния ли?“ – запита се той. – „А какво си мислиш, че правиш сега?“) бяха обикновена практика за всеки, занимаващ се с подобна работа. Това бе предимство, когато си имаш работа с професионалисти. Работиш по едни и същи правила. Непредвидими са само действията на аматьорите.

Фенерчето беше под седалката, където и той самият би го оставил. Едно хубаво, мощно фенерче с четири батерии. Дру го включи и насочи лъча към вътрешността на караваната.

Нямаше никой.

Въздухът миришеше на спарено. Той видя два спални чувала върху два матрака. На едната стена висеше пълен комплект сложна двупосочна радиоапаратура. До другата стена бяха подпрени два отворени сака с намачкани дрехи, почти празно кашонче от кока-кола, примус с нафта, няколко консерви с лютив сос, спагети с кълцано месо, а също и телешко с фасул. Дру усети противен вкус в устата си. Нима тези момчета не ядяха нещо, което да не съдържа месо? Под единия спален чувал се подаваха цевите на две пушки. Беше се завърнал у дома.

Той се подаде от караваната и погледна към мъжа, който лежеше на чакъла. Бутна ранения му крак, но реакция не последва, затова реши, че още е в безсъзнание. Чак тогава го вдигна за раменете и го повлече към задната врата на караваната.

Замръзна, когато видя фарове в далечината. Те ставаха все по-ярки, идваха откъм Куентин, заобикаляха манастира и се приближаваха към него. Спокойно, помисли си той. Може и да не означават опасност. Просто някой закъснял пътник, опитващ се да кара в тази буря.

Но какво щеше да си помисли той или тя, когато мине покрай него

и види мъж да влачи безжизнено тяло?

Дру изгаси фенерчето. Бързо бутна седалката на шофьора напред и вкара тялото в празното пространство между седалката и рамката на вратата. Когато оня легна, той го покри целия с единия спален чувал и сложи отгоре му саковете, за да не личи, че отдолу има тяло.

Погледна надолу по пътя. Светлината на фаровете ставаше все по-ярка. Нямахме време да влезе вътре без да изглежда объркан и да предизвика подозрение. Той не искаше шофьорът да спира или още по-лошо – да бъде така заинтригуван, че да се обади на полицията в най-близкия град.

Ами ако колата бе на хората, които го преследваха? Ако влезе в караваната, ще бъде в капан. Дори не можеше да я подкара, защото не успя да смени спадналата гума. Не знаеше дори къде са ключовете.

Най-добре мисли! – каза си той. – *Та това е само една кола. Шест години бездействие са те направили чист параноик. В предишните дни обръщаше внимание и на най-малките детайли.*

Беше му необходима причина да остане отвън, затова той затвори вратата на караваната, отиде до рова с гръб към пътя и разкопча ципа на панталоните. Погледна към светлините, които вече го заслепяваха, обърна се с привидно безразличие към дърветата и се направи, че уринира. Ако колата не бе на убийците, имаше шанс да достигне храстите. Приближаващият се автомобил започна да намалява скоростта си и присветна с фарове. Дру го загледа недоумяващо. Той намали още повече. Направо му се събраха очите, когато видя на покрива на колата двата буркана.

Е, това е! Чудесно! Полиция.

Не можеше да рискува да им разкаже какво е станало в манастира. Първото нещо, което ще направят ченгетата, ще бъде да го закарат в участъка, след което радиочестотата, която полицията използва, ще загрее от разговори. Обаче убийците сигурно прослушват целия ефир в района. Ще научат къде е, ще дойдат за него и рано или късно ще го откънат от ченгетата.

Полицейската кола спря до караваната. Един прожектор го потърси в тъмнината.

Така, помисли си Дру. Прекарах точно шест години в най-строгия и аскетичен орден на католическата църква. Току-що останах жив след едно ужасяващо масово убийство. Издебнах и убих човек, раних друг. Вързах го и го хвърлих в тази каравана преди да дойдат ченгетата. Да видим дали мога да направя нещо наистина важно. Като

например да се изпяка.

Като усили напрежението върху мехура си, той извърна глава към прожектора и прочете на вратата на колата „Щатска полиция, Върмонт“. Напъна се още веднъж и въздъхна, когато спасителната струйка потече към земята.

– Не можа ли да почакаш малко? – каза груб мъжки глас някъде зад прожектора.

Дру бързо дръпна ципа на джинсите. Обърна се и се захили към невидимото присъствие пред себе си.

Отвори уста да каже нещо, но думите не идваха. Освен в задължителния хор на литургиите, той не беше говорил с друго човешко същество цели шест години. Единствено с една мишка.

– Питам те, не можа ли да почакаш? – полицаят бе нетърпелив.

Дру продължи да се хили, престорено смутен. Думите се оформяха в главата му, но гласните струни се съпротивляваха. *Хайде, хайде, знаеш, че можеш да говориш! Представи си, че си на литургия.* Чувстваше устните и езика си надебели.

– Ами... така де, аз... то си е божа работа!

Слава богу! Амин! Гласът му звучеше дрезгав и пресипнал.

– Какво ти е на гърлото?

Дру заклати глава и се направи, че кашля.

– От студа е – този път думите дойдоха по-лесно.

– Най-добре отиди на лекар. Накъде си тръгнал, към Куентин ли?

Дру се направи на изненадан.

– Къде?

– Съседния град. На дванадесет мили на юг. Откъдето идвам аз.

– Ако знаех, че толкова наблизо има град, щях да се постискам още малко. Тук не е много удобно за пикаене – Дру протегна ръката си, в шепата му се бе събрала вода.

– Отвратително време – полицаят замълча за миг, невидим зад светлината на прожектора. – Най-добре си влизай вътре.

Дру се закашля отново.

– И аз така мисля.

Но като се обърна към вратата на шофьора, той изведнъж се досети, че полицаят има пред вид да влезе отзад, в караваната, а не в кабината.

– Не ми каза накъде си тръгнал – продължи ченгето.

– Към Масачузетс. След Бостън.

– Много си окъснял.

Той отговори неочаквано и за самия себе си:

– Утре трябва да съм на работа. Прекарах цялата си отпуска в Канада – ходих на лов.

– И хвана ли нещо?

– Да, тази настинка.

Полицаят се размя.

– Следващият път не спирай със загасени фарове. Някой ще налети на теб в тая тъмница и...

– Ще ме размаже. Вярно. Не бях помислил – Дру се покашля. – Не исках да рекламирам наоколо какво точно смятам да правя.

Полицаят загаси прожектора. Очите на Дру се отпуснаха. На светлините на арматурното табло успя да види лицето му – доста по-млад и по-слаб, отколкото предполагаше грубия дрезгав глас.

– И да не заспиш, ей! – каза полицаят. – Отваряй си очите по пътя.

– Можеш да бъдеш сигурен!

Като вдигна палец с пожелание за успех, полицаят подкара колата. Дру гледа след червените стопове, докато изчезнаха зад завоя. Той въздъхна шумно и тръгна към караваната. Ако човекът под чувала се бе събудил и бе започнал да вдига шум...

Ами ако се е събудил, и е успял да се освободи от въжето и сега го дебне? Дру блъсна вратата. Светна фенерчето и видя, че тялото под спалните чували не помръдва.

Нима бе умрял? Или се бе задушил?

Дру бързо дръпна чувалите и се успокои, когато дочу слабото дишане на мъжа. Но простреляният му крак бе подгизнал от кръв. Дори спалният чувал бе напоен. Трябваше да бърза. След като се увери, че ръцете на мъжа са още вързани, той използва колана му и направи турникет над раната от куршума на прасеца на крака. Кръвта намаля.

Дру го издърпа, намести го на седалката до себе си, като се опита да го сложи в някакво по-удобно положение и го върза с колана. Не искаше да го оставя зад себе си, извън наблюдение, а при това положение, за страничния наблюдател той изглеждаше като заспал пътник.

Дру го претърси, намери връзка ключове и излезе навън, за да отвори задната врата и да потърси резервната гума. В багажното отделение в задната част на караваната не откри резервна гума, а нещо по-добро – помпа с педал и уред за измерване на налягането. След пет минути вече беше напомпал гумата. После седна зад кормилото и опита няколко ключа, докато най-накрая успя да запали. Моторът глухо забръмча. Но той гледаше намръщен непознатото табло пред себе си – имаше повече копчета, отколкото в автомобилите, които бе карал преди шест години.

За последен път бе шофирал през 1979 година. Не знаеше какви промени са настъпили оттогава. Дали техниката бе толкова напреднала, че да не може да се справи с управлението на автомобила?

Най-накрая разбра, че скоростите са автоматични, което доста улесняваше шофирането – само ще натиска газта и ще държи кормилото. Само че не виждаше нищо през плътната дъждовна завеса зад стъклото и му трябваше около тридесет секунди, за да открие с кое копче се задвижват чистачките. Откри и копчето, с което се включваха фаровете.

Ами тръгвай, каза си той. Това ченге може да вземе да се върне по същия път. Трябваше да кара към Куентин. Не му се щеше – съществуваше голяма вероятност останалата част от убийците да го търсят точно там. Но не можеше да рискува да тръгне в обратна посока, щеше да налети точно на ченгето.

Все пак Куентин беше на юг, това беше посоката, в която трябваше да върви. Към Бостън, за да се свърже със своите хора. С изповедника си отец Хафър. С Църквата, която щеше да го защити.

Дру караше през бурята, като спазваше ограничението за скоростта – дали все още бе петдесет и пет мили? Той се почувства изпълнен с лоши предчувствия. Погледна наляво към портата и тясната алея, която минаваше през гората и водеше към манастира. Представи си островърхия покрив, който се издигаше над боровете на хълма. Спомни си страшната тишина на смъртта в килиите. Стисна зъби. След това алеята остана зад него и когато погледна в огледалото видя, само мрак. Сърцето му прималя, пълно с горест и мъка. Не му се живееше.

Какво ли го очакваше там, напред – питаше се той. – Какви ли ще бъдат отговорите. За шест години времето беше спряло за него. Но светът не бе стоял на едно място. Той знаеше, че изправяйки се пред неизвестното бъдеще, неминуемо ще се сблъска със своето минало. А отговорите лежаха някъде там, назад. Кой бе атакувал манастира? Защо? Дали не бе „Скалпел“? Но хората там вярваха, че той е мъртъв. Отново си спомни Арлийн, бившата си любовница и нейния брат Джейк, неговия приятел. Джейк, единственият човек, освен отец Хафър, който знаеше, че Дру не е мъртъв. Добре тогава. Първо ще говори с отец Хафър, след това ще отиде при Джейк. Въпреки объркването си беше сигурен в едно. В предишния си живот бе оставил много врагове, не само в „Скалпел“. Ако искаше да се скрие от греховете си, трябваше да се скрие и от самия себе си.

ЧАСТ ВТОРА Странникът

Странният нов свят

Пред себе си Дру видя мътната светлина на уличните лампи, проникваща трудно през плътната дъждовна завеса. Той навлезе в покрайнините на Куентин и се отклони от главното шосе, като използва странични улички, защото се страхуваше, че е възможно преследвачите му да го дебнат да премине през градчето. В другия край той се върна на главното шосе и продължи на юг.

Часовникът на таблото бе различен от онези, с които бе свикнал през 1979 година. Вместо обикновен кръгъл циферблат със стрелки, той показваше часа чрез зелени светещи цифри и букви, което го караше да се чувства като в пилотска кабина. Още една промяна, с която трябваше да свикне. Пет часа и девет минути сутринта. Скоро щеше да настъпи утрото, помисли си той. Трябваше да се отдалечи от Куентин колкото се може повече преди да разсъмне.

Мъжът на съседната седалка простена. Дру го погледна тревожно. Не му беше време да се събужда. След това разбра причината – турникетът го стягаше. Трябваше да спре някъде и да разхлаби малко колана, за да позволи на кръвта да се раздвижи. Тя плисна от раната и изцапа пода. Караваната се изпълни с познат, сладникав мирис.

Дру отвори прозореца и продължи да кара още десет минути, като се взираше през дъжда. След това спря, за да стегне турникета и отново потегли. Струваше му се, че това шосе е толкова подходящо за наблюдение, колкото и главната улица в Куентин, затова на първото отклонение сви. Продължи по тесен и стръмен планински път с много завой. Премина през две-три малки селца, като наблюдаваше познатото му от преди спокойствие, присъщо за Нова Англия, с любопитството на първооткривател. Островърха бяла черква му напомни за големите проповедници от този щат и за една проповед, озаглавена „Грешниците в ръцете на разгневения Бог“. Неочаквано откри, че е започнал да се моли на глас:

– И ни прости греховете, така както и ние прощаваме на нашите длъжници. И не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия.

Прошката не беше изход. Беше важно да остане жив. Изкуплението

– също. Изкушението? Да. И грехът.

На зазоряване пътят пресече друг и зави надясно. Той продължи по него, движейки се все на юг, към Бостън и отец Хафър. Бурята поутихна, дъждът премина в ситна мъгла, а пътните знаци сочеха, че след като пресече реката, ще навлезе в Ню Хемпшир. Това беше добре. Най-краткият път до Бостън бе през долната му част. Когато минаваше през градовете, започна да среща коли, а тук-там и хора по улиците. Светът се събуждаше и се захващаше за ежедневната си работа. Трябваше да изпълни мисията си преди прекалено много свидетели да са го видели. Въпреки че не беше спал предната нощ, удивителното усещане, че се завръща отново в света, го държеше буден. Скоро слънцето се вдигна достатъчно високо и разпръсна мъглата. След малко той забеляза табела за място за почивка. Толкова рано – часовникът показваше само осем и четиринадесет – там едва ли щеше да има хора, а той трябваше да спре отново, за да разхлаби турникета.

Мястото за почивка бе малко, но много приятно. Бе отделено от пътя с тясна ивица дървета. Пет маси от червено дърво бяха поставени под няколко големи кестенови дървета, чиито листа бяха вече ръждивокафяви. Малка пътека, покрита с бели камъни, водеше към дървено мостче, което прехвърляше бистро поточе, а от другата страна имаше люлка и въртележка.

Дру спря край първата маса и загледа с възторг поточето. В очите на другите то сигурно бе най-обикновено, но за него бе възхитително. След това се обърна към спътника си. Този път видя промяна в положението му.

Защитните му инстинкти веднага заговориха. Дру хвана маузера и го насочи към лицето на пленника си. Клепачите на мъжа трепнаха, очите му незабележимо се отвориха. Дру разбра, че е буден.

– Не мърдай – каза Дру. – Не знам дали си напълно буден. Ако мислиш, че си извадил късмет, трябва да те разочаровам. Тук сме съвсем сами. Ще стрелям, ако ме нападнеш.

Отговор на предупреждението не последва.

– Чу ли ме?

Отново никакъв отговор.

– Разбра ли?

Нищо.

Имаше един начин да разбере дали пленникът му е в съзнание. Дру размахна ръка пред лицето му и после неочаквано докосна с показалеца си върха на носа му. Този трик имаше успех при боксовите мачове.

Беше го научил от реферите. Ако боксърът е в съзнание, очите му автоматично ще проследят движението на пръста.

Подействия и сега.

– Значи си буден – каза Дру. Думите идваха все по-лесно и по-лесно. – Внимавай. Трябва да разхлабя колана на крака ти. В твой интерес е да не се опитваш да ме удриш, докато го правя. Трябва само да дам на раната ти да диша.

Мъжът го изгледа с недоверие.

– Давай.

Дру го направи.

– Къде сме? Все още във Вермонт ли? – запита мъжът и погледна към масите навън.

– В Ню Хемпшир.

– Аха – она облиза напуканите си устни.

– Е, какво не ти харесва?

– Ако караме все през Ню Хемпшир, няма да могат...

– Да те открият ли? Не, хич не разчитай на това.

Мъжът погледна крака си.

– Много ли е зле?

– Куршумът излезе. Костта не е засегната.

– Значи трябва да ти благодаря? Някъде отзад има аптечка. Ако нямаш нищо против.

Дру се замисли.

– Ами да. Защо не?

Мъжът изглеждаше изненадан.

– Освен това сигурно си жаден от загубата на кръв. Ще ти отворя и една кола. Съжалявам, но не са студени.

Дру почисти раната, дезинфекцира я и я бинтова. Изми засъхналата кръв от лицето му, отвори една кола и я поднесе до устните му.

– Не гълтай наведнъж.

Мъжът премигна още по-изненадан.

Дру отвори кола и за себе си. Беше жаден. След като шест години беше пил само вода, мляко и плодов сок, газираното питие му се стори неприятно сладко.

– Боли ли те?

– Имал съм и по-тежки случаи.

– Не се съмнявам. Но въпреки това... – Дру отвори две малки опаковки аспирин и пхна в устата на мъжа едно след друго четири хапчета.

– Защо се грижиш за мен?

– Да речем, че съм добър самарянин.

– Каж ми едно. Нямах да ме мъкнеш със себе си, ако не искаше да ме разпиташ. Мислиш си, че си изобретил някаква нова техника и че ще се размекна заради твоята любезност?

Дру въздъхна.

– Добре, щом настояваш, да изясним въпроса. Ти пък си мислиш, че докато имам нужда от сведенията ти, ще те държа жив. И си правиш сметката – живота срещу болката, която ще ти причиня, за да говориш. При това положение си готов да страдаш максимално. Или може би смяташ да ми наговориш разни лъжи, които аз ще приема за истина. Но може би лъжите не са най-добрата идея. Ако ти повярвам и реша, че повече нямам нужда от теб, просто мога да те довърша. Следиш ли мисълта ми?

Мъжът мълчеше. Дру разтвори ръце:

– Ако имах химикали – амитал например, щях да те накарам да ми кажеш всичко, което искам. Но когато става дума за мъчение, твоето оживяване зависи от затворената ти уста. Точно тук е въпросът. Аз не възнамерявам нито да те мъча, нито да те убивам.

– Какво по дяволите...

– Доколкото разбирам, ти си наемен убиец. Просто си вършиш работата. Единственият отговорен за всичко, е човекът, който те е наел, а не ти.

– Не знам за какво...

– Добре, добре, ще ти го кажа по-просто. Когато нападнахте манастира, знаеше ли кой съм аз? Някой каза ли ти за моето минало?

– Стига де. Искаш да ме накараш да ти кажа кой...

Дру тръсна глава.

– Ще ти обясня по-ясно. В случай, че не си разбрал, аз не съм просто монах. Не съм аматьор. Искам да знаеш, че всичко, което смятам да направя с теб, ще бъде много професионално. Очаквам да си на същото ниво. Без паника, без глупави движения, без разни други помии. Ясно?

Мъжът беше объркан.

– Например, мисля да стегна отново турникета. След това ще те завия със спалния чувал. Все едно че спиш. Ще караме, докато намерим бензиностанция. Няма да слизам от караваната. Ще говоря с бензинджията през прозореца. Искам да купя нещо от него. Ти ще се правиш на заспал. Ако направя и най-малкото движение, ще трябва да те спра.

– Ти каза, че няма да ме убиеш, нито да ме измъчваш.

- Държа на думите си.
- Но все пак си въобразяваш, че ще ме накараш да говоря.
- Точно така.
- Това трябва да го видя.

Дру се усмихна.

Когато излезе от паркинга, Дру се почувства доста объркан от шума и суматохата по пътя. Колите бяха по-малки, отколкото ги помнеше – явно наследство от петролната криза в средата на седемдесетте. Но след това покрай него минаха две огромни каравани и това пък му припомни предупреждението от 1979, че автомобилите, харчещи огромни количества бензин, ще останат в миналото. Явно не бе станало така. След караваните мина една луксозна кола, чиято марка и име той не знаеше. Нима кризата бе свършила? Нима са изобрели ново и евтино гориво?... А след нея голям автомобил със смъкнат гюрук. Дру не можеше да проумее – преди да постъпи в манастира откритите коли бяха спрени от производство. Какво ли се е случило, че са ги върнали отново?

Стигна до цял ред ресторантчета за бързо хранене. Въпреки че не ги обичаше през седемдесетте, той ги използваше често. Тяхната безличност го правеше невидим. Но сега, за отвикналия му от подобни гледки поглед, неугледността им беше отблъскваща. На голямо табло се рекламираше някакъв специалитет, наречен „тако пица“. А какво ли по дяволите бяха тези „пилета Мак Нагет“?

Най-сетне откри бензиностанция. Бензинът бе по долар и двадесет за галон, с петдесет цента по-скъп в сравнение със седемдесет и девета, а колите продължаваха да се движат по пътищата.

- Имам чувството, че съм паднал от Марс.
- Какво?

А може би наистина беше на Марс.

Дру спря караваната близо до колонката.

- Затвори си очите и стой тихо. Някой идва.

Той купи от момчето, което дойде да ги обслужи, маркуч за радиатора. Плати с парите от портфейла на убития мъж на хълма. След като излезе на пътя, хвърли маркуча в скута на мъжа.

- Ето. Подарък за теб.

Въпреки пристегнатия си крак мъжът почти подскочи.

- За какво е това, по дяволите?
- Защо се стресна? Не обичаш ли изненадите?
- Попитах *за какво* е това?

– Отгатни.

– Използва се за бой, за да не оставя следи. Но ти каза, че няма...

– Така е. Няма да те бия. Не позна. Опитай пак. Така времето ще мине по-бързо.

– Да не би да се връщаме там, където бяхме?

– На онова място зад горичката.

– Разбрах.

– Какво разбра?

– Господи, ти си луд! – простена мъжът.

Дру го изгледа.

– Бих желал да не споменаваш името Господне в тази каравана.

Стигнаха до пустия паркинг. Дру беше харесал мястото, защото бе отделено от пътя с малка горичка. Той паркира караваната така, че тя почти опря в ствола на един голям кестен. Изгаси мотора и излезе усмихвайки се.

– Веднага се връщам – обеща той и бодро размаха маркуча.

Пъхна единия му край в ауспуха на автомобила, отвори задната врата и вкара другия край вътре. Отново включи мотора и го остави да работи. Караваната започна да се пълни с отровен синкав дим.

Мъжът изпадна в истерия:

– Господи, бях прав! Ти си абсолютно откачен!

– Ако се вълнуваш, изобщо няма да можеш да дишаш! – отвърна студено Дру.

Очите на мъжа се разшириха. Обвит от синкава мъгла, той започна да кашля.

Дру използва спалните чували, за да уплътни задната врата. Провери дали прозорците са добре затворени. След това пушна радиото.

– Обичаш ли музика?

Очакваше да чуе нещо още по-влудяващо от хеви метъла. Обаче гласът на водещия обяви: „Линда Ронстад и оркестъра на Нелсън Ридъл“.

Песента беше мелодична, в типичен за записите на Франк Синатра от петдесетте години аранжмент. Господи, още помнеше нейните версии на „Когато ще бъда влюбена“ и „Отново в САЩ“. Дру почувства как изтръпва целият.

Кашлицата на пленника му го върна към действителността.

– Не мога да дишам – едва продума мъжът. – Не мога...

Дру затвори вратата. Отдалечи се от караваната, мина по пътечката, застана на мостчето и хвърли няколко камъчета в потока. Въздухът бе хладен и миришеше приятно.

С учудващо безразличие погледна към караваната. Вътрешността ѝ бе пълна с дим, но Дру виждаше как мъжът се гърчи на предната седалка. Но още по-важно беше, че и той го виждаше. Дру сви рамене и се облегна на парапета на мостчето. Откъм караваната се дочу стенание.

След малко стенанията утихнаха и Дру се запъти обратно. Отвори вратата и спря двигателя.

– Как си?

Лицето на мъжа бе съвсем бледо, а очите полузатворени. Когато вътре се проветри малко, Дру го потупа по бузите.

– Не ми заспивай. Не обичам да притеснявам никого, нито да досаждам. Попитах те как си?

– Кучи син!

– А, значи добре.

Мъжът се закашля, като се опита, но без много успех, да прочисти дробовете си.

– Копеле, ти обеща!

– Какво?

– Че няма да ме убиваш, нито да ме мъчиш.

– Аз държа на обещанията си. Сам си си виновен, ако това е мъчение за теб. Отравянето с газове е съвсем безболезнено. Почти като заспиване. Отпусни се и се остави на течението. Ще ти е по-лесно.

Очите на мъжа бяха червени, съзлививи.

– И на това ли му викаш милосърдие! Няма да ме убиваш, значи!

– Точно така. Нямам и най-малкото намерение да те убивам.

– Е и?

– Имам въпроси. Ако не ми отговориш, ще ти пусна още една доза. После още една, ако се наложи. Въглеродният окис ще подейства. Само ти ще решиш до каква степен, защото съществува риск разумът ти така да отслабне, че да не можеш да определиш мига, в който повече няма да издържиш.

– Мислиш, че се страхувам да умра ли?

– Казах ти, че не става дума за смърт. Ти ще останеш жив.

– Тогава защо трябва да говоря?

– Защото си изправен пред нещо по-лошо от смърт. Ако не говориш – Дру почеса наболата си брада, – ще си останеш с увреден мозък. Завинаги.

Мъжът пребледня.

– Ще бъдеш невменяем.

– Трябваше да ми кажат.

– Какво?

– Колко си добър. От мига, в който дойдох на себе си, все това ми се върти в главата. Ти струваш колкото дузина професионалисти. През цялото време ме превъзхождаш. Луд ли? Глупости. Ти си си напълно нормален.

Дру включи отново мотора и затвори вратата.

След още два подобни опита мъжът започна да отговаря. Беше доста замаян и отговорите му бяха несвързани. Дру трябваше да бъде доста търпелив, докато се убеди, че мъжът казва истината. Въглеродният двуокис беше замъглил разсъдъка му в такава степен, че действаше като амитал. След два часа Дру бе научил толкова, колкото и очакваше.

Но не беше доволен. Ударът бе замислен и изпълнен изключително професионално. Правилото бе клиентът никога да не участва пряко в операцията. Ако нещо се провали и някой член от бандата бъде хванат или реши да изнудва своя работодател, той не трябваше да има никаква пряка следа, която да води до човека, платил операцията. Клиентът влизаше във връзка с агент, който пък възлагаше задачата на свой човек. Той наемаше необходимите му изпълнители и следеше работата да бъде свършена. Всъщност, с изключение на самите изпълнители, никой от другите хора по веригата не се срещаша очи в очи. Уговорките между клиента и самите агенти ставаха чрез неутрални телефонни номера. Парите се прехвърляха чрез анонимни сметки в швейцарски или бахамски банки. На хартия не се документираше нищо.

От това, което чу, Дру заключи, че и в този случай е била спасена същата процедура. Мъжът увери Дру, че е бил нает от агент, чието име дори не знаеше. Агентът знаел къде да влезе във връзка с него и естествено не му казал кой плаща поръчката. Нито защо. Работа като работа. Странна наистина. Но пък заплащането било смайващо щедро.

Дру трябваше често да изважда мъжа от унес, като поднася към носа му ароматни соли от аптекката. Накрая му позволи да заспи, но преди това се убеди, че е проветрено.

Той се замисли обезкуражен. Беше се надявал да намери бързо отговор, но Бог бе решил обратното. Изпитанията му продължаваха. Поредното изкупление.

Така. Тук опита, но се провали. Все пак провалът не беше по негова вина. Ако не бе опитал, щеше да е глупаво. Но бе изгубил доста време. Трябваше да тръгва към Бостън. Към своята връзка със света – отец Хафър. Трябваше да му разкаже какво се бе случило. Да предупреди църквата и тя да му даде убежище.

Дру извади маркуча от ауспуха, свали спалните чували и затвори вратата. Мъжът до него спеше изтощен. Дру излезе от паркинга и продължи през Ню Хемпшир на юг към Масачузетс.

Беше по здрач, когато пристигна в Бостън. Взе портфейла на пленика си и остави караваната и спящия в нея мъж на почти пустия найгорен етаж на паркинга на летище „Логан“. Трябваше да направи нещо за човека. Все пак му бе обещал.

Съвсем се смрачи, когато намери уличен телефон близо до автобусната спирка пред аерогарата и се обади на летищната охрана. Каза им къде е паркирана караваната и какво ще намерят в нея. Беше се погрижил да изтрие отпечатъците си.

– Той е терорист. Напълно откачен тип, луд за връзване. Попитайте го откъде е взел всички тези оръжия. И през цялото време се хвалеше как щял да отвлече самолет, да го накара да лети за Флорида и да кацне в Дисниленд. Е, какво можех да направя! Поставете се на мое място. Трябваше да стрелям.

И затвори. Усмиввайки се, Дру се качи на автобуса за града, плати на шофьора и седна зад него. Останалите пътници гледаха с неодобрение мръсните му дрехи. Ще го запомнят, помисли си той, като си представи какво става в момента на летище „Логан“.

Охраната нямаше да бъде затруднена да проследи дори този двадесетсекунден разговор. След това ще намерят караваната. Ще разпитат хората на автобусната спирка до телефонната кабина. Някой от чаканиците със сигурност ще си спомни, че един небръснат мъж в джинси и подплатено яке е говорил по телефона от кабината. А много вероятно е и да си спомнят, че се е качил на автобуса.

Трябваше да прекъсне следата. Ако искаше да изчезне, трябваше да слезе от автобуса и да направи нещо за външния си вид. Да го промени така, че да не бие на очи. И то бързо. Чак след това можеше да отиде при отец Хафър.

Той погледна назад. Нямаше полицейски сирени, нито лампи. Все още не. Но дали за дълго?

Магазините бяха вече затворени. Трябваше да изчака до сутринта, за да си купи дрехи. А дотогава? Прецени възможностите си. Отхвърли мисълта за хотел, дори и най-долнопробния. Не и в този вид. Всички администратори имаха чудесна памет. Нуждаеше се от камуфлаж.

Опита се да си представи какво ли щеше да отговаря пленникът му, когато охраната го открие. Каква ли история щеше да измисли, за да обясни бронираната каравана, оръжията, радиооборудването? Каквото и да измисли, едно нещо нямаше да посмее дори да спомене – манастира.

Спомни си веселието, което го беше обзело, когато говореше с пленника си или когато обясняваше измислената история на охраната. След шест години мълчание да говори му доставяше някакво странно удоволствие. Настроението му се промени обаче, когато се запита защо остави мъжа в караваната.

Е, не можеш да го взема със себе си, я!

Не разбира се, но... Имах възможност за избор. Да, но не се възползва от нея. Преди...

Точно така. Когато се бореше за живота си на хълма, уби противника си. *Признавам греха си!* Но тук имаше и друга възможност.

Изведнъж заключението го поразя със своята безпощадност. В предишния си живот той не би оставил този мъж жив.

Въпреки промените в света, докато е бил извън него, в едно отношение той си бе останал същият. А може би е станал и по-лош.

Бостънският подземен живот.

Той слезе от автобуса и се отправи към старата част на града. Тръгна през осветената от неоновы реклами тъмнина на криволичещите улици (наследство от хаотичното строителство през 17 век и кошмар за архитектите на града), отмина сградите от хром и стъкло, залепени до исторически фасади от тухли и греди. Колкото повече навлизаше в лабиринта на града, къщите ставаха по-подгискащи. Пищността отстъпваше на безличие и запуснатост. Беше стигнал до джунглата, до света на хищниците. До боклука, утайката. Подземният свят на Бостън.

Проститутки се разхождаха от двете страни на улицата пред него. Въпреки студената октомврийска нощ някои бяха с къси, тесни кожени поли или с дълги рокли с цепки, разкриващи изцяло бедрата им.

Когато Дру мина, те го изгледаха косо.

– Хей, сладур!

– Искаш ли да ти опъна струната, малкия?

Дру се вглеждаше в тях, като търсеше по лицата им знак, че някоя от тези жени би могла да му бъде от полза. Ярко жълта кола спря на стопа до него. Караше я една горила. Дру веднага хвана маузера под якето си. Премигна, когато видя жената в колата на мястото до шофьора да му показва гърдите си. Зърната ѝ бяха боядисани с червило, а тя вдигна въпросително вежди.

Дру почувства отдавна забравено стягане в корема. Поклати яростно глава. Тя се разсмя и се обърна към мъжа до нея, който вдигна кутия бира към устата си и натисна газта. Колата профуча покрай него.

Той потръпна, като се опита да потисне обзелата го възбуда. В манастира сексуалните му желания бяха изчезнали без особени усилия. Сега само за няколко часа те се бяха възвърнали отново. Продължи да върви. Но лицето на Арлийн изплува в паметта му.

Една млада негърка привлече вниманието му. Гъстата ѝ къдрава коса бе късо подстригана като на момче. Гърдите ѝ плуваха под тениската, отгоре носеше найлонов шлифер. Това, което го привлече, бе че тя гледаше с нещастно изражение на лицето една бримка на чорапогашника си. Изражението ѝ събуди в него симпатия.

Той се приближи. Очите ѝ светнаха. Тя се изправи и изпъчи гърди.

– Имаш ли терен? – запита Дру.

– За какво?

– Трябва да има легло.

– За какво?

Дру се намръщи. Не можеше да повярва, че е сбъркал с нея.

– Бъди по-точен – добави тя. – Какво искаш?

Той най-сетне разбра.

– Мислиш, че е капан? Страхуваш се, че съм ченге.

Тя притвори очи.

– Че защо някое ченге ще ме притеснява?

– Толкова отдавна беше, че съм забравил. Трябваше да попитам колко. Ако бях споменал пари, нямаше да има проблеми, нали?

– Колко за какво?

– Да прекарам нощта.

– И какво искаш да правиш през нощта?

Тя едва ли ще повярва на истината, помисли си той. Затова ѝ направи предложение:

– О – отпусна се тя. – Това ли е всичко? За миг си помислих, че изглеждаш чудато. Всичко, което мога да кажа, е че имаш високо мнение за себе си, ако си мислиш, че можеш да го правиш цяла нощ. Петдесет

долара.

Дори преди шест години тази цена би била ниска.

– За цялата нощ ли?

– Не, за един път. Може би. Ще видим – Тя го потупа по бузата. –

Но трябва да направим нещо за този гласпапир на лицето ти.

– Това влиза и в моите намерения.

Блясъкът в очите ѝ се върна.

– Да вървим тогава.

Тя го отведе две пресечки по-надолу, в една занемарена сграда със захабени тухли и прашни прозорци. Бетонните стълби целите бяха изпоцапани с птичи изпражнения.

На вратата се спря.

– Сега, скъпи, това което трябва да знаеш е, че моят приятел живее в съседния апартамент. Тъй че, ако си от любителите на разни гадости...

– Той и още двама юнака с бейзболни бухалки ще ни посетят.

– Точно така. Знаех си, че ще ме разбереш.

Те влязоха в мрачния вестибюл и се изкачиха по скрибуцащото стълбище. Перилата се клатеха. Тя отключи вратата на малък апартамент и протегна ръка с подканващ жест.

– Домът е там, където е сърцето. Бърлогата на несправедливостта.

Забелявайки играта на думи, Дру разбра, че тя е твърде интелигентна за едно улично момиче.

– Била ли си в колеж?

– Да, в училището за яко чукане. Ако си любознателен, мога да те понауча на някои неща тази нощ – Тя се намръщи и затръшна вратата. Стаята бе малка, но чиста и приятна.

– Забележи, че не заключвам, в случай че приятелят ми реши да ни посети. В шкафа има поркане. Уиски, ръжена ракия, бърбън. Бирата е в хладилника. Мога да поръчам на едно място и сандвичи, но ще ти струва допълнително.

– Чудесно – отвърна Дру. – Не пия, но съм прегладнял. Поръчай нещо, което да няма месо. Домати и марули. Три, не четири сандвича. И мляко.

Той огледа стаята. Стомахът му се обади, когато тя вдигна телефона да поръча храната. Малък телевизор, стереоуредба, диван, хубаво кресло.

– Това ли е банята? – посочи той една врата.

Тя се разсемя.

– Да не си мислиш, че си в хотел „Риц“? Там е кенефът. Извинявай за израза. Канапето служи за легло. Само вдигни възглавниците и го издърпай.

Той така и направи. Изведнъж чу шумолене на дрехи зад себе си. Обърна се стреснат. Беше късно. С професионален жест тя вече бе свалила шлифера, блузата и тъкмо смъкваше полата.

Той вдигна ръка.

– Не. Това, което казах, че искам да правим, бе лъжа.

Тя замръзна с пола, смъкната до средата на коленете. Стоеше пред него по бикини, а тъмният триъгълник отдолу прозираше недвусмислено.

Очите ѝ се разшириха. Пристъпи към него, гърдите ѝ се поклащаха, а погледът ѝ бе несигурен.

– Какво?

По гърдите и бедрата ѝ имаше белези, които показваха, че е раждала.

– Искях да ти обясня на улицата, но ти...

– Хей, казах ти! Никакви наркотици или перверзии, защото... – и вдигна юмрук да почука на стената.

– Недей! Спри! – Заговори тихо и умолително. – Моля те, недей. Няма от какво да се страхуваш.

– Какво искаш, по дяволите?

– Точно това, което ти казах на улицата. Да прекарам нощта при теб. Това е всичко. Да се изкъпя, да използвам самобръсначката ти и да се приведа в приличен вид. Да си легна в леглото. И да поспя.

Тя вдигна вежди недоумяващо.

– Ти си падаш по баните? Трябва да те изкъпя, така ли?

– Няма нужда – Въпреки че се опитваше да не гледа към триъгълника между бедрата ѝ, тялото му го предаде. Все пак не беше виждал жена, още по-малкото пък гола, от 1979 година и не можеше да се противопостави на възбудата. Но *трябваше* да устои, да се съпротивлява. Помъчи се да гледа лицето ѝ, което имаше доста момчешко изражение, и да не обръща внимание на гърдите ѝ. – Моля те, облечи си нещо.

– Това пък защо – каза тя, но в гласа ѝ вече нямаше гневни нотки. – Ясно е, че си смахнат. Да не искаш да кажеш – тя застана в доста предизвикателна поза, очите ѝ блестяха закачливо, – че това, което виждаш, не ти харесва?

– Ако може да ти помогне да ме разбереш... аз съм... или по-точно

бях... свещеник.

Тя присви очи.

– И какво? Една моя приятелка обслужва по двама свещеника на седмица. Привърженичка съм на равните права. Не съм за дискриминацията.

Дру се разсмя.

– Значи такава била работата. Я се отпусни!

– Слушай наистина, колко искаш за една нощ? Но без секс.

– Сериозно ли говориш?

Той кимна.

– Да изляза ли?

– Всъщност, предпочитам да останеш.

– Щом искаш... – Тя почна да пресмята. – Добре тогава, двеста долара. – Промяната в изражението ѝ говореше, че очаква той да спори.

– Точно колкото имам – Дру измъкна портфейлите, които взе от мъжа на хълма и от другия в караваната и хвърли парите на леглото.

– Никога ли не си чувал, че има хотели?

Дру посочи мръсните си дрехи.

– В този вид? Ще ме запомнят.

– А ти не искаш, така ли?

– Да речем, че съм много срамежлив.

Тя се усмихна с разбиране.

– Освен това си и безсърдечен. Разбрах те. Не се безпокой. Тук си в безопасност. Може да се изкъпеш.

– Ако не възразяваш.

Тя отвори гардероба и извади някакъв халат.

– Ще се чувствам по-добре, ако... – тя се обърна към него – дойдеш с мен вътре.

– О-о?

– Да, искам да ти задам няколко въпроса.

Искаше да я държи под око.

В банята Дру свали мръсното яке. Тя седна на един стол в ъгъла и извади цигара с марихуана.

– Сигурен ли си, че не искаш малко да си дръпнеш?

– Противоречи на обета, който съм дал.

– Това отпуска.

– Притъпява усещанията ми.

Тя се изхили.

– А ти не искаш това да се случва.

Топлата вода пълнеше ваната и вдигаше пара, която замъгли огледалото над мивката. Дру остави дрехите си на поличката зад себе си, като незабелязано скри маузера под тях. Съблече се без ни най-малко колебание. Физическият срам никога не е бил сред... – каква беше оная дума от предишния му живот? – достойнствата му.

– Не е лошо – каза тя, като го огледа обстойно и всмукна дълбоко от цигарата си. – Малко мършав в бедрата, малко дребен в задника. Ако имах твоя задник, щях да живея в благополучие. А и другото не е лошо.

– Дълга го на диета и упражнения – разсмя се той.

– Упражнения ли? Приличаш ми на някой от онези, дето тичат.

Дру се оживи. Беше любител на бягането.

– Да, като Джим Фикс и Бил Роджърс.

– Господи, надявам се не. Фикс е мъртъв.

Дру изтръпна.

– Майтапиш се.

Тя дръпна пак от цигарата и поклати глава.

– Хич даже. Отиде си щастлив. Умря, както си бягаше. – Погледна го. – Ама ти къде си бил? Ако си бил в този бранш, не може да не знаеш, че умря. Имал наследствени проблеми със сърцето. Всичкото това тичане и...

Дру се опита да се съвземе от шока.

– Мисля, че гаранция за тези неща няма – после се обърна и влезе във ваната.

Изведнъж тя се наведе напред.

– Свети боже!

Той се извърна, готов да сграбчи пистолета под купчината дрехи.

– Какво има?

– Какво ли? Ами гърба ти! Какво ти се е случило?

– По-тихо, моля те.

– О, извинявай, забравих. Приятелят ми.

– И какво ми е на гърба?

– Белезите.

– Кое?

– Изглежда, сякаш някой те е налагал с камшик.

Дру изстина. Никога не бе си давал сметка. Годишите на изкупление, когато се бе самобичувал с въженцето за скачане.

– Това е от Виетнам. Мъчения.

– Трябва да е било страшно.

– Не обичам да говоря за това.

Дру се обърна с лице към нея и влезе във ваната. Спря водата и седна бавно, а тя покри слабините, после кръста му и стигна до гърдите. Топлината отпускате изморените му мускули. Не беше вземал гореща вана откакто влезе в манастира и необичайният лукс го накара да се чувства виновен. Вдъхна люляковия аромат на сапуна. Огледа голямата гъба, която момичето му подаде, намокри я и я изтиска върху главата си.

Негърката смукна още веднъж от цигара си и изпусна дима, който беше задържала в дробовете си колкото може по-дълго.

– Сбърках относно срамежливостта ти.

– Отнася се само до тялото.

– Разбрах преди малко. Шампоанът е на лавицата до главата ти. Говорехме за мръсотията. Погледни водата. Ще запушиш канала. Какво си правил, да не си се търкалял в калта?

Забележката ѝ го развесели.

– Нямах представа колко си близо до истината – Той потърка брадата си. – И двамата сме съгласни, че имам нужда от бръснене, нали?

– Самобръсначката е до шампоана.

Нямаше крем за бръснене и Дру трябваше да се задоволи със сапуна.

– Сигурно ще ти прозвучи странно – каза неочаквано той, – но кой е президент?

Тя се задави с дима, който беше всмукнала.

– Я не ме будалкай.

– Хич и не мисля.

– Но ти за втори път... Когато споменах Фикс... Ти не гледаш ли телевизия, не четеш ли вестници?

– Там където бях, не.

– Дори и в затвора имат телевизори и получават вестници.

– Значи това трябва да ти говори нещо.

– Не си бил в затвора, така ли? Имах впечатлението...

– Вярвай ми, не ме разпитвай. Колкото по-малко ти кажа...

– ...толкова по-добре за мен. Добре, твърдиш, че си свещеник.

– Почти. Наричаме се помежду си „братя“.

– Това значи, че си бил в манастир. Президент е Рейгън.

Удивен, Дру спря да се бръсне.

– Значи Картър не го преизбраха!

– След като остави онези иранци да ни направят на глупаци!

– Иранци ли?

– Кризата със заложниците. Нищо ли не знаеш?

– Струва ми се, че е очевидно. Е, хайде, разказвай.

Урокът започна и той бе удивен. Научи за иранското нападение на американското посолство в Техеран през 1979. Научи, че през 1980 Съветите, ядосани от насилието в Иран, влезли в Афганистан, за да направят от страната буферна зона при евентуално нападение. И двете кризи, осъзна той с ужас, бяха заради него. Заради това, което бе направил, или по-скоро *не бе направил*. Спокойно, без вълнение. Това е естествено редуване на причини и следствия. Ако беше изпълнил последната си задача и беше убил мъжа, който трябваше да убие, вероятно тези следствия нямаше да ги има. Вместо това, той влезе в манастира, а оня мъж бе предизвикал кризата в Иран.

Сбърках ли? – запита се Дру. *Колко ли хора са пострадали заради мен? Но как може решението да не убиваш да бъде неправилно?*

Жената продължаваше да говори. Заради Афганистан президентът Картър забранил на американските атлети да участват в Московската олимпиада през 1980 година. Съветите пък им го върнали, като забранили на своите да участват в Олимпийските игри в Лос Анжелис през 1984.

– Руснаците твърдяха, че няма да дойдат, защото се страхували от терористи. Но всеки знаеше, че е заради това, което направи Картър.

Терористи. Без да иска Дру изстена. Беше се надявал никога вече да не чуе тази дума.

Но имаше още много неща, които трябваше да чуе. Докато тя пушеше, разказвайки безгрижно за събития отпреди шест години, отчаянието го обземаше все повече и повече. Научи, че Рейгън за малко да бъде убит от някакъв влюбен маниак, който искал да привлече вниманието на малолетна кинозвезда. Имало покушение над Папата на площад „Свети Петър“ от някакъв турски религиозен фанатик, който вероятно е бил агент на българските тайни служби. Южнокорейски пътнически самолет, пълен с пътници, някои от които американци, навлязъл във въздушното пространство на Съветския съюз и бил свален без предупреждение. Никой не оживял, и въпреки това нямало никакви последствия.

– Защо? – говореше тя възмутено. – Нима трябва да се оставяме така да ни избиват?

Дру не можеше да й каже, че в тези неща нищо не е такова, каквото изглежда. Че пътнически самолет не може просто така да навлезе в чуждо въздушно пространство.

Всичко беше ясно. Всички тези нещастия за нея бяха станали нещо обикновено. Но за него, след шестте години, прекарани в манастира

сред мир и спокойствие, този разказ бе ужасяващ. Опитваше се да отхвърли натрапчивата мисъл, че насилието вече е всекидневие и светът е станал още по-грешен.

– А разведряването?

– Какво е това?

– Военен израз. Опитите с ядрено оръжие бяха ли забранени?

– О, продължават. И знаеш ли какво твърдят разни задници – викат им „военни експерти“? Че можем да спечелим, т.е. да оживеем в една ядрена война. Казват, че било предсказано в библията. Че християните ще бъдат комунистите.

Дру простена.

– Не ми казвай нищо друго – Той стана и се приготви да излезе от ваната.

Тя му подаде хавлия.

– Най-добре се загърни, скъпи. В противен случай – тя повдигна вежди – знае ли човек. Може да ми станеш интересен.

Беше направил добър избор. Тя беше готина, размиваше го. Той уви хавлията около кръста си и погледна към дрехите си.

– Май трябва да ги поизпера.

– Мога ли да направя нещо за теб – все пак си ми платил. Нека да ти помогна.

Дру не успя да реагира навреме. С отвращение тя взе дрехите му. И видя маузера под тях. Остана неподвижна.

– Пълен си с изненади.

– Е, и какво ще правим?

– Ще крещя. Тогава приятелят ми ще довтаса веднага.

– Надявам се, няма да го направиш.

Тя го погледна в очите. Той не искаше да я наранява. Какво ли щеше да направи, ако започнеше да крещи?

– Добре, няма.

Отдъхна си.

– Половината от хората, които познавам, носят оръжие, но не се държат като теб. Уверявам те. Сигурно за двеста долара правиш живота на момичетата доста интересен – Тя вдигна дрехите му и смръщи нос: – Какво така мирише от джоба ти? Ужасно е!

– По-добре не питай. Казах ти.

Дру взе якето и го остави на поличката. После отпуши тръбата и натопи в чиста вода панталоните, бельото и ризата си. Помоли я за едно найлоново пликче и докато тя звънеше да пита какво става със

сандвичите, пъкна Малкия Стюарт в него и завърза края на възел. После остави пликчето и маузера под кърпата заедно със снимките, които взе от манастира, и накрая натопи и якето си.

По-късно тя му даде да облече някакъв кафяв кадифен халат и той премести мишката, маузера и снимките в джоба му. Момичето забеляза изпъкналия джоб на халата, но каза само:

– Да, знам. „Не ме разпитвай“.

Някой почука на вратата. С пистолет в джоба, Дру застана зад нея, а негърката попита:

– Кой е?

– Поръчката за сандвичите. Джина, аз съм Ал.

Тя кимна на Дру и отвори вратата само колкото да плати с парите, които той ѝ даде, и да вземе храната. После затвори веднага.

– Джина ли се казваш?

– Нещо такова. Майка ми ме кръстила Реджина¹. Трябваше да го съкратя. С моята работа нямам нужда от майтапи на тема кралица.

Той се усмихна.

– Ако нямаш нищо против, Джина, може ли да заключим вратата?

– Приятелят ми иска да има възможност да влиза тук бързо, ако се наложи.

– Но и двамата знаем, че няма да му се наложи.

Тя го изгледа.

– Не съм сигурна защо изобщо те прибрах.

Но направи това, за което я беше помолил и той изведнъж се почувства по-леко. Седна на масата и бързо изяде сандвичите си. Хлябът бе стар и корав, доматиите и марулитите – увехнали, но след диетата с ядките, шоколадчето и сушените плодове беше толкова гладен, че това не му направи особено впечатление. Дори хладкото мляко му беше вкусно.

След като се нахрани, той усети как напрежението изчезва и на негово място идва умората. Не беше спал тридесет и шест часа. Очите му пареха от шофирането. Той погледна леглото.

– Не обичам да го правя, но ще те помоля за още една услуга.

– Няма да ти откажа.

Тя топна една пържена рибка в кетчупа.

– Искам да си легна.

1. Кралица (англ.) – бел.ред.

– Така ли? – Джина облиза устните си. – Ами, лягай си.

– Но искам и ти да легнеш с мен.

– Какво? – очите ѝ се разшириха. – Знаех си, че ще промениш решението си. Първо се пазариш да не правим нищо, сега пък...

– Просто искам да легнеш до мен в леглото. Това е, нищо друго.

– Само да лежа ли? Хайде! Не може да не искаш да направя нещо.

– Да, да спиш. Като мен.

Тя изглеждаше обърквана.

Чудеше се как да ѝ обясни, че няма да се чувства сигурен, ако не знае къде е и какво прави. Ако ѝ кажеше истината – че не ѝ вярва и не може да ѝ довери живота си, докато спи – можеше да се разсърди и да провали всичко.

– Трудно ми е да... Виж... аз...

Тя потропа с пръсти по масата.

– ...се нуждая от някого до мен.

Чертите на лицето ѝ се отпуснаха.

– Това е най-тъжното нещо, което съм... – тя хвана ръката му.

Дру отиде с нея до дивана, разтегнаха го, а Джина извади две възглавници от шкафа.

– Нощем е студено – тя потрепера и разстели две одеала, но въпреки забележката ѝ за студа, започна да съблича халата си.

– Недей – прошепна Дру.

– Извинявай, силата на навика – усмихна се тя, загърна се и изгаси светлината.

Той се мушна под завивките при нея. В тъмнината чувстваше до себе си мекото ѝ, заоблено тяло, но успя да устои на изкушението, към което го мамеха гърдите и бедрата ѝ. Не беше лежал в легло с жена от 1979 и споменът за Арлийн изплува отново. Заради предишната си професия беше избягвал контактите с много жени от гледна точка на риска. Затова, когато Арлийн се появи, тя стана всичко за него. Тя също беше член на организацията, единствената жена, която си бе позволил да обича. Гърлото му пресъхна. Джина се намести по-удобно до него, а той провери дали маузерът си е на мястото, под крака му. Тя не би могла да го вземе, без да го събуди.

Дру се опита да си намери удобна поза – откакто бе влязъл в манастира за първи път спеше на нормално легло – и да се отпусне.

– Приятни сънища – прошепна Джина в ухото му.

Надяваше се. И за голямо негово учудване наистина бяха приятни.

Или по-точно, нямаше никакви сънища. Ужасно, беше спал

мъртвешки сън. Събуди го някаква светлина. Осъзна, че Джина не е до него. Стресна се, седна в леглото и едва тогава разбра, че светлината идва от телевизора. Образите го накараха да си мисли, че все още спи и сънува кошмари. Видя някакви млади мъже с диви очи, с бледи лица, облечени като нацистки войници, и – той реши че халюцинира – с червени коси, като на индианското племе мохоуки и обици на ушите. Жените носеха черни кожени якета като мотоциклетисти.

Някаква сянка се размърда пред телевизора.

Той се пресегна за маузера, но спря.

Сянката беше на Джина. Тя се обърна и свали нещо от ушите си. Лудите образи на екрана продължаваха да се движат в пълно мълчание.

– Извинявай, не предполагам, че телевизорът може да те събуди. Мислех си, че ако използвам слушалки...

Той посочи екрана.

– Какво е това?

– Ем Ти Ви. Дават само музикални програми. Тези са пънкари.

– Какви?

– Хей, казах, че съжалявам. Знам, че искаш и аз да спя, но разбери, моят дневен режим не е като твоят. Аз работя обикновено нощем. И затова сега съм абсолютно будна. Ако е осем сутринта, след като съм пила кафе с приятели...

– Колко е часът?

Тя погледна часовника.

– Пет и половина.

– Толкова късно? – В манастира по това време вече беше буден и готов за молитва. Той отхвърли одеалото и стъпи на пода. Дори в халата на Джина усещаше студ. Отиде в банята и пипна изпраните дрехи, които висяха на пръчката за хавлии. Бяха съвсем мокри.

– Имаш ли сешоар?

Тя се разсмя.

– Сега вече знам, че не си бил в манастир.

– За дрехите ми трябва.

Тя отново се засмя.

– По-добре се моли да се свият малко.

За закуска той поиска някакъв плод.

– Каквото и да е – наведе се и за своя собствена изненада я целуна по бузата.

Тя също се изненада.

– Това пък какво беше?

– Казвам ти благодаря.

– Това е само половин благодаря.

Той не се съпротивлява, когато тя му върна целувката. Нито дълга, нито чувствена, но интимна. По устните.

В един друг живот, ноздрите му щяха да се изпълнят със сладостта ѝ. И отново си помисли за Арлийн. Но този друг живот бе забранен за него. Заради греховете му.

В девет и половина сутринта Дру използва телефона в една дрогерия на две пресечки от сградата на Бостънската община. Въпреки дрипавите си и смачкани дрехи, беше чист и избръснат и не привличаше вниманието на околните.

– Добро утро. Енория „Светото причастие“ – се чу старчески глас в слушалката.

– Отец Хафър, моля.

– Ужасно съжалявам, но отец Хафър не е тук тази сутрин.

Дру посърна. На аерогарата и при Джина той няколко пъти звъня в енорията, но или никой не отговаряше или телефонният секретар обясняваше, че няма никой и предлагаше на този, който звъни, да остави името си и съобщение. За Дру това бе невъзможно. Той не можеше да остави съобщението, което носеше.

Господи! Мили Боже! Стискаше телефона и обмисляше какво да прави.

– Ало – неочаквано продължи гласът. – Там ли сте още?

– Да, тук съм. Знаете ли... Почакайте, почакайте. Вие казахте, че го няма тази сутрин. Значи ли това, че го очаквате да дойде следобед?

– Трудно мога да ви кажа. Вероятно. Но може и да не е в състояние след манипулациите.

– Какви манипулации? – Дру стисна телефона още по-силно.

– Ако ви е необходим свещеник, аз мога да ви помогна. Или някой от другите свещеници. Спешно ли е? Гласът ви звучи доста тревожно.

– Търся го по личен въпрос. Трябва непременно да говоря с отец Хафър. Но не ви разбрах, какви манипулации?

– Съжалявам. Нямам право да обсъждам това. Но щом го познавате, вероятно той ще ви каже. Защо не оставите името и телефона си?

– Ще се обадя пак.

Дру затвори и излезе от кабината. Опита се да потисне объркването си и погледна часовника си. После мина покрай лавиците и щандовете и

излезе на шумната улица.

Днес следобед? А може би и днес няма да стане? Все някой трябва-ше да научи за всичко, което се случи. При Джина прегледа вчерашния вестник „Бостън Глоуб“. Нямаше и дума за случката в манастира. Или властите пазеха цялата история в тайна, или телата все още не бяха открити. Трудно беше да се повярва, че подобна история може да остане скрита. Докато вървеше през шумната тълпа, пред очите му бяха подпухналите тела в килиите. Мъртви. Всички мъртви.

Отново си помисли за полицията. Може би просто трябваше да се обади. Но те нямаше да му повярват. Ще поискат да се легитимира, да се срещнат с него, а той не бе готов за това. Поне докато не гарантира сигурността си. Ако все пак успееше някак си да ги убеди, че не е луд, щяха да се свържат с властите във Вермонт и някой щеше да провери в манастира. Когато откриеха телата, скоро щеше да стане ясно, че един монах е изчезнал. Бостънската полиция веднага щеше да направи връзка между този факт и човека, който се е обадил по телефона. Кой друг би могъл да знае за телата, освен някой, останал случайно жив, или този, който ги е убил! В най-лошия случай полицията щеше да го заподозре в съучастие. В най-добрия, дори и да му повярват, че е невинен, щяха без да искат да стеснят кръга на търсене на убийците и да им помогнат. А дори не смееше да си помисли какво щеше да стане, ако полицията надникнеше в миналото му. Първо щеше да се озадачи, а сетне да застане нащрек от неясните и забулени данни и истории. Щеше да бъде истинска катастрофа, ако въпросите им тръгнаха в тази посока.

Не. Пътят, който избра първоначално, си оставаше най-добрият, най-безопасният. Отец Хафър ще бъде неговият спасител. *Приеми ме колкото е възможно по-скоро! Скривай ме! И ми помогни да открия враговете си.*

Дру вървеше по улиците на Бостън като чужденец, без посока. Посокита в търговския център, спря да погледа огромните видеостени и новите играчки, на които хлапетата се учеха да развиват смъртоносни рефлексии на пилоти-убийци. Видя, че във всяка игра целта бе атака и разрушение. Унищожение. На екраните се появяваха дори ядрени облаци, за да оповестят победа или поражение.

Младежите се разхождаха в модно облекло, наподобяващо боен камуфлажен костюм от американската армия, а по-възрастните мъже с позискан външен вид носеха кожени якета, имитация на облеклото на летците-бомбардировачи от Втората световна война.

Лудост някаква. Мили боже, запита се той, какво бе станало със

света през тези шест години?

Опита се да потисне тревогата си. Имаше нещо по-важно за него сега – да спаси душата си. Ако светът бе решил да се самоунищожи, добре. А той искаше мир и единение. Да умреш винаги има време. Беше неизбежно. Но да умреш по време на молитва, правеше смъртта приемлива.

Следобед той звъня няколко пъти в енорията, чувствайки се все самотен и нетърпелив след отговора, че отец Хафър още го няма. Времето минаваше мъчително. В новия брой на „Бостън Глоуб“ все още нямаше нищо за манастира. Имаше няколко възможни обяснения за липсата на новини. Но не можеше да приеме, че телата все още не са открити. Беше почти четири и половина, когато прекоси следващия огромен комплекс от магазини. Спря, стреснат от това, което ставаше пред него. Хората бяха със зачервени очи, по лицата им се стичаха сълзи.

Нещо ужасно трябва да се е случило, помисли си той. Спомни си 1963 година, реакцията на американците след убийството на Кенеди и се приготви за най-лошото. Той се смеси с тълпата и реши да попита някого.

Една едра жена на средна възраст подсмърчаше в кърпичката си и клатеше глава.

– Колко тъжно.

– Кое?

– Гледала съм го осем пъти. И всеки път плача. Тя е толкова хубава и да умре от рак.

– От рак ли?

– Да, Дебра Уингър.

– Кой?

Жената го изгледа шокирана.

– „Време за нежност“. Откъде падате, от небето ли?

Жената посочи тълпата зад себе си. Киносалон. Филмът току-що бе свършил и хората излизаха.

Дру откри цяла редица телефони близо до магазина за бельо „Лейди Годива“. Витрините бяха пълни с бикини и сутиени. Покрай него мина мъж с обеща на ухото си, сетне жена с татуирано сърце на ръката. Дру пусна монета в процепа и нетърпеливо набра номера, който помнеше наизуст.

– Енория „Светото причастие“.

– Моля, върна ли се отец Хафър?

– А вие ли сте. Казах му за вас. Ще видя дали може да ви се обади.

Дру се подпря на стената и зачака. Когато накрая чу шум от вдигането на слушалката, не можа да познае гласа.

– Да? Ало! Отец Хафър на телефона.

Дру се намръщи. Не беше говорил с отеча цели шест години. Как можеше да е сигурен, че е той?

– Трябва да ви видя, отче. Сега. Поварвайте, спешно е.

– Какво? Кой е?

Дру загледа слушалката подозрително. Ами ако в търсенето си ония бяха достигнали до логичния извод, че той ще отиде първо при отец Хафър за помощ! Ако този глас, толкова слаб и немощен, не бе на отец Хафър, а на някой от мъжете, които го преследваха? Не, нямаше избор. Трябваше да изпълни инструкциите за сигурност от предишната си професия. Не можеше да рискува.

– Попитах кой е? – настоя гласът.

Мислите на Дру се блъскаха хаотично. Въпреки съмненията си, той се надяваше. Трябваше да вярва. Имаше една кодова дума, която веднага би му разкрила истината.

– Преди шест години се видяхме във вашия кабинет. Имаше спор. Но след това отидохме в църквата отсреща и аз се изповядах.

– Изповядвал съм много хора... Преди шест години ли казахте? Има само една изповед, която мисля, че беше важна и я помня.

– Говорехме си за ликьор.

– Господи, не може да бъде. *Vue?*

– Слушайте. Ликьорът. Спомняте ли си името му?

– Разбира се.

– Кажете го, бързо.

– Правят го картузианците. Намирам го за възхитителен. Наречен е на името на селцето, в което е направен за пръв път. Шартрьоз.

Дру си отдъхна. *Добре.*

Отец Хафър продължи:

– Какво значи цялата тази мистерия? Къде сте? Защо ми звъните? – Свещеникът дишаше шумно. – Явно не сте в...

– Не, възникнаха непредвидени обстоятелства. Трябваше да напусна. Налага се да поговорим.

– Какви обстоятелства? Какво говорите?

– Не мога да ви кажа по телефона. Трябва да ви видя. Веднага.

– Защо сте толкова тайнствен? Къде да се срещнем? И какво ще стане, ако ми кажете по телефона! – Гласът замълча. – Сигурно не си мислите, че...

– Може да ни подслушват.

– Но това е абсурд!

– Абсурд е това, което стана, отче. Казвам ви, нямам време. Спешно е и е важно. Моля ви, изслушайте ме!

Телефонът остана безмълвен. Чуваше се само накъсаното дишане на отеча.

– Отче!

– Да, да, добре. Ще се срещнем.

Дру се огледа, сниши гласа си и бързо каза:

– Вземете молив и лист. Ще ви обясня пътя. Трябва да ми помогнете, отче. Трябва да ме измъкнете!

Класическа операция за заблуда. Като по учебник. Версията за фалшивата следа, но в този случай Дру трябваше да вземе под внимание повече от една променлива.

Първо, не трябваше да забравя, че убийците най-вероятно са се досетили къде е отишъл за помощ. Едва ли при полицията – с това минало. Тогава? Логичната алтернатива бе свещеникът, който го бе препоръчал като кандидат за картузианския орден. Освен това, кой друг би го разбрал? По силата на същата логика убийците ще поддържат непрекъснато наблюдение над свещеника. И когато отец Хафър напусне неочаквано сградата на енорията по време на вечеря, ще бъде дадена тревога. Опашката ще тръгне след него.

А другият фактор? Да предположим, че и полицията е замесена – или защото телата са вече открити, или защото отец Хафър е бил доста разтревожен от неговото обаждане и е поискал закрила от тях. Възможно бе не само убийците, но и полицията да проследят свещеника. Това усложнение променяше характера на операцията. Все едно че вместо задача по алгебра му се налага да решава уравнение от висшата математика. Но колкото и сложна да е една операция, тя винаги започваше от основните подготовителни действия.

Този ден Дру няколко пъти прекоси района около Бостънската община и огледа всяко кътче, преценявайки всички възможности. Имаше голям парк с дървета и пътечки, езерца, детски площадки, люлки. От всички страни беше заобиколен от търговски и жилищни сгради. Той си избра удобна наблюдателна позиция върху покрива на една жилищна сграда и към седем часа се настани там. Промъкна се между комините, скри се и огледа района от високо. Бе средата на октомври и слънцето

отдавна бе залязло. Паркът тънеше в тъмнина и само лампите осветяваха алеите.

Предимството на тази позиция бе, че Дру можеше да наблюдава три от четирите улици от двете си страни. Далечният край на улиците бе затулен от дървета. Но това нямаше значение. Беше наистина много отдалечен, за да може полицията или убийците да пресекат улицата без да ги види и без да има възможност да избяга. Той беше определил срещата на свещеника на тази страна.

Но нямаше никой.

Беше предпазлив, когато говори с него. Ако просто бе казал на отец Хафър да дойде пред общината и да чака допълнителни инструкции, рискуваше да се намери на този покрив, заобиколен или от полицията, или от убийците, защото те щяха предварително да проверят всички сгради наоколо. Този ред на мисли предполагаше, че телефонът в енорията се подслушва или че свещеникът е комбина с властите. Но животът на Дру зависеше точно от предположенията. Дори сега, след толкова много години, той съвсем ясно си спомняше Ханк Далтон в колежа „Роки Маунтин Индъстриал“ в Колорадо и неговите думи: „Параноята ще спасява живота ви. Във вашия свят, момчета, би било лудост да не сте параноици. Винаги мислете, че срещу вас са копелетата. През цялото време. Навсякъде.“

Инструкциите на Дру бяха толкова сложни, че той накара отец Хафър да си ги запише. Нито полицията, нито убийците имаха толкова хора, че да покрият подобен маршрут само за няколко часа. Дру не беше определил място за среща. От тяхна гледна точка контактът можеше да се осъществи практически навсякъде, във всяка точка от този маршрут.

Но за допълнителна сигурност Дру реши да не осъществява контакта лично. Той внимателно наблюдаваше трите сенчести улици под себе си, вдясно и вляво от сградата. Не забеляза нищо подозрително – нито продавачи на лотарийни билети, нито спрели автомобили, от които не слеза никой. Улиците изглеждаха нормални, невинни, обикновени.

В седем и десет видя свещеника. Носеше дълго тъмно палто. Горните копчета бяха откопчани, както беше помолил. Бялата му якичка се виждаше ясно в нощта. Начинът, по който се движеше, накара Дру да изтръпне. Той вървеше бавно, направо се тътреше, спираше от време на време и изглеждаше явно уморен. Появи се откъм десния ъгъл и тръгна да прекосява площада. Нещо не беше наред. Дру огледа внимателно улицата, от която излезе отец Хафър. Никой не го следеше.

Върна поглед на отца и изведнъж тревогата му се усили. Не

защото бе открил клопка. Беше нещо много по-неочаквано и това поставяше всичко на мястото си. Отец Хафър се бе превил надве. Кашляше толкова болезнено и силно, че дори от това разстояние Дру го чуваше съвсем ясно. Свещеникът беше много болен. И много по-слаб, отколкото си го спомняше. Дори в тъмнината на нощта бледността му бе очевидна.

Свещеникът умираше.

„Манипулации“ – спомни си Дру крехкия глас по телефона. – „Може да не е в състояние да ви види след това“.

Химиотерапия. Облъчване с радиоизотопи. Отец Хафър умираше от рак. Затрудненото му дишане, хрипящия говор – какви по-явни доказателства! Имаше рак на гърлото, или по-вероятно на дробовете. И с тѳга Дру си спомни цигарите, които палеше една след друга преди шест години по време на интервюто. Свещеникът се изкашля мъчително още веднѳж. Избърса с кърпичка устата си и трѳгна бавно и с мѳка към парка. Дру се концентрира върху третата пейка в алеята, покрай която трябваше да мине свещеникът.

Първата. Втората. Отец Хафър стигна третата. Една сянка изникна от храстите и се хвърли към него.

Сега, помисли си Дру. Ако беше под наблюдение – сега. Вместо да следи дребната фигура, която сякаш нападна свещеника, Дру насочи цялото си внимание към съседните улици.

Нищо не се случи. Нямаше изстрели, нито сирени, нито неочаквана поява на мѳже с пушки. Нощта си оставаше спокойна и с изключение на приглушения шум от профучаващи наблизно автомобили, тиха.

Дру отново насочи вниманието си към третата пейка. Инструкции-те му към нападателя бяха съвсем конкретни – близо до мястото на инсценираното нападение трябваше да има улична лампа, за да може безпрепятствено да наблюдава какво става. Ако свещеникът имаше микрофон или радиостанция, скрита под дрехите, неочакваната поява на сянката щеше да го накара да се издаде. А фигурата трябваше да предупреди Дру, като вдигне дясната си ръка.

Беше му нужен човек, който стриктно да изпълни инструкциите му, затова Дру бе потърсил следобед някое младо момче, което да е наркоман отскоро. Беше му дал малко хероин с обещанието за повече, след като свърши работата. Прекара част от следобеда да търси наркотика от някой второразреден продавач. Дозата бе достатъчна, за да накара наркоманчето веднага да се съгласи, но беше малка, за да го упои. Дру гледаше как тъмният силует настигна свещеника, бутна го леко и мушна в

ръката му бележка. След това се хвърли встрани в тъмното пространство между двете лампи и хукна към края на парка, както го бе инструктирал Дру. *Така, така*, помисли си Дру. *Е, не беше лошо*. Не беше и съвсем подло. Дру беше доволен не само от изпълнението на наркоманчето, но и от факта, че никой не се бе опитал да го убие. То не трябваше да умира.

Заклучение: Ако убийците бяха там, значи са видели, че нападателят не е Дру, а куриер. Ще разделят вниманието си между него и отеча, с надеждата, че куриерът ще ги отведе до Дру или поне ще им каже какво пише в бележката. Куриерът наистина щеше да ги отведе до една алея три преки по-надолу, където Дру му обеща, че ще остави другата част от хероина в торбичка.

Той остави торбичката на перваза на един прозорец и сега, като видя как наркоманчето го грабна и изчезна, започна да вярва, че нито полицията, нито убийците преследват отец Хафър. Но все още не бе напълно сигурен. Беше планирал още една клопка. Бележката, която сега държеше в ръка отец Хафър.

Дру отново загледа алеята. Отецът стоеше до третата пейка, притиснал едната си ръка към гърдите, за да контролира сякаш биенето на сърцето си. Беше се възстановил от шока на нападението и гледаше удивено бележката в другата си ръка, но преди да я прочете, изпадна в следващия си пристъп на кашлица. Извади кърпичката и я притисна до устата си.

Господи, смили се, помисли си Дру.

Свещеникът отиде до лампата и се опита да прочете бележката на светлината ѝ. Дру знаеше какво ще види.

Извинявам се за изненадата. Трябваше да съм сигурен, че не ви следят. Ако имаше друг начин... Но вече сме тук. Върнете се по пътя, по който дойдохте. Обратно в енорията.

Свещеникът вдигна глава, огледа се наоколо с изражение на огромно раздражение, което можеше да се разпознае дори от това разстояние. Пъхна бележката в джоба си, отново се сви на две и болезнено се разкашля. После с изненадваща енергия, породена вероятно от нетърпение, се обърна и тръгна назад.

Ако знаех, че си толкова болен, нямаше да постъпя така, помисли си Дру. *Щях да избера по-къс, не толкова тежък маршрут. Прости ми, отче, за страданието, което ти причиних. Нямах избор. Трябваше да*

накарам врага да изгуби търпение, точно както и ти.

Той наблюдаваше свещеника, който с усилие се движеше по улицата и накрая зави надясно. Не забеляза никакво раздвижване, което щеше да бъде знак, че преследвачите се прегрупират. Никаква кола не тръгна в същата посока. В сенките не се появи никаква фигура, бързаща да не изпусне свещеника от поглед.

Дру изчака още двадесет секунди и понеже не видя нищо необикновено или тревожно, се убеди окончателно, че нито полицията, нито убийците са тук.

Все пак от този покрив не виждаше улицата, в която влезе отецът. Макар че бързаше да слезе и да надникне зад ъгъла, не знаеше дали улицата е безопасна. Щеше да бъде рисковано да пресрещне там свещеника.

Имаше и друго решение. Щом той не можеше да срещне свещеника, то свещеникът щеше да го срещне.

От тъмнината на храстите зад църквата Дру се виждаше през улицата към енорията. Светлината от вътрешността на църквата хвърляше отблясъци през матовите стъкла, по които бяха изрисувани кръстове. Макар че прозорците бяха затворени, Дру дочуваше думите на вечерната молитва, изричани от свещеника: „Агнецът божи, който взе върху себе всички грехове на света, от милост към нас. Агнецът божи...“

Паството се присъедини към него: „Прости ни, Господи...“

Бележката на Дру упътваше отец Хафър да се върне по същия път. Но Дру използва друг, по-пряк, за да пристигне по-бързо. Искаше да огледа от всички страни енорията, за да види дали сградата не се наблюдава. Последна предпазна мярка. Ако убийците все пак следят отец Хафър, един от тях може би е останал за по-голяма сигурност. Само ако се убедеше напълно, че никой не наблюдава енорията, щеше да предприеме последната стъпка от своя план.

Но след шестте години в манастира беше забравил, че през седемдесетте години Църквата бе облекчила своите правила за обикновените вярващи. Католиците можеха да не присъстват на неделната литургия – тя можеше да бъде заменена от съботна вечерна литургия.

А днес бе събота вечер. По улицата, която водеше към църквата, имаше паркирани много коли. В някои от тях имаше шофьори, чакащи да вземат богомолците, когато свърши литургията. Дру се почувства несигурен поради многото възможни опасности. В колата пред него

светна клечка кибрит, някой запали цигара. Нима професионалистът би се издал по такъв начин? Вероятно – ако искаше отстрани да изглежда като обикновен шофьор, очакващ своите пътници.

А жената на стълбите на църквата? Тя държеше едно детенце с розова плетена шапка и одеало и го потупваше по гърба. Дали беше напуснала литургията, защото детето е започнало да плаче и да притеснява богомолците. Може би сега очакваше съпруга си? А защо детето не плачеше вече? Освен това навън беше студено, а тя продължаваше да стои пред църквата, вместо да влезе в преддверието, където и тя, и детето ще бъдат на топло!

Имаше прекалено много неща, които го тревожеха.

А знаеше, че когато литургията свърши, подозренията му ще се увеличат. В тълпата от излизачи богомолци никога нямаше да може да разбере дали районът е под наблюдение. Планът му предвиждаше да достигне енорията преди завръщането на отец Хафър. А той щеше да се върне всеки момент. Само че Дру не можеше да рискува да пресече улицата.

А защо не? Какво по-добро прикритие – досети се изведнъж той. Макар че проваляше плановете му, литургията бе добре дошла. Той се обърна и се промъкна между храстите към страничната врата на църквата. Тя бе на около тридесет крачки от него. Натисна желязната дръжка. Вратата се опъна за миг. Сърцето му подскочи, защото реши, че е заключена. Натисна по-силно и тя се отвори със скърцане.

Раменете му несъзнателно потръпнаха, когато се озова вътре. Той огледа бетонния под, стените, боядисани в бяло. Отляво седем стъпала водеха към друга врата, зад която беше главната част на църквата. Точно пред него стъпала водеха надолу към сутерена. А отдясно други стъпала водеха към още една врата.

Той изкачи стълбите вдясно и внимателно бутна вратата. Тя не беше заключена. Той и не очакваше да бъде. Свещеникът, който преди известно време е минал оттук, за да се подготви за литургията, едва ли е очаквал някой да влезе, докато той и другите свещеници извършват богослужението. Въпреки това Дру трябваше да бъде съвсем тих.

Зад него шумът на много стъпки му подсказа, че богомолците са се упътили към олтара, за да получат нафора. Изведнъж дочу няколко приглушени акорда от китара и едно сопрано запя песента на Джон Ленън и Йoko Оно „Дайте шанс на мира“, като вместо думата „мир“ пееше „Бог“. Като си спомни химните, които той и монасите пееха на литургия, Дру се намръщи. Но поне богомолците бяха заети, въпреки че

някои по-нетърпеливи напускаха преди края. Всеки момент някой можеше да излезе през тази врата и да го види. Трябваше да побърза.

Той затвори зад себе си вратата и огледа стаята, която се падаше точно зад олтара. Това бе сакристията. Тук свещеникът обличаше ритуалните дрехи – стихара и пояса, филона и епитрахила. В шкафовете, на полиците и лавиците имаше не само свещенически дрехи, но и свещи, ленени кърпи, тамян, бутилки с вино за комка и различни други неща, необходими за ритуалите.

Дру се страхуваше, че някой от помощниците може да е вътре и да търси нещо забравено. Но за щастие сакристията беше празна. От лявата си страна видя аркообразния вход, който водеше към олтара. Пламъчетата на свещите осветяваха сакристията. Пространството пред олтара бе пусто. Явно свещеникът и помощниците му бяха долу между богомолците и раздаваха нафора. Китарите продължаваха да дрънкат. Сопраното сигурно много обичаше „Бийтълс“. Сега започна песента на Джордж Харисън „Изгрява слънцето“, но тук „слънце“ се заменяше със „Син“² и от време на време с „Бог“.

Сакристията бе със завеса, така че не можеха да го видят. Доволен от укритието си, Дру отвори няколко шкафа и накрая откри това, което търсеше – черно, дълго до глезените расо. Бързо го облече и закопча. Сетне избра една широка бяла връхна дреха, нахлузи я през глава и я пусна надолу. Тази комбинация обикновено се използваше от свещениците, които асистираха при литургията.

На рафтчето до мивката намери и ритуална свещеническа шапчица, наречена „бирета“ – черна, четвъртита, с три симетрични връхчета отгоре и помпон в средата. Инстинктивно взе молитвеника със себе си. Усети позната миризма на тамян.

Изведнъж дочу стъпки по килима в олтара. Трябваше да излезе от тук. Бързо се върна до вратата, затвори я зад себе си, като преди това зърна за миг с крайчеца на окото си с разтуптяно сърце как един от помощниците на свещеника влиза в стаята. Литургията бе свършила. Китарата и сопраното завършиха песента.

Внимателно пусна резето, с намерение бързо да слезе по стълбите към площадката, но замръзна, когато вратата, която водеше към централната част на църквата се отвори.

Излязоха червенокос мъж и луничава жена, явно напуснали преди

2. Непреводима игра на думи – на англ. Sun (слънце) и Son (син) се произнасят по един и същи начин – бел.ред.

края. И двамата потопиха дясната си ръка в светената вода и се прекръстиха. Бяха прекалено заети с мисълта да не бъдат видени, че излизат преди литургията да е свършила, за да го забележат. Но в мига, в който затвориха вратата и се обърнаха, те го видяха и се размърдаха неспокойно.

Дру нахлупи шапчицата и вдигна молитвеника пред гърдите си.

– О-о... здравейте, отче – прошепна мъжът.

Дру поклати укорително глава и отвърна с нисък глас:

– Избягахте от благословията, така ли?

– Ами, ние, отче вижте, сега...

– Няма нищо. Няма нужда да ми обяснявате.

Двамата се спогледаха смутено.

– Но на Господа може да обясните. Сигурно знаете притчата за гостите, които напуснали гошавката много рано.

И двама почервеняха толкова, че луничките на жената изчезнаха, а лицето на мъжа придоби цвета на косата му.

– Извинявайте, отче...

Дру дочу как свещеникът вътре каза: „Литургията свърши. Вървете си в мир“.

Усмихна се бащински на мъжа и жената.

– Сигурен съм, че имате важни причини. Поне сте дошли навреме.

– Винаги, когато можем, отче.

Вратата се отвори и богомолците заизлизаха. Дру вдигна дясната си ръка и благослови двойката.

– Бог с вас – каза той, после отвори външната врата и излезе пред тях.

Потръпна от студа на октомврийската нощ. Понечи да им каже „лека нощ“, но когато видя, че мъжът и жената тръгват към главния вход на църквата, а не към улицата отзад, и той тръгна с тях. По-голямата част от излизащите също се отправиха в тази посока. Това беше добре дошло за него. Колкото по-голяма е тълпата, толкова по-добре. Чуваше ги да си говорят за службата, за времето, за Майкъл Джексън (Кой ли пък беше този?!)

– Сигурно сте нов, отче? – каза жената. – Не съм ви виждала преди.

– Тук съм само за няколко дни, на посещение.

Те излязоха пред църквата. Пространството отпред се изпълваше с хора. Няколко коли тръгнаха. Движението ставаше доста натоварено. Хората се събираха на групи и се поздравяваха. Идеално, помисли си Дру. Ако някой наблюдава сградата, струпването на толкова много хора

ще го обърка, а няма нищо по-естествено от един свещеник сред паството.

– Лека нощ, отче. Ще се видим в църквата – каза мъжът и се засмя, смятайки, че е страхотно остроумен.

Когато мъжът и жената се отдалечиха, Дру се помъчи да приеме изражение на свещеник, доволен от срещата си с двойка добри католици. Задържа доволството на лицето си и когато зад тълпата и колоната от потеглящи коли видя отец Хафър да си пробива път. Той пак държеше кърпичката пред устата си и кашляше. Дру не можеше да каже дали е следен или не, но това вече нямаше значение. Беше направил всичко, което трябваше. Беше взел всички възможни предпазни мерки. Оттук нататък нещата вече не зависеха от него. Всичко беше в ръцете на Бога.

Не, не смей да мислиш по този начин, предупреди сам себе си Дру. Не можеш да разчиташ на Бога. Бог помага само на тези, които сами си помогнат.

Той прекоси улицата към енорията. За миг си помисли, че сбърка, като сложи тази бяла дреха над расото. На светлината на лампата над входа тя би била идеална мишена. Натисна дръжката на вратата и влезе вътре.

От първото си посещение помнеше, че вътре има вестибюл и малък, тесен коридор, който водеше към друга врата, горната част на която бе от матирано стъкло. Зад него на бледата светлина на лампата се виждаха очертанията на масивни мебели. В средата на вратата, точно под стъклото, стърчеше малко лостче и Дру си спомни, че ако го натисне, от другата страна ще се задейства звънче и не след дълго ще се появи икономът, който ще го пусне да влезе. Но можеше направо да отвори и да влезе, защото имаше предчувствието, че вратата не е заключена.

Той обаче не направи нито едното, нито другото. Просто се обърна и зачака, загледан във външната врата. През зимата този вестибюл сигурно предпазва от вятъра. Това го накара да си спомни лютите зими, които бе прекарал в манастира, където единственият му източник на топлина бяха дървата, които братята носеха в килията за печката му. Братята монаси. Отшелниците. Всички мъртви! Споменът изтръгна от устата му стон. Изведнъж си помисли, че отец Хафър много се бави. Свещеникът, който водеше службата, скоро щеше да се върне и да го намери тук – един непознат, преоблечен като свещеник. И ще надигне вой, като познае одеждите, които бе задигнал от сакристията. Пулсът му се ускори, когато чу някой да натиска дръжката на вратата. Той се шумгна зад нея, когато тя се отвори. Появи се сянка. Дру се залепи за

стената, когато почувства, че вратата опира в гърдите му. Сянката влезе. Отец Хафър затвори, закашля се и се озова лице в лице с Дру.

– Отче, трябва да ви обясня.

Очите на свещеника се разшириха от изненада – големи, тъмни и пълни с гняв.

– Ти!

Дру вдигна ръка.

– Съжалявам. Честно. Ако знаех колко сте болен, нямаше... щях да измисля друг път.

– Ти!

– Нямаме време. Трябва да излезем. Тук не е безопасно да говорим – бързо каза Дру, като се опита да успокои свещеника, за да не изпадне в ярост, която би привлякла вниманието на хората вътре. – Вярвайте ми, не трябваше да ви карам да ходите толкова...

– Нямаме време ли? Какво значи това – да излезем? За какво, в името на Бога, говориш? Ти си напуснал манастира! Ти ме накара да страдам! Сетне тази загадка с бележката! И се виж какво си облякъл! Нима си загубил... – Изведнъж той спря. Практиката му на психиатър взе надмощие над навичите му на свещеник. Разбра, че прави грешка.

– Не, не съм загубил ума си, отче. Вероятно съм загубил душата си – Дру махна с ръка към лицата. – А ако не съм внимателен, ще загубя и живота си. Манастирът бе нападнат. Всички са мъртви. А целта бях аз. Аз трябваше да бъда убит.

Сивото лице на свещеника преbledня. Той отстъпи крачка назад – отвратен от това, което чу, или уплашен от евентуалното докосване на Дру.

– Мъртви ли? Но това е невъзможно! Осъзнаваш ли какво говориш?

– Казах ви, че нямаме време. И двамата сме в опасност. Този, който уби другите, може всеки миг да дойде тук. Те може да са вече тук.

Отец Хафър погледна вратата.

– Това е лудост! Аз не...

– По-късно. Ще ви обясня. Но първо трябва да излезем. Знаете ли място, където да поговорим? Кое то да е сигурно?

Дочувайки неочаквано шум, Дру се втурна към вътрешната врата. Тя се отвори и един висок, слаб свещеник надникна загрижено.

– Чух гласове – той изгледа и двамата, забеляза дрехите, в които бе

облечен Дру, и повдигна вежди, вероятно изненадан от възбудата на лицата им. – Отец Хафър? Всичко наред ли е?

Дру изтръпна. Впи очите си в свещеника.

Отец Хафър задържа дъха си. Отвърна на погледа на Дру, поколеба се, после се обърна към свещеника на отворената врата.

– Не, не е. Току-що научих лоши новини за човек, когото някога съветвах. Страхувам се, че се налага да изляза отново.

Дру почувства, че мускулите му се отпускат.

– Щом трябва – отвърна свещеникът. – Но помнете, трябва да почивате, отче.

– Да, но това не търпи отлагане.

Свещеникът погледна отново Дру.

– Вие сигурно много сте бързал, щом не сте сменил дрехите си след литургията. От коя църква...

Отец Хафър го прекъсна:

– По-добре да не ти казва нищо. Не се обременявай с излишна информация.

– Да, разбирам.

– Но – отец Хафър се обърна към Дру, – вероятно можеш да свалиш вече тези дрехи.

Те останаха за миг неподвижни, с впити един в друг очи.

ЧАСТ ТРЕТА Настойникът

Убежището

– Не! Не! Всички ли? – гласът на отец Хафър сякаш се скъса. Дру седеше срещу него мълчаливо. Изглежда му повярва, но умът му все още се бореше с мисълта, че е възможно това да не е истина. Първо бе се усъмнил в здравия разсъдък на Дру, а сега искаше да запази своя собствен, като продължаваше да задава един и същи въпрос: – И никоой ли, Господи помилуй, не остана жив?

– Не успях да проверя всички килии. Нямах време. Самият аз бях в опасност. Но тези, в които погледнах... и в кухнята, където намерих двамата убити... Вижте, първо камбаната не би. А сетне заби, но много по-късно от друг път. Ето защо мисля, че всички са мъртви.

– Не съм сигурен...

– Навиците. Ако някой монах бе оживял, той не би могъл да знае, че другите са мъртви. Когато е чул звъна на камбаната за вечерня, автоматически щеше да отиде в параклиса.

– И? – Отец Хафър сякаш искаше да каже „да изчезне“.

– Щеше да бъде екзекутиран. Но аз не чух никакви изстрели. Може да са стреляли със заглушител. Или да са използвали „гарота“.

Отецът го погледна, сякаш думата „гарота“ бе на някакъв неразбираем език. Лицето му се изкриви. Той се наведе напред на стола, скри лице в ръце и изохка:

– Господи, спаси душите им!

Бяха в един апартамент на петнадесетия етаж на сграда от хром и стъкло. Отец Хафър паркира автомобила си в подземния гараж и се качиха с асансьора до жилището.

След като отец Хафър заключи вратата и светна лампите, Дру се огледа изненадан. Апартаментът бе приятно обзаведен, но изглеждаше някак безличен – приличаше на луксозна хотелска стая.

– Какво е това място? Сигурен ли сте, че...

– Сигурен е дума, която използваш много често. Няма от какво да се притесняваш. Никой, или много малко хора знаят за това място.

– Защо? – Апартаментът кой знае защо нервираше Дру. Изглеждаше необитаем. – За какво се използва?

Отец Хафър не бързаше да отговори.

– За дискретни разговори. Моите задължения като психиатър не се ограничават да давам съвети само на картузианците. Често пъти ме викат да помогна на свещеници, които имат, да ги наречем, специални проблеми. Криза на вярата, например. Плътско привличане от някоя млада жена в църковния хор. Пристрастие към алкохола, наркотици или пък мъже. Надявам се, че не казвам нищо, което може да те шокира.

– Изкушението е ключът към човешката природа. В моя предишен живот имах достатъчно доказателства, че всеки индивид има слабости. Само трябваше да се огледам по-внимателно, за да ги открия. Ако хората не бяха грешни, разузнавателните мрежи нямаше да могат да действат.

Отец Хафър поклати тъжно глава.

– Страхът от скандал. В това отношение нашите светове не са много далеч един от друг. Свещеник, който влиза в морален конфликт със себе си и със свещените клетви, понякога е толкова нещастен, че...

– ...може да загуби разсъдъка си?

– Предпочитам да кажа да получи нервна криза. Или пък пие толкова много, че излага на опасност репутацията на Църквата.

– И вие използвате това място, за да ги успокоявате и да ги поощрявате?

– Да, за отдых и съвет. Или в случай на непредвидени обстоятелства, на някаква опасност, тук е като временен манастир, докато се направи всичко необходимо, за да ги преместим. Освен това разделението между Църквата и Държавата не винаги е толкова ясно, както изисква конституцията. Политици, предлагачи помощ на Църквата в замяна на гласовете на католиците, често предпочитат да се срещат тук, вместо да ги виждат в резиденцията на архиепископа или кардинала.

– С други думи, тайно и сигурно място за свещеници – каза намръщено Дру. – Не отче, световите ни по нищо не се различават.

„Господи, спаси душите им“.

Дру не беше сигурен кои души има пред вид отец Хафър – тези на убитите монаси или на мъжете, които ги бяха убили.

Молитвата бе последвана от кашлица. Дру го загледа безпомощно. Отец Хафър беше много болен и той видя това дори от покрива на онази

сграда. Сега, отблизо, изглеждаше още по-зле. Кожата му, която винаги е била сива, още повече беше потъмняла, и напомняше на Дру за натравяне с олово.

Или друго натравяне. Химиотерапия. Беше опъната на скулите и брадичката и подчертаваше лицевите му кости. А в същото време изглеждаше като несвързана с тях, сякаш можеше да бъде отделена. Очите му бяха изпъкнали. Косата му – някога прошарена – сега бе чисто бяла. Тънка, чуплива и оредяла.

Тялото му също бе започнало някак си да се смалява – черният му костюм висеше, сякаш бе взет назаем от много по-едър мъж. Дру направи сравнение със собствените си провлечени джинси, риза и яке, които също му бяха големи. Но имаше разлика. Слабото, гъвкаво тяло на Дру излъчваше здраве и жизненост, докато сухото тяло на отеца сякаш поглъщаше светлината – като някаква черна дупка.

Дупка на смъртта.

– Гарота – Отец Хафър мъчително преглътна. – Но не си сигурен. Доколкото разбрах, само двама братя са били застреляни в кухнята. Не си видял никакви доказателства за удушаване.

– Точно така. Освен кухненския персонал, всички останали, които видях, бяха отровени.

– Тогава бог им е помогнал. Може би не са страдали.

– О да. Даже не са разбрали какво е станало.

– Но как може да бъдеш сигурен?

– Заради мишката.

Свещеникът го погледна с неразбиране.

– За това още не съм ви разказал – Дру въздъхна и показа пластмасовото пликче с телцето на Малкия Стюарт. – Отровата го уби моментално. Ако не бях му дал парченце хляб и не бях се помолил в това време, сега и аз щях да съм мъртъв.

Отецът реагира с отвращение и ужас:

– И ти си носил това нещо през цялото време с теб?

– Трябваше.

– Но защо?

– Когато слязох от тавана, не знаех дали телата не са вдигнати. По-късно видях, че все още бяха в килиите си. Но ако след моето бягство ония са се върнали и са се отървали от тях! Трябваше да взема мишката, за да открия каква отрова са използвали. Някои специалисти си имат запазени марки. Направо се гордеят с определени видове отрови. Надявам се, че аутопсията ще ми каже...

– Специалисти ли? Какви запазени марки? Аутопсия на мишка? И затова я носиш в джоба си? Сбъркал съм. Господи, смили се не над техните, а над нашите души! – Отец Хафър спря намръщено. – Казваш, че манастирът е бил нападат преди четири дни.

– Точно така.

– А ти си избягал преди два.

– Да.

– И вместо да отидеш направо в полицията си загубил толкова време, за да дойдеш при мен.

– Не можех да поема риска да ме приберат в затвора. Мишената бях аз.

– В името на бога, защо не им телефонира поне? Сега ще им бъде много по-трудно да проведат разследване.

– Има още една причина, поради която не им позвъних. Не можех.

– Защо?

– Аз нямам право да направя този избор. Църковните власти трябваше първи да научат. Те трябва да решат какво да правят.

– Да решат ли? Ти наистина ли си мислиш, че имат избор и няма да се обадят в полицията?

– Вероятно ще се обадят, но не веднага.

– Не те разбирам.

– Спомнете си кой съм. Кой бях. Къде бях.

Когато това достигна до съзнанието му, отец Хафър изстена.

– Как бих желал никога да не бе влизал в кабинета ми! Ти каза, че нашите светове не се различават много, нали? Точно така ще го изтълкуват и враговете на църквата. Заради теб. И заради мен. Заради моята наивност да повярвам, че наистина търсиш изкупление за ужасните си грехове.

– Но това е вярно!

Отец Хафър заби нокти в дланта си.

– Защото аз препоръчах на картузианците да те приемат. Защото твоите престъпления те преследват и тези невинни, свети монаси са пострадали вместо теб – той се закашля. – Аз накръних репутацията не само на картузианския орден, но и на светата майка Църква. Отсега мога да видя огромните заглавия. „Католическата църква – убежище за убийци“, „Църквата дава подслон на международен убиец“.

– Но аз бях на страната на...

– Доброто! Това ли искаше да кажеш? Добро! Като убиваш!

– Правих го за страната си. Мислех, че съм прав.

– А сетне реши, че не си – гласът на отец Хафър бе пълен с презрение. – И пожела да бъдеш забравен! Сега тези монаси са мъртви. А ти хвърли Църквата в опасност.

– По-добре се овладейте.

– Да се овладее ли? – Свещеникът отиде до дивана, взе телефона и набра поредица от цифри.

– Изчакайте, отче. На кого звъните? Ако е полицията... – Дру хвана телефона.

С неочаквана сила отец Хафър отблъсна ръката му.

– Тук е отец Хафър. Спи ли? Събудете го. Казах, събудете го. Катастрофа.

Със слушалка на ухото отец Хафър сложи ръка пред устата си.

– До края на годината ще бъде мъртъв. Какво трябва да направим? Спомняш ли си нашия разговор преди шест години?

– Разбира се.

– Говорихме за обети. Аз казах, че се страхувам да препоръчам толкова млад мъж като теб за ордена на картузианците. Ще съм отговорен за твоята душа, ако законите на ордена ти се сторят много тежки и ти ги пренебрегнеш.

– Спомням си.

– А твоят отговор? Ти каза, че ще бъде отговорен също така, ако отхвърля молбата ти. Защото си бил толкова отчаян, че си се изкушавал да се самоубиеш. Ако те бях върнал, щях да съм виновен за вечното проклятие над душата ти.

– Да.

– Беше сериозна причина. Всяка човешка душа заслужава спасение. Чух изповедта ти. Помислих си – каква надежда за спасение може да има човек с твоето минало! Какво изкупление би компенсирало ужасните ти грехове?

– И вие ме препоръчахте на ордена.

– А сега, не аз, а тези бедни монаси ще трябва да се борят за спасението на душите си. Те са мъртви заради мен. Това не е само скандал. Не е само спор дали църквата крие и защитава убийци. Господ те е проклет. Ти си отговорен. За тях, за мен. Аз също. Защото заради теб продадох душата си. Казах ти, че ще умра. До Коледа. И си мисля, че ти ме изпрати направо в Ада.

Дру гледаше, слушаше и сега бе негов ред да се наведе и да скрие лице в ръцете си. Вдигна глава, едва когато чу, че отец Хафър заговори по телефона:

– Ваше преосвещенство? Дълбоко съжалявам, че ви безпокоя толкова късно, но се е случило нещо ужасно. Катастрофа. Необходимо е да ви видя незабавно.

Епископът, Негово преосвещенство преподобният Питър Б. Ханрахан имаше слабо, квадратно лице. Беше около петдесетте и макар че го бяха събудили преди час, късата му пясъчноруса коса изглеждаше като току-що измита и изсушена със сешоар. Беше сресана изрядно. Зелените му очи напомняха на Дру порцелан, но блясъкът им, отбеляза той, бе на стомана.

Епископът седеше зад огромно дъбово бюро в кабинет, по стените на който висяха най-различни свидетелства от различни благотворителни организации – наред с католическите и протестантски, и еврейски – заедно с много снимки на самия епископ, усмихнат, стискащ ръцете на кметове на Бостън, губернатори от Масачузетс и президенти на Щатите. Но снимките с няколко папи заемаха централно място на стената зад гърба му.

Тъй като може би бе предчувствал, че тази среща ще бъде неприятна и тежка, той бе облякъл нещо по-удобно от епископските си одежди или черния костюм с бяла якичка. Носеше сиви мокасини, сини кадифени панталони и светло синя риза, а върху нея пуловер, чиито ръкави бяха леко запретнати и разкриваха часовник „Ролекс“. Но не златен.

Изглеждаше като политик. Подходящо сравнение, защото на това ниво на църквата служителите й трябваше да бъдат и политици.

Негово преосвещенство седеше зад бюрото и слушаше внимателно първо обясненията на отец Хафър, после на Дру. Четири пъти прекъсна Дру за повече подробности. Разгледа мишката в пликчето, кимна и махна на Дру да продължи.

Най-сетне Дру привърши разказа си. Погледна часовника. Един часа и седем минути. Въпреки че дебели завеси скриваха прозорците, от време на време глухият шум на някоя закъсняла кола проникваше в стаята.

Епископът премести поглед от Дру към отец Хафър, после пак към Дру. Но остана неподвижен и мълчалив. Тишината започна да става тягостна. После изведнъж столът му изскърца – той се наведе и опря лакти на бюрото. Очите му остро просветваха.

– Вие явно сте претърпели доста неприятности – гласът му остана равен и тих. Той натисна бутона на уредбата върху бюрото. – Пол!

– Да, Ваше преосвещенство – отговори също такъв равен мъжки глас.

– А, добре, че си още тук.

– Мислех, че може да имате нужда от мен.

– Не знам как ще се оправям без теб. Спомняш ли си Пат Кели?

– Слабо. Но мога да проверя в картотеката.

– Няма нужда. Той има конструкторско бюро. Миналата година ходи с жена си до Рим. Помоли да му уреди посещение при Негово светейшество, за да го благослови.

– А да, спомням си – гласът се засмя. – Сложи в рамка благословията и я окачи в офиса си.

– Ако не ме лъже паметта, фирмата му притежава хеликоптер. Твърди, че го използва за вдигане на разни тежести, но се съмнявам, че е просто играчка, която е вписал като разход. Би ли му позвънил, моля те? Кажете му, че църквата се нуждае от услуга. Да ни заеме хеликоптера си. Обясни му, че ще се свържа лично с него, за да му благодаря.

– Разбира се, Ваше преосвещенство. Ще му се обадя преди да излезе от къщи за работа.

– Не, сега.

– Искате да го събудя ли?

– Искам хеликоптера преди зазоряване. Ако се колебае, намекни му, че рицарите на Колумб може да си направят банкет за негова сметка. След това провери в компютъра за свещеници от епархията, които са работили в болници или са били на война. Трима ще са достатъчни, но единият от тях трябва да може да управлява хеликоптер.

– Добре, Ваше преосвещенство. Друго?

– Да, донеси ни кафе и малко кнедли. Ще бъда зает известно време.

Епископ Ханрахан дръпна пръст от бутона и сякаш се опита да подреди мислите си.

– Нека ви попитам нещо, брат Маклейн. Искам да съм сигурен, че разбирам ситуацията. След вашето бягство, вашата загриженост, освен за собствената ви безопасност, бе за доброто на Църквата, така ли? Това бе причината да не известите властите, а да настоявате за среща с вашия настойник и с мен?

– Точно така.

– В такъв случай предполагам, че имате някаква конкретна идея как да се постъпи в този случай?

Дру кимна.

– И каква е тя по-точно?

– Има три възможности – Дру склучи ръце. – Първо, като картузианци тези монаси бяха напълно отделени от света. Бяха продали имотите си, бяха закрили сметките си в банките, напуснали бяха работата си. Казаха си прощалното си сбогом на приятели и роднини и са направили така, че никой от предишният им живот да не влиза във връзка с тях. Никакви посещения, телефонни разговори, писма. Дори са уведомили властите, че престават да плащат данъците си.

– Това ми е известно. Искам да чуя какво е вашето предложение.

– За околния свят тези мъже всъщност са мъртви от доста време. Те бяха направили така, че да са недосегаеми за света и да останат такива и след смъртта си. Сигурен съм, че знаете – картузианците не използват ковчези. Облеченото тяло се слага върху дъска, лицето се покрива с качулката. Расото се заковава към дъската. И тялото се погребва в отделен гроб, означен само с прост бял кръст. Няма дори име.

– И това знам. И какво предлагате?

– Да следваме процедурата.

– Какво?

– Да отидете и да ги погребете.

– И да не кажем никому?

– Кой би трябвало да знае? Ако бяха умрели от епидемия или от случайно отравяне с храна, Църквата щеше ли да го разгласи? Щеше просто да ги погребе. Църковна тайна.

– С други думи, вие предлагате Църквата да прикрие едно масово убийство?

– Това е едната възможност.

Епископът се втренчи в него.

– Но ако властите не могат да направят разследване, ако не могат да открият виновните, тогава кой ще ги накаже...

– Бог.

– О, бях забравил, че и вие сте картузианец. Вярата ви е забележителна.

– Не, моля ви, не казвайте това. Вяра ли? Аз вярвам в Ада.

– Наистина – намръщи се епископът. – Значи, за да защитим репутацията на Църквата, ние ще оставим убийците на собственото им възмездие и ще се правим, че не е имало никакво убийство?

– Казах, че това е едната възможност. Трябва да бъде обсъдена.

– А вие бихте ли действали по този начин?

– Не.

– Защо?

– Съществува голям риск историята да излезе наяве. Този вид операции – почистване, погребване – изисква много хора и създава опасността от слухове. Ако беше възложено на разузнаването, ако професионалисти свършеха тази работа, нямаше да се тревожа. Но работата трябва да я свършат свещеници и тя може толкова да ги шокира, че да не успеят да държат устите си затворени.

– Много вероятно. Но не забравяйте, че свещениците могат да положат клетва за мълчание. Мога да ги накарам.

– Дори и така да е, защо да избираме по-трудния път? Защо да включваме много хора? Проблемът не е, че тези монаси са убити. Проблемът е...

– Проблемът си ти – обади се отец Хафър за пръв път.

Дру кимна горчиво.

– Да, аз.

– И вие също – каза епископът на отец Хафър. – Ако не сте бил вие, нямаше да стане това убийство.

– Зная много добре, Ваше преосвещенство. Съзнавам греха си. Но скоро ще имам възможност да отговарям за него – той се опита да потисне кашлицата си.

Погледът на епископа омекна.

– Прощавайте. Бях много рязък – и се обърна към Дру. – А второто предложение?

– Не заличавайте убийството. Вместо това заличете моето присъствие в манастира. Всичко от килията ми да изчезне. Все едно че никоой не е живял в нея. Заличете досието ми. След това уведомете властите и когато попитат за празната килия, кажете, че каноните са много строги и трудно привличате нови монаси. Просто манастирът не е бил пълен. Така няма да има начин полицията да открие, че един бивш убиец е намерил подслон и убежище там. Църквата ще избегне скандала.

– И вие ми препоръчвате това решение?

– То има предимството, че е просто. Полицията може да си разследва. Няма почти никакъв шанс някой да проговори. Единствените, които ще знаят, ще бъдем ние тримата и този, който ще почисти килията ми – Дру спря. – Има и трета възможност.

– Така ли?

– Най-простата от всички.

– И каква е тя?

– Да кажем истината.

Епископът присви очи.

Уредбата зазвъня. Той натисна бутона.

– Да?

– Ваше преосвещенство, уредих хеликоптера.

– А екипажа?

– Йезуити. Преди да влязат в ордена са служили във Виетнам. Един от тях е летял.

– Подходящо. Командосите на църквата. Имам още едно поръчение. Искам да ми уредиш среща с кардинала колкото е възможно по-рано тази сутрин.

– Искате ли да го събудя?

– За Бога, не. Но да бъде преди седем. Преди да каже първата си молитва. И, Пол, не си спомням кой отговаря за картузианците във Върмонт. Открий го.

– Веднага, Ваше преосвещенство.

Епископът затвори телефона.

– Сигурно се чудите какво правя.

– Ни най-малко – отвърна Дру. – Мислите да пратите йезуитите в манастира. За да се убедите, че казвам истината.

Епископът го погледна изненадан.

– И планирате да се срещнете с кардинала навреме, за да ги спрете, ако той не одобри плана ви. Не се съмнявайте. Напротив, той ще ви похвали, че сте действали бързо. Но все пак окончателното решение, ще оставите на него.

– Признавам, че приемам разказа ви с известен скептицизъм. Манастир пълен с трупове! Наистина бих бил глупак, ако взема решение преди да имам доказателства.

– Но защо ще ви лъжа?

– Може би не лъжете. Може би след шест години отшелничество просто сте сбъркал. Объркал сте се.

– Искате да кажете, че съм се побъркал? – Дру се ядоса.

– Не, разбира се. Само объркан. Всичко, което знам, е че от няколко дни носите в джоба си една умряла мишка. На мое място бихте ли приел това като достатъчно доказателство?

Епископът погледна пликчето на бюрото и посегна към него. Дру го изпревари. Епископът дръпна ръката си, а Дру сложи пликчето в джоба си.

– Привързан сте към малкия си приятел?

– Да речем, че съм сантиментален.

Изражението на епископа стана сурово.

– Много добре. Ако негово Високопреосвященство, кардиналът, се съгласи, хеликоптерът ще пристигне в манастира на обяд. И ако всичко, което казвате, е вярно, ще решим кое от предложенията ви да приемем.

– А междувременно?

– Нуждаете се от място, където да останете. Каквато и да е истината, вие сте изтощен напълно. А си мисля, че ще бъде добре да си смените и дрехите.

Дру погледна смачканите си дрехи.

– И къде ще ме изпратите?

– Не знам. Ще се консултирам с Пол.

Отец Хафър се закашля.

– А аз? Трябва ли да отида с него?

Епископът прехапа устни.

– Не мисля. Не бива да привличаме вниманието върху себе си. Докато не научим какво е положението, най-добре е да изпълнявате ежедневните си задължения. Имам един въпрос. Приехте ли изповедта на този човек?

– Но разбира се. Преди да го препоръчам на картузианците. Животът му като отшелник беше неговото изкупление.

– Не, имам пред вид снощи.

– Ами, не – Отец Хафър се намръщи. – Не мислех, че...

– Защото той твърди, че преди две нощи е убил човек. Значи душата му е в голяма беда. Трябва да му дадете опрощение.

Дру се сети за разпятието, което използва като оръжие и се зачуди дали опрощението е възможно.

– Събуди се, хей, събуди се! Пристигнахме! – каза гласът.

Дру лежеше на задната седалка на черния кадилак, който му даде епископът. Шофьорът – млад, спретнат, с атлетична фигура мъж, синеок и добре подстриган, с джинси, тениска с надпис „U of Mass“³ и мокасини – му бе представен като отец Логан.

– Но можеш да ми казваш Хал.

Свещеникът изглеждаше така, сякаш бе от университетския отбор по футбол. На Дру му бяха необходими няколко секунди да осъзнае двукратното значение на думата „Mass“ върху тениската му. Освен съкращение от Масачузетс означаваше и „литургия“.

Те напуснаха резиденцията на епископа малко преди зазоряване и

3. Съкращение от „University of Massachusetts“ – „Масачузетски университет“

след като кадилакът тръгна по шосе номер 90 на запад и излезе от Бостън, Хал каза:

– Ще пътуваме известно време. Можеш да поспиш.

Но в ума на Дру се въртяха толкова много мисли, че не чувстваше умора. Все пак, след като закусиха, той заспа веднага, щом седна в колата. По-късно се чудеше дали не е бил упоен. Но Хал не се бе докосвал до храната му. Освен ако го е направил, когато Дру отиде до тоалетната. Само че защо епископът ще иска да бъде упоен?

Мислеше за това, докато лежеше на задната седалка, като се преструваше, че се събужда бавно. След малко се изправи, разтърка очи с ръка и погледна навън в блестящата слънчева сутрин към красиво обагрените в есенни цветове кленове по хълмовете край пътя. Изведнъж осъзна, че дори и да не е бил упоен, ефектът бе същият. Не знаеше къде се намира.

– Напуснахме ли главното шосе?

– Преди малко. Как спа?

– Като бебе.

Дру видя усмивката на Хал.

Пътят бе с две ленти, а от двете му страни се издигаха планини. Не се виждаха други коли или сгради. Часовникът на таблото показваше 10:30.

– Още ли сме в Масачузетс?

– Да.

– В коя част?

– Западната.

– Но къде по-точно?

– Сложно е за обяснение. Ще ми трябва много време.

– Но ти каза, че сме пристигнали.

– Малко по-нататък е. Исках да ти дам време да се разсъниш.

Недоволен, Дру огледа местността, като все още се питаше къде са. Навлязоха в дълбока гориста долина и свиха по друг път. Четвърт миля по-нататък стигнаха до висока каменна ограда и преминаха през отворена желязна врата. Отпред, на покрива на масивна сграда, той видя голям бял кръст, осветен от слънцето. Около нея бяха пръснати по-малки постройки. Празното пространство пред сградата бе внушително. Тревата изглеждаше пряно окосена, макар и вече пожълтяла през октомври. Храсти ограждаха градината, в която вече нямаше цветя. Когато дойдоха по-близо, Дру видя и игрище за баскетбол.

– Какво е това място? – Привидното му спокойствие не можеше да

го убеди, че мястото е безопасно. Чудеше се дали не е санаториум.

– Много неща. Беше семинария. Но кандидатите за свещеници не чакат на опашка през последните години. Тогава Църквата реши, че празните стаи трябва да бъдат използвани. Сградата вдясно е пансион. Един уикенд през месеца различни католически мъжки организации идват тук за уединение.

Дру кимна, удовлетворен от отговора. Църквата смяташе, че е необходимо вярващите от време на време да се оттеглят от светските грижи. Така че енорияшите имаха възможност при минимална такса за четиридесет и осем часа, обикновено от петък до неделя вечер, да отидат в някой дом за уединение, обикновено семинария, където да се потопят в католическите ритуали. Изнасяха им и лекции за догмата и мистицизма. Извън групите за дискусии разговорите не бяха позволени. Изобилна религиозна литература бе на разположение във всяка стая, в помощ при самовглъбяването.

– Но това е само веднъж в месеца – каза Хал. – Сградата вляво се използва по-често. Тя е нещо като почивен дом. При епископа ви видях да говорите с отец Хафър. Предполагам, че знаете – той е психиатър. Не бих искал да имам работата му за нищо на света. Той съветва свещениците, които не могат да понесат тежестта на обетите си.

– Е, понякога човек се поддава на слабостта си.

– Не знам. Тъжно е. Ще се изненадаш колко много такива хора съм докарал дотук. Чувал съм, че има три или четири подобни места като това в страната. Но съм виждал само това. Спят ей в онази сграда, вляво от семинарията. Нямаат никакви задължения, освен да казват ежедневните си молитви. През другото време ги лекува местният персонал.

– По колко време стоят тук?

– Месец или два. Повечето. Докато се оправят или осъзнаят, че дори светците не работят двадесет и четири часа в денонощието. Но някои от тях... например доведох един стар пастор преди четири години, а той все още се кълне, че Дева Мария му се явява всяка нощ.

Спряха пред голямата сграда в средата, тази с кръста на покрива. Слънцето светеше под такъв ъгъл, че сянката на кръста падаше точно върху колата. Дру излезе навън и тогава усети, че въпреки ясното небе, въздухът беше резлив. Огледа сградата. Тухлите изглеждаха избелели, а бетонните стъпала бяха напукани.

– Мястото изглежда пусто.

Хал сви рамене.

– Сега е почти единадесет. Семинаристите сигурно са на занятия.

Сякаш по поръчка, откъм дълбочината на сградата се дочуха гласовете на младежи. „Господ е милостив. Исус е милостив. Слава на Господа...“

– Упражняват литургия – каза Хал.

– Учебни часове в неделя? – поклати Дру глава. – Едва ли. Освен това времето за литургия отдавна е минало. Не, нещо не е наред.

Той тръгна по напуканите стъпала.

Хал го спря.

– Така е, но тази неделя е специална. Литургията бе отложена за покъсно.

Изненадан, Дру се обърна към него.

– Посъветваха ни да стоим далеч от семинаристите. Епископът казал на управителя за теб. Напълно разбираемо е, че не бива да привличаш внимание. Ще спиш ето там – той посочи с ръка сградата вдясно. – Където настаняват уединяващите се.

Дру се почувства неловко.

– А какво ще стане, ако те ме видят?

– Тази седмица няма групи за уединение. Ще имаме на разположение цялата сграда.

Колко ли знаеше Хал за него? Защо имаше чувството, че е срещал този тип и преди? Начинът, по който стои. Начинът, по който поглежда в задното огледало на колата.

„Виждал съм го в някаква друга ситуация преди.“

– Ще бъде приятно и спокойно. Ще си починеш – каза Хал.

Слаб вятър погали лицето на Дру. Той слезе от стълбите и тръгна с Хал през поляната към сградата вдясно. Нещо продължаваше да го тревожи.

– Щом не трябва да ни виждат, не мислиш ли, че ще е по-добре да преместиш колата?

– След няколко минути. Като се върна.

– Къде ще ходиш?

– Да ти взема дрехи. Нямах голям избор. Тези семинаристи не се обличат много стилно. Черни обувки, черни панталони, черни ризи. Много е потискащо. Но пък обичат да спортуват, така че мисля да ти взема яке и спортен екип. Гладен ли си?

– Да. Ако може зеленчуци. Пресни. Много.

Хал се размя.

- Аха, моркови, нали? Друго? Искаш ли нещо за четене?
Дру поклати глава.
- Предпочитам да се поупражнявам.
- Чудесно! Обичаш ли баскетбол? А не, чакай, не става. Игрището е от другата страна. Не трябва да те виждат.
- Изведнъж Дру спря.
- Какво има?
- Един въпрос. Трябва да го задам.
- Моля.
- Наистина ли си свещеник?
- А обича ли папата полските евреи? А свети Йоан дали е бил баптист? По-добре ми повярвай, че съм свещеник.
- И какво друго?
- Моля?
- Какво друго освен свещеник си? Приличаш ми повече на военен разузнавач – изписано ти е на лицето – Дру го погледна сериозно.
- Е, добре. Бях. Във флота. Като Магнум.
- Дру не разбра за какво говори.
- И какво те накара да станеш свещеник?
- Хал тръгна отново.
- Имаш богат избор от стаи. Коя?
- Дру отговори веднага, без да се замисли:
- Някоя близо до стълбите на втория етаж.
- Да, това избрах и аз. Никой не може да се промъкне през прозореца. Отвисоко по-лесно ще се отбраняваш. Но пък третият етаж е прекалено висок – не можеш да се измъкнеш бързо.
- Питам те защо стана свещеник?
- Можеш да си спестиш въпроса.
- Имам още един.
- Хал спря нетърпеливо.
- Имам определени навици. Преди пет дни трябваше насила да се откажа от тях. А сега е неделя.
- Е и?
- При епископа отец Хафър чу моята изповед. Пет дни са много време. Искам да се причестя.
- Хей, и аз не съм си казал молитвата днес. Но не мога да ти дам причастие.
- Можеш, можеш. Само ми покажи къде е параклиса.
- В тази сграда има.

– Ще напълня шишенцата с вода и вино. Ще ти отслужи най-хубавата литургия, която си виждал.

– Момче, ти кроиш нещо. Какво става?

– Не сме две момченца, готови да си поиграят, нали?

Изскърца дъска. Дру бе коленичил най-отпред. Обърна глава, за да погледне през рамо тъмното пространство зад себе си.

Нямаше никой и той и продължи да се моли.

Беше след полунощ. Въпреки че литургията, която Хал отслужи, бе почти преди дванадесет часа, все още си спомняше докосването на твърдата нафора до езика си. Духът му се пречисти.

Остатъкът от деня го потисна. Опита се да се занимава с нещо – изми се и се избърсна. Облече дрехите, които Хал му донесе. Разходи се напред-назад в стаята, упражни някои стъпките от карате и започна да се чуди къде ли е Хал.

Късно следобед си помисли, че хеликоптерът вече е стигнал манастира. Йезуитите са намерили телата и са казали на епископа. Той пък е казал на кардинала. Кардиналът трябва да е говорил с Рим. А защо не са му съобщили нищо досега? Какво решение са взели? *Какво става?*

Иронията на това нервно чакане го разтърси. През шестте години отшелничество, живеейки в самота, нито веднъж не бе почувствал товара на времето. А сега, само след пет дни отсъствие от манастира, не можеше да откъсне поглед от часовника. Часовникът, който взе от човека, когото уби. Стенейки, той се свлече на колене и се замоли горещо това страшно бреме да бъде вдигнато по-скоро от плещите му. „Знам, че нищо не се случва без причина. Знам, че аз съм само инструмент. Но моля те, Господи, отмести горчивата чаша от устните ми. Всичко, което искам, е мир.“

Всичко ли? Той пипна издутината в джоба на якето си и си спомни нетърпението, което почувства, когато реши да отмъсти за смъртта на монасите. Напипа и снимките в другия си джоб – жената и мъжът в пламъци и малкото момче, което крещи.

И се замоли за душата си.

Около шест Хал влезе в стаята му.

– Купих ти малко мляко и зеленчуци. Каза, че искаш сурово цветно зеле, нали? Този боклук не мога да го ям дори сготвен.

– Колко дълго трябва да стоя тук?

– Докато ти кажат обратното, предполагам. Хей, ако ти е скучно,

има един телевизор тук, но той е в семинарията. Мога обаче да ти донеса радио.

– А телефон?

– Що не се отпуснеш, бе човек! Дишай чист въздух.

– Вътре в стаята?

– Е, прав си. Но няма защо да се безпокоиш. Всичко ще е наред.

– Така ли?

– Става студено през нощта. Но аз знам как да включа отоплението. Хал излезе.

Дру отново погледна часовника си. Стрелките бяха точно на шест – часът, в който биеше камбаната за вечерня.

Той жадуваше за удоволствието, което изпита днес по време на литургията. Искаше да възстанови блажените привички от манастира. Шест часа. Когато чу камбаната за вечерня да бие, Дру се подчини на призива ѝ и напусна стаята.

Сградата беше тиха. Мътна светлинка в края на коридора му показва накъде са стълбите. Заслиза, опирайки се на люшката се паравет. Стигна първия етаж и продължи към приземния. Прокара ръка по стената и в тъмното премина през вратата вдясно. Тук беше параклисът, където бе отслужил литургията. Тук трябва да се състои и вечернята.

Бутна вратата и влезе. Тъмнина. Сети се, че вляво трябва да има ключ и го потърси. Явно обаче захранването бе в друга верига, защото си остана тъмно. Преди слънцето светеше през високите прозорци. Но сега...

Представи си стрелката на часовника, която отдавна беше минала шест. Като се опираше на стената, той продължи да върви и се блъсна в един стол. Достигна другата стена, после на пътя му се изпречи изповедалнята. Усети миризмата на плесен, която подразни носа му. Но редом с нея почувства и аромата на тамян. Когато докосна вратичката към олтара, разбра, че си е у дома.

Само ако имаше кибрит. Спомни си редовете от свещи отдясно и отляво на олтара. Влезе вътре и напипа кибрит в метална кутийка. Запали една клечка и се усмихна на пламъчето. Усмивката не изчезна от лицето му, докато палеше една по една свещите, което изпълни параклиса с премигващо сияние. Той коленичи в първия молитвен стол и мълчливо започна да се моли.

В полунощ, все още без никакви новини от епископа, Дру отново

почувства нужда да се върне и да се помоли.

И тогава чу изскърцване зад гърба си.

В първия миг си помисли, че пука дървото, защото се свива от студа.

Вторият път реши, че старата сграда издава тези звуци.

Третият път, обаче, извади маузера от джоба на якето си и легна на пода.

– Спокойно, приятел, отпусни се – каза някакъв глас в тъмното. – Не исках да те плаша.

Хал.

Дру остана на земята между пейките.

– Хайде де. Знаем къде си. Видях те като се наведе. Но първо видях, че измъкна патлака. Тъй че да успокоим топката. На мен ми е наредено да не те изпускам от очи, а не да ме използваш за мишена.

Дру нямаше намерение да рискува. Погледна към вратата вляво от олтара, като се сети, че тя води в сакристията зад него. А зад нея пък друга врата водеше към стълбите. „Ако се наложи, мога да скоча през вратичката на олтара и да избягам.“

Още едно проскръцване, по-близо.

Челото му се ороси от пот. А в параклиса бе дяволски студено.

– Отпусни се, де – каза Хал. – Ще ти обясня. Слушай сега, знаех, че ще дойдеш тук в шест. Предположих, че ще се подчиниш на навиците си от манастира. Вечернята. Следващата служба е утринната, в полунощ. Затова дойдох по-рано. Мислех, че ще мога да те наблюдавам, без да преча на молитвите ти. Само си върша работата. Как можех да зная, че подът тук ще скърца всеки път, когато си взема въздух!

Дру се замисли. Може би казваше истината. *Но защо просто не дойде тук заедно с мен? Нямахме да се притеснявам, ако е в параклиса, докато се моля.* Не, нещо не беше както трябва.

Още едно изскърцване. Още по-близо.

Дру се надигна и пропълзя по-близо до олтара. Усещаше студа на пода.

– Трябва да направим нещо – гласът на Хал прозвуча по-отблизо. – Ти няма да се покажеш, докато не го направя аз. Но аз не искам да съм пръв заради пистолета в ръката ти. Слушай, сгреших, като не ти се обадох. Признавам. Хайде да прекратим тая криеница. Аз съм на твоя страна.

Скръц.

Свещите блещукаха. Дру отстъпи още малко назад към олтара.

– Помисли – каза Хал. – Ако исках да ти направя нещо, можех, докато спеше в колата.

Вярно.

– Или пък можех...

Скръц. Дру се придвижи още половин крачка към олтара...

– ...да те убия, докато се молеше тук.

Също вярно.

– Тъй че нека да сключим примирие. Аз съм жертва на обстоятелствата.

Добре, помисли си Дру. Не съм тесногърд. Вместо да пропъзли останалото разстояние към олтара, той се претърколи в обратна посока към молитвените столове от дясната страна. Прицели се и за първи път проговори:

– Тогава всичко, което трябва да направиш, е да ми кажеш защо си станал свещеник.

При звука на гласа му вратата на параклиса се отвори. Един мъж със свещеническо расо и бяла якичка скочи напред с М-16 в ръка.

– Не! – извика Хал. Стоеше много по-близо, отколкото очакваше Дру, вдигнал едната си ръка. Беше трудно да прецени в полумрака, но може би държеше пистолет. Неизвестният свещеник се завъртя в неговата посока и натисна спусъка. Автоматичната пушка избълва цял пълнител. От силата на удара Хал бе вдигнат във въздуха и хвърлен към стената зад него. Плисна кръв. Хал потръпна и се свлече на пода.

Когато Дру се надигна на колене и се прицели с маузера, на вратата се появи още един свещеник с пушка в ръце и започна да стреля вътре в параклиса. Шумът, усилен многократно от ехото, прокънтя в ушите на Дру.

Той се сви отново под пейките. *Свещеници! Убийци?* Разумът му не го побираше. *Религията? Насилието?* Противоречието го шокира.

Свещеникът-убиец имаше предимството на тъмнината. А Дру не смееше да се покаже на светлината на свещите и да стреля. И освен това неговият маузер срещу автоматичната пушка М-16 и срещу Узи! Везните не клоняха на негова страна. Той се завъртя и прескочи вратичката на олтара. Падна тежко на застлания с килим под, като едва не изохка от удара в раменете. Продължи да пълзи към вратата на сакристията. Куршумите разкъсаха олтара над него.

Изведнъж стакатото на пистолет 45 калибър прекъсна канонадния

огън. Звук, който той не можеше да съберка. Пак. И пак. Дру сграбчи дръжката на вратата, завъртя я и се изтърколи вътре. Погледна назад и зърна за миг някаква фигура. Имаше още някой в параклиса.

Още един свещеник. Само че този човек бе по-стар. В началото на четиридесетте, среден на ръст, но широкоплещест. Мускулести рамене, тъмна коса, славянски черти, мустаци.

Дру се взря в тъмнината на сакристията. Свещеникът се бе появил от изповедалния вдясно. Дру изтръпна целият като осъзна това. Нима е бил там през цялото време? Когато се промъкваше в тъмнината и се блъсна в изповедалния?!

Беше излязъл оттам и стреля срещу онези, които убиха Хал. Дру се прицели към свещениците, но не беше необходимо. Мъжете лежах не-подвижни на пътеката между редовете в локви кръв.

Пистолетът беше в лявата ръка на свещеника. Дру можеше добре да види ръката. Някакво отражение от светлината на свещите привлече вниманието му. На средния пръст.

Пръстен. Дори от това разстояние се виждаше, че е скъп. Зловещ, тайнствен. Сякаш гореше.

Пръстен с голям червен рубин.

Свещеникът с все още вдигнат пистолет се обърна към отворената врата на сакристията. Въпреки че не можеше да го види в тъмнината, Дру имаше усещането, че погледите им се срещнаха. Устата му се изкриви в усмивка и той прескочи вратичката на олтара.

Дру постави пръста си на спусъка. Не знаеше дали да стреля или да пита. Все пак мъжът спаси живота му!

Така ли беше всъщност. Двама свещеници се опитаха да го убият. Хал беше мъртъв. А този тук изглеждаше така, сякаш ще ти разбие зъбите, защото не му е харесало това, което е чул в изповедалния. Защо се беше скрил в параклиса? Какво, в името на Бога, ставаше?

Дру задържа дъха си.

Гласът, който чу, бе дрезгав, пресипнал и със славянски акцент:

– Знам, че си в сакристията. Чуй какво ще ти кажа: Янус.

Дру с мъка контролираше дишането си.

– Янус – повтори гласът със славянски акцент. – Трябва да говорим за Янус.

Деликатно поддържаното равновесие в Дру рухна. Неочаквано той чу тичащи стъпки по коридора зад себе си и стреля.

Не само той. Когато гласовете нахлуха в параклиса, свещеникът също прескочи вратичката на олтара и стреля към сакристията.

Дру достигна вратата, която водеше към другия коридор и я отвори. Следобед, когато дойде тук с Хал, той бе надникнал и бе забелязал стълби. Сега, през нощта, не виждаше нищо.

Нямаше значение. Не мислеше да ги използва. Вместо това хукна направо към входа за тунела. Не знаеше накъде води, но беше сигурен че двамата свещеници, които се опитаха да го убият, бяха професионалисти. Това означаваше, че не са сами. В случай, че Дру успееше да се измъкне, би трябвало да има други убийци, наблюдаващи изхода от приземието. Щом го чуят, че приближава, ще се приготвят да го убият. Ако имаше време, можеше да се опита да се качи безшумно по стълбите. Но бързите стъпки на крилия се в изповедалния свещеник зад него го накараха да избере пътя, който убийците вероятно не знаеха, че съществува. В този случай оставаше само да се справи със свещеника зад него.

Стъпките приближиха. Някъде далече други стъпки изпълниха параклиса.

Дру вървеше бързо в тъмнината. Спъна се в някаква маса, удари се и трепна от скърцането на дървото в каменния под.

Обърна се. Макар че не виждаше нищо, чуваше промъкващите се все по-близо стъпки. Дру успя да се удържи да не стреля. Огънчето от изстрела щеше да го издаде къде е. А и каква полза, когато не вижда изобщо целта? Наистина, можеше да се опита да определи положението на врага си по шума от стъпките. Но ако той нарочно вдигаше този шум, за да го заблуди. Ако стреля, светлината от изстрела щеше да го обрече. Тъмнината бе неговото предимство. Владееше съвършено ръкопашния бой в пълен мрак. Но този вид двубой отнемаше много време и изискваше изключително съсредоточаване и предпазливост. За да го спечели, което означаваше да остане жив, бе необходимо внимание като на сапър.

А Дру нямаше никакво време. Трябваше да се измъкне оттук. Чуваше ехото от гласовете в сакристията. Той си помисли за възможността други убийци да го очакват в сградата и чу самотни стъпки да се приближават към него.

– Ти не разбираш – прошепна гласът със славянски акцент. – Аз не искам да те нараня. Янус. Ние трябва да поговорим за Янус. Аз съм тук, за да те пазя.

Объркан, Дру не си позволи да му повярва. Отново забърза.

Преследвачът му го последва.

– Нека да ти обясня – отново прошепна гласът.

Не, няма да стане, помисли си Дру и отново хукна. Не зная кой си, нито дали изобищо си свещеник. Не зная кой, по дяволите, искаше да ме убие тук и защо. Но зная едно. Опитвам се да играя по правилата. Свързах се с изповедника си. Доверих се на църковните власти (неволно щеше да каже „организацията си“.) Само че някой не играе по правилата. Има информатор. Изтича информация. Някой им е казал къде съм.

Затова сега ще играя по моите собствени правила. Ще го направя както аз си знам.

Премина през някакви паяжини. Почувства ги по лицето си. Някъде падаше вода. Усети зловоние и мирис на плесен. Зад него стъпките приближаваха. Стъпи в локва, измокри обувките и панталоните си. А далеч в тунела чу отново гласове. Групата, която бе влязла в параклиса, сега бе в тунела. Трябваше да побърза. Чу как мъжът зад него също нагази във водата. Гласовете ставаха все по-силни. Като се обърна, удари главата си в една тръба, която минаваше от едната стена към другата. Залитна, причерня му пред очите. Почувства влага в косата си и опипа мястото. После приближи пръсти до устата си. Беше пот, а не кръв. Продължи напред.

За какво ли се използваше тунелът? И къде ли водеше? Спря, като пазеше главата си от другите тръби. Реши, че е тунел по поддръжката. Сигурно оттук минаваха водоснабдителната и отоплителната система. И лесно можеха да се поддържат. Тогава тунелът би трябвало да извежда до семинарията. Като определи накъде ще върви, Дру се почувства по-добре. Но нещо се беше променило. Звучите зад него не се чуваха.

Защо?

Пред себе си напипа стена. Сбърка! Тунелът нямаше изход! Беше капан! И сега преследвачът му го очаква да се върне назад.

Дру стисна маузера, обърна се и тръгна обратно. Вървеше плътно до лявата стена. Препъна се в голямо парче отчупен бетон на пода и усети, че звукът от собствените му стъпки се промени. Спря. После направи няколко крачки и звукът отново стана същият както преди. Опита още веднъж, като се върна три стъпки назад. Отново чу глухо прокълтяване.

Най-сетне разбра. Наведе се към стената срещу себе си и както очакваше, ръката му попадна в празно пространство. Опипа с крак – същото. Малко по-високо бетонът започваше отново. Стълба! Той се

заизкачва.

Стълбата направи завой. Той напипа дървена врата, натисна дръжката и я дръпна към себе си. Вратата не помръдна. За миг се смути, но реши да опита да я бутне, вместо да я дърпа и въздъхна, когато тя се отвори. Дру я допря до стената, за да провери дали някой не се крие зад нея. После се взря в неясния коридор. Тунелът наистина го бе довел до семинарията.

Не видя никой и тръгна. Достигна голяма стая – канапета, столове, маси, телевизор. През прозорците светеше луната. Поляната пред сградата се виждаше съвсем ясно. Зад нея трябваше да има гора и планини. Сигурността беше там.

Трябваше да напусне това място преди някой семинарист да го открие или преследвачът му да го настигне. Прекоси стаята и видя отляво врата, която водеше навън. Но когато тръгна натам, чу шумолене на дрехи зад себе си. Хвана се за маузера и замръзна.

– О, Исусе, благодаря ти!

Косата на Дру настръхна.

– Сигурен бях, че ще дойдеш – гласът беше старчески, глух и дрезгав. – Избави ме. Знаеш колко много страдам. – Гласът започна да хленчи. – Те не вярват, че твоята майка всяка нощ ми се явява!

От тъмния ъгъл се появи сянка. Беше стар, прегърбен мъж. Косата и брадата му бяха бели. Носеше бял халат.

Стомахът на Дру се сви. Старецът държеше тояга. Беше бос. Очите му блестяха безумно.

Мили Боже, помисли си Дру, не съм в семинарията. Подминал съм я. Намирам се в почивния дом. Това е старият свещеник, за който ми говореше Хал. Тук те държат...

Старецът коленичи, събра ръцете си и го загледа с възторг.

– Благодаря ти, Исусе. Ще ги накараме да ни повярват. Ти ще им кажеш, че аз не лъжа за благословената ти майка. Толкова дълго те чаках да дойдеш!

Дру се дръпна с ужас. Старецът изхърка и Дру си помисли, че може да получи сърдечен удар.

– Не, моля ви!

Старецът повиши глас и започна да пее:

„Свети боже, славим името ти! Господи всемогъщи, ние ти се кланяме и те бого-тво-рим“.

Дру стигна до вратата и излезе. В полумрака се чу някакъв мъжки глас:

– Отче Лауренс, отново ли излязохте от стаята си. Знаете, че не бива да пеете нощем. Ще събудите...

– Чудо! – викаше старецът. – Чудо! – И отново започна да пее: „Безкрайна, огром-на-а-а е твоята власт!“

Дру изскочи навън, вдишвайки студения въздух. Затича се по бетонните стълби и достигна тъмната поляна. Тревата, покрита със слана, хрущеше под краката му.

Видя, че светлините в цялата сграда на семинарията бяха запалени. Всички семинаристи се тълпяха навън и гледаха към дома за уединение. Някои тичаха натам, други бяха стигнали вече и влизаха вътре.

Самата сграда беше тъмна. Но и там започнаха да палят осветлението – първо на първия етаж, а после на втория и на третия. Прозорците светваха един след друг. *Защо?* – учуди се Дру, докато тичаше. – *Нима си мислят, че съм още в сградата? Или търсят някой друг! Свещеникът, който ме преследваше, убийците?*

Викове изпълниха нощта. Той затича още по-бързо, защото точно зад него запалиха и други светлини. Светлината бе достатъчно силна, така че Дру видя собствената си сянка и дъха, който излизаше от устата му.

Някой извика толкова наблизко, че Дру се обърна. Висок мъж в хавлия стоеше на отворената врата и сочеше в неговата посока. Той слезе по стълбите, но походката му бе неуверена. Загуби чехъла си, спъна се и падна.

Все пак виковете му привлякоха вниманието на другите. Група семинаристи хукнаха към падналия на стълбите, а друга група към Дру. Той си помисли, че му се привиждат разни неща. Тревата пред него подскочи, сякаш от изстрел, но изстрел не се чу. Може да е бил заглушен от собственото му задъхано дишане и от виковете зад него. А може да е бил изстрелян от оръжие със заглушител. Всичко, което знаеше бе, че когато стигна до края на осветената площ, още един куршум се заби пред него. Той промени посоката, като затича на зиг-заг.

Сега чу – не самия изстрел, а съсъка, с който куршумът се заби в тревата. Ъгълът, под който се заби куршумът, означаваше, че снайперистът бе пред него, на склона.

А аз съм по средата, помисли си Дру, чувайки семинаристите зад себе си. Дали знаеха за снайпериста? Дали ще спрат, когато разберат? С последни сили той се хвърли към храстите. Гърдите му се свиваха

болезнено. Промъкваше се полунаведен между дърветата, сред повалени дънери и пънове, с чувството, че това вече го е преживявал. Той си спомни бягството от манастира. Но аналогията свършваше дотук. Преди шест нощи оня на хълма не знаеше, че Дру е извън манастира и го дебне. А Дру не бе преследван. Сега нямаше време да издебне снайпериста, защото преследвачите му щяха да го хванат. А ако пък се концентрира единствено да им избяга, може да налети направо на снайпериста.

„Става много студено нощем“ – бе казал Хал.

Дру не беше облечен подходящо. Тънките черни панталони, памучната тениска и якето, които Хал му бе донесъл, бяха безсилни пред студа. Той вече трепереше, въпреки огъня в дробовете си. Потта му попиваше горския студ. Ако беше облечен с расото, което носеше в манастира, щеше да е добре. Но сегашните му дрехи задържаха студа. Ако прекараше цялата нощ тук, съществуваше риска тялото му да се преохлади, а станеше ли това, след три часа щеше да бъде мъртъв.

Студеният маузер залепваше за ръката му. Той навлезе още по-навътре в гората. Зад него се промъкваха сенки. Клонките на дърветата пращяха.

Дали снайперистът не е решил, че ситуацията е излязла от контрол и се е отказал? Но дори и тогава семинаристите щяха да продължат да го преследват.

Значи ми трябва кола.

Кадилакът, с който дойдоха с Хал дотук. От прозореца на своята стая на втория етаж, той бе видял, че Хал зави зад сградата на семинарията. Трябваше да има гараж някъде отзад. Нали Хал настояваше, че семинаристите не трябва да го виждат!

Като пренебрегна заплахата, Дру зави надясно. Беше тичал в тази посока, но първоначалният му план бе да навлезе по-дълбоко в гората. Досега, обаче, не му бе дошло наум да се движи в полукръг, обратно към семинарията. Ако пресечеше поляната, отново щеше да излезе на прицел. А каква бе целта му? Искаше да избяга оттук, а не да се скрие, както когато избяга от манастира.

Той излезе от сянката на дърветата отново на поляната. Зад себе си чуваше преследвачите да навлизат в гората. Пред него светлините във всички сгради все още бяха запалени. А пред тях суматохата продължаваше.

Щяха да го видят, разбира се, ако пресечеше поляната от това

място. Затова реши да върви по края на гората. Тревата заглушаваше шума от стъпките му, а тъмната гора зад него криеше силуета му. Успя да заобиколи сградите и рискувайки да се издаде, затича към задната част на семинарията.

Никой не го забеляза.

Предположението му се оказа вярно. В едната част на сградата той откри пет гаража върху площадка, покрита със сгурия. Първите два бяха заключени. Но вратата на третия помръдна, когато дръпна дръжката.

Дру бавно я повдигна, като се опитваше да вдига колкото се може по-малко шум. На лунната светлина видя черния епископски кадилак. Той реши, че Хал е оставил гаража отключен, в случай, че трябва бързо да напусне това място. Отвори вратата и вътре светнаха лампите. Обикновено загасяше веднага, за да не става обект на стрелба. Но сега му трябваше светлина, затова я остави и затърси жиците под таблото, за да запали. Допря две от тях. Моторът заработи.

Дру тръшна вратата и хвана кормилото. Отново, както в караваната, арматурното табло го обърка. Не знаеше как да запали фаровете. Не че имаше значение. Последното нещо, което му трябваше сега, бяха фаровете. Натисна газта и изкара кадилака от гаража.

Колата бързо набра скорост, така че преди да успее да реагира, тя изскочи от пътя и се качи на бордюра. Той завъртя волана и се плъзна по тревата. Тракането зад гърба му подсказа, че ударът в бордюра е отворил багажника. Завъртя рязко наляво и усети как колелата на кадилака се плъзгат. Изправи колата, върна се назад и подкара покрай страничната стена на семинарията. Тя завиваше, опита се да си спомни той, и минаваше пред дома за усамотение, за да завие отново и между дърветата зад поляната да стигне до металната порта и пътя навън.

Но не биваше да минава покрай хората пред сградите. Затова той подкара направо, прескочи още един бордюр и излезе на поляната. Прозорецът му беше отворен и Дру чу викове. Видя и фигури да тичат към него. Тъмнината пред него беше плътна. Без фарове не знаеше накъде да кара. Знаеше единствено, че скоро ще се удари в дърветата. Натисна спирачките. След това осъзна, че габаритите му светеха. Значи с фарове или без тях, все същото.

Тогава защо не?

Дру опита всички копчета и ръчки и след няколко секунди запали фаровете. Пред него изникна тъмната стена на гората. Той зави рязко вляво, допря едно дърво и чу как задната броня изхруска. После видя пътя и тръгна през тунела от дървета натам. За миг почувства

облекчение. Но в следващия миг усети, че косата му се изправя – пред себе си видя свещеника от параклиса, оня с тъмната коса и славянските черти. С пистолет, калибър 45-и.

Той стоеше на пътя с разкочени крака и лице към приближаващата кола. Фаровете осветяваха бялата му якичка. Хвърляха отблясъци и върху огромния червен скъпоценен камък на пръстена на ръката, с която държеше пистолета.

Дру натисна газта. Стомахът му се сви, но той подкара кадилака право срещу свещеника. Дърветата летяха покрай него. Вместо да стреля, свещеникът му махаше с ръце, сякаш му казваше да спре.

Няма начин, помисли си Дру. Хвана още по-здрово волана и натисна газта докрай.

Свещеникът продължи да маха с ръце. Тялото му ставаше все по-голямо и по-голямо.

Свещеникът спря да маха, отстъпи встрани и се прицели. Изстрелът от четиридесет и пет калибровия пистолет проглуши ушите на Дру. Само че свещеникът не стреля по кадилака, а над него, над покрива на колата.

Вдясно откъм гората се дочу автоматичен откос. Куршумите се изсипаха върху колата. Стъклата обсипаха Дру. Отчаян, той се опита да кара и да предпази очите си от тях. Забеляза, че свещеникът е паднал по гръб. Пътят завиваше и ставаше по-тесен. Дърветата стържеха по вратите и покрива. Когато фаровете осветиха далеч напред, Дру видя високата каменна стена и металната врата пред себе си.

Вратата бе затворена. Зад него затрака друга автоматична пушка. Той стисна здраво волана.

Тридесет метра.

Двадесет.

Десет.

Ударът го хвърли върху кормилото. Дру изстена от болката в ребрата, чу острия звук на клаксона и се облегна назад. Предницата на колата се бе огънала. Фаровете бяха разбити. Голямо парче метал бе пробил предното стъкло. Дру се опита да се справи със счупеното кормило. Отляво и отдясно металната врата бе поддала. Огънати, парчетата висяха като пречупени криле отстрани.

Въпреки че натисна спирачките, кадилакът продължи да лети по пътя. Някакъв ров се мярна пред очите му и колата прелетя през него.

След това колелата се плъзнаха по тревата и колата забави ход. Дру настърхна. Още десет крачки и щеше да се забие в дърветата и скалите. Гърдите го боляха и той едва дишаше.

Разтърси глава, за да проясни мисълта си. Ето че излезе. Левият му фар още светеше, въпреки че от удара се беше изкривил и сега биеше надясно. От радиатора се вдигаше пара. Двигателят още работеше, макар че мъркането му започваше да преминава в ръмжене.

Дру натисна педала на газта. Колата бавно се придвижи напред. Ресорите бяха разбити и подскачаше всеки път, когато попаднеше на бабуна. Той стигна до някакво поточе, зави вляво, за да го избегне, и попадна в дупка. Натисна газта, колата тръгна надолу, после се върна на пътя. Увеличи скоростта.

Сега пък дясното предно колело се клатеше. Спидометърът – също цифров, като часовника – показваше нула. Моторът хъркаше, радиаторът съскаше. Дру не знаеше колко бързо може да се движи. Ако двигателят е прегрял, значи е свършен.

Стана му смешно. Разбит ли? Та кадилакът на епископа се бе превърнал в чиста развалина. Не можеше да бъде по-разбит от това.

Но колата го учуди. Продължи да върви. И това също го развесели. Де го чукаш, де се пука!

Погледна към огледалото. Търсеше светлините на преследвачите. Но не можа да намери огледалото. Видя го на земята до себе си. Всъщност нямаше нищо смешно, дявол го взел.

Зави наляво на първото кръстовище, после надясно на следващото, за да заблуди евентуалните си преследвачи в лабиринта от планински пътища.

Гърдите го боляха. Счупеният волан се забиваше в ръката му. Кога-то зави за пореден път, зърна една крайпътна табела, известяваща, че градче на име Ленокс е на дванадест мили в обратната посока.

Болката в гърдния му кош напомни за себе си. Колата явно бе прегряла. Чуваше ясно хъркането на мотора. Радиаторът повече не съскаше. Просто беше празен. Колата започна да намалява скоростта си. Част от предната решетка изхвъркна и издрънча на пътя. Той премина бавно покрай един тъмен магазин, влезе в спящ град и спря пред някаква мръсна къща, чиято поляна плачеше за косене.

Въпреки че къщата беше тъмна, една улична лампа осветяваше мотоциклети, паркирани отстрани и пред верандата. Дру остави кадилака и скоро откри, че нито един от мотоциклетите не беше привързан или заключен.

Колко доверчиви граждани! Те вероятно си мислят, че никой няма да посмее да ги вземе. Но аз пък съм в настроение!

Дру си избра най-големият Харли-Дейвидсън и го забута надолу по улицата. Избра едно закътано място сред дърветата, където претърси багажната чанта. Беше пълна с инструменти и едно старо кожено яке. Намери електрическата система и запали мотора, така както направи преди с кадилака. Дру възседна мотора и завъртя ръчката за газта. Машината изръмжа.

Не беше карал мотор цели десет години, от времето когато бе използвал един в една операция, където...

Не. Дру тръсна глава. Не искаше да си спомня.

Когато увеличи скоростта, студеният октомврийски вятър забрули лицето му. Зачуди се как ли ще реагират мотоциклетистите на сутринта. Дали ще бъдат толкова ядосани, че за отмъщение ще разпродадат това, което е останало от кадилака.

Дру избърса сълзите, които вятърът бе изкарал в очите му. Кадилакът на епископа. Четири колела и купе. Знаеше, че подобни мисли не би трябвало да го забавляват. Въпреки това се вълнуваше, опивайки се от скоростта на мощния Харли, който го отвеждаше обратно в Бостън.

За да потърси някои отговори там.

– Отец Хафър, моля – Дру каза това с равен глас от една телефонна кабина близо до бензиностанцията, малко след осем сутринта, като се мъчеше да задържи гнева си. Ръцете му бяха вкочанени. Трепереше от студения вятър, който го бе блъскал цяла нощ. Лъчите на утринното слънце едва затопляха кабината.

Мъжният глас, който му бе отговорил, не каза нищо.

– Не ме ли чухте? – въпреки усилието си Дру не можа да удържи възбудата в гласа си. Той искаше обяснения. Кой го бе измамил? Защо бе атакуван в семинарията? И то от свещеници! – Казах, че искам да говоря с отец Хафър!

Дру погледна ядосано през мръсното стъкло на кабината към пътя, за да се увери дали няма някой, който да проявява интерес към него. Планът му бе да стигне до Бостън, но толкова премръзна, че реши да спре в Конкорд, на деветнадесет мили на запад от града.

От другата страна все още не отговаряха.

Време ли печелеха? Дали проверяха откъде се обажда?

Изведнъж мъжът каза:

– Един момент.

Дру чу как остави слушалката. Чу и гласове, които шептяха нещо.

Давам им още двадесет секунди. След това затварям.

– Ало? – Гласът беше друг. – Вие ли искате да говорите с...

– Отец Хафър. Какво има?

– Кой е, моля?

Дру почувства безпокойство.

– Един негов приятел.

– Тогава сигурно не сте чули.

– Какво?

– Съжалявам, че трябва да ви съобщя... По телефона звучи доста сухо... Той е мъртъв.

Сякаш кабинката се разклати.

– Но, това е... – думата „невъзможно“ заседна в гърлото му. – Видях го вчера сутринта.

– Това се случи снощи.

– Но как? – Гласът на Дру пресипна от шока. – Той умираше. Знаех това. Но лекарите му даваха живот до края на годината.

– Да, но не болестта го уби.

Зашеметен, Дру затвори телефона. Насили се да тръгне. Знаеше че трябва да напусне Конкорд колкото може по-скоро. В случай че обаждането му е било прихванато. Нуждаеше се от място, където да се чувства сигурен.

Не си позволи лукса да скърби.

Трябваше да се опита да проумее.

Почти не усети как пропътува разстоянието до Лексинктън, намиращ се на единадесет километра от Бостън. Очите и съзнанието му бяха замъглени от болката. Той остави мотоциклета на една тиха странична уличка. Съмняваше се, че рапорта за кражбата е стигнал до Лексинктънската полиция толкова скоро.

Яркото слънце напълно контрастираше с мрачното му настроение. Той тръгна през градчето, претендиращо, че е мястото, където е започнала войната за независимост.

Пръстите му бяха свити. Почти не забелязваше позлатените от есента дървета, мириса на пушек или шепота на падащите наоколо листа. Беше изпълнен с мъка и ярост.

Миналата нощ отец Хафър говорил с някого по телефона. Казал на

другите свещеници, че трябва да излезе. Прекосил улицата пред църквата и там го ударила кола. На тротоара. Силата на удара го хвърлила чак до вратата на църквата.

„Той не се е мъчил...“

„Как можете да знаете“.

„Нямаше много кръв. Шофьорът не спрял. Трябва да е бил пиян. Така да загуби управление! Да излезе от платното! Полицията все още не го е открила, но когато го намерят... Законът не е достатъчно строг. Бедният човек, толкова малко време му оставаше и така глупаво да го загуби заради една пияна, безотговорна свиня!“

Дру стисна още по-силно юмруци.

Телефонно обаждане? Ударен от кола на тротоара? Основното звено между моя предишен живот и манастира. Отец Хафър, убит от пиян шофьор?

Глупости!

Дру усети малкото вързопче в джоба си. Пластмасовото пликче. Телцето на Малкия Стюарт. Сети се за мъртвите монаси. Някой трябваше да плати за всичко, което стана през тези ужасни дни.

– Свържете ме с епископа! – Гласът на Дру бе висок, груб. Стоеше в кабината и гледаше към мотоциклета в уличката, а после и към туристите на поляната.

– Ужасно съжалявам...

Дру разпозна гласа. Беше Пол.

– ...но Негово Преосвещенство не е тук сега. Ако искате оставете името и телефонния си номер.

– Той ще говори с мен.

– А кой...

– Само му кажете – човекът с мишката.

– Добре. Той наистина иска да говори с вас.

Дру чу прищракване. Погледна часовника си и се обзаложи – петнадесет секунди. Но епископът дойде по-рано, на дванадесетата.

– Къде сте? Очаквах обаждането ви. Какво стана в...

– Семинарията ли? Смехория. Надявам се вие да ми кажете.

– Телефонът ми звъни по този повод от пет сутринта. Питам ви какво...

– Двама свещеници се опитаха да ме убият. Ето това се случи! Те убиха Хал. И още един, друг свещеник, се криеше в изповедалнята!

– Полудохте ли?

Дру замръзна.

– Двама свещеници се опитали да ви убият? На кого ги говорите? И Хал бил мъртъв? Току-що получих бележка от него. Това, което искам да знам е, защо убихте онези семинаристи. Защо нахлухте в дома, изплашихте свещениците до смърт и откраднахте колата ми?

Дру почувства как сърцето му се превръща в парче лед.

– И още нещо – тези ваши фантазии.

– Какви фантазии?

– За манастира. Слава богу, че изпратих йезуитите да проверят. Ако кардиналът и аз бяхме известили полицията, щеше да бъде катастрофа. Нямахме никакви тела в манастира.

– Какво?

– Нямахме никакви убити монаси. Мястото е пусто. Не разбирам къде са отишли, но докато не науча повече, нямам намерение да излагам Църквата.

– Значи избрахте първия вариант. Скрито-покрито. И ме изоставяте сам.

– Нямам намерение да ви изоставям. Аз също имам няколко въпроса и искам отговорите им. Слушайте внимателно. Няма да е умно да дойдете в кабинета ми. Ще ви кажа къде.

– Оставете това.

– Не ми говорете така. Ще ми докладвате на адреса, който ви кажа.

– Не.

– Предупреждавам ви. Не усложнявайте сам ситуацията, в която сте. Вие сте дали обет. Вашият епископ ви нарежда!

– Нищо не ви дължа. Направих това, което вие искахте. Последствията бяха ужасни.

– Много съм разстроен от вашето отношение.

– Почакайте, докато си видите колата.

Дру тръшна слушалката.

Нетърпелив, той възседна мотоциклета. Гърдите още го боляха от удара в кормилото. Но го боляха още повече от скръб и гняв. Завъртя ръчката. Моторът изръмжа.

Но къде да отиде? Какво трябва да направи?

Църквата, вече беше ясно, не можеше да му бъде убежище. Някой някъде по веригата беше предател и не можеше да се разчита на нея.

Епископът може би – не, той сигурно беше искрен, толкова, колкото объркан беше Дру.

Пол, секретарят на епископа? Но епископът му вярваше безрезервно.

Тогава кой? И което бе по-важно, защо?

И какъв бе оня славянски свещеник със странния червен камък на пръстена и четиридесет и пет калибровия пистолет, скрит в изповедалнята?

Добре. Дру прехапа устна. Към Църквата нямаше повече задължения. Само към Господ. И към себе си. Трябваше да спаси душата си.

Трябваше да забрави, че е бил в манастира. Трябваше да забрави, че се бе оттеглил от предишния си начин на живот. Да си представи, че все още е в играта. Какво би направил, ако не можеш да вярваш никому, ако се страхуваш от враг?

Отговорът беше ясен. Инстинктът му го подсказа. Помисли си с гордост, за което помоли Бог да му прости, че някога бе най-добрият. Все още беше. Шестте години не бяха притъпили уменията му.

Да. Той завъртя ръкохватките, моторът изръмжа. Но Дру не тръгна към Бостън. Не на изток, а на запад.

Към Ню Йорк. Към единствените хора, на които можеше да разчита. Към своята бивша любовница и своя бивш приятел. Арлийн и Джейк.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА Възкресението

Рогът на сатаната

Кафявите плочи, с които бе облицована сградата на Дванадесета улица, намираща се близо до Вашингтон Скуеър, му бяха познати отпреди. Възможно беше, разбира се, приятелите му да не живеят вече тук, затова преди да започне наблюдението, Дру трябваше да провери дали това е така. Първо откри кабина, която не беше обрана от вандали и имаше телефонен указател. Пулсът му се ускори, когато на буквата Х намери името Хардести, Арлийн и Джейк.

Адресът бе същият.

Но дали в момента бяха в града. Дру беше длъжен да разбере това. Проблемът бе, че не можеше просто да се обади. Съществуваше вероятност телефонът да се подслушва. А той не искаше да подсказва на враговете си, че е наблизил. Те може би се бяха досетили, че ще се опита да влезе в контакт с Арлийн и Джейк.

Дру привърза мотоциклета към една метална ограда близо до Вашингтон Скуеър и прекоси големия парк без да обръща внимание на наркоманите и продавачите по пейките. Подмина детските площадки и се запъти към внушителната, покрита с надписи и рисунки арка, с която започваше Пето авеню – огромна артерия, простираща се на север докъдето ти поглед стигне. Небето беше покрито с облаци, но времето бе топло – около петнадесет градуса. Обичайната тълпа музиканти под арката свиреше нещо тъжно, сякаш мрачното небе предупреждаваше, че няма да свирят още дълго тук.

– Искаш ли да спечелиш пет долара?

Младежът, когото избра, седеше встрани, под едно голо дърво, и сменяше скъсаната струна на китарата си. Дълга руса коса, брада, яке във военни цветове, скъсани на коляното джинси и един пръст, който се подаваше от маратонките.

Той му хвърли поглед, изпълнен с подозрение. Гласът му бе учудващо гърлен:

– Я се разкарай.

– Не ме разбирай погрешно. Предложението ми не е мръсно. И не е незаконно. Трябва само да се обадиш по телефона вместо мен. Ще ти

кажа защо. Дори ще кача цената на десет.

- Само за да се обадя по телефона?
- Защото съм щедър.
- И не е нито незаконно, нито гадно?
- Гарантирам ти.
- Двадесет.
- Добре. Какво да се прави!

Можеше да му плати и повече. Миналата нощ беше ловувал по тъмните улици, като се правеше на лесна плячка за нападатели. Три пъти го спираха. Първият път го заплашиха с пистолет, а после с нож и въже. Остави всеки от тях със счупена капачка на коляното и извита ръка („За вашето изкупление. Идете си в мир и не грешете повече!“) и им взе всичките пари, които намери. Бизнесът излезе доходен. Плячката бе двеста двадесет и три долара, достатъчна, за да си купи подплатена тъмна полушубка и ръкавици. Но въпреки че можеше да бъде и по-щедър, благодарение на това, което му бе останало, той не искаше да събуди подозрение у младежа, като му даде много повече.

Както изглеждаше, момчето просто не вярваше на късмета си.

- Е, къде са парите?
- Половината сега, половината после. Значи трябва първо да намерим телефон. Аз ще набера номера. Ще ти дам слушалката. Ако отговори мъж, ще питаш дали е Джейк. Ще му кажеш, че живееш на долния етаж и си много ядосан от шума миналата нощ. От купона. Не са те оставили да спиш.

- Имаше ли наистина купон?
- Откъде да знам! Но върши работа. Бързо затваряш телефона. Ако се обади жена, казваш същото, но първо ще я питаш дали е Арлийн.
- И за какво е всичко това?
- Е, не е ли ясно? Искам да проверя кой от тях си е в къщи.
- След пет минути младежът излезе от телефонната кабина.
- Беше жената. Арлийн.

Както обикновено Дру започна огледа три пресечки преди целта, разхождайки се с привидно нехайство по Дванадесета улица, сякаш не го интересуваше нищо наоколо. А всъщност изследваше внимателно всеки детайл пред себе си. Въпреки дългите години на бездействие, беше съхранил много от своите способности. Позволи си лукса да си припомни как започна всичко.

Хонконг, 1962 година. Беше на дванадесет години. „Чичо“ му Рей бе разтревожен, защото Дру бягаше от училището, където повечето слушители от посолството прашаха децата си. Безпокойството му дори нарасна, когато разбра какво прави Дру – скита с китайските бездомни хлапета по докове и бордеи.

– Но защо? – запита го той. – Едно американче без придружител в тези части на града може да бъде убито. Някоя сутрин полицията ще те намери да плуваш в пристанището с лице към водата.

– Аз не съм сам.

– Имаш предвид онези скитници около теб ли? Те са свикнали да оживяват в уличните джунгли. Освен това са китайци. Това е техният свят.

– Точно това искам да науча. Да оставам жив по такива улици, макар че съм американец.

– Чудно е как тези хлапета са те приели, вместо да те пребият.

– Аз им давам храна. А също и дрехите, които не ми стават.

– Господи, не разбирам защо това е толкова важно за теб – руменото лице на Рей бе загубило цвета си. – Заради родителите ти ли? Заради това, което стана с тях? Дори след две години?

Изпълнените с болка очи на Дру казаха всичко.

Следващият път, когато Дру изчезна от училище и скитосва с китайчетата, Рей предложи компромисно решение:

– Не може да продължаваме така. Много е опасно. Това, което искаш да научиш, не си заслужава риска. Как се чувстваш след това, което стана с родителите ти, си е твоя работа. Не ме разбирай погрешно. Кой съм аз, за да кажа дали е правилно или грешно? Но поне го прави както трябва.

Дру го погледна накриво, но все пак беше заинтригуван.

– Да започнем с това, че не можеш да разчиташ на учители пета категория. И в името на Бога, не пренебрегвай нещата, които ще научиш в училище. Те също са важни. Повярвай ми, този, който не знае история, логика, математика и изкуство, е точно толкова безпомощен, колкото и този, който не разбира законите на улицата.

Изражението на Дру се промени – видимият интерес, изписан на лицето му, се смени с недоумение.

– О, не очаквам да ме разбереш веднага. Но мисля, че ме уважаваш достатъчно, за да знаеш, че не съм глупак.

– Пета категория учители ли?

– Обещай ми, че няма да бягаш повече от училище и ще завършиш.

В замяна... – Рей се поколеба.

– Какво в замяна?

– Ще ти намеря истински учител. Някой, който наистина познава законите на улицата, който може да те обучи на неща, каквито твоите приятелчета не са и сънували.

– И кой е той?

– Първо уговорката ни.

– Но кой е той?

Така започна най-вълнуващото време от живота на Дру. На следващия ден след училище Рей го заведе в едно ресторантче в стария град, където храната, макар и азиатска, не беше китайска. И където собственикът – дребен, стар човек, с кръгло, приветливо лице и удивително лъскава черна коса – му бе представен като Томи Лимбу.

– Томи е „гурка“ – обясни Рей. – Сега се е оттеглил, разбира се.

– Какво е Това „гурка“?

Томи и Рей се разсмяха.

– Ето че вече научи нещо. Гурка – Рей се обърна към Томи, и почти се поклони – са най-добрите наемни войници в света. Те идват от един град с това име в Непал – планинска страна на север от Индия. Основният поминък в района е износа. На войници. Главно за английската и индийската армии. Когато работата е много опасна за другите войници, изпращат гурка. И готово. Виждаш ли оня крив нож, който виси на стената зад бара?

Дру кимна.

– Нарича се „кукри“. Запазена марка за гурка. Само видът му кара и най-храбрите мъже да изтръпват.

Дру погледна скептично кривия къс нож, сетне безличния непалец, после пак ножа.

– Може ли да го взема? Да пипна острието?

– Няма да ти харесат последствията. Гурка си имат правила. Извадиш ли ножа от калъфа му, трябва да пуснеш и кръв. Ако не кръвта на врага си, то своята собствена.

Устата на Дру остана отворена.

Томи се разсмя, а очите му блеснаха.

– Бъди по-милостив – той изненада Дру не само с добрия си английски, но и с британското си произношение. – Не бива да плашим момчето. Ще си помисли, че съм ужасен терорист.

– Томи живее в Хонконг, защото много гурка служат в английските казарми тук. Когато не са заети, обичат да се хранят при него.

– Вие ли ще сте моят учител? – запита Дру и погледна с недоверие този смешен и любезен мъж.

– Аз ли? Не, не – гласът на Томи бе мелодичен, все едно че пееше. – Мили мой, моите кости вече са много стари. Нямам енергията, който ще ми трябва за ученик като теб. А си имам и работа.

– Тогава?

– Едно момче – С весела гордост Томи се обърна към едно дете, което стоеше мълчаливо до него. Едно миниатюрно копие на Томи, по-нисък от самия Дру, въпреки че по-късно щеше да разбере, че е на четиринадесет години.

– А, ето те и теб. Това е моят внук – той се засмя и се обърна към Дру. – Баща му е в местния батальон и предпочита синът му да е тук, вместо в Непал. Виждат се, когато е свободен, макар че се случва рядко. В момента той помага в разрешаването на един небезопасен спор в Южна Африка.

Както научи по-късно, второто име на Томи Втори бе следствие на английските опити да се справят с конфузната прилика на имената на тези хора, които идваха от имената на племената, към които принадлежаша (както името на Томи – Лимбу). Тъй като бюрокрацията не можеше да различи един Томи Лимбу от друг, още повече на хартия, вместо Лимбу бе избрано Втори.

Но Томи Втори беше много различен от своя дядо. Той не се усмихваше. Дори не каза „здравей“. Дру усети неговото безразличие и се опита да превъзмогне съмненията си как изобщо те двамата щяха да се разбират – и на какво ли можеше да го научи това намусено момче.

Съмненията му се изпариха след половин час. Оставени сами, те излязоха на тясната улица, където Томи Втори го уведоми на перфектен английски, че Дру трябва да пребърка едни джобове.

Дру не можеше да скрие учудването си.

– Но чичо Рей ме доведе тук, защото бандата, с която скитах, правеше точно това. Той не искаше...

– Не – прекъсна го Томи Втори и вдигна пръст като магьосник. – Не кои да са джобове, а моите.

Изненадата на Дру нарасна.

– Само че първо трябва да разбереш как ще се почувстваш, когато някой ти го направи на теб.

– И ти ли ще направиш това? – запита Дру с недоверие.

Томи Втори не отговори. Направи знак на Дру да го последва. Те завиха зад ъгъла. Не толкова уверен, Дру се озова в една още по-тясна

уличка, пълна с купувачи, велосипедисти, търговци и сергии с тенти. Глъчката от гласове и миризмата на гранясало олио беше непоносима.

– Брой до десет – предложи Томи. – След това тръгни по улицата. До края на третата пресечка ще имам портфейла ти. – И той посочи задния джоб на Дру.

– До края на третата, значи? – Объркването на Дру премина в интерес.

Той погледна към уличката, пълна с народ. Заинтригуван, премести портфейла си от задния в по-тесния преден джоб. След това се усмихна самодоволно.

– Добре, давай. Но не ми изглежда честно. Имам предвид, докато броя не трябва ли да си затворя очите? Да можеш да се скриеш някъде.

– Че защо? – Все тъй начумерен Томи Втори тръгна по улицата.

Дру веднага започна да брои. Едно, две... Наблюдаваше как Томи си проправя път сред тълпата. Три, четири, пет...

Изведнъж замръзна. Томи беше изчезнал. Дру застина, огледа се. Как ли го направи? Като камък във вода, Томи Втори просто бе погълнат от водовъртежа на тълпата. Докато осъзнае трика, на който току-що бе свидетел, Дру се сети, че не е успял да изброи до десет.

Трик ли? Ами сигурно това беше всичко, което ще се случи, реши Дру. Просто номер. Възвърна си самоувереността и тръгна по улицата. Но когато попадна в тълпата, осъзна, че е много по-сложно, отколкото си мислеше. Имаше толкова много възможности. Дали да върви бавно или бързо, да внимава или да се прави на разсеян? Да се оглежда, за да се предпази от Томи или да гледа напред и да избегне...

Някакъв велосипедист мина толкова близо, че Дру трябваше да скочи вдясно. Налетя на възрастна китайка, която носеше кошничка с бельо от пералнята. Тя извика нещо, което сигурно не беше много приятно, но той не разбра. Всички момчета на улицата се оправяха много по-добре с неговия език, отколкото той с техния. Може би чичо Рей имаше право по отношение на училището. Дру чу някакъв вик зад себе си, обърна се стреснато, но не видя откъде идва. Препънна се в тротоара и се блъсна в количка, пълна с плодове. Ръкавът на ризата му се изцапа. Продавачът се развика, Дру посегна да му плати и се сети, че ако извади портфейла си...

Томи Втори. Огледа се подозрително, усети топка в стомаха си и се втурна напред през тълпата. Продавачът продължи да вика по него. Скоро виковете се смесиха с глъчката наоколо. Миризмата се засили – препържено олио, препечено месо, гнили зеленчуци... Започна да му се

повдига.

Въпреки това той вървеше бързо. Трябваше да внимава за портфейла. Притисна ръка до издутия джоб на панталоните си и стигна до втория ъгъл. Сега забеляза вниманието, което бе възбудил в китайците – някакъв бял сред всички тези азиатци. Въртеше очите си на всички страни и търсеше да зърне Томи.

Почувства облекчение, когато видя края на гъмжащата от хора уличка пред себе си и табела „Бар и грил на Хари – Хонконг“. Табелата му послужи за ориентир. Преглътна с радост, когато зърна и Томи, подпрял се на стената на ъгъла, точно под табелата. С усмивка прекоси улицата и спря.

– Е, какво има? – подхвърли презрително Дру. – Трябваше да се обзаложа с теб.

– И как щеше да ми платиш?

Стреснат, Дру потърси портфейла в предния си джоб.

– Ами с това.

Когато го пипна обаче, веднага разбра, че нещо не е наред. Извади го и целият почервения. Този портфейл беше стар, платнен и мръсен. Неговият беше нов и от хубава кожа. А този беше отгоре на всичко и празен. Дру отвори уста да каже нещо, но думите не идваха на езика му.

– Да не би да търсиш това? – попита Томи, протегна ръка иззад гърба си и му подаде трофея. – Съгласен съм с теб. Трябваше да се обзаложим.

Но това кръглолико момче с лъскава черна коса и с една педя пониско от Дру, макар че бе по-голямо, не показваше никакво задоволство от своята победа – нито усмивка, нито перчене, нито превъзходство.

– Как го направи?

– Ключът е в разсейването. Винаги. Аз вървах покрай теб, но без да ме виждаш. Когато блъсна количката с плодове, ти беше толкова притеснен, че не забеляза как размених портфейлите. Ти мислеше само за това да го усещаш в джоба си.

Дру се намръщи, ядосан на себе си, че е бил такъв глупак.

– Това ли е всичко? Много е лесно. Сега, като знам, никога няма да ти се дам.

Томи сви рамене.

– Ще видим. Имаш още тридесет минути за урока. Ще опитаме ли отново?

Дру бе изненадан. Оставаха му тридесет минути от урока ли? Той бе помислил, че си играят. Едва сега разбра, че Томи го учеше и за това

му се плащаше.

– Да опитаме отново? – Чувстваше се засегнат, но не можеше да устои на предизвикателството. – Съгласен съм да опитаме.

– Този път ще се обзаложим ли наистина?

Дру почти щеше да каже „да“, когато едно съмнение промени решението му.

– Засега не.

– Както искаш. Предлагам да използваме същите три ъгъла, но този път в обратна посока, към изходния ни пункт.

Ръцете на Дру бяха изпотени. Той сложи отново собствения си портфейл в джоба и погледна Томи, който изчезна в тълпата, сякаш бе сложил шапка-невидимка.

Два ъгъла по-надолу Дру попипа портфейла си и веднага разбра, че не е неговия. Направо изруга.

Както предния път, Томи стоеше облегнат на стената на една къща на края на третия ъгъл и показваше портфейла на Дру.

Следващият следобед след училище Дру опита отново. Резултатите бяха същите.

И следващият следобед. И по-следващият.

Но всеки път Томи Втори даваше по още един, допълнителен съвет на Дру.

– За да избегнеш атаката, трябва да я предизвикаш. Трябва да станеш невидим.

– Лесно ти е на теб. Ти си азиатец. Просто се сливаш с тях.

– Не е вярно. За вас, американците, всички азиатци изглеждат еднакви. Но за китайците или непалците вие пък сте еднакви. Напротив, аз привличам вниманието им.

Дру беше объркан.

– Така ли? Ти не си невидим за тях?

– Движа се с ритъма на улицата. Не гледам в ничии очи. Не се задържам по-дълго време на едно място. Сливам се с тях.

– Така ли? – запита Дру и се опита да се свие, като прие такава гротескна поза, че Томи се разсмя.

– Не. Господи боже, не. Какви странни идеи имаш! Имам предвид, че отхвърлям всички странични мисли. Все едно – той потърси думите – че ме няма.

Дру поклати глава.

– Ще се научиш, има време. Но още нещо. Ти никога, ама никога не бива да се разсейваш. Не трябва да позволяваш на нищо да отклонява

вниманието ти. Не само сега, докато се упражняваме. Изобщо. Навсякъде.

Това момче твърди че е на четиринадесет, помисли си Дру. Но това едва ли е така. Само защото е нисък, си мисли, че може да лъже. Сигурно е на двадесет. Да се сливам с тълпата. Да ставам невидим. Никой и нищо да не ме разсейват. Дру опита отново.

И отново. Докато веднъж, един следобед, когато стигна до Томи, подпрян на една стена, той посегна към джоба си, очаквайки поредния провал и откри собствения си портфейл.

– Ти ме остави да спечеля.

Томи поклати глава.

– Никога не оставям някой да спечели. Ти просто направи това, на което те учих. Не реагира на просяка, който искаше пари. Дори не погледна към папагалите, които се продаваха на онази сергия. Отгоре на всичко не прояви никакъв интерес към зеленчуците, които прекатури, просто ги прескочи и дори не погледна чушките под краката си. Беше невъзможно да се приближа незабелязано до теб.

Сърцето на Дру биеше гордо.

– Значи аз...

– Направи го веднъж. Но веднъж не е завинаги. Искаш ли да опита-ме пак?

Следващият път Дру отново намери собствения си портфейл. Но Томи изобщо не го поздрави. Младият, но мъдър непалец изглежда смяташе това за нещо съвсем естествено.

– Сега минаваме към по-трудното.

– Какво? – Настроението на Дру мигновено спадна.

– Ти вече доказа, че не мога да задигна портфейла ти. Можещ ли обаче да вземеш моя?

– Ами да опитаме.

Дру се вмъкна в тълпата, огледа се в търсене на шанса си, промъкна се. Томи хвана ръката му.

– Знаех всяка секунда къде си. Ти не беше невидим. Опитай пак.

И „Нека тълпата да те погълне“.

И „Отхвърли всичко, което може да те разсейва“.

И „Нищо не трябва да отвлича вниманието ти.“

„Трябва да го направиш, за да оцелееш.“

Три дни по-късно Дру стоеше облегнат на стената на „Бар и грил“-а. Томи видя позата му и очите му заблестяха с разбиране. Той бръкна за портфейла си, но извади другия.

– Когато един портокал ме удари по рамото ли? – запита Томи Втори.

– Платих на едно хлапе да те замери.

– Много глупаво от моя страна, обърнах се натам. Защото бях сигурен, че не си ти.

– А аз бях зад тебе.

– Чудесно! – разсмя се Томи. – Ама че гот, голям майтап!

– Само че не забрави ли нещо?

Томи Втори погледна учудено. Изведнъж разбра и сви рамене.

– О да, разбира се.

И без каквато и да е неприязън извади един долар и го даде на Дру.

Защото този път Дру се бе хванал на бас.

И така, вървейки по Дванадесета улица, Дру си мислеше за Томи. Не беше го виждал след като обучението приключи, но Томи и неговите уроци останаха завинаги в паметта му.

„Смеси се с тълпата на улицата. Освободи съзнанието си. Стани невидим. Концентрирай се.“ Дру се подчиняваше на тихия, възпитан, с британски акцент глас и знаеше, че всичко ще бъде наред. Той премина първата пресечка, прекоси улицата и продължи.

Но Дру нямаше намерение да стига по-далеч от средата на втората пресечка. Тактиката му изискваше търпение, изключително внимание, използване на няколко подхода от различни посоки и постепенно стесняване на периметъра. След като стигна средата, доволен, че не привлече ничие внимание, той прекоси улицата и се върна назад, по пътя, по който беше дошъл. На първата пресечка тръгна на юг, зави по Десета улица, която бе успоредна на сградата с кафявите плочки, след това продължи на север, за да излезе отново на Дванадесета. Сега отново бе на три преки от целта, но този път от обратната страна. Сля се с ритъма на улицата, изследвайки всяка подробност пред себе си, и започна да раззнава. Когато достигна средата на втората пресечка, Дру отново прекоси улицата и се върна.

Така, добре, помисли си той. Стесних периметъра и все още всичко изглежда безопасно. Досега не ме атакува никой. Ако къщата се наблюдава, то копоите ще са вътре и на срещуположната страна.

Знаеше точно какво търси. Първо кола. Трябва да се очаква, че ако наблюдаваният напусне района, той или тя ще вземат такси. Значи наблюдателите са с кола, за да ги проследят. Но проблемите с паркирането бяха толкова големи, че като си намериш веднъж място, не смееш да го изтървеш. Освен това трябва да стоиш и близо до колата, в случай че

наблюдаваната цел изчезне бързо. Двама мъже в кола биха привличали вниманието. Значи единият стои вътре, а другият си е намерил удобно място за наблюдение в някоя близка сграда.

Съществуваха различни варианти, затова Дру внимателно се огледа. Може би кола с вдигнат капак и някой, който бърника мотора, каравана с много антени, мъж с чадър на ъгъла.

Видя това, което му трябваше. На западния край на блока с кафявите плочки един мъж седеше в тъмносиня кола (никога не се използваша светли!) и много повече бе заинтересуван от сградата с кафявите плочки, отколкото от блондинката с тясна кожена пола, която мина покрай него.

Слей се с ритъма на тълпата, момче, каза си Дру. Ако го изискват обстоятелствата, изглеждай дори разсеян, макар че не си.

Дру не беше сигурен къде е вторият наблюдател. Всъщност предполагаше, че трябва да са поне още двама, един близо до сградата, и трети, който да се качи в колата с шофьора, за да тръгне след целта, когато тя слезе от таксито.

Но тяхната основна цел, припомни си Дру, не беше да наблюдават брата и сестрата Хардести. Къщата с кафявите плочки бе само стръв. *Аз съм причината те да са тук и те следят Арлийн или Джейк само защото е възможно аз да се опитам да се свържа с тях някъде другаде, а не тук.*

Добре, чудесно. Няма проблеми. Той се върна бързо до мястото, където бе оставил мотоциклета си – близо до Вашингтон Скуеър. Отключи го и се метна на него. Паркира между две коли на известно разстояние от наблюдателя в колата, облегна се на седалката, скрит от колите пред него, и зачака.

Три часа.

Малко след четири, когато започна да ръми, Дру видя една жена да излиза от кафявата сграда. Дори от това голямо разстояние, от което фигурата ѝ изглеждаше толкова малка, той я разпозна. Арлийн. Гърлото му се сви така, че му стана трудно да диша. Мислеше си, че се е подготвил за срещата им, но подгисканите шест години чувства изплуваха отново. Любовта му към нея го връхлетя и го раздруса. Тренировките ѝ по лека атлетика и особено любимият ѝ спорт – алпинизма, придаваха на походката ѝ особена чувственост. Тя крачеше енергично, но без излишни движения. Една дисциплинирана грациозност. Той си спомни допира на

тялото ѝ и звука на гласа ѝ. Испита непреодолим копнеж отново да я докосне и да чуе нейния глас.

Дрехите ѝ говореха за начина ѝ на живот. Тя никога не се обличаше претенциозно. Напротив, предпочиташе маратонки, обувки за тенис или джогинг, джинси, широк пуловер, дънково яке. Вместо чанта носеше малка раничка, праметната през рамо. Тръгна в обратна посока, без да обръща внимание на дъжда, който мокреше кестенявата ѝ коса.

С все още свито гърло и насълзени очи, Дру запали мотоциклета, но не мръдна от укритието си между колите. Когато Арлийн почти достигна далечния край на улицата, един бедняк-пияница се показва на стълбите пред една от вратите срещу нейната сграда. Прескочи железния папапет, зави към Дру и прекоси улицата към наблюдаващата кола на ъгъла. Влезе отзад и още не беше затворил вратата, когато шофьорът тръгна към ъгъла, зад който сви Арлийн.

Дру се намръщи. Предположенията му се потвърждаваха. Някъде наоколо трябваше да има още един. Междувременно колата сигурно е стигнала до другия ъгъл навреме, за да разберат дали Арлийн е на улицата, влязла е в някой магазин, или е взела такси.

Дру подкара мотора, но не продължи по Дванадесета улица, където третият би могъл да го забележи. Той зави надясно на първата пресечка и тръгна на север, успоредно на Арлийн. После на Тринадесета улица зави наляво, усили скоростта до следващия ъгъл, където вървеше Арлийн, като се надяваше да я пресрещне.

Не я видя. Видя обаче тъмносинята кола. Вътре двамата мъже се взираха напред. За кого ли работеха, запита се Дру. Дали за „Скалпел“?

Той огледа улицата в двете посоки. От Арлийн нямаше никаква следа. Потисна нетърпението си и пропусна няколко коли, докато се вля в трафика и последва тъмносинята кола, която сигурно не беше изтървала Арлийн.

Предполагаше, че е взела такси. Това го изненада, защото Арлийн предпочиташе да върви пеш, дори и на големи разстояния. Поне колата на преследвачите бе пред него. Няколкото автомобила между тях намаляваха до минимум вероятността да го забележат, дори и да се обърнеха назад. Дъждецът, който се превърна в проливен дъжд, му осигуряваше допълнителна защита, въпреки че студените капки се стичаха по лицето му и го караха непрекъснато да премигва.

За да спре това, той се съсредоточи върху дисциплината, която бе изучавал в Индустриалното училище в Роки Маунтин. Трябваше да привикне към приближаващия се към очите му остър връх на папирата. Там

се научи да подчинява на своята воля рефлексното затваряне на клепаците си. Някои студенти така и не се научиха. Но те и не останаха в училището много дълго.

През силния дъжд, от който вълнените му ръкавици бяха подгизнали, а под яката на полушубката му се стичаше вода, той последва тъмносинята кола. Навлязоха в централната част на Манхатън и завиха по Петдесета улица.

Дру намали скоростта, защото и колата пред него направи същото. В същия миг разбра защо. Някъде напред, но все пак достатъчно близо, за да различи кестенявата ѝ коса, той видя Арлийн да слиза от едно такси.

Сърцето му отново се разтуптя. Тя никога не носеше грим. Слънцето и вятърът придаваха на лицето ѝ прекрасен тен. Челото, скулите и брадичката ѝ бяха великолепно оформени. Чертите ѝ бяха изключителни. Но не беше като порцеланова кукла. Въпреки че имаше малко кокалеста фигура, бедрата, ханша и гърдите ѝ бяха като на кинозвезда. Тя беше по-скоро мускулеста, а не закръглена.

Тъмносинята кола спря. Мъжът с мръсните дрехи на пияница се промъкна от задната седалка на предната и седна на волана. Добре облеченият последва Арлийн. Тъй като започнаха да свирят клаксони, „пияницата“ подкара колата. Дру се подсмихна злорадо. Къде ли щеше да намери място да паркира в претъпкания център на Манхатън! Макар да рискуваше да го спре полиция, оня обиколи квартала два пъти, докато накрая се появи партньорът му. Изведнъж Дру забеляза, че този, който последва Арлийн, носеше слушалки на главата си. Една тънка жичка стигаше до джоба на самото му.

Още в Бостън, докато се разхождаше сред младежите, Дру бе забелязал, че много от тях, а дори и възрастните носят подобни слушалки на ушите си. Понякога успяваше да дочуе музика от тях. Беше отишъл в един музикален магазин и разбра, че слушалките принадлежат на едно радио с магнетофонче, наречено „уолкмен“. Добре облечените мъже не носеха уолкмени, макар че слушалките бяха нещо доста естествено и не привличаха внимание. Значи той не слушаше музика, а поддържаше контакт с шофьора в колата чрез малка двупосочна радиостанция. Пияницата можеше да си кара наоколо целия следобед и въпреки това да знае къде точно и кога да вземе партньора си.

Макар че бе само четири и половина, следобедът бе мрачен и човек имаше чувството, че е привечер. Дру спря мотора до бордюра, рискувайки глоба. Колите го подминаваха. Той пък не обръщаше внимание на

студения дъжд и гледаше петдесетина метра напред, където Арлийн влезе в един магазин.

Беше отгатнал къде отива. Витрините на магазина бяха пълни със спортни стоки, повечето за алпинисти. Спирали, леки найлонови въжета с различни дължини, котки, чукчета, примки, чанти и сакове за излети, катерачески обувки. Какво ли не.

Магазинът продаваше спортни стоки, но беше специализиран и катерачите от целия северозапад знаеха за него. Самият Дру няколко пъти бе идвал тук с Арлийн и Джейк.

Въртящата се стъклена врата я скри. Добре облеченият със слушалките намери пролука в потока от коли, прекоси улицата и застана до витрината, откъдето можеше да я наблюдава, без тя да го забележи.

Но ако погледнеше в другата посока, щеше да види Дру.

Тъмносинята кола скоро щеше да се появи. Дру обърна мотоциклета и се върна до кръстовището. Прекоси авенюто и се отдалечи достатъчно, за да не може пияницата да го забележи, когато мине с колата. Въпреки дъжда и разстоянието, все още можеше да наблюдава мъжа до магазина и да види кога Арлийн ще излезе оттам.

След двадесет минути тя наистина се появи с три пакета.

Късметът ѝ беше удивителен. Веднага успя да вземе такси. Но късметът на преследвачите ѝ също беше голям – тъмносинята кола се появи зад ъгъла в мига, в който таксито тръгна. Добре облеченият седна отзад и потеглиха.

Тогава късметът на Дру изневери.

Докато изкара мотоциклета на улицата и го подкара, светофарът пред него светна червено. Изчака, но вече беше късно.

Мъжът зад щанда приличаше на швейцарец – висок, румен, синеок и русокос. Около тридесетте, реши Дру. Беше отлично сложен – широки рамене, мускулести ръце и гърди. С енергична усмивка той се обърна в мига, в който въртящата врата се затвори зад гърба на Дру. Акцентът му бе повече на жител на Бронкс, отколкото швейцарски:

– Ама че кучешко време, а? Щастлив съм, че не съм навън. – Той направи жест с ръка. – Искате ли кафе? Целият сте мокър. Имате вид, сякаш всеки момент ще хванете бронхопневмония.

Дру му отвърна с усмивка:

– Кафе ли? Изкушен съм, но ме прави много нервен.

– Без кофеин?

Дру се зачуди за какво ли говори. Кафе без кофеин? Това пък какво беше!

– Не, благодаря. Бях в магазина отсреща и видях една жена да влиза тук. Добре сложена, спортен тип, кестенява коса, с раничка вместо чанта. Заприлича ми на една приятелка – Арлийн Хардести.

– Точно тя беше. Тя и брат ѝ си купуват доста неща оттук.

– О, добрият стар Джейк. Но ми се струва, че я изпуснах.

– Преди десет минути си отиде.

Дру беше отчаян.

– Е, това е все едно да пропуснеш колчето! Не съм я виждал толкова време, че се чудя мога ли да ѝ позвъня.

– Какво казахте за колчето? Да не би да сте катерач? – попита мъжът.

– Напоследък нямам много време, но някога много се катерех. С Джейк и Арлийн. Може би трябва да ги попитам няма ли да излизат скоро в планината.

– По-скоро отколкото си мислите. Най-добре веднага влезте във връзка с Арлийн. Тя затова беше тук. Смени изхабеното си оборудване. Тръгва утре. Всъщност ще ѝ направите услуга, ако ѝ се обадите и отидете с нея.

– Услуга ли?

– Каза ми, че отива сама. Не знам колко спазвате правилата, но дори и най-големите катерачи не бива да се катерят сами. Просто не трябва. Разбира се, тя знае какво прави, но ако недай си боже стане нещо? А и скалите, които ще изкачва, са доста опасни.

– Къде ще ходи?

– Рога на Сатаната в Пенсилвания.

– А, в Поконите.

– Знаете ли го?

– Бил съм там с Джейк и Арлийн няколко пъти. Арлийн обичаше да казва, че Рогът на Сатаната действа по-добре и от аспирин за главоболие. Винаги когато има проблеми, тя ходи да се катери там. Като терапия.

– Да, и аз съм го качвал, но повярвайте, причини ми доста главоболия. Щом сте бил там, знаете, че не е нещо, което трябва да се превзема сам. Оня проклет шист! Всеки път, когато забиех клина, започвах да се моля на Бога проклетата скала да издържи и да не се изплъзне изпод ръцете ми!

Дру се усмихна.

– На Бога ли! Познато ми е това чувство.
 – Ами говорете с нея да се откаже! Или поне да отидете заедно!
 – Няма да си простя, ако нещо ѝ се случи – Дру се престори, че мисли. – Ама какво да му мисля, напоследък работих толкова много. Нуждая се от малко разговорване. Добре, убедихте ме. Но ако ще се кацера утре, ще ми трябва малко оборудване. Моето е на вилата.

Очите на продавача заблестяха още повече. В края на работното време той едва ли очакваше още някой купувач.

– Да започнем с обувките.

Обвит от утринната мъгла, Дру се движеше бавно по склона. Краката му потъваха в слоя от нападали мокри листа. След като заобиколи два огромни камъка, Дру се озова пред едно поточе. Слънцето бавно се показваше зад хълма, гонеше мъглата и му даваше възможност да се ориентира по-добре. Той избра един клон, дълъг около три метра и дебел около двадесет и пет сантиметра и го прехвърли през поточето на двата бряга. С навито през рамо въже, Дру премина с разперени за баланс ръце. Клонът под него скърцаше.

От другата страна започна да се изкачва, ноздрите му се разшириха от лютата миризма на глината. Стигна върха. Трябваше му около половин час, за да мине четвърт миля през гъстата гора дотук. Мотоциклетът му бе скрит в храстите близо до пътя, водещ към паркинга, където катерачи и туристи обикновено започваха своите експедиции. В Ню Йорк той преспа в един приют, като помоли да измие чиниите в замяна на яденето и леглото. Сега, след два часа каране, Дру се наслаждаваше на физическото усилие, на облекчението, което мускулите му усещаха, на тишината, контрастираща с вибриращия шум на мотоциклета.

Мъглата полека-лека изчезваше под лъчите на слънцето. И той видя своята цел – един сив конус, наречен „Рогът на Сатаната“. От далечната страна около девет метра го делиаха от най-близката скала, някога свързана с него чрез естествено каменно мостче, което се бе разрушило още през петдесетте години. Фактът, че Рогът се бе отделил от скалата, бе доказателство за това, колко крехка е тя тук. Като огледа изпопадалите парчета в основата на Рога, Дру реши, че някой ден и самият Рог ще се срути, така както и мостчето.

Засега обаче, той се издигаше внушително, примамващо, защитен от ерозията на вятъра благодарение на скалите наоколо.

Дру прекося полянка с изсъхнала папрат и висока до коленете

трева. Усети как влагата от мокрите им стебла прониква през панталоните му. Внимателно запристъпва по каменните отломки, като гледаше да не се търкулят под краката му и да си навехне глезена.

Тишината в подножието на върха бе зловеща. Скалите наоколо усилваха и множаха ехото от собствените му стъпки. Когато направи още една крачка, чу някакъв клон да се чупи зад него. Вцепени се и стисна маузера, за да се прицели. Но накъде? Трошенето продължи, идваше все по-наблизо.

Най-близкото укритие бе на около тридесет метра в гората, а и каква бе гаранцията, че храстите, които си бе харесал, вече не са заети?

Вдясно. Ето тук. Клонките се разтвориха. Храстите помръднаха. Той премигна изненадан.

Три елена – две кошути и едни самец пристъпиха в изсъхналата трева. Рогата на самеца клатеха безлистните клони. Дру видя страх и уплаха в очите им. Те замръзнаха на място. Но това бе само за миг. Изведнъж подскочиха, извъртяха белите си задници и се скриха в гората. Звукът от копитата им бе като лавина от падащи камъни. Затихващ. Все по-слаб и по-слаб.

Тишината отново се върна. Дру въздъхна дълбоко, върна маузера на мястото му и продължи внимателно да оглежда пътя си през каменните отломки.

В основата на Рога той погледна нагоре само веднъж. Правилото бе: „Не гледай нагоре, не гледай надолу, гледай само повърхността пред себе си“. Но той не можеше да се противопостави на въздействието на тази удивителна и необичайна природна творба.

Провери въжето и примката на рамото си и изследва измамно лесната си задача. Въпреки че скалата вървеше почти отвесно, изшилвайки се остро към върха, повърхността ѝ бе толкова неравна, че захващанията с ръце или крака изглеждаха безпроблемни, но само докато започнеш да се изкачваш. След това разбираш, че скалата може да се отчупи почти като картофен чипс. Нито едно хващане не биваше да се смята за сигурно. Всеки път, когато се хванеше за издатина, трябваше да я проверява – няколко пъти, с постепенно усилване на тежестта. Само най-опитните, уверени и смели катерачи можеха да покоряват Рога на Сатаната. Тоест биха искали да го изкачат. Сто и двадесет метра, нищо работа. Но изкачването можеше да продължи два часа. И струваше сто и двадесет минути нерви, опънати до точката на скъсването. Хиляда свивания на

стомаха, пот, стичаща се като река по челото. Той разбра защо Арлийн обича да изкачва Рога тогава, когато иска да избистри главата си. Не можеше да се мисли за нищо друго освен за Рога, когато се катериш по него.

Но от какво бе толкова разстроена, че ѝ бе необходима терапията на Рога на Сатаната?

Дру престана да мисли за това. Рогът бе задача за екзистенциалисти – никакви мисли за минало и бъдеще. Стъпка след стъпка, миг след миг... Нищо преди и нищо след.

За разлика от очакванията на един аматьор, опитният катерач не стоеше много близо до скалата. Не биваше да търси в нея опора. Най-верният начин да се изкачиш и да оживееш бе да си под ъгъл към скалата. Тази позиция даваше най-добрия изглед за следващото захващане. Позволяваше да опънеш ръце и крака и така да си починеш. Когато започна, Дру си припомни тайната на успешното катерене, която Арлийн му бе разкрила. Тайната, за много от нещата, за които Дру мислеше сега. Виси свободно!

Усети топлина в стомаха си. От нерви. Почувства се едновременно уплашен и възбуден. Скоро щеше да я види.

Върхът бе обрасъл с храсти, оголели сега, но достатъчно гъсти, за да може да се скрие зад тях. След като се претъркули горе, Дру не си позволи почивка, а пропълзя през едно открито, около метър и половина пространство, за да достигне до храстите. Слънцето се беше издигнало в небето, но въпреки това лъчите му топлеха слабо. Дру се беше изпотил от изкачването и сега усещаше как тялото му започва да трепери от студа. Извади от джоба на якето си слънчогледови семки, сушени плодове и парче шоколад.

Докато дъвчеше бавно, отвори манерката, която висеше на колана му, и отпи глътка вода. Скоро почувства, че силите му се възвръщат. Върхът на Рога бе около дванадесет метра в диаметър – място достатъчно, за да отстъпи, ако се наложи. Той сви и разпусна отмалелите си ръце и съсредоточи вниманието си към единственото място, от където можеше да се стигне до основата на Рога – една просека между дърветата, през която мина и той. Поглеждайки към гората, останала в ниското, той изведнъж се почувства малък – някаква пращинка в безкрая на света. Дру благодари на Бога за неговото великодушие.

Отпусна се по корем и зачака. След като премисли още веднъж

ситуацията, отново се убеди, че решението, което бе взел, беше правилно. Ако останеше в Ню Йорк, сигурно трябваше да изчака няколко дни преди да има възможност да се свърже с Арлийн, без да бъде забелязан от екипа, който я следи. А колкото по-дълго следваше хората, които от своя страна следяха Арлийн, толкова повече се увеличаваше риска да бъде забелязан от тях.

А сега, като знаеше, че тя ще дойде тук, и бе дошъл преди нея, се чувстваше по-сигурен. Защото, въпреки че преследвачите без съмнение я бяха последвали, не биха посмели да се покажат, като се закатерят по скалата, само за да видят какво прави тя на върха. Възможно е да решат да се покатерят на съседните скали и да наблюдават оттам, но техният недостатък бе, че не познаваха терена и не бяха добри катерачи. Дру смяташе, че няма да направят дори и това, защото щяха да изгубят много време в качване и слизане. Арлийн междувремето би могла да им се изплъзне.

Дру се реши на това, защото беше убеден, че дори и за малко ще може да говори с нея насаме, невидим, тук горе. След малко видя Арлийн да излиза от гората. Усещаше пулса си в слепоочието. Пое си дълбоко въздух, за да успокои разтуптяното си сърце. Тя изглеждаше толкова дребна тук отгоре. Арлийн се спря, за да огледа Рога. После нагази високата трева на поляната. Носеше навито на рамото си въже. Дру забеляза, че раницата ѝ беше доста пълна. Дрехите ѝ бяха свободни – груби вълнени панталони и риза, яке в цвят таки с много джобове. Въпреки аскетичната безформеност на това облекло, човек не можеше да не забележи, че това е жена. Кестенявата ѝ коса бе прибрана под сива плетена шапка. Откриваше се едно много чувствено местенце на врата ѝ. И макар че беше обута с тежки катерачески обувки, походката ѝ си оставаше спортно грациозна. Паметта услужливо му поднесе чувствени спомени. Дру затвори очи, за да ги прогони.

Първо се появи едната ръка. След това другата. Той видя сивата плетена шапка. И лицето ѝ, напрегнато от усилието, обляно в пот. Дишаше тежко.

Дру я наблюдаваше от храстите, без тя да може да го забележи. Арлийн се повдигна, застана на колена на края на скалата и се обърна по гръб. Дишаше учестено. Погледна към облачното небе, после посегна към манерката на колана си и отпи няколко малки глътки. Когато дишането ѝ се нормализира, Арлийн избърса челото си с ръкава на якето и

бавно се надигна. Беше с гръб към него, загледана в есенния пейзаж под себе си. Свали шапката, тръсна глава да освободи косата си и прокара пръсти през нея. Дори след това изморително изкачване Арлийн седеше изправена като манекенка.

Дру погледна надолу към гъстата гора, но все още не се виждаше никой от преследвачите. Той се надяваше, че тя ще стане и ще се разтъпчи наоколо, но Арлийн продължаваше да седи и да гледа надолу.

Накрая той реши да не губи повече време. Реши се на това, разчитайки на нейната дисциплина.

– Арлийн, аз съм, Дру.

Той шептеше, но за нея прозвуча като вик.

– Не, не се обръщай.

Тръпка на напрежение и изненада разтърси тялото ѝ. Но както и очакваше, тя успя да се овладее. Привикнала да запазва самообладание при неочаквана промяна на обстоятелствата, тя не реагира. Остана в същата поза, загледана към гората. На шията ѝ туптеше една вена.

– Не говори – продължи той. – Ще ти обясня защо съм тук. Но не на открито. Следят те. Отдолу те наблюдават.

Тя отпи още една глътка от манерката.

Да, най-добрият си, Дру, каза си той.

– Стани и разкърши рамене, така че да изглежда естествено. Повърви малко. След като си вече тук, можеш да правиш каквото си искаш, нали. Тръгни към храстите. Но когато си извън полезрението им, седни и ще поговорим.

Тя отпи още вода и затвори капачката на манерката.

– Имам нужда от твоята помощ – добави той. – В голяма каша съм се забъркал.

Една минута по-късно, тя стана, сложи ръце в джобовете си, обърна се с гръб към гората и влезе бавно в гъсталака.

С цялата си душа той искаше да я прегърне, да почувства гърдите ѝ, да целуне устните ѝ. Господи! В него отново се надигна желанието. Какво му ставаше, дявол го взел! Беше дал обет!

Арлийн клекна в храстите до него все още с ръце в джобовете. Очите ѝ го смутиха. В тях нямаше нито любопитство, нито радост от това, че го вижда. Напротив, изглеждаха дяволски спокойни. А усмивката ѝ бе замръзнала на устните.

Пулсът му се ускори. Както клечеше, тя извади ръка от джоба си.

И изведнъж замахна с катераческия чук към слепоочието му.

Единият му край бе закривен, а другият наъбен. Дру чу

изсвистяването му във въздуха и се дръпна назад, като избегна удара. Чукът мина съвсем близо пред очите му.

– Не! – Гласът му бе дрезгав. Тя замахна отново с чука, а той се претърколи в обратна посока. Страхът сви стомаха му. Арлийн бе достатъчно силна, а чукът достатъчно тежък, така че можеше да разбие най-малкото челюстта му.

Той се претърколи още веднъж, опита се да спечели предимство, да избегне удара.

– Арлийн, защо?

Чукът отново изсвистя във въздуха.

– В името на Бога!

Този път чукът уцели и раздра якето на рамото му.

Той я ритна, когато тя се опита да го удари между очите. Ботушът му докосна кръста ѝ в точно определена точка. Тя извика. Той скочи, сграбчи ръката ѝ в китката и я хвърли на земята. Притисна я с цялото си тяло, като държеше ръцете ѝ неподвижни отстрани. Беше само на сантиметри от гнева в очите ѝ.

Забързаното им дишане беше синхронно. Той усещаше аромата на косите ѝ.

– Ти, долно, отвратително копеле! – прошепна тя.

Той се отдръпна.

Тя се загърчи под него, а очите ѝ излъчваха омраза.

– Къде е Джейк?

Силите му изведнъж го напуснаха. В ума му изникнаха куп догадки.

– Джейк ли?

– Много добре чу, кучи сине! Къде е той? Ще те вземат дяволите, ако си го убил!

Арлийн се мятеше, опитвайки се да го удари с крак в слабините. Той я притисна с крак и се вгледа в очите ѝ. Сетне поклати невярващо глава и се претърколи до нея, като гледаше неவிждащо през храстите към небето.

Единственото, което можеше да направи, бе да я успокои, да ѝ докаже, че е невинен. Или да капитулира.

Арлийн се изправи, очите ѝ светкаха, държеше здраво чука в ръка. Но той не направи опит да ѝ попречи. Задъхано тя удари чука в земята на сантиметри от шията му. Назъбеното острие почти го докосна.

Никой не помръдна. Те се гледаха втрънено един друг. От отвесната скала зад тях някаква птица се стресна и излетя.

Гръдният ѝ кош се повдигаше мъчително.

– Ти...

– Копеле – довърши той. – Знам. Знам си го. И Бог ме прокле, защото бях кучи син. И това си го знам. Въпросът е защо.

Тя се поколеба. Взе си въздух и бавно седна до него.

– Аз почти...

– Беше решила да не пропуснеш гърлото ми, нали? Да, предполагам го. Но също така предполагам, че имам шанс.

– Все още не съм сигурна, че не представляваш заплаха.

– Поне знаеш, че можеш да те убия, когато беше под мен.

– И това е единствената причина, заради която не... – Тя посочи чучка в ръката си. – Добрият стар Дру. Дори не се отдръпна.

Той сви рамене, взе чука, седна до нея и ѝ го върна.

– Съжаляваш ли? Искаш ли да опиташ отново?

Объркана, тя поклати глава.

– Тогава за какво бе всичко това?

Очите ѝ блестяха.

– Същото те питам и аз. Какво правиш тук? Откъде знаеш, че ще дойда?

– Следят те.

– Знам.

Той вдигна вежди.

– Знаеш ли?

– Трима са. Един в тъмносиня кола на улицата. Другият лежи на стълбите отсреща и се прави на пияница. Третият продава чадъри на подвижна сергия на ъгъла. Когато е слънчево, минава на кренвирши с кисело зеле – тя направи физиономия. – Появиха се преди пет дни.

Дру изстина.

– В събота ли?

Тя го загледа.

– Да, в събота. Сутринта. Защо? Важно ли е?

Дру потърка устни с ръка. В петък вечер той пристигна в Бостън. Остави пленника си в караваната на паркинга на летище „Логан“. Няколко часа по-късно убийците – и този, който беше заповядал нападението над манастира – вече са знаели, че той е жив и е извън Върмонт.

Джейк? Арлийн искаше да знае къде е брат ѝ. Тя е мислела, че Дру има нещо общо с неговото изчезване. Ето защо искаше да го убие.

– Това ми говори много – каза Дру. А все още искаше да я притисне до себе си и едва успяваше да говори спокойно. – Какво стана с Джейк?

Ти ми каза, че е изчезнал. Преди вторник, нали?

Кокалчетата на ръката ѝ побеляха от стискането на чука.

– Ти знаеш нещо, свързано с него!

– Изобщо не знам. Хайде, бяхме толкова близки, спомни си! Успокой се. Предположих, че е вторник, защото тогава започнаха моите неприятности. Мисля, че това, което е станало с Джейк, има много общо с мен. Кога точно изчезна?

– В петък.

– И защо ме заблуждаваш?

– Заради Янус.

– Какво?

– Ти и Янус.

– Някаква жена на име Янис ли?

– Не. Янус от митологията – тя произнесе името буква по буква. – Я-н-у-с. Изглеждаш така, сякаш никога не си чувал за него. Това е ново-то ти прозвище, нали?

Янус ли? Той изведнъж си спомни гласа на славянския свещеник: „Янус! Трябва да говорим за Янус“!

Главата започна да го боли. Значи Янус. Римският бог с двете лица. Двуликият.

Лудост!

– Не знам наистина за какво говориш.

– Но псевдонима, той е твой. Статиите във вестниците. И снимките ти.

Към лудостта се прибавяше още лудост.

– Мои снимки, така ли? Не може да има никакви снимки. Просто е невъзможно.

Тя го изгледа сърдито.

– Какви бяха? – запита той.

– „Не може да има снимки...“ – повтори Арлийн без да отговори на въпроса му. – „Не е възможно“. Същото каза и Джейк.

– Той знаеше.

Тя удари чука в калната земя.

– Стига, по дяволите! Престани да си играеш с мен!

– Янус. Кой е той? Защо е толкова важен?

– Ако ти си Янус, би трябвало да знаеш.

– Кажи ми!

– Убиец на свободна практика. Международен убиец. Мръсник. Само през последните две години е екзекутирал дванадесет човека.

Дру почувства как кръвта се качва в главата му.

– И това трябва да съм аз?

Погледът ѝ стана враждебен.

– Колкото повече неща чуваше Джейк за теб, толкова повече се объркваше. Не ми каза защо. Преди две седмици и половина каза, че не може да чака повече. Трябвало да открие какво става.

– И тогава той...

– Да, изчезна. А тази събота се появиха копоите. Не можех да мръдна без да са по петите ми. Без значение какво предприемах. Не се отделях от мен. Затова съм и тук. Опитвам се да се измъкна. Планирах да остана тук до тъмно, да изчакам мрака, да слеза, после да изкача скалата от другата страна и да им избягам.

– Не е лошо.

Въпреки тревогата си Дру се усмихна на хитростта ѝ.

– И после мислеше да откриеш какво е станало с Джейк, нали?

– Надявах се.

– Вече си имаш партньор. Трябва да намеря някои отговори, така както и ти. На много неща. Слушай, съжалявам, че не ти казах какво стана с мен. – Той я загледа, почти я докосна. – Но бъркаш относно преследвачите. Те не следят теб. Те не искат да ти попречат да откриеш Джейк.

– А кого?

– Мен.

Тя вдигна вежди.

– Те те следят, за да... защото искат мен – обясни Дру. – Преди малко ти се чудеше защо Джейк е бил сигурен, че аз не съм Янус, че вестниците грешат и е невъзможно мои снимки да доказват, че точно аз съм Янус.

Тя чакаше и дишаше дълбоко.

– Защото през последните шест години аз бях в манастир. Защото преди шест години твоят брат, Джейк, ме уби!

– Уби ли те? – Тя пребледня и отметна назад глава, като че ли някой я удари. – И си бил в манастир? За какво говориш? Как така Джейк те е убил?

– Нямам време да ти обясня. Не и сега. Ти сигурно ще имаш много въпроси. А след това и още.

– Но...

– Не, моля те – настоя той. – Онези мъже долу ще станат подозрителни. Те искат да знаят какво правиш тук. Беше скрита от очите им доста време.

Тя като че ли се колебаеше.

– Обещавам ти. По-късно – повтори Дру.

Арлийн кимна с глава и погледна храстите, които я криеха от преследвачите. Неочаквано разкопча колана си и дръпна ципа на панталона си.

Той не можа да скрие изненадата си.

– Но какво правиш?

– Нали ти каза, че ония искат да знаят какво правя тук.

Изненадата му се смени с одобрение, а после и с възхищение.

– Умно.

– Но ще ми помогнеш да намеря Джейк. Ще бъдеш заедно с мен, нали?

– Аз трябва да намеря Джейк. От това, което току-що ми каза, съм сигурен, че той знае, че те са по петите ми. Ще изчакаме да се стъмни и ще напуснем това място заедно. Когато сме някъде в безопасност, ще отговоря на всичките ти въпроси. И може би там някъде – между това, което аз знам и ти знаеш, ще открием истината и къде е Джейк.

Тя го загледа усмихната. В очите ѝ имаше обич.

– Колко време мина! Непрекъснато се чудех какво ли стана с теб! – Вдигна извинително ръка. – Извинявай за чука.

– Няма значение, забрави – възвръщащото се чувство за близост го притесни отново. – Знам, че ако наистина искаше да ме убиеш, щеше да го направиш.

– И аз мисля същото. Ти също можеше да ме убиеш. Не мога да ти кажа колко съм щастлива да те видя отново. Да знаеш колко ми липсваше!

– Ти също ми липсваше – той се почувства изчерпан, разкъсан. Любовта му към нея го теглеше на една страна, а обетът му към ордена на друга. Тази борба се усили, когато тя се наведе към него и го целуна по устните. Той почувства дъха ѝ. Толкова искаше да отвърне на целувката, да я притисне до себе си, да почувства тялото ѝ! Постепенно желанието му мина. Това, което чувстваше сега, не беше похот, нито страст. Той не искаше да прави любов с нея. Искаше да ѝ покаже, че я обича. Нима това можеше да бъде грях! Притисна я силно.

– Онези мъже, там долу...

– Знам – отвърна тя. – Най-добре да не се разсейваме.

Много сериозна, Арлийн стана и излезе от храстите, вдигайки ципа на панталона си.

Все още усещайки устните ѝ върху своите, Дру я наблюдаваше от укритието си. Страхуваше се за нея. Тя закопча колана си и седна на ръба на скалата. Движенията ѝ бяха уверени. Създаваше впечатление, че се е скрила в храстите наистина за някои естествени нужди. На тяхно място, помисли си Дру, щях да ѝ повярвам.

Арлийн хапна нещо. Пи повече вода и легна по гръб на скалата, сякаш да си почине преди слизането. През храстите той видя, че тя затвори очите си. За съвсем кратко време остана неподвижна, само гърдите ѝ се вдигаха и спускаха. Дали беше заспала или не, не се знаеше, но преследвачите щяха да останат с това впечатление.

Дру огледа внимателно гората, но не видя нищо, което да му подсказва, че са тук. Или бяха изключително добри, или изобщо ги нямаше. *Нима беше някаква шега!* – помисли си той. – *Да минем през всички тези неприятности за нищо!*

След залез слънце Дру избра най-добрата опора на задната страна на Рога – един голям валчест камък, който стоеше стабилно.

Арлийн мина през храстите и клекна до него.

– Намери ли удобно място?

– Ето тук – той взе ръката ѝ и я постави върху скалата, която бе избрал.

– Опитал ли я?

– Ще издържи. С повече късмет.

– Късмет ли? О, боже! – Но тя знаеше, че Дру се шегува.

– Най-добре да започваме – тя бръкна в раницата си и извади найлоновата примка.

– Ще ми трябва допълнително оборудване. Имам само въже и примка.

– Не е в твой стил да дойдеш неекипиран! – Този път тя се шегуваше.

– Добре де, имам малък проблем. Временно съм закъсал с мангизите.

Така както си говореха, макар и съвсем тихо, Дру почувства, колко му е приятно с нея. Той нави найлоновото въже около рамото си. Арлийн закачи една метална скоба на примката. Завърза здраво края на въжето си и го прекара през скобата. Дру знаеше, че най-простият начин

бе да се прикрепят въжето и примката, но и двете бяха найлонови и нямаха добро сцепление. Ако се търкаха директно едно в друго, тежестта на катерача много бързо щеше да ги изтърка и скъса. А така металната скоба действаше като буфер и намаляваше топлината от търкането.

Бяха напълно готови. Арлийн завърза примката около краката и кръста си по начин, който напомняше бебешка пелена. Дру направи същото с оборудване от нейната раница. Когато нощта ги скри напълно, той вече не можеше да я види. Почувства как любовта му към нея се разгаря.

– Ще взема раницата и тръгвам първа – прошепна тя. – Двадесетина метра по-надолу има издатина. Ще забия клин. И още един малко по-надолу. Три отделни двойни въжета, за да стигнем до дъното.

– Знам.

– Значи още си спомняш как се правеше това?

– Имах добър учител.

– Ласкател!

И тя тръгна, дърпайки въжето през скобата. Той си представи грациозната лекота, с която слизаше. Арлийн винаги бе обичала свободно падане. Тя бе поела опасната част от слизането – да намери твърдо място в тази крехка скала. Но всичко, което трябваше да направи, бе да се задържи на издатината, докато отвърже въжето от примката.

Арлийн освободи краищата му и дръпна единия, като изтегли другия през скобата на върха на скалата. Смени въжетата и продължи да слиза.

Загрижен за нея, той се наведе, докосна въжето и усети, че то започна да се движи. Добре. Отпусна се за малко. Забила е скоба. Скоро, още по-надолу, щеше да забие и третата. Когато стигне дъното, за да не я засегне някой камък, който може да се откърти при неговото слизане, и той щеше да тръгне надолу.

Пет минути. Толкова време му трябваше. Дру се запита какво ли правят преследвачите. Би трябвало вече да са станали подозрителни. Бяха професионалисти. Значи имат ултрачервен детектор за наблюдение и са я видели. Те ще тръгнат да я търсят. Ако не успее да слеза бързо долу...

Той спря да брои, опипа въжето си, обърна се с гръб и се спусна в тъмнината.

Дру стъпи върху една голямата издатина на скалата. Залитна

настрани, опитвайки се да запази равновесие и тогава чу как нещо пропуква под краката му. Замръзна на място в тъмнината.

Най-сетне достигна дъното. Стената на съседната скала зад Рога беше съвсем близо и сянката ѝ правеше тъмнината още по-дълбока. Нищо не се виждаше. Почувства се дезориентиран, несигурен. Къде ли беше Арлийн?

Тихо изщракване с пръсти му подсказа къде е тя. Отляво. Близо до другата скала. Стремейки се да вдига колкото се може по-малко шум, той тръгна нататък.

Помисли си, че и друг би могъл да изщрака с пръсти. Възможно беше преследвачите им да са заобиколили Рога, предполагайки че Арлийн ще слезе точно от тази страна и да я изчакват тук.

По-точно мен, а не нея, помисли си той. Опита се да види нещо в тъмнината. Отново чу изщракване с пръсти. Извади маузера си, мускулите му се напрегнаха.

В този миг един вик разкъса тишината. Невероятно, но идваше отгоре. Дру почувства полъх на въздух – пак някъде отгоре – и се хвърли назад, когато нещо голямо профуча покрай него и падна върху камъните. Чу се звук като от пъпеш, ударен върху асфалта. Някаква топла течност опръска лицето му.

Учудването му премина в ужас. Но после бе заменен от деловитост. Той добре знаеше какво всъщност бе това, което падна от скалата, но трябваше да разбере дали е Арлийн.

Неочаквано усети Арлийн до себе си. Разпозна формите ѝ, мириса ѝ. Тогава кой...?

Той отново пристъпи напред, като държеше в едната си ръка маузера, а другата бе протегнал напред. Пръстите му напипаха кървава коса, разкъсана плът, топла и мокра. Прокара ръката си по тялото. Беше мъж. Дрехите бяха кални, скъсани, нямаше копчета, вместо колан носеше връв. Да, маскировъчните дрехи на пианицата. Или на някой, който се представя за пианица. Единият от мъжете, които следяха Арлийн.

Но как е станало това?

Когато Арлийн преклане до него, той се опита да намери някакво обяснение. Вероятно преследвачите са станали нетърпеливи. Подозирайки, че тя ще се опита да слезе от Рога през нощта, те са се разделили. Пианицата е трябвало да намери път нагоре. А неговият партньор – добре облеченият мъж със слушалките, сигурно чака от другата страна, в случай че Арлийн реши да използва по-лесния път назад.

Така, значи ето какво е станало. Пианицата, скрит на върха на

отвесната скала в тъмнината, сигурно е чул скърцането на обувките му по камъните, когато той стигна дъното. Ако се е навел близо до ръба, вероятно е загубил равновесие и е паднал. Нещо много лесно през нощта.

Но това обяснение го разтревожи. Един професионалист не би могъл да направи подобна грешка. Зад него Арлийн отмести ръцете си от трупа и бавно стана. Той знаеше, че тя също се опитва да възстанови ситуацията, да си я обясни по някакъв начин. Нямаше нужда, а и не биха посмели да рискуват да обсъждат какво е станало. Другият от преследвачите беше някъде наоколо. Може би върху скалата. Може би и двамата се бяха покатерили, считайки че скалата зад Рога е най-вероятното място, където Арлийн ще опита да се скрие.

Прекалено много възможни варианти. Прекалено много несигурност.

Но той знаеше едно със сигурност. Викът на падащия пияница бе предупредил другия. Ако добре облеченият бе в гората в основата на скалата, той можеше да реши да дойде насам и да провери какво става.

От друга страна, един професионалист не би тръгнал по посока на вика – дори ако викът е на партньора му. Защото сигурно ще влезе в някой капан.

Арлийн докосна рамото му, сигурно изпитваше същата нужда от близост, както и той. Те прекосиха тясното място и спряха в основата на скалата зад Рога. Някъде зад тях трупът издаде последна въздишка, налягането изхвърли кръв и газове от тялото.

Дру изключи съзнанието си за околните звуци и се концентрира върху това, което му предстоеше. Въпреки че нощното изкачване беше трудна работа, скалата зад Рога им предлагаше някаква компенсация. Тя не бе така отвесна като Рога, имаше повече издатини и удобни за захващане места. Тъмната сянка на Арлийн се приближи, докосна скалата, опипа я с ръка, после повдигна крака си, за да опита една от пукнатините. Дру мислеше. Ако добре облеченият бе се качил с пияницата горе, никога няма да минем от другата страна. Ще бъдем бутнати както приятеля му.

Затова не трябва да се качваме. Той дръпна Арлийн за якето, когато тя се опита да се изправи. Тя спря, изчаквайки го. Дръпна я още веднъж. Тя отстъпи назад, невидимото ѝ лице изплува пред него. Дру хвана ръката ѝ и се опита да ѝ посочи нещо покрай скалата, към входа на скалния масив. След това докосна с ръката ѝ своите гърди, после нейните и отново посочи към Рога. Посланието беше ясно, поне така се надяваше.

Означаваше, че може би е по-добре да тръгнат по *този* път. Тя изглежда мислеше същото. Тупна го два пъти по рамото. Беше съгласна.

Те запълзяха обратно през празното пространство в подножието на Рога. Ако изтупаният бе скрит някъде там в тъмнината на дърветата и ги следеше чрез детектор за нощно виждане, те щяха да бъдат съвсем явна мишена на открито. Но Дру инстинктивно усещаше, че положението бе много по-сложно отколкото си представяше. Че никакъв куршум нямаше да пронизе гърдите му и те с Арлийн ще успеят да се измъкнат.

Двамата завиха надясно, така че скалата да остане встрани от тях и влязоха в тесния проход, който извеждаше от скалния масив. Най-накрая достигнаха гората. Под дърветата беше тихо и студено, но сигурно.

Те стриктно спазваха правилата за безопасност, валидни за всяка акция преди. Затова се бяха отдалечили на около три метра един от друг. Дру пое водачеството, като избягваше дупките и пъновете. Така разделени бяха по-трудна мишена и ако снайперистът улучеше някой от двамата, другият би могъл да види проблясването на пушката и да отговори на стрелбата. Дру беше сигурен, че в раницата си Арлийн носи пистолет.

Когато достигнаха поточето, той изобщо не губи време да търси дебел клон, за да преминат на отсрещната страна, а нагази във водата, притеснен от шума, който вдигаха.

Когато потокът беше вече зад тях, той отново запълзя. Вчерашният дъжд бе намокрил нападлите по земята листа и не се вдигаше много шум.

Ориентирайки се по звездите, Дру тръгна на изток към пътя и скрития някъде там мотоциклет.

Поотпусна се, когато видя ориентира си. Луната бе изгряла и осветяваше околността. Силуетът на водната кула се очертаваше на фона на тъмното небе. Когато дойде сутринта, избра тази кула като ориентир, който да му покаже мястото, където скри мотоциклета и сега през храстите надясно той стигна до него. Огледа го, за да провери дали някой не го е пипал.

Все още не искаше да го пали и да привлече вниманието. Затова го забута към пътя. Държеше посока вдясно от кулата и скоро стигна до мястото, където го чакаше Арлийн.

На светлината на луната Дру видя, че тя сочи към една поляна сред дърветата. Храстите и фиданките бяха изпочупени, сякаш през тях бе минала кола. Тя му направи знак да я последва и на около тридесет крачки по-нататък той видя тъмносинята кола, почти незабележима сред

дърветата.

Изтупаният седеше неподвижно зад волана. Тънката връв около врата му почти не се забелязваше. Беше впита дълбоко – свидетелство за силата, с която е била затегната примката на гаротата. Лунната светлина се процеждаше през клоните на дърветата и правеше видима кръвта, която бе покапала по гърдите на мъртвия. Дру побърза да се върне сред защитната тъмнина на гората. Пияницата не беше паднал от скалата до Рога! Бил е бутнат! В гората имаше още някой!

Вече не беше необходимо да се движат безшумно, помисли си Дру. Този, който беше премахнал преследвачите им, знаеше всяка тяхна крачка.

Той запали мотора и натисна педала на газта. Ревът му прогърмя в тишината.

– Да изчезваме оттук, по дяволите!

Усещайки гърдите на Арлийн, притиснати до гърба му, и ръцете ѝ – около кръста си, Дру насочи мотора към паркинга, където тя бе оставила колата си. Според надписа беше Фаербърд, но някакъв нов модел, който той не беше виждал.

Те бързо я огледаха, но както и с мотоциклета, сякаш никой не бе я докосвал. Запали в мига, в който Арлийн завъртя ключа. Гумите застъргаха по чакъла и Арлийн излезе от паркинга. Дру подкара след нея.

Но пет мили по-нататък, точно след завоя, той изгаси дългите си светлини и се скри в храстите край пътя. Очакваше някой да го последва. Чака десет минути.

Никой. *Но защо, помисли си Дру. Който и да бе убил тези мъже, би трябвало да е видял, че сме живи. Защо не бяхме проследени?* Намръщен, той напусна скривалището си и настигна Арлийн пет километра по-нататък.

– *Трябваше* някой да ни последва – каза тя.

– Знаем – той погледна тъмния път. – Никога не съм мислил, че ще се притеснявам, ако не съм следен.

– Ами да опитаме още веднъж. След следващия остър завой, отбий отново от пътя и изчакай.

Нямаше никаква кола. Объркан, той побърза да я настигне.

– В такъв случай ме следвай по-отблизо. Ще използвам черни пътища.

– За къде?

– Ти го каза. Трябва да намерим място, което да е достатъчно сигурно и където да отговориш на въпросите ми. И да ми кажеш какво общо има всичко това с Джейк.

Силно разтревожени, те погледнаха зад себе си. *Какво се беше случило в гората, дявол го взел!*

– Трябва да намерим Джейк – каза настойчиво Арлийн.

Насочиха се към южната част на Пенсилвания. Спряха в един мотел. До всяко бунгало имаше място за паркиране. Пред сънливия администратор те се регистрираха като господин и госпожа Робърт Дейвис и поискаха най-далечното бунгало. „Така че сутрешното движение да не ни пречи!“ Откриха че в три сутринта всички околни заведения са затворени. Трябваше да се задоволят с остатъка от храната, която носеше Арлийн, и малко сирене и бисквити от автомата във фоайето на мотела.

Паркираха колата на Арлийн пред бунгалото, но вляво от мотоциклета, така че да не се вижда от улицата. Затвориха вратата зад себе си, пуснаха завесите и чак тогава запалиха лампите.

Изведнъж Арлийн се строполи на леглото с разперени встрани ръце. На фона на белите чаршафи тя изглеждаше така, сякаш правеше фигури в снега. Арлийн затвори очи и се разсмя.

– Точно както преди, а! Напомня ми времето, когато бяхме в Мексико сити! Ти и аз, и...

Тя отвори очи.

– И Джейк – довърши Дру.

Тя се намръщи.

– Време е.

Той не отговори.

– Ти обеща.

– Да, точно така...

– Ти каза, че си бил в манастир. Ти каза, че преди шест години Джейк те бил убил. Какво значи всичко това? – Гласът ѝ стана суров. – Каж ми.

Дру знаеше, че ще дойде този миг. Докато караше насам непрекъснато си задаваше ужасния въпрос: *Какво се беше случило в онази проклета гора? Защо не ни последваха?* Беше мислил за разговора с Арлийн, но все още не беше готов.

– Страхувам се, че ще ни отнеме време.

– Ами тогава побързай, не го губи. Започвай – тя стоеше права.

Беше свалила якето си и сега разкопчаваше дебелия си вълнен риза.

Този интимен жест го изненада, макар че тя явно не мислеше за това. Държеше се сякаш все още бяха любовници. Дру отново почувства прилив на любов към нея. Една горчива носталгия към предишния им начин на живот.

– Докато разказваш... – тя отвори вратата на банята, – ще си пусна един душ – Тя се обърна към него с разкопчана риза. – Хайде, Дру, разказвай.

Дру седеше объркан. Подсъзнанието му не позволяваше всички погребани копнежи и желания да изплуват. Той гледеше втренчено в пода.

Когато отново вдигна очи, Арлийн бе изчезнала. Откъм банята се чу как тя дръпна завесата и пусна водата. Едва тогава Дру влезе. Виждаше движенията на голото ѝ тяло иззад жълтата полупрозрачна завеса. Дрехите ѝ, изцапани от катеренето, бяха сложени под мивката. Банята се пълнеше с пара.

– Дру?

– Тук съм. Опитвам се да реша откъде да започна – той прехапа устни, затвори капака на тоалетната чиния и седна.

– Но ти каза, че преди шест години...

– Не. Всичко започна много преди това. Ако не знаеш какво е станало преди, няма да разбереш това, което се случи след това – той гледеше парата, която изпълваше малката баня. Въпреки близостта им, никога преди не бе ѝ говорил за това. Спомените бяха толкова потискащи.

– Япония – каза тихо той.

– Какво? Не те чух. Този душ.

– Япония – повтори по-високо Дру.

Парата ставаше все по-гъста. За миг той си помисли, че потъва в нея.

ЧАСТ ПЕТА

Посещението

Греховете на миналото

Япония, 1960.

На 10 юни, преди планираното посещение на американския президент Дуайт Ајзенхауер, една ревяща тълпа от 10 хиляди антиамерикански настроени японски демонстранти шурмува летището на Токио, за да протестира срещу новия японо-американски договор за защита, който означаваше продължаване на присъствието на американските военни бази, и още по-лошо – като се вземат предвид атомните бомби, които САЩ пуснаха върху Хирошима и Нагасаки – разполагане на ядрено оръжие на японска земя. Тълпата обкръжи лимузината, с която американците предвиждаха да стигнат до посолството, като предупреждение за още по-големи безредици, ако американският президент пристигне в Япония. Протестиращите се държаха така предизвикателно, че един хеликоптер на американските военноморски сили бе принуден да кацне сред тях и да отведе официалните лица на безопасно място.

Шест дни по-късно японското правителство поиска отлагане на посещението на Ајзенхауер. Масовите демонстрации продължиха.

Токио, една седмица по-късно.

„Главоболията“ в последно време – Дру беше чул баща си да използва думата често напоследък – станаха причина да се отмени тържеството за рождения му ден. Той нямаше представа от какъв характер са тези главоболия (имаха нещо общо с мистериозното място, наречено „посолство“, където работеше баща му), но добре знаеше, че миналата година, когато стана на девет, на тържеството имаше двадесет деца, а тази година, по-точно утре, нямаше да има нито едно.

– При тези безредици е опасно американците да си правят събирания – беше казал баща му. – Ще пристигнат толкова коли и родители, че ще привлекат твърде много внимание. Не можем да си позволим повече инциденти. Вярвам, че разбираш, Дру. Обещавам ти, че другата година ще направим по-голямо и по-хубаво тържество от това, което бяхме запланували сега.

Но Дру не разбра нищо, нито пък проумя защо снощи на вечеря баща му каза, че може да се наложи да се преместят от къщата в посолството.

– Временно – понякога баща му използваше думи, които Дру не схващаше. – Само докато положението се стабилизира.

Какво ли означаваше „стабилизира“? За Дру единственият знак, че нещо не е наред, беше напускането на повечето от прислужниците им японци през последните няколко седмици. А сега като се размисли, си спомни още нещо – най-добрият му приятел в махалата, едно японче, беше престанало да идва да си играят заедно. Дру често се обаждаше по телефона да го вика, но родителите му все казваха, че не си е вкъщи.

– Хей, спортисте, не тъгувай за тържеството – казваше баща му и игриво му разрошваше косата. – Не бъди толкова мрачен. Ще си получиш подаръците – много, много подаръци и любимата ти голяма шоколадова торта. Дори няма да отида на работа и ще си остана вкъщи, за да го отпразнуваме.

– Наистина ли? – беше попитала майка му радостно. – Няма ли да имат нужда от теб в посолството?

– Работил съм често извънредно и казах на посланика, че синът ми е по-важен от тази проклета криза.

– И той не се ядоса?

– Не. Само се засмя и ми поръча да поздравя Дру от негово име.

Следващият следобед в два часа пред къщата спря дълга черна лимузина. Дру гледаше развълнувано от прозореца на спалнята си. На метална пръчица от страната на шофьора до огледалото за обратно виждане беше закачено малко американско флагче. Регистрационните номера бяха като на баща му – с обозначенията на посолството. От колата слезе американец в униформа, като взе от седалката до него голям пакет, опакован в червено, бяло и синьо, затегна панделката и тръгна към входа по извиващата се пътечка покрай градинката в японски стил. Почука на вратата и докато чакаше да му отворят, нагласи униформената си шофьорска шапка и извърна глава към цъфтящата наблизно вишна, привлечен от песента на непозната за него птичка. Облечена в красиво оранжево кимоно възрастна японка от прислугата, която не беше напуснала, излезе и грациозно се поклони. Шофьорът също леко се поклони и по американски обичай леко докосна шапката си и се усмихна.

– Моля, предайте на г-н Маклейн, че посланикът му изпраща

поздравления. Предполагам, че това се отнася по-скоро за сина му. Предайте му и този подарък за рождения му ден. Посланикът смята, че ще замести тържеството, което не може да се състои. – Шофьорът подаде пакета на прислужницата, поклони се отново и се върна в лимузината.

Въпреки своето нарастващо нетърпение Дру се подчиняваше на нарежданията и остана в стаята си, докато майка му и баща му правеха последни приготовления.

– Само тримата ще бъдем, но ще се забавляваме за двадесетина – беше казала майка му.

Дру нетърпеливо прелистваше любимите си американски книжки с комикси – „Супермен“ и „Дейви Крокет“, които баща му беше уредил да му доставят с „дипломатическата поща“. Така беше казал той. Дру знаеше, че се шегува, но си спомни и други негови думи: „Нищо не е достатъчно добро за моя син“.

Дру лежеше в леглото си и се вираше напрегнато в тавана.

– Хайде, Дру – чу майка си да го вика от градината зад къщата. – Можеш вече да идваш.

Дру скочи от леглото и изхвърча от стаята си. Най-краткият път към градината отзад беше през кабинета. Като минаваше покрай бюрото на баща си, видя през отворената плъзгаща се врата родителите си, седнали край една кръгла маса, отрупана с най-различни по големина разноцветни подаръци. Слънцето проблясваше във високата стъклена чаша, която майка му държеше в ръка.

– О, дори посланикът ти изпраща подарък – каза въодушевено тя, като го видя да идва и вдигна чашата към устата си.

– Нямаше нужда. Винаги мисли за всичко. Какво ли има вътре? – запита баща му и разтърси кутията.

Дру излезе в градината. Ужасяващ трясък го оглуши, като го хвърли обратно през отворената врата на кабинета и го запрати върху бюрото на баща му. Навярно беше загубил съзнание. Не си спомняше кога беше паднал от бюрото на пода. Спомняше си само, че се беше опитал да се изправи на крака, но залиташе. Почувства се много зле. Не виждаше ясно. Като стъпваше несигурно, Дру се опитваше да стигне до остатъците от вратата на кабинета и забеляза, че дрехите му са мокри. Погледна надолу и с ужас видя, че целият е в кръв. Не се разпищя от гледката, не изпадна в паника при мисълта, че може да е тежко ранен, нито дори когато разбра – *О, не!* – че това не беше неговата кръв. Дру

политна към разбитата врата, виждайки майка си и баща си разкъсани върху ливадата, а тревата подгизнала от кръвта им. Нямаше и следа от тортата за рождения ден, от чашите и чиниите, нито от приятно опакованите подаръци, които бяха натрупани върху масата. Самата маса също беше на парчета. Обви го плътен лютив дим, който го задави. Едно храстче наблизко беше в пламъци. Все още не пицеше – докато погледът му не спря върху почти отделената от тялото глава на майка му. При тази гледка изкрещя.

Парата в банята продължаваше да се вдига. Виждаше се неподвижната сянка на Арлийн зад завесата. Беше съвсем тихо. Дру не беше чул кога тя беше спряла водата.

Стърженето на металните кукички на завесата прорязва тишината. Арлийн се подаде иззад нея, чертите на лицето ѝ бяха изопнати от състрадание.

– Не знаех.

– Нямаше и откъде. Не обичам да говоря за това. Трудно ми е, дори след толкова време.

Дру си каза: „Освен на Джейк в момент на слабост“. Избърса влагата около очите си, която можеше да се сметне за пара от банята.

– Съчувствам ти от сърце.

– Благодаря – гласът му звучеше равнодушно.

– Подаръкът от посолството... с опаковката в червено, синьо и бяло... е бил взривно устройство.

Дру кимна утвърдително.

– Но всъщност не е бил от посолството, нито лимузината, а регистрационните номера са били фалшиви – продължи Арлийн.

– Разбира се. Шофьорът изчезна. Никой не го познаваше. Служителите от охраната на посолството ми дадоха да разгледам някакви снимки, но не беше от персонала.

– Класически номер.

– А-ха – Дру притвори очи. – Точно, нали?

Дру застана пред посланика в големия му, потискащ кабинет. Не можеше да мисли за нищо, тялото му беше превито от болка. Таванът предизвикваше у него чувство на безпокойство – твърде висок спрямо ръста на десетгодишното момче. Изпитваше неопределена несигурност, сякаш самият той беше станал по-нисък. Кожените мебели му се

струваха неудобни. На масивни полици бяха натрупани множество книги, стените бяха облицовани с тежка дървена ламперия, по тях бяха окачени портрети на важни личности, които го гледаха строго. Килимът беше мек и Дру не знаеше дали трябва да стъпва с обувки по него.

– Това ли е всичко, сър? – запита служителят от охраната на посолството възрастния побелял мъж зад бюрото в дъното на огромната стая. Очите на Дру се разшириха при вида на пистолета в кобура на колана му.

Дру познаваше посланика. Беше го виждал няколко пъти преди, когато родителите му го бяха водили на тържествата в посолството по случай Коледа и Четвърти юли. Мъжът беше облечен в сив костюм на тънко райе. Ниско подстриганите му мустаци бяха бели като косата. Слабото му лице изглеждаше сбръчкано и уморено.

– Да, благодаря – каза посланикът. – Кажете на секретарката ми да отклони всички обаждания и ангажименти през следващите петнадесет минути.

– Добре, господине – служителят отстъпи назад, излезе от стаята и затвори вратата.

– Здравей! Ти си Андрю, нали? – посланикът го разглеждаше внимателно, като подбираше думите си. – Ела тук и се настани удобно!

Дру се подчини сконфузено. Коженният стол изскърца под него, а краката му провиснаха без да достигнат пода.

– Хубаво е, че си излязъл от болницата. Добре ли се отнасяха с теб?

Дру се изненада и успя само да въздъхне. В болницата беше пазен от войници, чиито пистолети го плашеха. В отделението нямаше други деца. Зашеметен от инжекциите, които му правеха, за да заспи, не можеше да проумее защо се обръщаха към сестрите с „лейтенант“.

– Лекуващият лекар ми каза, че имаш само няколко малки наранявания и изгаряния – и тези около веждите, нищо сериозно. Цяло чудо е, наистина. Каза да не се безпокоиш. Космите по веждите ти отново ще пораснат.

Дру озадачено бърчеше чело. Веждите ли? Какво значение имаха веждите? Родителите му – парчетата от стъклената чаша, които стърчаха от окървавените разкъсани бузи на майка му – ето това беше от значение.

Коремът го присви от мъка, сърцето му се вледени.

Посланикът се наведе загрижено към него.

– Добре ли си, синко?

Без малко да избухне в ридания, но само преглътна горчиво.

Посланикът търпеливо го изчака, като се опитваше да му се усмихне.

– Какво ще кажеш за стаята си тук в посолството? Знам, че твоят дом ти липсва, но при дадените обстоятелства не можем да те оставим там, дори и с охрана. Разбираш, нали? Надявам се, че най-малкото ще ти бъде удобно.

Спалнята, която му определиха, приличаше на хотелска стая – ако речникът му бе по-богат, би я нарекъл „безлична“. Беше като онази, в която се бяха настанили той и родителите му по време на почивката си на Хаваите. Кимна вместо отговор, но без желание.

– Знам, че моите хора се отнасят добре с теб – каза посланикът. – Дадох указания на готвача да ти дава сладолед, колкото пожелаеш, поне докато си тук. Обичаш най-много ягодов, нали?

Мисълта за ягодовия сладолед – цветът и съдържанието – му напомниха кървавите бузи на майка му.

– Има ли нещо, от което се нуждаеш? Нещо от вкущи, което ти липсва?

Дру искаше да му изкрещи: „Майка ми и баща ми“, но с мъка потисна желанието си.

– Съвсем нищо ли?

Усети, че моментът е напрегнат и промърмори нещо – първото, което му хрумна.

Посланикът се напрегна, за да чуе.

– Извинявай, синко, не чух добре.

Дру вътрешно беснееше. „Не ме наричай «синко». Не съм ти син. Вече няма на кого да съм син. Вече не.“ Продума без изобщо да се замисли.

– Книжките ми с комикси.

Посланикът изглежда си откъсна.

– Разбира се. Всичко, което пожелаеш. Ще изпратя някой да ги вземе още следобед. Някакви предпочитания, някоя, на която най-много държиш?

– „Супермен“.

Все едно му беше. Дру отчаяно искаше да се измъкне от кабинета.

– „Дейви Крокет“.

– Ще ти донесат всичко – посланикът присви устни. – Има и още нещо.

Стана, заобиколи бюрото си и мина отпред, като се облегна на него, а същевременно се наведе, за да гледа Дру в очите.

– Има още нещо, което трябва да обсъдим. Не е никак лесно, но трябва да го свършим. Погребението на родителите ти...

Дру премигна. Въпреки че беше само на десет години, преживеният ужас от изминалия ден го беше принудил да се замисли за смъртта. Със сигурност знаеше, след като беше видял телата на родителите си на парчета, че няма да могат отново да оживеят.

– ...ще бъде утре сутрин. Обсъдихме въпроса с моите сътрудници. Знаем колко трудно ще ти бъде, но трябва да присъстваш. За да се уталят кошмарите ти. За да се превърнеш в символ...

Дру не разбра думата.

– ... на това докъде може да стигне омразата. На това, което не трябва никога да позволим да се случи отново. Знаем, че това ще ти причини болка, но понякога трябва да извличаме поука точно от такива трагични случаи. Ще те помоля да застанеш на първа линия на погребението. Непрекъснато ще те снимат фотографии. Ще те гледат много хора – всъщност от цял свят. Съжалявам, че трябваше изведнъж да пораснеш. Но съм убеден, че майка ти и баща ти биха искали да си там.

Дру се разплака. Колкото и да се опитваше да съдържи сълзите си, не издържа.

Посланикът го прегърна силно, като го потупваше успокоително по гърба.

– Хайде, излей всичко, което ти се е насъбрало. Няма нищо лошо човек да си поплаче в такъв момент.

Дру най-малко имаше нужда някой да го насърчава. Той продължаваше да се разтърсва от конвулсивни ридания. Мислеше, че сърцето му ще се пръсне. Малко по малко кризата попремина. Бършеше очите си, но все още усещаше сълзите по бузите си. Погледна посланика и запита с мъка:

– Но защо? – гърлото му беше така свито, че почти изхриптя.

– Извинявай, Андрю, но май не те разбирам. Какво „защо“?

– Кой ги уби? *Защо?*

Посланикът въздъхна.

– Де да знаех. Антиамерикански настроения – той изброи няколко държави, повечето от които Дру чуваше за първи път – Куба, Камерун, Алжир, Конго. Не само в Япония се бунтуват срещу нас. Нещата непрекъснато се променят. Светът е вече друг.

– Няма ли *някой*, когото да накажете?

– За съжаление, не. Просто не знаем достатъчно. Обещавам ти, че ще направим всичко възможно, за да открием виновниците.

Дру премигна през сълзи.

– Да не говорим повече за това. Имаме и други въпроси за обсъждане. Преди малко споменах, че съм наредил да ти дават колкото поискаш сладолед, та да се наядеш на сладолед поне в следващите няколко дни. Искях да кажа, че след погребението, като си починеш добре, ще те изпратим обратно в Щатите. Някой трябва да се грижи за теб. Говорих с чичо ти и уредих да живееш при него. Сега ще можеш да говориш с него по телефона – посланикът си погледна часовника – след двадесет минути.

Дру мъчително се опитваше да си припомни как изглеждаше чичо му, но все не успяваше. Явяваше му се само лицето на баща му или поточно някакъв неясен образ. Това, че не можеше да си припомни ясно как изглеждаше баща му, силно го обезпокои. Виждаше единствено пръснатите по подгизналата от кръв ливада парчета от тялото му.

– Но кои бяха убийците на баща ти? – Арлийн седна до него на леглото и се загърна с одеялото.

– Така и не научих. Докато бях в посолството, много се коментираше. Наричаха американеца, който се беше преоблякъл като шофьор и донесъл подаръка с бомбата, наемен убиец. За първи път чух тази дума. Предполагаха, че е бил нает от японски фанатици, но един от служителите в охраната, който живееше в Япония от края на войната, настояваше, че бомбите не са в японски стил. Разказваше надълго и нашироко за „самураи“, споменаваше „бушидо“ и разни други неща, които не разбирах. Говорел е всъщност за кодекса на самурая. Казваше, че японският самурай, който държи най-много на честта си, би убил открито врага си – лице срещу лице. Без да използва нито бомби, нито пистолет, само сабя. Три месеца по-късно един японец, който искаше да изрази недоволството си от някакъв японски политик, привърженик на новия договор с Америка, направи точно това като си проправи път в тълпата и го прониза със сабя. Същият човек от охраната казваше още, че един истински японец не би убил съпругата и детето на врага си – само съпруга, бащата.

– Ако не са били японците, то кой тогава?

– Руснаците. На времето не разбрах по-голямата част от това, което казваше, едва по-късно го проумях. Смисълът на новия договор за отбрана беше Америка да помогне на Япония, ако бъде нападната от Съветите. Нашите бази в Япония ни помагаша да задържим позициите си в

Югоизточна Азия, като се опитвахме да спрем разпространението на комунизма в района. Човекът от охраната предполагаше, че най-вероятно руснаците са направили да изглежда така, сякаш японците са извършили атентата срещу американския дипломат и семейството му.

– Такава ужасна смърт би шокирала обществеността и би задълбочила пропастта между Америка и Япония. Договорът би могъл и да не се сключи – каза Арлийн.

– Точно така смяташе служителят от охраната. Но, ако е бил прав, тактиката се оказа погрешна. Убийството на моите родители накара всички да разберат, че ситуацията е станала неконтролируема и са отишли твърде далеч. Японците бяха объркани. Не искаха да бъдат обвинявани за убийствата и постепенно спряха демонстрациите. Кризата премина.

Често беше ходил на черковни служби с родителите си, но преди погребението им никога не беше обръщал внимание с колко много образи на смъртта е заобиколен човек в църквата. Христос на кръста, пироните, забити в ръцете и краката му; Христос с изранен от камшиците гръб, Христос с трънен венец на главата, Христос, промушен от копие. В една църковна книга намери живо описание на гроба, от който е възкръснал, и на учениците, застанали край изваяния каменен саркофаг с лица, изразяващи възхвала.

Но нямаше кой да възкреси неговите родители и той го знаеше. Беше видял телата им, раздробени на кървави парчета.

Гръмогласният орган го плашеше, латинските думи на месата не му говореха нищо, също както и английските, които свещеникът използваше, за да опише „тази ужасна трагедия“. Застанал на първия ред, Дру чувстваше, че всички погледи са обърнати към него. Фотографите го снимаша през цялото време. Искаше му се да закрещи.

Посланикът му беше обяснил, че телата ще бъдат откарани във военновъздушната база „Андрюс“, където щяха да ги чакат чичо му и дори Държавният секретар. „Какъв ли беше този Държавен секретар?“ Изобщо не го интересуваше. Щеше да има втора служба в семейната гробница в Бостън, но и това не го вълнуваше, въпреки че първата явно беше по-важна – „символ“ – посланикът беше употребил отново същата дума – „на нуждата от разбирателство между Япония и САЩ.“

Дру беше забелязал много напрегнати лица на мъже с разкопчани сака, издути вероятно от пистолети, закачени на коланите им.

Когато службата свърши, посланикът сгъна американските знамена, с които беше покрит всеки от ковчезите, и ги занесе на Дру. Той ги притисна към лицето си. Бликналите от очите му сълзи попиха в тях.

– Затова не можех да бъда „наемен убиец“, както ти се изрази. Нито наемен терорист – Дру произнесе думите с отвращение. – Да бъда „Янус“. Защото такъв двуличен човек като него бе убил родителите ми. При това той не е единствен. Посланикът ми каза, че съществуват много такива наемни убийци като този, който се беше преоблякъл като шофьор – изрече Дру с възмущение. – Нямам чувство за чест като японците. Страхливци. Жалки крадци, които нямат достойнство да се изправят лице в лице срещу врага. Майки, бащи, деца – изобщо не ги интересува кого ще убият, колко мъка и болка ще причинят. Всяка вечер плачех и докато се мъчех да заспя, си повтарях един оброк – той стисна зъби. – Дори и никога да не се докопам до мъжа, който уби родителите ми, за да го накажа, както заслужава, ще наказвам такива убийци като него. Казах си, че ще се разправа веднъж завинаги с всички тях.

– Бил си... на колко, на десет ли каза? – запита с изненада Арлийн.
– И си взел такова сериозно решение? И го изпълняваше?

– Няма нищо изненадващо – Дру горчиво преглътна. – Аз обичах родителите си. И до днес ми липсват. Често ходех на гроба им. Много често – каза той на пресекулки. – На десет години си мислех, че ще мога по някакъв свой начин да отмъстя за тях. Не знаех точно как. По-късно, в пубертета, научих, че има и други като мен. Започнах да работя за...

– „Скалпел“ – тя бързо изрече думата.

Телефонът рязко иззвъня и прекъсна разговора им.

Дру се обърна с изненада към тоалетната масичка. Загледа втренчено Арлийн. Очите ѝ се разшириха, тя се изненада не по-малко. Той погледна отново към масичката, където телефонът иззвъня втори път.

– Може да е грешка? – Но и тя не си вярваше.

Дру дори не си направи труда да отговори. Телефонът иззвъня за трети път.

– Да не е служителят от офиса? – запита Арлийн. – Може да е забравил нещо да ни каже.

– Какво например?

Тя не можа да измисли нищо. Междувременно телефонът отново иззвъня.

– Може би говорим много високо и сме събудили някой от съседите – предположи Дру. – Има само един начин да разберем.

Дру се надигна от леглото, за да вдигне слушалката. Въпреки вътрешното напрежение, гласът му остана спокоен.

– Ало.

– Не искам да ви тревожа – каза отсреща пресипнал мъжки глас с акцент. – Но нямам друг избор.

Въпреки неговите уверения Дру се изплаши не на шега, обхвана го ужасно подозрение, че някъде беше чувал този глас, въпреки че не можеше да се сети къде. Арлийн стана от стола и доближи главата си до ухото на Дру, за да може да слуша разговора.

– За нещастие и с най-съвършените приспособления не мога да чувам всичко, което си говорите. Особено ми пречи душът. А стигате до такова място, което много ме интересува.

Тръпки ползиха Дру, като си спомни с ужасяваща сигурност къде беше чувал този глас. Той принадлежеше на свещеника, който се беше появил ненадейно в изповедалнята, когато Дру беше нападнат в параклиса на Бъркшир Хилс. Свещеникът с проблясващия червен камък на пръстена си, с пистолет 45-ти калибър и славянски акцент. Същият, който беше застрелял двамата преоблечени като свещеници нападатели и беше последвал Дру в тунела.

– Разбирам, че ви трябва време, за да осъзнаете защо се намесвам – каза гласът. – Без съмнение ви изненадах. Но, моля ви, не се колебайте повече. Както се казва, времето е пари.

Дру стисна здраво маузера си.

– Откъде се обаждате?

– От съседния апартамент. Забележете колко спокойно ви го съобщавам. Оставям се изцяло във ваши ръце.

Дру погледна намръщено към стената насреща.

– Как ни открихте?

– Всичко с времето си. Ще ми разрешите ли да дойда при вас? Предпочитам да не излизаме от тази сграда. Една заключена врата свързва нашите стаи. Ако отвиете пантите откъм вас, а аз откъм моята страна, най-после ще се срещнем.

Дру вдигна въпросително вежди към Арлийн. Тя кимна с глава като направи знак към себе си, после към леглото. С жест посочи на Дру да отиде до стената при свързващата врата. Дру отговори по телефона.

– Какво ми гарантира, че не сте въоръжен?

– Моля ви, знам правилата. Аз поех риск, като ви се обадох.

Оценете моята откровеност. Отвийте болговете.

Арлийн отново кимна в знак на съгласие.

– Добре – каза Дру.

Затвори слушалката. Арлийн се мушна в леглото, като се облегна на възглавниците. Той взе маузера си и пристъпи към свързващата врата.

Извади болговете от пантите, които изскърцаха. След това застана до стената така, че този, който влезе, да не го види. Като допълнителна предпазна мярка се премести в ъгъла, за да се предпази от евентуални куршуми.

Някой изви пантите от другата страна на вратата. Тя се отвори със скърцане към стаята на Дру.

Както си беше в леглото, точно срещу отворената врата, Арлийн разтвори краищата на одеалото, с което се беше загърнала. Откриха се гладките, предизвикателни гърди, настръхнали от неочаквания студ, окосмяването в долната част на корема...

Дру се възползва от моментното объркване на противника. Нужен му беше само миг. Рязко дръпна вратата така, че тя се удари в стената. Опря маузера в гърба на мъжа, бързо и опитно го претърси.

Свещеникът изстена от болката, която му причиняваше pistolетът.

– Няма нужда от това. Оставих моето оръжие в стаята.

Пристъпи напред. Pistolетът все още беше опрян в ребрата му и гърбът го болеше, но бързо се съвзе.

– Казах ви, че знам правилата. Не представлявам заплаха за вас.

Дру приключи с претърсването, като си пхна ръката даже в цепката на черните му панталони и опипа около тестисите.

– Моля ви, загърнете се с одеалото. Аз съм свещеник, но не съм имунизиран срещу изкушенията на плътта.

Арлийн изпълни молбата му.

– Благодаря.

Мъжът беше облечен с черно сако, черен нагръдник и бяла якичка. Беше набит, среден на ръст, здрав, мускулест, с посивели косъмчета в тъмните си мустаци и тук-таме започваша да побелява гъста черна коса. Лицето му беше ъгловато, упорито, с изпъкнали скули, с типични европейски черти. Изглеждаше малко над петдесетте, но дълбоките тъмни очи, по-черни от дрехите, мустациите и косата му, бяха силно очертани с бръчки, които го правеха да изглежда много по-възрастен и говореха за нелекия му живот.

Дру пристъпи предпазливо напред.

– Как ни открихте?

– В параклиса ви дадоха чисти дрехи и чифт обувки.

Свещеникът изчака Дру сам да си направи заключенията. Дру премигна недоволен, че не беше се досетил.

– Самонасочвашо се устройство за следене?

– В тока на обувката. След като избяга от семинарията аз проследих сигнала. Открих къде беше оставил колата на епископа – бих добавил, в ужасно състояние. – Свещеникът тихичко се засмя. Дру се опита да се намеси, но той вдигна ръка – Нека да продължа. Открих, че си сменил потрошения Кадилак с мотоциклет. Добре си се сетил. Проследих те до Конкорд и Лексингтън. Позвъни по телефона. Оттам те последвах до Грийнуич вилидж в Ню Йорк и наблюдавах усилията ти да се свържеш с тази млада дама тук. Затрудни ме, когато си смени обувките, в които беше устройството, с онези алпинки. Но поставих същото устройство на мотоциклета ти. А също – поглеждайки към Арлийн – и на колата ви.

– А междувременно – тя заговори за първи път откакто беше влязъл свещеникът, като се намръщи – Вие убихте хората, които...

– Ви следяха? Боя се, че беше неизбежно. Не можех да ги оставя да направят същото с вас. Предварително бях поел определени задължения. Виждате ли колко съм откровен с вас?

– Вие ли бутнахте мъжа, който се правеше на пияница, от скалата?
– запита тя.

Свещеникът кимна леко с глава.

– И удушихте другия с гарота?

– Трябваше. Иначе нямаше да сте живи, за да можем да си говорим сега.

– Свещеник, който убива? – Дру го погледна ужасено.

– И аз мога да те попитам същото, въпреки че не си свещеник, а само брат. Убийството не ти е непознато. Или греша?

Те се втренчиха един в друг.

Арлийн прекъсна мълчанието:

– Смислено говори. Със самонасочващото се устройство е могъл да ни проследи от разстояние без да го забележим...

– Точно така – потвърди свещеникът. – Придържах се на разстояние, но все пак вече сме заедно.

– Защо е всичко това? – отново попита Дру.

– Не е ли ясно? А нападението на манастира?

– Епископът твърдеше, че не е имало такава.

– Така му беше наредено. След като премахнахме следите.

– Премахнахме?

– Съвсем навреме.

– Епископът твърдеше още, че Хал не е бил убит в параклиса и че аз не съм бил нападател.

– Следвал е указанията. Останах съвсем за малко в параклиса, колкото да уредя да се почистят следите. Семинаристите така и не разбраха нищо, освен че някакъв гост е получил нервна криза. Манастирът не се компрометира по никакъв начин.

– Не мога да чакам повече! Искам да разбера всичко – Дру удари стената с юмрук.

– Разбира се. Но няма нужда от драматични жестове. Аз съм твой покровител.

Дру изстина.

– Мой *какво*?

– Веднага щом дойде с отец Хафър да докладваш на епископа, изпратиха да ме повикат. Бях винаги наблизо. На два пъти – веднъж в параклиса и веднъж при Рога – ти спасих живота.

– Спасили сте ми живота? *Защо*? И защо не ми съобщихте още от самото начало за мисията си?

– В параклиса не ти казах, защото не исках да се разкривам. Предпочитах да смяташ, че си сам с Хал. Както и подозирах, очевидната ти уязвимост просто предизвикваше нападението.

– Използвали сте ме като примамка? – Тръпка на възмущение разтърси Дру.

– Това беше най-лесният начин да накараме враговете ти да се покажат.

– Трябваше да ме предупредите!

– Не съм съгласен. Дори и професионалист като теб...

– *Бивш* професионалист.

– Там е работата. Не бях сигурен дали ще можеш да се справиш както преди. Но се получи много добре. Тогава се чудех дали шестте години отшелничество не са притъпили уменията ти. Да предположим, че бях ти казал, че искам да те използвам за примамка. Какво щеше да стане, ако напрежението ти беше попречило да се държиш естествено? Дори и един поглед в моята посока би могъл да предупреди нападателите за евентуален капан. Между другото, двамата мъже, които нахълтаха в параклиса, не бяха свещеници. Те само се бяха облекли така, за да не привличат погледите върху себе си. Обърни внимание – те не бяха служители на църквата.

– Кои бяха тогава?

– Така и не успяхме да разберем. Нямаха никакви отличителни знаци, разбира се. Фотографирахме ги и им снемме отпечатъци от пръстите. По наши канали се опитваме да ги идентифицираме, но подозирам, че ще излезе, че са само наемници, за които няма начин да открием кой им плаща. След нападението в параклиса се опитах да ти обясня кой съм и защо съм там, но ти избяга. Това беше и първата възможност да ти се представя без да рискувам. Но да се запознаем – той протегна ръка. – Отец Станислав.

– Станислав? – Дру недовърчиво гледаше подадената ръка.

– Името е полско. Там съм роден и ми беше приятно да приема името на светеца-покровител на страната на прадедите ми.

Дру неохотно подаде ръка.

Свещеникът я разтърси силно. Дру направи жест към другата му ръка – с пръстен на средния пръст.

Отец Станислав не я дръпна. Пръстенът, който носеше на нея, беше с масивен златен обков и голям, открояващ се, проблясващ червен рубин с инкрустиран символ – сабя и малтийски кръст.

– Никога не съм виждал този символ. На кой орден принадлежи?

– Орден ли? – Отец Станислав поклати отрицателно глава. – Не е точно орден, въпреки че е съществувал далеч преди появата на много ордени, по-точно от времето на кръстоносците. Ние го наричаме братство.

Дру мълчеше.

– Братството на камъка. Ще стигнем и до там – каза отец Станислав. – Но първо, ако ми разрешиш, да приключим с нещо друго.

Свещеникът отиде в стаята си и се върна с едно куфарче. Извади една папка оттам и я подаде на Дру.

Дру я отвори озадачен и видя, че съдържаше собственото му досие – с подробности за юношеските му години.

– Почакайте – Дру вдигна глава от папката – Откъде имате всичко това?

– Не това е важно – каза отец Станислав, – а това, че трябва да се научиш да ми вярваш. Показвам ти го, за да се увериш, че вече знам доста за теб. Очаквам да ми довериш неща, които все още не са ми известни. Приеми го като изповед. Знак на доверие. Основа за взаимното ни разбирателство в бъдеще. Може да ти спаси живота и дори нещо повече – душата.

Арлийн се наведе напред и като придържаше одеалото с една ръка

нетърпеливо взе папката от Дру, разтвори я на скута си и набързо прегледа съдържанието ѝ.

– Какво пише вътре?

– Това, което съм преживял след смъртта на родителите ми – глухо отговори Дру.

– Но какво общо има това с Джейк? Брат ми е в опасност. Ако съдя по това, което знам, може вече да е мъртъв.

– Какво общо има с Джейк ли? Много, но не можеш да разбереш, ако не знаеш историята от самото начало.

– Ето, че пристигнахме, Дру – чичо му спря червения Меркурий пред една ливада, която под наклон се спускаше до „къщата в ранчото“, както сам той я наричаше.

– Построихме я миналата есен. Не можеш да видиш много такива в Бостън – най-съвременна архитектура. Надявам се да бъдеш щастлив тук. Вече си у дома.

Дру се взираше в къщата, която му се струваше странна и чужда. Това беше дълга и ниска тухлена постройка. Имаше комин, претрупана градина с цветя, няколко невисоки дървета. Изобщо не приличаше на ранчо и Дру не можеше да не направи неволно сравнение с традиционната японска дървена къща с висок спускащ се покрив, в която беше прекарал половината от живота си.

– Защо пък тухли? – се запита Дру. – Какво ще стане при едно земетресение? И защо градината е така претрупана?

Чичо му беше я нарекъл „дом“ и това го ядоса. Не беше неговият дом. Неговият беше там, в Япония, където беше живял с родителите си.

От къщата излезе една жена с момченце. Това бяха лелята и братовчедът на Дру. Той не беше ги виждал откакто беше заминал с родителите си за Япония. Тогава беше на пет години и затова не ги помнеше. Виждаше се, че жената и детето се чувстваха някак неловко, а също и чичо му, когато ги представяше. Леля му все кършеше ръце, братовчед му гледаше навъсено, а чичо му непрекъснато повтаряше, че всичко ще бъде наред и е готов да се обзаложи, че ще се разбира чудесно.

– Ще си щастлив тук.

На Дру не му се струваше. Имаше ужасното предчувствие, че никога повече няма да бъде щастлив.

На следващия ден отиде на второто погребение на родителите си.

Дру прекара лятото сам, в гледане на телевизия. Ако някой го обезпокоеше в бърлогата му, отиваше да чете комикси, като се затваряше в гостната. Леля му непрекъснато повтаряше, че не е естествено за едно момче да стои затворено вкъщи през лятото, но чичо му отговаряше: „Дай му време да свикне. Помни колко много е преживял. Какво го прихваща Били? Кажу му да си играе с Дру.“

– Били твърди, че е направил опит.

Всъщност изобщо не беше вярно и Дру знаеше добре причината – ревност към новото момче вкъщи.

– Били смята, че Дру се държи странно. Никога не говори и... – казваше леля му.

– Ти нямаше ли да се държиш така на негово място?

– Ти по цял ден си на работа и не знаеш колко е странен – промъква се незабелязано, сякаш дебне наоколо. Гляда си аз, например, а той изневиделица, без да съм чула стъпки, застава пред мен и втрещено ме гледа. Направо като...

– Хайде, кажи.

– Не знам, като призрак. Изнервя ме.

– На всички ни е трудно, но ще трябва да свикнем. В края на краищата е син на брат ми.

– А Били ти е *собствен* син. Не разбирам защо трябва да обръщаме по-голямо внимание на...

– Но къде да отиде детето, кажи? Той да не би да е искал някой да убие родителите му? Какво искаш от мен, по дяволите?

– Престани да викаш. Съседите ще те чуят.

– И детето може да те чуе как говориш за него, но това изглежда изобщо не те притеснява.

– Няма да ти позволя да ми говориш така. Аз...

– Да прекратим разговора. Не ми се вечеря. Остави ми нещо за ядене в хладилника, ще се поразходя.

Дру беше чул всичко от хола без да го забележат, върна се в гостната, затвори вратата и прочете още една книжка с комикси. Този път „Батман“.

През септември положението се влоши. Още първия ден се върна от близкото училище с дъвка в косата.

– Как успя да го направиш? – запита леля му.

Дру не отговори.

Тя се опита да махне дъвката като го скубеше така, че очите му се насълзиха. Най-накрая отрязва кичура с ножица, като в центъра на главата му остана голо място, което можеше да мине за модерна подстрижка или прическа на монах.

На следващия ден Дру се върна от училище със странни черни точки по лявата си ръка.

– Боже мой, какво си направил? – леля му присви устни и заразглежда следите. Отиде за пинсета и извади от ръката му парче графит. – Какви са тези белези, за бога?

На по-следващия ден панталоните на Дру бяха разкъсани на коляното и пропити с кръв, мястото беше силно ожулено.

– Тези панталони струват доста пари, разбра ли?

Един ден след тази случка леля му спешно позвъни на чичо му в неговия офис за търговия с недвижими имоти. Вълнението ѝ пречеше да говори. Все пак съпругът ѝ разбра достатъчно в интервалите между хълцанията. Беше толкова шокиран, че се съгласи да се срещнат в училището на Дру.

– Предполагам, че може и вашият племенник да го е предизвикал – директорът имаше двойна брадичка. – Момчето на Уетманови е известен побойник. Вероятно знаете кои са родителите му? Баща му се занимава с продажба на леки коли Кадилак в магазина на Палмър роуд.

Уетманови не им говореше нищо, но със сигурност разбраха Кадилак.

– Положението е следното – директорът избърса челото си с кърпичка. – Момчето на семейство Уетман е на дванадесет години. Едър е за възрастта си и обича да се пъчи със силата си. Мисля, че... ще ви кажа нещо, но между нас да си остане. Момчето прилича на баща си – настъпателно е. Но баща му прави големи дарения за отбора ни по атлетика. Синът иска всеки да знае, че той е шефът. А вашият племенник... не е искал да му падне на колене, както изглежда. Браво на него. Упорита малка маймунка. Всички останали са се подчинили. Не знам защо племенникът ви е решил да упорства. Предполагам, че още в началото на учебната година малкият Уетман се е огледал за „новички“ и си е харесал Андрю. Както разбрах, залепил е дъвка в косата му. След това е забивал моливи в тялото му, бутнал го е върху чакъла и му е скъсал панталоните.

– Защо не сте предприели нещо, за да сложите край на този тормоз?

– запита чичото на Дру.

– Това са само слухове, какво ли не разправят децата. Ако взема да вярвам на всичко, което учениците ми казват...

– Продължавайте.

– Ами, в общи линии... – директорът въздъхна. – Днес синът на Уетманови така е цапардосал Андрию, че му е разцепил устната.

– И? – чичото на Андрию ядосано присви очи.

– Андрию дори не заплакал. Шапка му свалям и за това. Наистина е упорита малка майmunка. Работата е там, че е трябвало на място да се оплаче на някой учител, който е бил на площадката.

– Това щеше ли да му помогне?

– Извинете, не ви разбирам – директорът гледаше навъсено.

– Нищо, нищо. Продължавайте.

– А вместо това, Андрию си изпуснал нервите.

– А какво по-точно е направил?

– Ударил е малкия Уетман по устата с бейзболна бухалка.

– О, по дяволите! – чичото на Дру пребледня.

– Предните зъби са малко поразклатени. Най-после са му дали добър урок, наистина. Няма спор по въпроса. Но чак пък с бейзболна бухалка? Не мислите ли, че е прекалил с отмъщението? Господин Уетман беше тук преди вас. Няма нужда да ви казвам колко е разстроен. Исква да знае що за училище ръководя. Заплашва, че ще отиде в комисията по образованието и в полицията. Слава богу, успях да го откажа от тази идея, но... докато се уреди въпросът... Ами, повиках ви, за да ви кажа, че племенникът ви временно е отстранен от училище. Нека известно време да си остане въщи.

– Извадихте късмет, все пак – каза господин Уетман на леля му и чичо му у тях същата вечер. – Ако му беше избил зъбите, веднага щях да ви дам под съд...

– Но, моля ви, г-н Уетман. Знам, че има за какво да сте ядосан – вдигна умолително ръце чичо му. – Повярвайте ми, ние самите сме не по-малко обезпокоени. Ще ви платя всички сметки за разносните при лекари и зъболекари. Синът ви не е обезобразен, нали?

– Е, благодарение на племенника ви – отговори Уетман като запали цигара. – Лекарят каза, че шевовеите ще зараснат и няма да останат белези, но в момента устните му са като наденици. Ще ви кажа направо. Директорът ми разказа за миналото на племенника ви и за родителите му.

Истински кошмар. Но това е единственото, което мога да приема като извинение за поведението му. Очевидно е много разстроен. Затова реших да не правя оплакване в полицията. Но имам едно условие – момчето да получи помощ от професионалист.

– Не разбирам много добре какво имате предвид.

– Психиатър, г-н Маклейн. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

Има и още нещо.

Чичото на Дру търпеливо го чакаше да се доизкаже.

– Това дете да не се появява повече около сина ми. Преместете го в друго училище.

Беше на третия ден след преместването в новото училище. Лелята на Дру чу, че звъни телефонът, тъкмо когато внасяше покупките от бакалницата в кухнята. Побърза да остави някъде чантите и вдигна слушалката.

– Госпожа Маклейн?

Строгийт глас я обезпокои.

– На телефона.

– Обажда се директорът на прогимназията „Емерсон“.

Тя се притесни още повече.

– Сигурно напразно ви безпокоя. Може би просто сте забравили.

Хвана се здраво за бюфета.

– Но като не получихме извинителна бележка от вас тази сутрин реших, че е по-добре да ви се обадя да проверя дали племенникът ви не е болен.

Тя самата се почувства зле.

– Не – усети кисел вкус в устата си. – Поне доколкото знам. Изглеждаше в отлично здраве, когато взе автобуса тази сутрин. Защо? Да не се е оплаквал от стомах?

– Ами затова ви се обаждам. Тук никой не го е виждал, за да може да го попита.

Вътрешно си въздъхна.

– Предположих, че сте го оставили вкъщи и сте забравили да ни уведомите. Много често се случва. Но тъй като съм в течение на ситуацията около племенника ви реших, че няма нищо лошо в това да се обадя да разбере какво става. Ако разбирате за какво става дума.

– Ако разбирам?

– Ами, не мисля, че му се е случило нещо лошо, макар че човек

никога не знае. Но и вчера го нямаше.

Застанал до полицая, Дру гледаше втренчено пътеката пред къщата.

Остъклената врата се отвори с трясък. Той погледна нагоре и видя чичо си да излиза ядосан.

– Откога вечеряхме. Знаеш ли как се притеснихме за теб, Андрю? Къде, за бога, беше?

– На гробището – отговори полицаят.

– Какво?

– В Плезънт Вю, на десет мили северно оттук.

– Да, господине, знам къде е.

– Наскоро някакви вандали бяха вилнели там. Пубертети. Тъпкали и събаряли паметните плочи и неща от този род. Не мога да си обясня как могат да се забавляват по този начин. Но, както и да е, директорът на гробищата ме помоли да наглеждам района, така че наминавах оттам при обиколките си. Вчера видях този младеж втренчен в някакви гробове. Нямах време да му обърна внимание много-много, защото ме пови-каха по радиостанцията във връзка с някакъв обир, който се извършваше в момента и трябваше да преследвам престъпниците до един магазин за спиртни напитки. Тази сутрин отново минах през гробището и същият младеж пак си стоеше там. „Я чакай да видя“ – си помислих и спрях. – Младежът май не е много приказлив, нали?

– Факт – отговори леля му.

– Не ми обърна никакво внимание, дори когато се приближих до него. Продължаваше да се взира в гробовете. Заобиколих го, застанах зад него и видях, че фамилията и на двата гроба са еднакви.

– Маклейн – промълви чичо му.

– Точно така. Мъж и жена.

– Робърт и Сюзан.

– Да. Попитах го какво прави там. Всичко, което каза, бе: „Говоря на мама и тате.“

– О, боже.

– След това си избърса очите, но с изненада забелязах, че не бяха насълзени. Помислих си, че може би не е сам. Огледах се, но не видях никого наоколо. Както знаете, повечето деца се впечатляват от униформата ми. Но не и той. Продължаваше да гледа втренчено гробовете. Не ми отговори нито как се казва, нито къде живее. Беше съвсем непроницаем. Питам се защо не е на училище. Като не можах да направя нищо

друго, заведох го в полицейското.

– Добре сте направили – каза чичото на Дру.

– Купих му и шоколад, но той продължаваше да мълчи. Нямаше карта за самоличност у себе си и затова започнах да звъня по телефона на всички с фамилия Маклейн по указателя. Казвате, че сте негови попечители.

– Казал ви е истината. Родителите му са погребани там.

– Наистина ми е жал за него.

– Да – заговори чичо му. – Дълга и тъжна история. Ето, вземете парите за шоколада.

– Не, аз черпя. Но той е такова упорито малко момче. Не го и погледна дори.

– Прав сте – отвърна чичо му. – Доста упорито малко момче.

Госпожа Кавендиш свали показалката, с която сочеше някакви задачи на дъската.

– Зададох ти въпрос, Андрю.

Децата се захиха.

– Андрю – госпожа Кавендиш мина покрай редиците от чинове и спря почти в края. Дру се беше захлупил върху чина си с глава върху ръцете и спеше. Тя се надвеси над него и повтори високо:

– Андрю!

Той измърмори нещо в съня си. Раздруса го за рамото, после още веднъж.

– Андрю! – изрева тя.

Той се изправи като стрела назад, премигвайки с недоумение.

– Зададох ти въпрос.

– Извинете, госпожо Кавендиш – Дру разгърси глава, за да се ободри. – Като че ли не съм ви чул.

– Разбира се, че не си. А и как ще си, като беше заспал.

Децата се бяха обърнали да видят какво ще стане. Госпожа Кавендиш ги погледна гневно и те веднага се извърнаха напред. Само по червените им вратове личеше, че с мъка се удържат да не се разсмеят.

– Това не ти е за пръв път. Толкова ли те отегчавам, че чак да те приспивам?

– Не, госпожо Кавендиш.

– Тогава, изглежда, от математиката ти се доспива.

– Не, госпожо Кавендиш.

– Ами какво?

Дру не отговори.

– Е, млади момко, ще спиш в нечий друг час. Отсега нататък ще седиш най-отпред, точно пред мен. Стани.

Тя го съпроводи до първия чин и го накара да си смени мястото с друг ученик.

– А сега, господинчо, ако се изкушиш отново да ми демонстрираш колко ти е скучно в моите часове, няма да ми се налага да се протягам много, като заспиш – тя вдигна показалката и удари с нея по чина, – за да те събудя.

От всички ученици само Дру не беше помръднал през цялото време.

Четири часа сутринта. Хладният октомврийски вятър щипеше бузите на Дру, застанал до полицията пред тяхната къща.

– Не ми е приятно да ви будя толкова рано, но предположих, че сигурно сте полудели от безпокойство.

През отворената входна врата се процеждаше светлина. Лелята на Дру загърна пеньоара си. Зад нея надничаше изнервен чичо му, като гледаше потъналите в мрак къщи. Надяваше се, че съседите няма да забележат полицейската кола, паркирана отпред.

– По-добре да влезем вътре.

– Разбирам – полицията последва Дру вътре и затвори вратата. – Сигурен съм, че не сте чакали такива гости. Ще остана тук в хола.

– Но къде го намерихте?

– На гробището – отговори полицията.

Чичото на Дру премигна изненадано.

– Дори не сме разбрали, че е излязъл.

Лелята на Дру докосна с трепереща ръка нощната си шапка.

– Сложих го да спи веднага след вечеря. Преди ние да си легнем проверих дали е заспал.

– Явно се е измъкнал след това. Велосипедът му е отзад в багажника на колата ми.

– Карал е десет мили? – чичо му се облегна на стената. – Нощем? И в този студ? Трябва да е съвсем...

– Уморен – довърши леля му и погледна мъжа си. – О, боже, ако съм предполагала, че... – тя потрепери и се втрени в Дру. – Това ли правиш нощем? Затова ли си толкова уморен в училище?

– Този път успях да го накарам да проговори. Не каза много, но достатъчно, колкото да получи представа за някои неща. Разбирам, че е ходил там през нощта и... може би трябва сам той да ви каже. Хайде, Дру. Защо ходеше там с колелото? Нямам предвид това, че си бил при родителите си. И през деня можеш да го правиш. Защо точно нощем?

Дру гледаше ту към полицаия, ту към леля си и чичо си. Наведе очи към пода.

– Хайде, Дру. Повтори това, което ми каза.

Леля му и чичо му го гледаха строго.

– Вандалите – продума Дру.

– Вандали ли? – учудено се спогледаха те.

Дру кимна.

– Пак си е глътнал езика – каза полицаят. – Затова аз ще ви доразкажа. Предишният път, когато го доведох, споменах за пубертетите, които вандалстват из гробищата.

– Спомням си – каза чичо му.

– Очевидно това го е впечатлило. Отначало не е знаел какво точно означава „вандали“ и е потърсил думата в речника. Не знам какво е прочел там, но много го е разстроило.

– Но това не обяснява защо се е измъквал нощем, за да ходи тайно на гробищата – каза леля му.

– Напротив, всичко си идва на мястото, ако се замислите малко. Той всъщност – Дру се въртеше неспокойно, а те го зяпаха – е пазел гробовете на родителите си.

Беше ясна и студена неделна сутрин. Няколко съседски деца играеха футбол, а Дру седеше сам на една люлка в най-отдалечения край на площадката.

Зад гърба му се появи някой, чиято сянка видя пред себе си. Обърна се. Отначало слънцето му попречи да види добре лицето на високия мъж с палто. Но очите му бързо се нагодиха към блясъка на слънцето и той се засмя възбудено.

– Чичо Рей!

Всъщност мъжът не му беше роднина, но Дру го наричаше така по стар навик.

– Чичо Рей!

Дру го прегърна през кръста, като се притисна в меката кафява материя на палто му.

Мъжът се засмя, вдигна Дру и го завъртя около себе си.

– Радвам се да те видя, спортисте. Как се отнасят с теб?

Дру беше толкова доволен от срещата, че не обърна внимание на въпроса. Мъжът продължаваше да се смее. Дру също, като се опияняваше от въртенето.

Мъжът го пусна на земята и усмихвайки се, се наведе, за да го погледне в лицето.

– Изненадан ли си?

– И как още!

– В Бостън съм по работа и си казах: „Така и така съм тук, ще трябва да навестя моя приятел Дру.“

Чичо Рей игриво разроши косата му.

– Добре направих, а? Като те видях на тази люлка, ми се стори така унил.

Дру трябваше да признае, че беше точно така.

– Струваш ми се угрижен, а, спортисте?

– Има такова нещо.

– Няма ли да споделиш с мен?

Дру ровеше с маратонките си в пожълтялата трева.

– Дребна работа.

– Май подочух нещичко. Отбих се у вас. Леля ти ми каза къде ходиш в последно време – Рей спря за момент. – Каза ми и за проблемите ти в училище – той прехапа устни. – И други неща. Чувам, че и с братовчед си не се разбираш и се биете.

– Той не ме харесва.

– Сигурен ли си?

– Не може да се примири, че и аз живея тук. Все ми играе номера, крие ми домашните или ме обвинява в неща, които не съм извършил.

– Разбирам. И ти не му оставаш длъжен, нали?

– Ожули ми кокалчетата – захапи се Дру, като показва дясната си ръка.

– Едно на едно сте. У тях видях насиненото му око.

Мъжът беше на години колкото бащата на Дру. Кой знае защо му хрумна, че сигурно е на тридесет и пет. Имаше руса коса, сресана прилежно, изразителни сини очи и дълго красиво лице, със силно подчертана челюст. Приятният мирис на одеколона му за след бръснене се хареса на Дру.

– Да, големи главоболия – каза Рей. – Въпросът е как да ти помогнем? Да се поразходим ли, спортисте?

Дру слушаше от хола разговора на възрастните в дневната с разтуптяно сърце. Говореха за него.

– Знаете, че бяхме много близки с баща му – казваше Рей. Мекият му глас се носеше из хола. – Познавах го от години. Заедно учихме в Йейл. Заедно карахме стаж в Държавния департамент. И двамата бяхме изпратени в Япония.

– Били сте на работа в посолството, когато родителите му бяха убити?

– Не, когато започнаха демонстрациите, вече ме бяха преместили в Хонконг. Като чух какво се е случило, не можах да повярвам, че някой може да извърши такова ужасно нещо. По това време бях ангажиран с някакъв спешен дипломатически случай и не успях да отида дори на погребението. Всъщност този ангажимент беше толкова сериозен, че се освободих едва миналата седмица. Разбирате, че не е редно да ви обяснявам с какво точно се занимавах. Но ми се искаше да дойда тук в Бостън при първа възможност, за да изразя съболезнованията си и поне да видя къде са погребани. Трудно е да намеря думи. Той, разбира се, ви е брат, господин Маклейн, но надявам се да не ме разберете погрешно, ако ви кажа, че... аз го чувствах като брат. Както вече споменах, бяхме много близки.

– Разбирам – каза чичо му. – Познавали сте го вероятно по-добре и от мен. През последните пет години не бяхме заедно, а и преди това не се разбирахме много.

– А момчето?

– Виждал съм го не повече от три-четири пъти. Брат ми и аз бяхме единствените деца в семейството. Родителите ни починаха преди няколко години. Затова съвсем естествено той ме повика да ми съобща, че е направил ново завещание и ме попита дали ще се грижа за Дру, ако се случи нещо с него и Сюзан.

– Вие, разбира се, се съгласихте?

– Нямахме кого друго да помоли, нали разбирате? Но не съм и предполагал, че ще дойде време да изпълня обещанието си.

– Нека да поговорим за това. Винаги съм харесвал Андрию. Чувствам се като негов чичо. Отново ви моля да не се обиждате. Не искам да изглеждам нахален. Но с жена ми нямаме деца. Като че ли не можем да имаме. Но както и да е. Като си мисля за трудностите, които имате с него...

- Трудности ли? Много меко казано.
- Питам се дали ще искате да ни прехвърлите попечителството над него?
- Попечителството? Сериозно ли говорите?
- Това би решило няколко въпроса за мен. Чувствата, които изпитвах към приятеля си. Това, че съм привързан към момчето. С жена ми вече бяхме решили да си осиновим дете. А като добавите и вашите проблеми с Дру.
- Какво ви кара да мислите, че ще се справите с момчето по-добре от нас? – запита с нотка на съмнение чичо му.
- Не съм сигурен, че ще се справя. Но искам да опитам.
- А ако нищо не излезе?
- Няма да ви го подхвърля отново, ако това имате предвид. Ще бъда обвързан от нашето споразумение. Ако имате някакви съмнения, ако искате да се върне при вас, можем да измислим компромисен вариант. Момчето би могло да прекара с нас около месец, а след това бихме могли отново да поговорим. Вие ще диктувате положението.
- Не знам какво да ви отговоря. Къде ще го заведете?
- В Хонконг. Половината от живота си Дру е прекарал на Изток. Разбира се, Хонконг не е Япония. Но той ще се чувства повече у дома си, ако се върне в Далечния изток.
- Трудно ми е... – въздъхна чичото на Дру. – Предложението ви наистина ме съблазнява. Признавам си, че вече щях да полудея. Но може да възникне проблем, ако момчето не иска да дойде?
- Веднага можем да го попитаме.
- Като се криеше все още в хола, с разгуптяно сърце, Дру тихо извика: „Да!“

От студения вятър очите на Дру се насълзиха, но причината можеше да бъде и друга – беше застанал пред гробовете на родителите си.

Чичо Рей вдигна яката на палтото си и пъхна ръце в джобовете, въпреки че беше с ръкавици.

– И на мен ми липсват, спортисте.

Вятърът рошеше пясъчнорусата му коса.

– Може би аз...

– Да, кажи – чичо Рей постави ръка на рамото му.

– ...все пак трябваше да донеса цветя.

– В такъв лош ден? Нямахте да издържат дълго. По-добре

направихме, като ги оставихме да поживеят още малко в цветарския магазин.

Дру се съгласи. Защо и цветята да умират? Само хората, които бяха убили родителите му, трябваше да умрат.

– Та, как смяташ? – попита Рей. – Знам, че искаш да постоим още, но вече цял час, откакто сме тук. Трябва да хванем самолета в пет часа. Пък и не заминаваме завинаги. Все някой ден ще можеш да се върнеш.

– Тръгваме. Само, че...

– Трудно ти е да ги оставиш и да заминеш? Нали имаме техни снимки. Ще можеш да си спомняш за тях дори и когато си далеч оттук. Така или иначе не върви да се настаниш на лагер в гробището, нали?

– Май, че не.

Очите му се премрежиха и залютаха, но този път със сигурност не от студа. С усилие си поемаше въздух.

Като четеше сухото кратко описание на живота си в досието, Дру си припомняше и преживяваше вълненията на детските си години. Ето го отново като дете – заедно с чичо Рей отиват към колата, която ще ги откара до летището. Спомни си как погледна назад към гробовете на родителите си със свито от мъка сърце.

Дру знаеше, че свещеникът точно това искаше – да го накара да разкаже за този период, затова продължи. Имаше нужда да излее мъката си.

– По-късно, когато се случеше да имам работа в Бостън, винаги ходех на гробищата. Отидох там и преди да стана картузианец. Миналата седмица не ми се удаде случай да ги посетя.

– Много разумно си постъпил – каза отец Станислав. – Който е искал смъртта ти, със сигурност е поставил гробовете под наблюдение, също както е поставил под наблюдение и Арлийн, ако случайно се появиш отнякъде.

Свещеникът разглеждаше досието и подреждаше фактите.

– Да изясним още няколко въпроса. В Хонконг си се движил с някаква китайска улична банда. Мъжът, когото наричаш „Чичо Рей“, е разбрал желанието ти да придобиеш умения, които си смятал, че ще ти бъдат необходими в преследването на убиеца на родителите ти. Уредил е внукът на човек от непалското племе „гурка“ да те научи на законите на улицата, за да бъдеш в безопасност. Името на детето е Томи Лимбук.

– Лимбу – поправи го Дру. – Познат повече като Томи Втори.

Отец Станислав направи поправка в досието.

– Където и да сте живели след това – във Франция, Гърция, Корея – чичо Рей те е изпращал да учиш бойни изкуства, характерни за местното население – кик-бокс, борба, джудо, карате. Когато си станал на седемнадесет, желанието ти за отмъщение е било все така силно. По време на престоя ти в различни държави си научил много езици и си получил отлично хуманитарно образование. Чичо Рей е разбрал, че няма да се откажеш от желанието си да отмъстиш и ти е направил едно предложение. Разтревожени от растящите антиамерикански настроения по света, властите решават да създадат контратерористични групи, които ще се борят срещу същите хора, които са и твои врагове. Така ти с радост си се записал в техническото училище „Роки Маунтин“ в Колорадо, което е много по-секретно прикритие за военна подготовка от фермата във Вирджиния, която ЦРУ използва за обучение на тайните си агенти.

– „Скалпел“ – подсказа Арлийн.

– Знаете за тази организация? – изненадано я погледна отец Станислав.

– Бях неин член. Също и Джейк. Точно там се запознахме с Дру.

Свещеникът се облегна на стола.

– Слава богу. Започвах да си мисля, че все още не ми вярвате. Питам се дали ще искате да ми разкажете.

– Въпросите ви не бяха формулирани добре. Ще ви кажа всичко, което знам, стига това да ми помогне да намеря Джейк – каза Арлийн.

– Тогава разкажете ми за „Скалпел“ – помоли отец Станислав.

– През 1966 година международният тероризъм започна да се организира. Фидел Кастро направи опит да обедини усилията на комунистическите групи в Африка, Азия и Латинска Америка и покани революционери от осемдесет и две държави в Куба, като проведе курс за интензивна военна подготовка. Събитието е познато на обществеността като „Триконтиненталната конференция“. Всъщност това бе училище за терористи, където бяха обучени членовете на едни от най-известните по-късно терористични групи – „ИРА“, „Червените бригади“, бандата „Баадер-Майнхоф“. Принципите на невидимата борба, изработени в тази школа, се превърнаха в нещо като настолна „Библия на дявола“ за тях. Кадафи последва примера на Кастро и направи подобни школи и на своя територия. Петролното богатство на Либия беше голямо предимство за Кадафи, който не само организираше обучението на терористите,

но и финансираше техните операции: убийства, нападения над посолства, избиването на израелските атлети по време на Олимпиадата в Мюнхен през 1972, отвлечането на представителите на ОПЕК във Виена през 1975, поставяне на бомби в пътнически самолети, взривяване на училищни автобуси и т.н., и т.н. Ужасният списък се увеличаваше с всяка изминала година, но всичко започна през 1966, от Кастро и Куба. Дори и фанатичните мюсюлмански секти от времето на кръстоносците не са били така жестоки.

Като спомена за кръстоносците, отец Станислав докосна рубинения пръстен на лявата си ръка, като прокара пръсти по символичния знак – пресичащите се сабя и малтийски кръст. Арлийн продължи разказа си:

– През 1968 година разузнавателните служби на САЩ докладваха на Държавния департамент за школите за терористи на Кастро. Бяха отпуснати средства за антитерористични школи. Разбира се, Държавният департамент можеше да използва ЦРУ за този род акции, но лошата слава, която ЦРУ си беше спечелило след „Залива на свинете“, ги накара да си създадат свои тайни школи. *Наистина тайни*, за които не се пишеше в „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън пост“. Малцина бяха посветените.

Арлийн спря за момент. Отец Станислав кимна.

– Като например „Скалпел“ – той погледна към Дру. – Тази, в която те е записал чичо ти Рей.

– Почакайте – отвърна Дру. – Той никъде не ме е записвал.

– Да кажем, че ти е направил дискретно предложение. Можем да си играем на думи колкото искаш, важен е крайният резултат. По някакъв начин ти е внушил и ти си влязъл доброволно. Защо организацията се казваше „Скалпел“?

– С него се извършва прецизно хирургическо отстраняване – отговори Дру, като се мъчеше да прикрие гнева си.

– О, да, разбира се. Терористите са като рак. Затова и премахването им е било оправдано от морална гледна точка. Много сполучлив избор на име. Символ на справедливостта.

– Не ти харесваха възгледите им ли? – запита Арлийн.

Отец Станислав държеше Дру под око.

– Очевидно *да*, в противен случай не би се оттеглил.

– Не точно възгледите им. Не одобрявах това, което вършех.

– В такъв случай би трябвало да се срещнем по-рано – каза отец Станислав.

– Защо?

– Припомни си свети Августин – схващането, че убийството е

необходимо, ако се води справедлива война.

– Война?

– Не нация срещу нация, не обикновена война, но все пак война. Най-старата, най-важната от всички: на доброто срещу злото. Ако вземем предвид определението на думата „терорист“, то това са хора, които не се съобразяват с нормите на гражданско поведение. Тяхно оръжие са вандалските нападения – чрез тях объркват и всяват страх сред обикновените граждани, които от своя страна се надигат срещу правителствата си. Но никаква крайна цел не може да оправдае такива дяволски средства.

– Така ли мислите? – втречено го загледа Дру.

– Очевидно вие не мислите така.

– Беше време, когато вярвах в тази кауза.

– И какво стана? – запита отец Станислав.

Дру не отговори.

– Най-после стигнахме до този период, за който не знаех – пое си въздух отец Станислав. – След завършването на „Роки Маунтин“ – забележително учреждение – си работил за „Скалпел“, доколкото съм информиран. От шестдесет и девета до началото на седемдесет и девета си участвал в операции срещу всякакви терористи, предизвикали с нещо гнева на директора ти. Понякога наказателните операции са се извършвали не след, а *преди* дадено нападение. Като превантивна мярка. След получените надеждни сведения от разузнаването терористичната операция е била задушавана в зародиш, така да се каже. Силното ти желание да отмъстиш за родителите ти те е правило още по-ревностен. Но какво ти се случи? Защо така изведнъж влезе в манастир?

Дру заби поглед в пода.

– Недей да мълчиш! Отговори му! – каза Арлийн. – И аз искам да знам.

Тя хвана лицето на Дру и го обърна към своето.

– А Джейк? Има ли връзка със събитията?

Дру прочете болката в погледа ѝ. Беше му страшно трудно да ѝ отговори.

– Така се случи.

ЧАСТ ШЕСТА Шартрьоз

Огледален образ

– Задачата беше сложна.

– Бъди по-конкретен – каза отец Станислав. – Кога стана това?

– През януари седемдесет и девета. Спомням си, че бях доста объркан, защото никога преди това не бях изпращан с подобно поръчение.

Отец Станислав нетърпеливо го запита:

– Какво беше необичайното? Големият риск ли?

– Не. Времето за изпълнение. Разбирате ли, бях получил не една, а две задачи, които трябваше да свърша за четиридесет и осем часа. И двете бяха във Франция, така че придвижването от едното до другото място не беше проблем. Трудността се състоеше в метода, който трябваше да използвам – еднакъв и в двата случая. А в първия и теренът ме безпокоеше.

Дру замлъкна за момент, като се ровеше в спомените си и се опитваше да ги подреди. Арлийн и отец Станислав го гледаха напрегнато. След малко продължи:

– Необичайно беше също така, че не ми разказаха нищо за моите „цели“. Обикновено ми обясняваха за какво един или друг трябва да умре – колко невинни хора е убил, за какъв маниак е работил. Научавах всичко за навиците и пороците му. Това улесняваше нещата. Не е трудно да убиваш такава паплач – Дру отново спря, но после продължи. – Понякога оставяха на мен да избира начина на екзекуцията. Снайпер, бомба в кола – метод, който терористите толкова обичат, отрова, смъртоносни вируси – обикновено смъртта съответстваше на престъпление. Но в този случай задачата трябваше да се изпълни по точно определен начин. По-точно двете задачи, както вече казах, при това със строго фиксиран срок. Доста необикновено.

– Не те ли притесняваше всичко това?

– В Колорадо бях обучен да не задавам никакви въпроси във връзка със задачите. А и след като имаш зад гърба си толкова убийства, колкото мен, и си мислиш, че делото ти е справедливо, от нищо не се притесняваш. Само...

– Кажи ми всичко. Как получаваше нарежданията – Арлийн се

наведе напред.

– Необходимо ми беше прикритие, което да ми позволява да изчезвам по всяко време за около седмица, без да привличам вниманието на околните. Не можеше и дума да става за някаква работа – твърде много ограничения и хора, с които да се съобразяваш. И все пак трябваше да се занимавам с нещо. Така заживях в един университетски град с много колежи и станах студент. Отлично прикритие. Винаги съм бил добре в училище. Приятно ми беше да посещавам различни курсове по хуманитарни науки, но преди всичко по литература. В един от колежите положих изпити за бакалавър, после се преместих в друг и също взех изпитите. По това време вече не приличах на студент, така че се преместих в трети и оттам получих степен „магистър“, после и втора. Работех върху третата, когато...

– Все още не разбирам какви са предимствата на такова едно прикритие – каза отец Станислав.

– Един студент може да запази анонимност. Само трябва да избере едно по-голямо учебно заведение. Аз лично предпочитам да е от „Голямата десетка“. Градът да бъде от тези, в които студентите са повече на брой от местното население. Студентите идват и си заминават, така че ако бях в някой град и останех там година-две, после в друг, в трети, както правят мнозина, нямаше да събуждам подозрения. Посещавах само лекции, на които присъстваха много студенти, като никога не сядах на едно и също място. Така че ако лекторът не водеше списък на отсъстващите, а аз специално ги подбирах и по този признак, изобщо не привличах внимание, когато ми се наложеше да изчезна за няколко дни. Винаги съм се чувствал най-добре сам, затова не ми беше трудно да не се сприятелявам с останалите студенти. А приятелите, които все пак имах, бяха професионалисти, като Арлийн и Джейк – той й се усмихна. – Това беше всичко, от което се нуждаех. Ходех им на гости във ваканциите между семестрите и в края на учебната година. В училище не изпъквах с нищо. Единственият риск, който поемах, беше, че всяка сутрин спортувах в местния салон, за да се поддържам във форма. Освен това всеки ден в един обядвах в една претъпкана закусвалня, посещавах една книжарница в четири, а в седем пазарувах в близката бакалия.

– С каква цел? Защо ти беше да ходиш на точно определени места в точно определено време?

– Наложително беше. Времето беше избрано произволно, а самите места не бяха от значение. Можех да заменя книжарницата с театър, а магазина с посещение на библиотека. Важен беше установеният ред, за

да могат куриерите да имат няколко възможности да се свържат с мен, при това незабелязано. В закусвалнята, например, някой можеше да седне до мен и да остави четвърт канадски долар като бакшиш на сервитьорката. В бакалията някоя жена можеше да попита дали имат мексиканска бира – това щеше да бъде сигнал за мен, че трябва да си отида веднага в квартирата. Ако намерех кърпа за бърсане на чинии върху умивалника, това означаваше, че трябва да погледна в куфара под леглото си. Там щях да намеря всичко необходимо за предстоящата ми задача – самолетни билети, паспорт под чуждо име, различна валута, адрес в някой град по света.

– А оръжие? – запита отец Станислав.

– Не, никога – натъртено отговори Дру. – Давах ми ги свързките чак на адреса. Някой, който приличаше на мен, ме заместваше, докато отсъствах, като се придържаше към установения ред. Не беше трудно. Никой всъщност не ме познаваше отблизо. Бяха ме виждали да се появявам, но все от разстояние. Бях почти част от заобикалящата ги действителност. Нито студентите, нито местните жители ме знаеха. Ето така, ако някой повтаряше моите действия, смесвайки се с тълпата, имах алиби в случай на провал.

Отец Станислав ахна.

– Какво има? – запита Дру.

– Продължавай. Казваш ми повече, отколкото предполагаш.

Дру кимна на Арлийн.

– Разбираш ли какво иска да каже?

– Мозайката се попълва – отговори тя тихо. – Съгласна съм. Продължавай. Разкажи за задачата.

– Получих инструкции да замина за Франция, но не директно, а през Лондон, където моят двойник щеше да ме замести – Дру дълбоко си пое въздух. – Щеше да посети няколко от известните градове, свързани с английската литература – Стратфорд, Кентърбъри – нещо, което представляваше интерес за един завършващ тази дисциплина студент. Тъй като вече съм бил по тези места, нямаше да ми е трудно да разкажа за престоя си в Англия, ако се наложеше. Докато някой друг осигуряваше алибито ми, аз отлетях за Париж под друго име и получих точни указания. Прелитайки над Гренобъл, научих, че близо до този град в Алпите има манастир.

– Разбира се – каза свещеникът. – Каргузиански. Ла Гранд Шартрюз.

– Казах ми, че някакъв човек ще го посети. Описаха ми колата му,

съобщиха ми и регистрационния номер. Аз трябваше да го убия – Дру прехапа устни. – Били ли сте някога в Ла Гранд Шартрьоз?

Отец Станислав кимна с глава.

– На много уединено място е. Монасите основали манастира през средните векове, като внимателно са подбрали местоположението му. Мислели, че светът върви към гибел, както и до ден днешен постоянно ни се струва. Искали да избягат от корупцията в обществото, затова от равнините стигнали чак в Алпите, където построили първоначалния манастир. Папата се противопоставил. Какъв бил смисълът да си свещеник в средните векове, ако живееш в усмотение? Изглежда, че Господ бил на страната на папата, защото изпратил една лавина върху манастира и го разрушил. Но монасите се оказали упорити. Те само го преместили по-долу на безопасно място, защитено от лавини, но отново изолирано от света. С течение на времето бил построен великолепен манастир. Напомня ми средновековен замък – твърдина на Бога. Когато орденът се разпространил в Англия, монасите били преследвани жестоко и измъчвани от Хенри VIII. Той искал развод, но папата му отказал, затова основал своя църква, провъзгласил себе си за неин водач и издал декрет, че разводът, за който мечтаел, бил в угода на бога. Картузианците се противопоставили, за което Хенри ги наказал със смърт по най-жестокия начин, който му дошъл наум. Те били бесени, рязани на парчета, но без да бъдат умъртвявани, като ги оставяли да гледат как кучетата изяждат вътрешностите им. Изрязвали дупки в телата им и изливали разтопен метал в тях. Влачели, рязали, сварявали, а накрая захвърляли в ями телата им.

– Толкова живо ни го описваш – каза отец Станислав, но гласът му беше спокоен. – Какво се случи в Шартрьоз?

Дру започна да се поти. Не можеше да се пребори с вълнението си.

– Задачата ми беше да заредя експлозивни на пътя, който се виеше нагоре към манастира. Мястото беше внимателно подбрано – една скала малко по-встрани от пътя. Експлозивите трябваше да се сложат на стръмния склон от едната страна, а аз трябваше да изчакам на отсрещния. Заредих ги през нощта, а половината от следващия ден ми отиде в изкачване и спускане през дефилетата, за да стигна до моето място, без да ме види някой. Всичко беше покрито с дебел сняг. На няколко мили оттам бих могъл да карам ски. Ех, ако бях отишъл за това! А аз трябваше да се провирам между храстите, ботушите ми затъваха в снега, екипът ми не беше достатъчно топъл за сезона. Изучавах виещия се път и гледах как парата, която излизаше от устата ми, замръзва.

Колата, която чаках, скоро се появи, пълпейки към манастира. Хората просто си бяха излезли на разходка. Разглеждаха местните забележителности. Никой нямаше да им позволи да влязат в самата обител, разбира се, нито да видят монасите-отшелници. Но можеха да си обикалят из района, да се разхождат из главния двор, дори да направят някакво щедро дарение и да им дадат да опитат от известния ликьор „Шартрьоз“ в знак на благодарност.

Дру отново потръпна при спомена за онези дни. Чу скърцането на снега под ботушите си, припомни си каква тишина и неподвижност цареше в онези ужасни планини, създаващи чувство за клаустрофобия.

Отвори очи и изведнъж се върна към действителността, към стаята в мотела, Арлийн и свещеника.

– Бях заредил експлозивите по-встрани от пътя. Взривът щеше да запрати колата към скалата. Колата щеше да се разбие върху нея и да избухне в пламъци. Това беше планът за действие. Някой от хората на „Скалпел“ изглежда дълго и внимателно го е обмислял. Дадох ми и апарат. През обектива трябваше да следя завоя на пътя, който се виеше нагоре в планината. Щом се появеше колата, която чаках, трябваше да погледна регистрационния номер, за да съм съвсем сигурен, че е точно тя и да започна да снимам.

– Само толкова? Да снимаш? – отец Станислав стана и започна да се разхожда из стаята.

– Не съвсем. Натискането на бутона за снимане означаваше и задействане на експлозива. Апаратът беше автоматичен, което позволяваше да се снима непрекъснато, докато човек натиска бутона. Щрак, щрак, щрак. Бомбата избухна. Колата изхвърча настрани, към мен. Резервоарът избухна в пламъци. Продължавах да снимам. Виждах всичко в обектива. Точно преди колата да се прекатури по скалата, една врата отзад се отвори и...

– И? – Арлийн го гледаше напрегнато.

– Господ ми даде знак. Той ми изпрати послание – Дру повиши глас.

– Какво? – извика отец Станислав дрезгаво. – Не говориш сериозно.

– Но Той ми даде знак – Дру изведнъж заговори със спокоен глас. – Вярвате във внезапната светлина, ослепила Савел на път за Дамаск, който паднал от коня си, нали? Савел, грешникът, който изведнъж разбрал, че Господ му дава знак и от този момент променил живота си като станал негов последовател. Е, да кажем, че това беше моят лъч светлина. Божествен знак. Бих го нарекъл чудо, но чудо предполага да се

чувстваш добре, а това... От колата изпадна едно дете. Момче. Често разглеждах онези снимки. Момченцето беше...

– Какво? – гласът беше на Арлийн.

– ...същото като мен.

Тя го загледа втренчено.

– Забеляза някаква прилика – същия тен, ръст. Момченцата на една и съща възраст доста си приличат.

– Това не беше обикновена прилика, а нещо много повече. Казвам ви, че беше същият като мен. Когато пораснеш, можеше да играе ролята на мой двойник в колежа, докато аз отивах да убивам.

– Получил си знак – тонът на отец Станислав беше остър. – Изразявай се по-точно. Не преувеличавай. Бил си под напрежение. Трябвало е да държиш сметка за...

– Обстоятелствата ли? За конкретния момент? Чуй ме, точно за този момент мисля непрекъснато. Това момченце... аз... което се търкулна от колата. Ужасът в очите му.

Дру бръкна в джоба на панталона си и измъкна четирите смачкани снимки, които беше взел със себе си от манастира. Подаде ги на отец Станислав. Арлийн се наведе над отеча, за да ги разгледа. Лицето на Дру имаше измъчен вид.

– Това е всичко, което съм запазил от предишния си начин на живот. Преди да ме приемат при картузианците, посетих отново всички места, където бях скрил пари, паспорти, оръжие. Отървах се от всичко. Заличих всички следи от предишното си съществуване, заличих самия себе си, инсценирах собствената си смърт.

Дру погледна към снимките и потръпна. Така добре познатите образи.

– На тази първата съм аз. В Япония, през 1960. Сниман съм в градината зад къщата на родителите ми. Три дни преди да бъдат убити.

Отец Станислав я отдели настрана.

– На следващата са родителите ми. Пак на същото място, три дни преди да бъдат убити. Другите са от 79-та, тези, които заснех при Ла Гранд Шартръоз. След като бях взривил експлозива и детето изпадна от колата. Дадох снимката и поисках да увеличат отрязъка, на който се вижда момчето, за да видя ясно лицето му. Снимката не е много качествена. Димът от експлозията закрива детето, беше завалял и сняг. Но мисля, че разбирате за какво говоря.

Свещеникът гледаше ту снимката, ту се взираше в Дру. Ръцете му трепереха.

– Отначало помислих, че тази третата е некачествена репродукция на първата. Мислех, че...

– Съм аз. Но не е така. Ако се вгледаш внимателно, съвсем внимателно, ще забележиш, че не съм. Опитвах се да си втъпя, че приликата е случайна. Както каза Арлийн, децата наистина често си приличат. Но това не е някаква слабо доловима прилика. Това е така...

– Изнервящо.

– Още не съм стигнал до най-същественото. Погледнете последната снимка, след като колата се беше прекатурила по скалата. Но не беше паднала в дефилето. Беше провиснала на една издатина с предния край надолу, пламъците от резервоара облизваха снега. Точно тогава извъркнаха двете предни врати, а след тях излетяха телата на двама души. Знаете, че имах специални нареждания – да направя колкото мога повече снимки. Затова въпреки шока, който преживях при вида на момчето, се вирах във визъора през обектива и натисках бутона, докато не осъзнах, че Господ продължава да ми изпраща знаци.

Гласът му пресекна.

– Мъжът и жената приличаха на родителите ми. Това бяха родителите ми.

– Но те целите са в пламъци – каза отец Станислав.

– Гледай внимателно – подкани го Дру.

– Гледам.

– Това са моите родители. Знам, че всъщност не са, но по някакъв начин са те. Не можах да фокусирам лицата им, когато излетяха от колата, но ясно успях да ги видя, преди всичко да избухне в пламъци. Там на скалата, на заснежения склон, бях сигурен, че това бяха майка ми и баща ми.

В стаята настъпи тишина.

– Не искам ни най-малко да те обидя, а няма и начин да направим сравнение – каза отец Станислав. – Обзалагам се, че момченцето от колата може да ти бъде двойник, въпреки че димът и падащият сняг са развалили образа. Отначало дори помислих, че това си ти на снимката, вярно е. Но не мислиш ли, че в резултат на съвпадението въображението ти е отишло твърде далеч? Не е ли възможно да си направил несъзнателно логическа връзка между приликата си с момчето и тези хора, за които си *въобразяваш*, че приличат на родителите ти?

– Знам какво съм видял – гласът му беше груб. – Не можах да издържа повече и престанах да натискам бутона. Свалих апарата. Отсреща в дефилето пламъците вече обхващаха лицата им. Резервоарът избухна.

Майка ми и баща ми станаха на парчета. Също както през 1960. Само че този път аз бях този, който ги уби.

– Обстоятелствата са били различни.

– *Наистина ли?* От гледна точка на жертвите аз бях наемен убиец, а от наша – изпълнявах оперативна задача. Аз бях този същият, когото преследвах. Аз бях моят враг. По дефилето се изгърколиха части от телата им, дрехите и плътта целите в пламъци. Усетих миризмата на изгоряло. А на върха на скалата, на фона на снега се открояваха очертанията на момчето. Видях, но вече не през обектива, страданието, изписано на лицето му, струваше ми се, че виждам дори сълзите му. *Моите* сълзи. След деветнадесет години желанието ми да отмъстя ми беше погостило номер. Повече нищо не беше от значение. Исках само едно: да измоля прошка от Бога, да спася душата си.

Арлийн докосна рамото му. Той се извъртя, но с благодарност прие желанието ѝ да го утеши.

– Да спасиш душата си? – учудено запита отец Станислав. – През цялото време, докато си бил наемен убиец, си бил *религиозен*?

– Това си беше моя собствена религия. Справедливостта, която Господ разгневен раздава в Стария завет. Но планът му за мен е бил малко по-различен. Почел ме е повече дори от Савел, хвърлен от коня от внезапното сияние. Господ ми изпрати не един, а два знака. Наистина е много щедър. Всичко, което ви описах, се случи в рамките на около десетина секунди, въпреки че ми се стори цяла вечност. Взривът отекваше в планината, ехото му вече заглъхваше, когато чух нещо друго – писъкът на момчето отсреща в дефилето. То закри лицето си с ръце, като се опитваше да скрие от погледа си това, което току-що беше видяло – родителите си в пламъци. Продължаваше да пици, скрило лице в шепите си.

След това дойде третият знак от Бога. Това, че бях видял себе си, че бях направил пълен кръг и бях убил родителите си, за които трябваше да отмъщавам, не беше достатъчно. Взривът заглъхваше, писъците на момчето се превръщаха в сподавени ридания, отново настъпваше тишина, когато изведнъж дочух песнопения. По-късно разбрах всичко. Беше шести януари – Богоявление – денят, в който Христос се явил на влъхвите и това спасило живота му. Защото мъдреците от Изтока, дошли да видят детето Исус, били озарени от някакво прозрение и не се върнали при Ирод, за да му съобщят къде е Христос, въпреки обещанието си. Това божие просветление, струва ми се, е причина Църквата да празнува Богоявление като голям празник. Не защото мъдрите мъже видели

детето Исус, а защото (по някакъв начин те приличали на двойни агенти) най-накрая направили своя избор на коя страна да застанат. Точно както и аз направих своя избор в онзи ден.

Монасите трябва да бяха на специална тържествена служба в чест на магите и на този съдбоносен за живота на Христос ден. Аз чувах песнопенията им, които достигаха до мен от манастирския параклис горе в планината. С тези химни те честваха празника. Песента се носеше надолу през пропастите, покрай върховете, като заглушаваше ехото от експлозията и писъците. Химнът възхваляваше Божията воля, Неговата неизтощима сила да се грижи за всичко, Неговия всеобхватен план. Долавяха се не толкова думите, колкото звукът на тайнствените гласове на тези отшелници, които бяха избягали от фалша на нашия свят.

Краката ми се подкосиха. Не усетих кога съм коленичил, втрещен в момчето отвъд дефилето. То се опитваше да се спусне по скалата надолу, за да открие родителите си. Изпитвах желание да се изправа иззад храста, зад който се бях скрил, и да му изкрещя да не прави това, защото ще падне и ще се пребие. Исках да извикам още: „Пораствай по-бързо! Издири човека, който уби родителите ти! Който уби и моите! Започни да ме преследваш!“ Тогава почувствах нужда от някаква вяра. Другият изход беше... да се самоубия – Дру спря изтощен.

Арлийн гледаше измъченото му лице и нежно го прегърна.

– Какво стана след това? – запита отец Станислав.

– Бродих цели три дни из планината. Времето има лечебен ефект, не мислиш ли? Не осъзнавах какво правя. По-късно с изненада констатирах, че не бях изпуснал апарата. Не си спомням нито къде бях спал, нито с какво се бях хранил. Валеше сняг през цялото време. Сигурен съм, че властите бяха претърсвали околността, но снежната буря беше заличила следите ми. Щастливо съвпадение или друг знак от Бога? Не знам как и накъде се бях придвижвал. Следващата картина, която ясно съм запомнил, е едно селце ниско долу в планината, от комините на къщите излизаше дим, деца се пързаяха с кънки на някакво заледено езерце, шейни, теглени от конски впрягове, весело звъняха по пътя. Като на картичка... По-късно открих, че съм изминал цели сто километра, затова и местната полиция не ме беше заподозряла в убийствата под Ла Гранд Шартрьоз. Припаднал съм пред някаква хижа. Една възрастна жена ме е прибрала вътре. Тя ме хранеше със супа, хляб и най-вкусните пасти, които някога съм ял.

– Три дни ли? – запита Арлийн. – Толкова дълго си бродил из планината? Но...

Отец Станислав допълни мисълта ѝ:

– Наредено ти е било да изпълниш две задачи за четиридесет и осем часа. Сроктът за втората междуременно е изтекъл.

– Отначало не мислех за усложненията. Бях останал жив, а това само по себе си ме изненадваше. Да не говорим за всичко, което бях видял – родителите ми – аз – кръгът се затваря, отмъщение, което води до... Онова момче, което ще започне да ме преследва, за да ме накаже, когато порасне. Веднага щом се съвзех и бях в състояние да пътувам, заминах за Париж, за да търся свързка. По пътя направих справка във вестниците от онези дни, за да открия кои бяха моите жертви. Оказа се, че мъжът беше американец, който търгуваше с петролни продукти. Беше довел жена си и сина си във Франция на дълго отлагана почивка. Вестниците описваха убийството като безсмислено. Бях съгласен с тях. Разбира се, не на всичко в тях може да се вярва. Но, ако все пак... Имах ужасното чувство, че нещо не е наред. Какво общо можеше да се намери между един търговец на петрол, семейството му и тероризма? Какъв беше мотивът за това убийство? Трябваше да разбере. Искях да намеря убежище. Да си почина. Мисля, че посланието на Господ още не беше достигнало до мен в същността си. Все още мислех за света, за себе си. Но това скоро свърши.

– Защото оплеска работата. Превърна се в заподозрян – отец Станислав сви устни.

Дру излезе от гарата в Париж и се смеси с тълпата. Повървя, за да се убеди, че не го следят и чак тогава се осмели да използва уличен телефон. Може би нямаше нужда от такива предпазни мерки, но при дадените обстоятелства беше за предпочитане.

Набра номера, който му бяха дали при пристигането във Франция преди седмица – преди цяла вечност. След четвъртия сигнал прекъсна връзката и позвъни отново. Чу пресипнал мъжки глас да произнася на френски името на магазин за облекло. Дру също заговори на френски:

– Казвам се Джонсън. Преди седмица купих две рокли на жена си – едната ѝ стана, другата – не. Кога мога да дойда при вас?

– Да, разбрахме, че нещо не е наред с втората. Опитвахме се да се свържем с вас, но не можахме да ви намерим – отговори собственикът. – Не ни оставаше нищо друго, освен да се надяваме, че вие ще се обадите. Оценяваме това, което сте направили. Ще ви бъде ли удобно да се срещнем колкото може по-скоро? Ще видим роклята и ще решим какво да

правим.

– Този следобед съм свободен.

– Както вероятно си спомняте, щяхме да се местим в друг магазин.

Новият адрес е...

Дру запомни указанията.

– До час ще дойда.

Старата каменна къща беше двуетажна, обвита в лозница. От комина се висеше дим. Отляво имаше зле поддържана зеленчукова градина, а отдясно – две голи ябълкови дървета. Отвъд тях беше студената, покрита с лед Сена. Дру долови плискането на водата под леда. Усети миризмата на развалена риба и серни изпарения, идваща от фабриките нагоре по реката.

Дъхът му замръзваше от студа. Дру мина уверено отзад, все едно че живееше в къщата. Вратата се отвори със скърцане. Влезе в тесен коридор. Замириша му на топъл френски хляб, който възбуди апетита му. Втора врата го изведе в сенчеста кухня.

На голяма желязна печка видя чайник, от който излизаше пара. Усети една ръка да го сграбчва отпред, а друга заби пистолет отзад в гърба му. Трета ръка го хвана за косата изотзад и опря нож в гърлото му.

– Ще трябва да измислиш някакво дяволски умно обяснение, момче.

Той се извъртя и се опита да види нападателите си, но му попречиша. Не можеше и да отговори, защото го хвърлиха грубо върху кухненската маса и му изкараха въздуха. Не носеше оръжие. Задачата му не го изискваше, затова не беше ходил до скривалището си в Париж. В случая дори и да имаше оръжие, това нямаше да му помогне.

– Защо...

Не го оставиха да довърши. Вдигнаха го от масата, за момент го задържаха във въздуха и го пуснаха на земята. Лицето му се удари в пода. Изправиха го насила на крака и го бутнаха през една отворена врата във всекидневната. Строполи се върху пращен изгърбушен диван. Миришеше на плесен.

Стаята беше по-светла от кухнята. В камината горяха дърва. Одрпаните завеси бяха спуснати. В средата имаше постлан износен килим. Оскъдната мебелировка се състоеше още от люлеещ се стол, лампион, зацапана малка масичка, на която личаха бели петна от вода, празен

рафт за книги. На стената се виждаха правоъгълни мръсни контури от висящите някога там картини.

Свлече се на дивана с лице към нападателите си. Сърцето му беше силно.

– Казаха ми да дойда тук. Не съм крадец.

По-високият изсъска. Беше с пуловер, каквито носеха дърварите, и с високи ботуши. Играеше си с ножа.

– Момче, ти май не разбираш. Ние точно теб чакаме. Искаме да разберем защо, по дяволите, не изпълни задачата.

Вторият мъж – с мустаци и яки рамене, беше облечен в кафяво каприрано спортно яке, опънато по мускулестите му ръце. Държеше пистолет Hi-Standard 22 със заглушител. Това беше оръжие на убиец.

– Колко ти платиха да не го направиш?

– Как влязоха във връзка с теб? – запита третият. Гласът му звучеше по-благо в сравнение с останалите. Беше слаб, облечен в делови костюм. Внимателно отвори една раница, извади спринцовка и шишенце с течност и ги постави на масичката.

Толкова бързо задаваха въпросите си, че всеки път, когато Дру се опиташе да отговори, някой от тях го прекъсваше.

– Предаде ли свързките си? – запита първият.

– Колко от нашите хора са в опасност? Колко информация успя да предадеш? – се нахвърли вторият.

– Да предам на кого?

– Щом настояваш – третият напълни спринцовката. Натисна буталото и шишенцето се изпълни с въздушни мехурчета.

– Съблечи си палтото. Навий си ръкава.

– Това е лудост – стомахът го присви. Поклати глава. – Спокойно можете да ме разпитате, всичко ще ви кажа. Няма нужда от тези приготовления.

– Обидихме го май, а? Иска да бъдем любезни с него. Мисли, че сме се събрали на кафе и кроасани – Мъжът запали лампиона. Внезапната светлина открои гнева, изписан на лицето му.

– Ако още не си разбрал, ще ти помогна с това – стиснатият му юмрук изведнъж стана огромен.

Главата на Дру се удари силно в дивана. Усети трапчивия вкус на кръв в устата си. Зашеметен, вдигна ръце към устата си. Докосна лепнещата топла кръв, почувства, че устните му се подуват и го болят.

– Така добре ли е? Може би не сме достатъчно любезни? – вторият мъж го ритна под коляното на левия крак.

Стенейки, Дру протегна с мъка ръце да масажира мястото, но мъжът го цапардоса отново по размазаната уста. Главата му отскочи назад.

– Като че ли ти зададохме някакви въпроси – каза с писклив глас третият, като се приближаваше с пълната спринцовка. – Предпочитам да не губим време, докато амиталът започне да действа. Спести ми това главоболие. Защо не си довърши работата докрай?

Дру с усилие произнасяше думите през подутите си устни:

– Видяха ме, след като взривих колата!

– Кой? Детето, което остана живо ли?

– То изпадна от колата преди тя да провисне от скалата. Никой не предполагаше, че може да се случи такова нещо. Но не беше момчето – Дру преглътна кръв.

Възползва се от нараняванията си като нарочно провлачваше думите, за да може да ги обмисли. Повече от ясно беше, че ако им разкажеше истината, щяха да го помислят за луд. Можеха да решат, че тази случка му е дала пълна независимост, дори повече, отколкото първоначално смятаха.

– Не, видя ме друг човек. Когато тичах към отсрещния склон, една кола се появи от завоя – Дру отново се покашля. – Идваше от манастира. Шофьорът излезе. Аз се обърнах и ме видя. Колата имаше две антени – думите с усилие излизаха от обезобразените му устни. – Знаех, че полицията ще бъде нащрек. Не се осмелих да се върна в колата под наем, която бях паркирал в селото долу, затова минах по другия път – нагоре през планината. Започна снежна виелица. Изгубих се. За малко не загинах. Лутах се дълго, затова не успях да се върна веднага обратно в Париж.

Първият мъж заклати глава.

– Трябва да ни вземаш за страхотни глупаци. Знаем, че нямаш грешка, ако става дума за оцеляване в планината. Затова и избраха точно теб за тази задача. Но детето, което си видял. Заради него ли ни предаде? Изпуснал си си нервите?

– Не съм си изпуснал нервите. Казах ви истината!

– О, да, разбира се. Но да видим дали ще кажеш същото и под действието на амитала. За твое сведение тези убийства бяха необходими. Залогът беше огромен.

Устата му се пълнеше с кръв. Изплю я в носната си кърпичка.

– Никой нищо не ми беше обяснил.

– Иран – произнесе първият.

Отец Станислав прекъсна разказа на Дру.

– Почакай. Да не би да искаш да кажеш, че те са ти обяснили целта на задачата ти?

– Казаха ми всичко.

– О, боже!

– Точно това си мислех и аз. Чувах неща, които не трябваше изобщо да знам.

– Имали са наум да не те оставят да излезеш жив оттам.

– Точно така. До този момент все си мислех, че шансовете ми за оцеляване са петдесет на петдесет, ако можех да измисля някакво свястно оправдание. Но когато започнаха да ме заливат с информация, за която не ги бях питал...

Дру се върна към спомените си.

– Иран – продължи вторият. – Народът там се бунтува. Скоро ще свалят шаха. Въпросът е, кой ще заеме мястото му? Мъжът, който уби в планината... (Дру мислено добави – и жена му, без малко и сина му) само се преструваше, че е на почивка във Франция. В действителност беше дошъл да защитава американските петролни интереси, да обмисля заедно с други хора кандидатурите за бъдещия ръководител на Иран. Но ти знаеш за кой става въпрос.

Дру поклати отрицателно глава.

– Но как, по дяволите, бих могъл да знам?

– Я остави тая работа. Разбира се, че знаеш кои са. След като ни предаде на тях. Един мюсюлманин-фанатик в изгнание. Аятолах Хомейни. В момента е точно тук, в Париж. Той е по-опасен и от шаха. Шахът поне е проамерикански настроен. Аятолахът не е. И какво трябва, според теб, да направим? Да оставим Иран и всичкия му петрол да изтече един господ знае накъде?

Първият мъж се намеси:

– Работата ти беше да убиеш онзи търговец, а след това и Аятолаха. Да ги взривиш с експлозивите и на всяка цена да се върнеш със снимките. Искяхме всичко да изглежда така, сякаш една и съща терористична група е извършила и двата удара. Щяхме да изпратим снимките на поголемите вестници, придружени с кратка бележка от Иранското народно движение.

– Не съм чувал за такова движение – каза Дру.

– Естествено. Няма такава. Ние го измислихме. Има ли някакво значение? В бележката щеше да пише, че Аятолахът и американският бизнесмен са убити, защото са се договорили да свалят шаха и на негово място да поставят отново старото недемократично правителство. Когато недоволството в Иран достигнеше своя връх, щяха да направят един обмислен популистки ход – да сложат да управлява човека, който е втори по влияние след Аятолаха. Разликата е, че той щеше да прави това, което Аятолахът не искаше – да си сътрудничи със западните държави.

Отец Станислав кимна разбиращо.

– И тъй като пострадалите са американци, никой не би заподозрял, че по този начин са били защитавани американските интереси. Щеше да се получи, ако...

– Ако, какво?

– Ако неволно не беше им попречил.

– И заради мен бе предизвикана кризата със заложниците в Иран, руснаците нападناха Афганистан, Рейгън победи Картър...

– Всичко щеше да бъде както го бяхме замислили! – изкрещя първият на Дру, а лицето му беше изкривено от гняв. Имаше само една трудност. Всичко зависеше от точното изпълнение по часове. Между единия и другия удар трябваше да има четиридесет и осем часа. Ти не спази разписанието! Сигурни сме, че през въпросните два дни беше напълно възможно да извършиш и двата удара – американеца и Аятолаха. Бяхме проучили маршрутите им. Бяхме открили местата, където щяха да бъдат най-уязвими.

Дру се опита да отклони отправените обвинения.

– Трябвало е да предвидите и евентуални засечки. Ако времето за изпълнение е било от таква голямо значение, защо не дадохте втората задача на друг изпълнител?

– Защото и двата удара трябваше да са дело на един човек, тъпако! Заради апарата! Всичко трябваше да е заснето на една лента. Изпращайки снимките и негативите на пресата, искахме те да са една след друга в един негатив – за да докажем на Иран, че американецът и Аятолахът са убити от един и същи човек. Иранската страна трябваше да бъде убедена, че някоя от нейните терористични групи е отговорна за извършеното.

– А защо тогава ме обвинявате? Нося ви апарата. Определете време

за изпълнението на втората задача наново.

– Чувате ли го само? – изпъшка първият мъж и погледна останалите. – Мисли си, че е толкова лесно да подредим отново всичко? Момченце, *не можем* да го направим вече! Дяволски късно е. Охраната около Аятолаха е затегната. Не можем изобщо да се доближим до него повече. Или поне не толкова близо, че да използваме апарата. По този начин и първият удар губи всякакъв смисъл! Трепа се за едното нищо.

Дру чу отново пълните с мъка викове на момчето.

– Но вторият удар, т.е. той не можа да се превърне в удар – поде мъжът с аристократичните обноски. – Неуспехът му се превърна в успех за теб, нали? Колко ти плати Аятолахът, за да се изгубиш в най-подходящия момент в планината? Съюзи се с него, прав ли съм?

– Не е вярно.

– Казах, зарежи тия приказки – първият пристъпи иззад дивана, отметна силно назад главата на Дру и опря ножа отново в гърлото му.

– Бъди разумен – продължи третият – Искаме от теб смислено обяснение. Ако повториш същото след малко и под действието на амитала, ще знаем, че не лъжеш. Ако си достатъчно убедителен, ще признаем, че сме сгрешили. Ще те пуснем. Разбира се, никога повече няма да бъдеш използван в нашата работа. Но не мисля, че ще имаш нещо против.

Главата на Дру беше така силно опъната назад, че от гърлото му не можеше да излезе нито звук. Изглежда, че мъжът зад него разбра това и махна ножа.

Дру се изкашля и преглътна. Повече нямаше смисъл да си съчинява.

– Добре – каза той като си масажираше гърлото. – Излъгах ви.

– А така, сега е по-добре. Напредваме малко по малко – каза третият.

– Но не съм се продал. Не е това, което мислите. Нещо – не знам как да се изразя – ми се случи в планината.

– Какво? – показва се иззад дивана първият.

Дру им разказа. Добре беше преценил как ще реагират – гледаха го сякаш си беше загубил ума.

– Сигурно е, че никога повече няма да те наемат. Наистина нещо се е случило. Изпуснал си си нервите.

– Има само един начин да разберем дали казваш истината – каза третият, размахвайки спринцовката. – Преди малко те помолих да си свалиш палтото и да си навиеш ръкава.

Дру втренчено гледаше спринцовката, по гърба му полазиха

тръпки. Мъжете, които го разпитваха, бяха приготвили твърде много амитал. Дозата беше достатъчна да го убие, дори и да се уверяха, че казва истината. Подканваха го да участва в собствената си екзекуция.

– И под действието на амитала ще ви кажа същото – Дру продължи да настоява. – Защото това е самата истина.

Стана прав и започна да си сваля палтото.

Изведнъж го хвърли върху лицето на мъжа с ножа вляво, като му попречи да вижда. Сега трябваше да се докопа до оръжието. Изви китката на другия с пистолета, като насочи заглушителя към лицето му. Дръпна спусъка. Пистолетът издаде звук, подобен на глухия удар на юмрук върху възглавница. Куршумът мина през дясното око на мъжа, откъдето блисна кръв и изхвърча мозък.

Мъжът с ножа успя да махне палтото от лицето си. Дру бутна падащото тяло на прострелания към него. Извърна се към мъжа със спринцовката, измъкна я рязко от ръката му и я заби във врата му. Бликна фонтан кръв като от маркуч под налягане. Заби иглата докрай. По-изтънченият му мъчител припадна.

Дру скочи към лампата, хвана я като щит и парира удара на ножа, с който първият мъж се хвърли към него, освободен от палтото и от трупа. Жицата на лампата се скъса и крушката угасна. Трептящата светлина от горящата камина очертаваше движенията им. Дру удари рамото на врага си с долната част на лампата, обърна я и с горната ѝ част, където беше крушката, се вряза в ръката му, с която държеше ножа. Отскочи назад, както го бяха учили в Колорадо, намушка го в слабините със стойката на лампиона и му изби ножа от ръката. Грабна падналото на земята оръжие и промуши врага си. Ножът мина под бузата, през езика и основата на устата до мозъка.

Дру продължаваше да стиска дръжката. Топла кръв се стичаше по острието и по пръстите му. Задържа треперещото тяло изправено за момент, взирайки се в умиращите очи.

Отпусна хватката си. Мъжът падна назад, а главата му остро издрънча в тухлите пред камината. Дру го сграбчи за ботушите и бързо го измъкна от пламъците, защото не можеше да понесе вонята от опърлена коса. Потръпна от ужас, като се огледа. Беше заобиколен от кръв и трупове. Стаята се изпълни с воня на урина и изпражнения.

Въпреки че не му се случваше за първи път да диша тази миризма, му се доповръща. Не от страх, а от отвращение. Смърт. Твърде много смърт. В продължение на всичките тези години.

– А по-нататък? – запита Арлийн. Беше хванала ръката му, за да може поне малко да го успокои.

– Оставих пистолета в къщата. Нямах време да се занимавам с него, грабнах набързо аппарата. Сигурен съм, че някой психиатър много ще се изненада от избора ми. Все пак имах малък пистолет в тайната си квартира в Париж, имах пари и паспорт под чуждо име. Наех кола и запрахти към Испания. Отървах се от оръжието, за да не е у мен, в случай че ме претърсват на границата.

– Защо тръгна към Испания? – запита отец Станислав.

– Защо не? Знаех, че ще ме търсят навсякъде. А в Испания поне беше топло – Дру потръпна. Изоставих колата и наех частен самолет, който ме откара в Португалия. В Лисабон си смених паспорта. След това? Ирландия. Америка. На три пъти за малко щяха да ме хванат. Веднъж в един сервиз трябваше да запала една кола. Поне не ми се наложи да убивам повече. Най-накрая се върнах вкъщи, в Америка. Знаех точно къде отивам. Не ме интересуваха никакви шахове, аятоласи, петрол, терористи. Нищо от този род не беше важно за мен. Бях убил моите родители, техния еквивалент. Бях накарал едно момче да страда до края на живота си, както страдах и аз. Светът се беше превърнал в лудница за мен. Само за сравнение – онези картузиански монаси живееха в своя рай. Знаеха точно какво беше важно за тях. Бяха отправили поглед далеч напред, към вечността. А аз от десетгодишен бях скитник. Но след като успях да избягам от онази къща край Сена, а пред мен си оставаше перспективата да продължавам да се скитам, изведнъж открих своята посока. Видях някаква цел. Исках мир.

Благодетел ми беше един свещеник на име отец Хафър. Той уреди отиването ми в манастира. Но преди да постъпя при картузианците, трябваше да залича всичко, което ме свързваше със света. Отървах се от вещите, без снимките, разбира се. Точно вече си мислех, че съм приключил, когато се сетих, че имаше да свърша още нещо. Моментна слабост. Преди да скъсам напълно с предишното си съществуване.

Дру приклекна зад храстите в мрака, напрегна се и скочи, за да се хване за ръба на бетонната стена, зад която се криеше. Беше месец март. Не носеше ръкавици и докато се опитваше да се покачи по нея, ръцете му измръзнаха. Най-после успя, просна се едва дишайки по корем отгоре, след това се прехвърли от другата страна, като се придържаше с

премръзналите си, безчувствени пръсти. Приземи се върху заледената земя, колената му изпукаха, зае отбранителна позиция, защото единственото оръжие бяха ръцете му. Не носеше пистолет – беше дал клетва да не убива повече. Би си позволил само да обезвреди неприятеля си с голи ръце. Но не и да убива. Вече не. Дори мисълта за това го отвращаваше. Ако бъде убит, то значи такава е била божията воля. Никой не го нападна.

Дру се вираше в мрака. Нормално щяха да са му необходими секунда-две, за да свикне с тъмнината след ослепителното улично осветление. Но Дру предвидливо бе затворил очи, докато се спускаше вътре. Когато ги отвори, зениците му вече се бяха адаптирали. Виждаха се тъмните силуети на дървета и храсти, няколко градински крана със съдинки за поливане до тях. И надгробни паметници. Дълги редици каменни плочи, простиращи се докдето поглед стига в мрака. Пред него беше гробището на Бостън „Плезънт Вю“.

Провираше се тичешком между мрачните сенки – покрай дървета, храсти и надгробни паметници, бързаше по алеите, покрити с чакъл, въздъхваше облекчено, когато стигаше до участък, покрит с мека трева, която заглушаваше стъпките му. За малко спря да си отдъхне, като се облегна на стената на някаква гробница и се огледа наоколо. В мрака цареше зловеща тишина, нарушена само от далечния шум на минаваща кола.

Най-после ги видя. Краката му сами го бяха завели при тях. Гробовете на неговите родители. Не тръгна направо, а заобиколи, като се оглеждаше предпазливо, припомняйки си вандалите, от които някога ги бе защитавал. Застана пред тях, като се вираше там, където трябваше да бъдат надписите, но те не можеха да се видят в мрака. Въпреки тъмнината беше сигурен, че това е тяхното място. Прокара нежно пръсти по издълбаните надписи – имената, рождените дати и датата на смъртта им, след това се отдръпна и ги погледна за миг, който се превърна в минута, две, три и накрая промълви: „Ех, ако не се бе случило всичко това!“

Един глас го накара да замръзне на мястото си:

– Дру.

Извъртя се.

Гласът беше мъжки, далечен, приглушен.

– Защо го направи? – запита зловещо той.

Дру се вираше напрегнато, но не можа да различи нищо в тъмнината... Трябва да беше там някъде, вдясно.

Не почувства непосредствена заплаха, поне засега. Знаеше, че човекът би могъл лесно да го застреля, докато стоеше пред гробовете. Това означаваше, че иска да разговаря с него. И знаеше точно кой беше – Джейк.

– Съзнаваш ли каква каша си забъркал? – запита Джейк в мрака.

Дру се зарадва на срещата със стария си приятел и почти се усмихна.

– И колко хора те преследват? – глухо продължи Джейк.

– А ти? И ти ли си от тях? Доста далеч си мръднал от Ню Йорк? Не вярвам да си тук, защото обичаш гробища и то в три сутринта. Ще ме убиеш ли?

– Да, точно затова съм тук – гласът му звучеше гърлено, тъжно.

– Какво чакаш тогава, хайде, действай! – крайно изтощен, Дру беше престанал да се интересува от каквото и да било. – Свършен съм. Спокойно мога да легна ей тук и край.

– *Защо?*

– Имаш заповед!

– Не, друго имам предвид. Искам да знам защо предаде нашата мрежа.

– Не съм я предал.

– Казват, че си.

– Аз пък мога да кажа, че съм папата. Това не значи, че е вярно. А и ти не им вярваш, нали? Иначе нямаше да разговаряш с мен. Просто щеше да ме застреляш, както си стоях пред тях. Как ме откри?

– Вече съвсем се бях отчаял.

– Ето това ти харесвам – пристрастието към дългите обяснения.

– Изпратиха хора да те причакат около дома, в който си живял, за всеки случай. Но аз знаех, че никога няма да се появиш там. Всъщност колкото повече мислех, толкова по-ясно ми ставаше, че никога няма да рискуваш да идеш на такова място, където те очакваха. Предполагах, че си се покрил някъде в някоя планина. С твоя тренинг можеше да изкараш там месеци и години, дори през зимата. Така че преследването беше безсмислено. Ти беше победил. Така мислех.

– Това не ми обяснява...

– Стигаме и до въпроса. Нещо все ме гложеше. Ровех се в паметта си. Все трябваше да има някакво място, което да те влече. Дори и хора като нас имат чувства. Но къде? Запитах се защо беше станал такъв. Тогава се сетих. Веднъж ми разказа нещо – когато една снежна буря ни принуди да пренощуваме на един връх и беше такъв студ, че трябваше

да приказваме, за да не заспим, защото това означаваше сигурна смърт. Спомняш ли си?

Да, спомняше си с най-приятелски чувства.

– В Андите.

– Точно – долетя гласът на Джейк от тъмното. – Вече се чудеше какво още да ми разкажеш, за да минава времето и заговори за родителите си, какво се беше случило с тях, как беше живял с леля си и чичо си в Бостън.

– Чичо ми почина.

– Да, но леля ти е жива, въпреки че ти така ми я описа, че бях сигурен, че няма да отидеш за помощ при нея. Но като се замислих за Бостън, си припомних как си защитавал гробовете на родителите си от вандалите. Как си се промъквал в гробището всяка нощ. Как дори и като си пораснал, си идвал тук винаги, когато си имал възможност. Не беше трудно да разбере в кое гробище и на кое място са погребани. Продължавах да се питам дали ще дойдеш да кажеш „сбогом“, дали ще се подчиниш на стария навик, преди да се скриеш от света. Или вече си го направил и съм те изпуснал.

– Страхотно попадение.

– Единственото, за което се сещах.

Дру пристъпи напред в мрака.

– От януари насам се крия. Да не би да си висял около гробовете всяка нощ?

– Казах ти. Вече се бях отчаял. Но си дадох срок до края на месеца – засмя се Джейк. – Представи си как се изненадах, когато ти внезапно се появи измежду тези сенки. За секунда дори си помислих, че ми се привижда.

– Подходящо място за призраци. И за приятелски срещи след дълга раздяла. И за убийства. Погребалната церемония може да се пропусне и направо да ме заровят тук. Но ти още не си ме убил. Защо?

– Защото искам да знам какво точно се случи – въздъхна Джейк.

Дру му разказа.

Джейк не реагира веднага.

– Разказът ти е убедителен.

– Не е само „разказ“!

– Но не разбираш ли, че това няма значение? Важно е само това, което мислят те за случая. Дойдоха при мен. Казаха ми: „Ти си му приятел. Познаваш навиците му. Знаеш какво ще предприеме. Той е опасен. Не се знае на кого ще ни предаде следващия път!“

- Казах ти, не съм ги предал!
- Казаха още: „Ще ти дадем сто хиляди долара, ако го намериш... и... убиеш.“
- Дру загуби търпение. Пристъпи напред като разтвори ръце.
- Направи го! Какво чакаш? Спечели мангизите!
- Не разчитай на приятелството ни – предупреди го Джейк от мрака. – Не се приближавай и не се опитвай да бягаш!
- Да бягам ли? Писна ми да бягам и да се крия. Убий ме или ме пусни.
- Ако те пусна, ще трябва да продължиш да се криеш.
- Не. Утре влизам в манастир.
- *Моля?*
- Добре ме чу. Ставам монах, картузианец.
- Наистина ли? Вече си вярваш? Картузианец ли каза? Това не са ли онези дето живеят в единични килии и по цял ден се молят? Дяволска приумица. Все едно да се зазидаш жив в някой гроб.
- Точно обратното. Все едно, че възкръсваш. По-скоро сега съм като в гроб. Но не заради пистолета, който си насочил към мен. Ти искаш смъртта ми. От твоя гледна точка да стана картузианец означава жив да се погребя. В такъв случай няма защо да ме убиваш, нали?
- Много те бива в приказките – произнесе Джейк в мрака.
- Не искам да петня приятелството ни и да те обвинявам, че си се продал за сто хиляди долара, нито ще се опитвам да ти предлагам повече, за да ме пуснеш. И без това нямам толкова пари. Нямам нищо.
- Все по-странни и по-странни приказки.
- Да, наистина разчитам на приятелството ни. Веднъж ти спасих живота при онова изкачване на Андите, помниш ли?
- Да, много добре си спомням.
- Никой не знае, че си ме открил. Твой ред е да ми се отплатиш, като ми спасиш живота. Пусни ме да си отида.
- Не е толкова просто. Има още нещо, което не ти казах. Много по-важно от стоте хиляди. И на мен са ми вдигнали мерника. Страшно си ги вбесил. Да не изпълниш поръчението. И то от такъв мащаб! А онези тримата, които премахна? Сигурни са, че си сменил господарите.
- Грешат!
- Уверени са, че си се продал. Знаеш твърде много и щетите могат да бъдат непредвидими. Затова са решили на всяка цена да те пипнат. Никога няма да се откажат. Колкото повече се ядосват на теб, толкова по-зли стават и с хората, които са те познавали, като мен например.

Смятат, че щом сме били приятели, трябва да знам къде се криеш. А ако не те намеря, значи и аз съм предател. Очаквам следващия месец да засилият натиска. Сега разбираш ли? Не мога да те пусна.

Дру долови нотка на съжаление в гласа му.

– Наистина ли *искаш* да ме убиеш?

– За бога! Защо мислиш се мотая още?

– Можем да измислим нещо.

– Какво?

– Кажим им, че си ме намерил и си ме премахнал.

– Това няма да ни помогне, по дяволите. Изобщо няма да ми повярват. Ще искат доказателства.

– Е, добре. *Дай* им ги!

– Но как?

– Кажим им, че си поставил бомба в колата ми и си ме вдигнал във въздуха заедно с нея.

Дру си припомни метода, който трябваше да използва в Алпите.

– Можеш да снимаш. Те обичат да гледат снимки.

– Какво да снимам? Може да бъде всяка друга кола.

– Не. Как се качвам и потеглям, колата избухва и пада в някаква река. Кажим им, че не си могъл да действаш по друг начин, освен с бомба. Повече никакви доказателства не могат да ти искат. Аз, разбира се, няма да съм вътре.

– Спираш някъде и скачаш преди да избухне?

– Точно. Утре трябва да се явя в манастира. Намира се във Вермонт. Можем да го направим преди това.

Дру пристъпи напред, откъдето идваше гласът на Джейк.

– Не мърдай от мястото си, Дру!

– Не мога да чакам повече. Трябва да знам какво ще стане. Залогът е нашето приятелство. Застреляй ме или ми помогни! Нямам друг избор!

Дру разтвори ръце в знак на приятелство.

– Предупреждавам те, Дру! – Джейк беше объркан. – Не ме принуждавай да го правя! Не се приближавай!

– Съжалявам, приятел. Няма да се крия повече. Уморих се. Искам да те погледна в лицето.

– Недей, за бога!

– Защо призоваваш бога?

Дру се приближи на десет фута от храстите, зад които се криеше Джейк. Направи още няколко крачки. Спря. Взря се в мрака.

– И така, какво решаваш? Ще ми помогнеш ли? Ще им докажем, че си ме убил. Ще се отърва веднъж завинаги от тях и ще прекарам спокойно остатъка от живота си. Или искаш наистина да ме убиеш?

Дру изчакваше отговора му. Наоколо бе съвсем тихо. Храстите се размърдаха.

Дру се изопна. Помисли си, че е направил грешен ход, че Джейк се изправя и насочва пистолет към него.

В мрака се появи фигура в цял ръст. Беше Джейк, разтворил приятелски ръце като Дру.

– Господ те обича, приятелче.

Двамата се прегърнаха.

– Това се случи през седемдесет и девета? – Арлийн напрегнато гледаше Дру, гласът ѝ трепереше от вълнение, като неговия.

– През март, в Бостън. Точно преди да вляза в манастира.

– Прав беше. Наистина трябваше да изслушам всички подробности, за да разбера това, което ме интересуваше. Също като... – Арлийн се отпусна на стола си. Търсеше точната дума. – Мисля си, че е като паяжина. Всичко е взаимосвързано, преплетено, върти се в кръг. В името на една ужасна цел. А паякът непрекъснато дебне. Какво направи Джейк? Помогна ли ти?

– Нагласихме работата. Не знам точно какво е казал, но сигурно е бил убедителен. Както разбирам, не е имало никакви последствия, поне допреди две седмици.

– Да, но тогава изведнъж започна да нервничаш – размишляваше Арлийн.

– Манастирът беше атакуван малко след изчезването на Джейк – каза отец Станислав.

Напрежението в стаята нарастваше.

– Има ли връзка между двете събития? – обърна се свещеникът към Дру. – Дали някой не е решил, че Джейк знае нещо? Може да са го принудили да признае, че си жив и да са го накарали да каже къде се криеш.

– След шест години? – със съмнение запита Дру. – Ако в „Скалпел“ не са му повярвали, защо е трябвало да чакат толкова дълго, за да го разпитват отново?

– „Скалпел“ ли? – изненада се Арлийн. – Искаш да кажеш, че те стоят зад тази работа? Те са виновни за изчезването на Джейк и нападението на манастира?

- Няма кой друг да бъде. Всички нишки водят към тях.
- Но... – обземаше я все по-силно безпокойство.
- Какво има? Мислех, че се досещаш за това, също както и аз.
- Не, ти нещо не разбираш. Не може да бъде!
- Но всичко съвпада.
- Не! „Скалпел“ отдавна не съществува!
- *Моля?* – на Дру му примая.
- Организацията беше разформирана през 1980. Ти си бил в ма-

настира по това време.

Дру рязко се обърна.

– Да, права е – каза отецът. – Моите сведения са много категорични. Както сам каза, организацията е излязла от контрол. Започнала е много да надвишава правата си, като не само е отговаряла на нападения на терористи, но се е насочила и във фатална за нея посока – намеса във вътрешните работи на чужди държави и заговори за свалянето на държавни глави. Ако Аятолахът беше научил, че американците се опитват да го премахнат, щеше веднага да убие заложниците, а не да ги държи срещу откуп. Със сигурност щеше да използва опита за покушение като доказателство на всичко онова, което твърди за Америка и нейното разложение. Ето защо в „Скалпел“ толкова са държали на отстраняването ти. Не само задето не си изпълнил поръчката, но най-вече защото подозират, че си в състояние да предадеш всичките им тайни. Това е най-лошото и то ги влудява.

– Но нали са ме смятали за мъртъв?

– Да. Вероятно научавайки за смъртта ти за първи път след като провали акцията, са могли да заспят спокойно – отговори отецът. – Според моите сведения в „Скалпел“ са разбрали, че са отишли твърде далеч. Навярно някой от тях се е паникьосал и е осведомил Държавния департамент за тази опасна политическа игра. Помниш ли какво се случи с ЦРУ, когато Комисията Чърч към Сената разкри подготвяните от управлението заговори за убийства срещу Кастро, Лумумба, Сукарно, братята Дием?

– Едва не бе разформирано – довърши Дру. – Постигнат бе компромис, а пълномощията му бяха силно орязани. Около седемстотин членове на тайните му организации бяха премахнати.

– Очевидно в „Скалпел“ не са могли да си позволят подобен скандал. Защитавайки собствените си интереси, чиновниците тихомълком са разтурили антитерористичната организация. Отнело им е почти година след неуспеха на акцията срещу Аятолаха.

– Тогава кой, по дяволите, ще се опитва да ме убие? И защо?

– И защо Джейк изведнъж стана така нервен? – погледна ги въпросително Арлийн.

– Може би отговорът е в отровата – разсъждаваше Дру. – Ако знаехме какво точно са използвали в манастира.

– Да – подкрепи го отецът. – Епископът ми каза, че си запазил трупчето на мишката, която ти е спасила живота.

– Малкия Стюарт – тихо каза Дру. – Мисля, че може да ми направи още една последна услуга – да ми помогне да разбере каква отрова са използвали. Ще знам след аутопсията. Ако е нещо по-особено, може да ме заведе до извършителите.

– Не е сигурно. Имаш ли нещо против да я видя?

– Гледката не е приятна.

– Не съм някое невинно дете, както се досещаш.

Дру се загледа в зловещия червен рубин на пръстена му, с пресичащите се сабя и малтийски кръст.

– Да, имам впечатление. Братството на камъка, нали?

– Да.

– Някой ден трябва да ми разкажеш.

– Когато му дойде времето. А сега на работа.

Дру отиде да вземе палтото си. Извади от там найлонова торбичка. Изненадващо за него трупчето изглеждаше много запазено. Беше се свило и изсъхнало като мумия. Отец Станислав почтително го пое и се обърна към Дру:

– Вече ти казах, че аз се заех с изнасянето на труповете от манастира. Загрижеността от евентуален скандал, която си изразил пред епископа, е била напълно основателна. Ако беше съобщено на полицията и тя беше разследвала случая, щеше да открие, че един монах е останал жив. А като задълбят малко повече, веднага щяха да се доберат до миналото ти. И какво щеше да излезе – международен терорист, защитаван от църквата! Тя никога не би го допуснала. Затова след като проведохме наше собствено разследване, заличихме всички следи. Труповете бяха погребани по картузиански обичай – с почит, но много скромно и без надгробен паметник, на който да е изписано името. Запазахме анонимността, към която винаги са се стремели картузианските монаси. Трябва да ти кажа, че аутопсии бяха направени. Използваната отрова наистина е особена. А в случая и доста подходяща.

Дру го изчака да довърши.

– „Монашеска примка“.

Ужасяваща игра на думи.

– Само да ми паднат...

– Запази спокойствие – окуражи го отецът, постави найлоновата торбичка на шкафчето и докосна бялата яка на свещеническите си дрехи. – Трябваше да съм по-подходящо облечен.

– В какъв смисъл?

– За твоята изповед, защото това си беше изповед. Труден проблем на каноническото право. Питам се дали външният ми вид прави изповедта ти невалидна.

– Не мисля – отвърна Дру.

– И аз. Господ винаги разбира. Това ли имаше да ми казваш? Разказа ли ми всичко, което може да има някаква връзка с манастира?

– Всичко, за което се сещам.

– Тогава наведи глава и изпълни ритуала.

– Отче, искрено се разкайвам за тези грехове и за всички прегрешения, които неволно съм извършил в живота си.

Отец Станислав вдигна дясната си ръка и го прекръсти. Произнесе молитвата си на латински. Дру разбра, че се моли за опрощение на греховете.

Прекъсна и продължи на английски:

– Да убиеш човешко същество е едно от най-големите престъпления. Само самоубийството е по-голям грях. Но обстоятелствата и сполетелите те нещастия смекчават до известна степен вината ти. Покай се за греховете си.

След като Дру направи това, свещеникът каза:

– Живей в мир! – и добави със строг глас. – Но никога повече недей да повтаряш деянията си.

Дру го погледна стреснато.

– Време е да поговорим за Янус.

– Споменахте за него в параклиса – намръщи се Дру. – Известно време не можах да разбера какво искахте да кажете. Произношението ви е малко странно. Имате предвид Янус?

– Убиецът ли? – намеси се Арлийн.

– Да, двуликият бог – кимна отецът. – По-точно онзи, който иска да мине за Дру.

ЧАСТ СЕДМА

Янус

Греховете на настоящето

В Древния Рим, когато императорската армия тръгвала на война, били изпълнявани сложни ритуали за успеха на начинанието. Един от най-важните бил преминаването през церемониална арка, като в същото време жреците принасяли жертвоприношения на боговете, но най-вече на един от тях – богът на успешното начало. Из града имало много такива арки. Повечето не представлявали част от стена или сграда, а били издигнати самостоятелно. Като че липсата на практичност подчертавала религиозната им функция. Римляните строяли и малки сгради, които нямали друго предназначение, освен да служат като декор за свещеници или политици, които да се разхождат из тях.

В северния край на прочутия Форум се издигал един от най-почитаните храмове. Правоъгълна постройка без украса, с две бронзови врати – едната гледала на изток, другата на запад, едната към изгряващото, другата към залязващото слънце, сякаш да покажат, че важно е не само доброто начало, но и успешният край на всяко начинание. Поклонението в този храм обикновено било свързано с воденето на война, също както и арките. Всъщност римските пълководци толкова често го посещавали, като влизали от източната и излизали от западната врата, че по традиция те не били затваряни, освен в периоди на мир. Но през първите седемстотин години от възхода на Рим – от царуването на Нума до възкачването на Август, това се случило само три пъти.

Богът, на който бил посветен този храм, не е Марс, както би могло да се очаква. Статуята, на която се молели жреци, политици и пълководци, влизайки от едната и излизайки от другата врата, била на един повелик бог – Янус. Него лесно бихте различили от всички останали богове, защото е с две лица – едното отпред, другото отзад. Той винаги гледа едновременно и на изток, и на запад, към началото и края.

Когато римляните се молели за успешното начало на деня, се обръщали към него с името „Матутинус“ (Утринен), откъдето произлиза и названието на утринните служби в римокатолическата църква. Това била първата каноническа служба веднага след полунощ. Принасяли жертвоприношения на Янус за плодотворното начало на всяка седмица, на

всеки месец, но най-вече на всяка година. Ето защо първият месец в римския календар бил наречен в негова чест – януари.

Янус, богът с двете лица, който гледа във вечността – напред и назад. Към началото и края.

– Отначало – каза отец Станислав – до нас достигаха само слухове. Беше преди около година.

– „До нас“? Кой сте вие? – Дру направи жест и погледна косо към великолепния рубинен пръстен на отца с пресичащите се сабя и кръст. – Братството ли?

– Необходимо ли е да ти обяснявам в подробности? На човек с твоя опит... Защо се изненадваш? Нашата църква има около седемстотин милиона вярващи, които образуват нещо като нация. Всъщност през Средните векове наистина са представлявали такава нация. Тя е обхващала цяла Европа – територията на Свещената римска църква, която е трябвало да защитава интересите си. И тя е имала нужда от разузнавателна мрежа, също както и отделните държави.

– Разузнавателна мрежа ли? – напрегнато запита Дру. – Започвам да разбирам.

– Или поне така си мислиш. Няма да ти разкривам всички тайни наведнъж, а малко по малко. Като начало ще ти разкажа за нашето разузнаване. Основните източници на информация са членовете на един по-особен религиозен орден, който бе учреден след влизането ти в манастира. Казва се Orus Dei, великото творение на бога. Орденът е по-особен с това, че членовете му – предимно преуспяващи лекари, адвокати, бизнесмени – продължават да упражняват гражданските си професии, въпреки обета да живеят в бедност, покорство и целомъдрие. Обличат се цивилно и само вечер отиват да се молят в манастирите. Всички те пазят в тайна принадлежността си към църквата. Възгледите им са строго консервативни. Готови са да служат всеотдайно на папата. Пазят членството си в Orus Dei в най-строга тайна.

– С други думи това е един невидим орден, масонска ложа.

– Правилно. Смята се, че могат да разширят влиянието на църквата, като използват нейните доктрини в ежедневната си работа. Нещо като католическа „Пета колона“, ако ти харесва повече. Представи си само ползата за църквата, ако членове на Orus Dei бъдат избрани в Конгреса или във Върховния съд на САЩ. Но орденът не действа само в Америка. Orus Dei е голяма сила в повече от осемдесет страни. Сто хиляди

професионалисти, които използват своето обществено положение, за да увеличат колкото могат повече влиянието на католическата църква. Те са главните действащи лица в разузнавателната ни мрежа. Те започнаха да събират сведения, а аз за първи път чух от тях за...

– Неизвестно откъде в Европа започна да действа наемен убиец, към който се отправяха обвинения за пет убийства, извършени едно след друго. Всички пострадали бяха католически свещеници – политически активни и влиятелни личности, които с всички сили се противопоставяха на участието на комунистически фракции в правителствата на своите държави. На пръв поглед смъртта им беше настъпила при нещастен случай – автомобилна катастрофа, сърдечен удар или пожар.

Инцидентите не биха привлекли внимание, но ставаха почти един след друг и то предимно в Италия. Това накара Opus Dei да се раздвижи. По-влиятелните членове на ордена използваха служебното си положение, за да накарат властите да извършат по-задълбочено разследване. Много скоро започнаха да излизат най-е подробностите, които пораждаха съмнение. Така например в единия от случаите на автомобилна катастрофа бяха отказали спирачките, въпреки че наскоро са били проверявани; при починалия от сърдечен удар направената аутопсия не бе констатирила нарушения в сърдечносъдовата система; в случая на внезапно възникналия пожар всички бяха единодушни, че починалият свещеник е поддържал изряден ред и чистота и не би могъл да остави мръсни мазни одеала в мазето на енорията.

По същото време в Женева една силно влюбена млада жена беше направила ужасяващо откритие. Мъжът, с когото имаше връзка, приятен млад американец, наскоро поставил в апартамента ѝ лавици за книги. Един от дюбелите, с който били закрепени за стената, се извадил и те застрашително се наклонили. Тъй като по това време приятелят ѝ Томас Макинтър бил извън града по работа (тя не знаеше с какво точно се занимавал – нещо свързано с внос и износ), повикала брат си да дойде и да ги поправи. Когато двамата надникнали зад лавиците, видели странна кухня в стената. Като надникнали вътре, открили пластични експлозиви, детонатори, автоматични оръжия, амуниции и метален контейнер, от който извадили еквивалента на около сто хиляди долара в различни европейски валути, както и три паспорта на името на Майкъл Маккуейн, Робърт Малоун и Терънс Мълигън. Имената били различни, но във всички тях снимката била еднаква – тази на приятеля и Томас

Макинтър. След дълъг, напрегнат и разгорещен спор, в който жената защитавала приятеля си и заплашвала брат си, че никога няма да му проговори, ако не даде възможност на Томас да ѝ обясни всичко, брат ѝ се обадил в полицията. Скоро пристигнали трима полицаи. Огледали скритото зад лавиците оръжие и веднага отишли да обискират апартамента на Макинтър. Оказало се, че той се бил върнал по-рано от пътуването си и дори си поканил гости, без да се обади на приятелката си. Полицаяте почукали на вратата и един от гостите ги поканил неохотно вътре. Там заварили група пияни гуляйджии, а сред тях разпознали един, който приличал на снимката в паспортите. Той се съгласил да бъде разпитан, но искал това да стане в спалнята. Щом влезли вътре, американецът извадил пистолет, стрелял по тримата полицаи, след което избягал през аварийния изход. Единият оживял. При по-нататъшните разследвания, в металния контейнер, скрит зад лавиците с книги, открили тетрадка с адреси в различни градове и държави. Оказало се, че са точно на петимата свещеници, които били починали наскоро.

– Нещо да имате да кажете дотук? – запита отец Станислав.

Дру се замисли.

– Ако този Макинтър е убиец, то трябва да вземе няколко урока, за да се пообучи. Тази калпава лавица, паникьосването му пред полицаяте – Дру поклати глава. – Аматьор.

– Първоначално и на мен така ми се струваше. Но после...

– Обясни ми.

– Реших, че всичко се прави нарочно.

– Мислите, че *умишлено* се е издал? – изненадано запита Арлийн.

– Да, за да заяви за съществуването си. Да спечели популярност – отговори отецът. – След това вече е пипал професионално. Полицията направи всичко, което бе по силите ѝ, за да го намери, но не успя. Набързо бяха убити още трима политически активни свещеници. След тях дойде ред и на членове на Opus Dei – изпълнителни директори, издатели, но предимно политици. Стана повече от ясно, че този Томас Макинтър, или както и да се казваше вече, провежда системен терор срещу...

– Католическата църква – прекъсна го зашеметен Дру и се обърна към Арлийн.

– Ти ми беше казала, че убивал политици, но не и че...

– Че са били членове на Opus Dei? А аз откъде можех да знам?

– Разбира се, че не си могла – потвърди отецът. – Никой извън

разузнаването на църквата не би могъл да знае. Точно в това е проблемът. Членството в Opus Dei се пази в тайна.

– Като че ли вече не.

– А сега идваме и до нещо, което пряко те засяга – отецът седна до Дру. – Подтиквана от влиятелните членове на Opus Dei, които изгаряха от нетърпение да научат кой ги преследва, полицията откри интересни факти. Човек с псевдонима „Янус“ купуваше оръжие и експлозиви на черния пазар, освен това наемаше частни детективи да издирват скандални истории, в които е замесена католическата църква. Интересуваха се от всичко – от любовниците, които някои висши църковни служители издържаха, до хомосексуални връзки, притежание на големи имения, каквито един обречъл се на бедност божи служител не би трябвало да има, алкохолизъм, наркомания, други смъртни грехове. Ако някой свещеник или член на Opus Dei имаше някакъв порок, Янус научаваше за това. Искаше да има доказателства. Понякога просто изпращаше съответните документи, включително и снимки, на вестниците. Друг път първо убиваше свещеника или члена на Opus Dei и след това изпращаше документите, които го уличаваха, очевидно за да оправдае действията си.

– Янус – промълви Дру.

– Връзката е била очевидна. Томас Макинтьър, професионалният убиец, е имал същите амбиции. Запитали са се дали *той* не е Янус. Оказало се е точно така. Полицията е засякла една от свръзките на Янус. Накарали са го да проговори. Мъжът е разпознал паспортната снимка на Томас Макинтьър.

– Разпознал я е? – удиви се Дру. – Според теб този Янус – Макинтьър, не се е дегизирал и спокойно се е появявал пред свръзките си? Дори не си е правил труда да използва сигурен телефон? Има нещо гнило тук. Работата очевидно е...

– Нагласена, нали? – попита отецът. – Като че ли нарочно иска да го разпознат. А в същото време, въпреки усилията на влиятелните членове на Opus Dei и натиска им върху Интерпол и МИ-6, не може да бъде заловен.

– Но ти си мислеше, че аз съм Янус – обърна се Дру към Арлийн. – Преди да ти докажа обратното. Какво те накара да направиш връзка между него и мен?

– Заради снимката в онези паспорти – отговори вместо нея отецът. – Мина известно време, докато американските власти откриха лицето в досиетата си. Били са доста затруднени, защото сроктът на паспорта ти е

бил изтекъл. Ровили са се в по-ранни документи... Открили са подобно лице – в младежка възраст, по-слаб, макар и не толкова, колкото си сега. Но приликата е била очевидна – Андрю Маклейн. Дори многобройните фамилни имена са си приличали – Макинтьър, Маккуейн, Малоун, Мълигън. Със сигурност авторът им е държал да изтъкне странния си ирландско-шотландски произход. Макар и не толкова съществена, следата не е била за пренебрегване. Полицията в крайна сметка е стигнала до извода, че Янус и Маклейн са едно и също лице. Избраният от теб псевдоним отначало ги е озадачил. Но скоро служителите от тайните служби са разбрали причината. Преди време си работил за антитерористична американска организация, която в последствие е била разформирана. Не са открили какво точно си вършил там, но са разбрали, че през седемдесет и девета си се продал на иранските служби. Изчезнал си за няколко години, но отново си се появил, без да те е грижа за предишните ти работодатели. Който ти е плащал най-добре, при него си се наемал. Кодовото название „Янус“ много добре ти е подходило. Римският бог, който гледа напред и назад.

– Двуликният Янус – горчиво допълни Дру.

– Когато случаят се разчу, двамата с Джейк бяхме като гръмнати и изобщо не ни се вярваше – каза Арлийн. – Ти да тероризираш католическата църква! Нещо не се връзваше. Но доказателствата бяха в изобилие. Джейк много се разстрои и започна все повече и повече да нервничи. Държеше се странно. После изведнъж изчезна. Поне да беше ми казал какво става! – стисна юмруци Арлийн.

– Не е могъл да го направи. Най-малкото докато не е бил сигурен, че аз съм този убиец. В края на краищата той беше в течение на истината за мен. Беше съобщил на „Скалпел“, че съм загинал и те бяха приели доказателствата. В същото време знаеше, че съм в картузианския манастир във Вермонт. Как при това положение бих могъл да избивам свещеници в Европа?

– Като си напуснал манастира – отговори отецът. – Просто си го излъгал. Мислиш ли, че е отишъл да провери на място?

– Аз лично не съм го виждал. Но ми се струва, че може би не е ходил.

– А как е постъпил?

– Може да е размишлявал така: „Който и да е Янус, положил е доста усилия, за да заблуди полицията, че...“

– ...ти и Янус сте едно и също лице – довърши мисълта му Арлийн.

Дру се мъчеше да се съсредоточи.

– *Защо* му е трябвало да се рови? Защо е бил толкова сигурен, че аз съм извършил убийствата? Ако полицията ме беше открила, лесно щях да докажа, че не съм аз.

– Да – каза отецът. – След като си бил в манастира, алибито ти е било желязно.

Дру имаше чувството, че главата му ще се пръсне.

– Янус не би могъл да знае, че аз съм в манастир. Бил е сигурен, че никога няма да съм в състояние да докажа, че не съм Янус. Защо?

– Мислел те е за мъртъв – мрачно отговори Арлийн.

Тримата се спогледаха.

– За какво да се притеснява, след като е смятал, че полицията търси един мъртвец? По този начин е отвличал вниманието им. Докато те преследват някакъв призрак, той си е вършел необезпокояван работата под друга външност – съвсем разстроена, Арлийн стана от стола. – Да не би Джейк да е започнал да търси доказателства сред бившите си началници в „Скалпел“? – гласът ѝ потрепера. – Защото е разбрал, че някой от тях използва смъртта на Дру като прикритие за Янус?

Дру кимна с глава.

– А онзи, който е изобретил Янус, е открил с какво се занимава Джейк? – тя се ужаси. – Страх ме е дори да си го помисля, та камо ли да го произнеса на глас. Някой е убил Джейк, за да не се добере до истината, а именно кой се маскира и действа под прикритието на твоята външност.

– Не сме сигурни, Арлийн.

– Но точно това предполагате?

Дру я погледна с болка.

– Съжалявам, така е.

Тя пребледня. Очите ѝ гневно засвяткаха.

– Който го е направил, горчиво ще съжалява.

– Но има и още нещо. Този, който е измислил Янус, може да е принудил Джейк да признае защо се рови в случая – каза Дру. – Ако са разбрали, че съм жив и съм в манастир, сигурно са решили да ме премахнат, за да продължат да използват самоличността ми за прикритие на Янус. А това е било много трудно, защото картузианските монаси не носят имена. Трябвало е да унищожат всичко живо в манастира, за да бъдат уверени, че този път наистина съм мъртъв. Предполагам, че тялото ми е щяло да изчезне, просто да го няма сред мъртвите.

– И при разследването си църквата щеше да се чуди защо. Което отново ни връща към загрижеността, която си изразил пред епископа.

Никой не е трябвало да научи, че църквата така непредпазливо е приютила един убиец, макар и да е търсел покой. Противоречието би било твърде голямо, подкопаващо авторитета на институцията.

Гласът на Дру трепереше от гняв.

– Като паяжина. Всичко е взаимосвързано. Сигурно Янус добре се е забавлявал. Мислел ме е за мъртъв и е използвал самоличността ми, за да тероризира църквата. След това пък, когато открива, че съм все още жив, решава да ме убие, сигурен, че полицията изобщо няма да разбере за това. Защото, за да се предпази от скандал, църквата никога не ще разкрие масовото убийство и без да иска, ще го улесни. Не е ли гениално? Ако аз трябва да накажа този негодник, ще се погрижа и той на свой ред да иде в най-гениално изобретените кръгове на ада... *Моят двойник!* – внезапно се досети Дру.

Отец Станислав нервно потърка рубина с пресичащите се сабя и кръст и се обърна към Арлийн.

– Значи и ти си помисли за него?

– Когато Дру спомена за него преди малко, започнах да се досещам – кимна тя.

Дру отново гневно потрепера.

– Убиец-примамка... Възприел самоличността на Дру, използва снимката му за паспорта си и прави всичко възможно, за да убеди преследвачите си, че е Дру.

– О, боже! – възкликна Дру. – Сигурно са използвали двойника ми. Онзи, който осигуряваше алибито ми, когато изпълнявах задачи. Разформировали са „Скалпел“, но със сигурност са се свързали с някои от бившите му членове и са създали нова подобна организация. Макар и под друго име, „Скалпел“ продължава да съществува.

– Каква е тази нова организация? – обърна се отецът към Арлийн. – Ти и брат ти бяхте ли поканени да членувате в нея?

Арлийн поклати отрицателно глава.

– Вече съм цивилна. Работя в една планинска спасителна служба и преподавам алпинизъм.

– А брат ти?

– Той попадна в друга тайна мрежа. Само толкова ми е известно. Не пожела да сподели повече, а и аз не го разпитвах. Знаех, че няма да ми каже. Това се разбираше от самосебе си.

– Янус – изрече с отвращение Дру. – Същата извратена измислица, както и отровата, използвана в манастира – „Монашеска примка“. Янус – двуликният бог, убиецът-двуличник. Да. Янус е човек с две еднакви

лица. Това е само моят двойник и никои друг!

– Знаеш ли къде да го намериш? – запита отецът.

Възпитаниците на школата на „Скалпел“ в Колорадо бяха така здраво свързани помежду си, че продължаваха да поддържат приятелски отношения, дори след като завършеха и се пръснеха в различни посоки. Дру, Арлийн и Джейк запазиха дружбата си, а по-късно Арлийн и Дру се влюбиха един в друг.

Когато беше в „Скалпел“, на Дру не му беше позволено да се сприятелява с Майк, неговият двойник, за да не би голямата прилика помежду им да привлече внимание и да провали изпълнението на задачите, които им се поставяха. Дру охотно беше приел забраната, защото единственият, с когото не се разбираше в школата, беше Майк. Помежду им съществуваше съперничество, което особено се чувстваше от страна на Майк. То и без друго им пречеше да се сблизят. Все пак винаги когато срещнеш бивши съученици, Дру се интересува как е човекът, от когото неведнъж бе зависел животът му. Така бе научил, че през седемдесет и осма Майк беше записал американска литература в университета в Минесота. Това беше същият курс за придобиване на научната степен „Магистър“, който той следваше в Айова. Съпадението не бе случайно. Двата не само си приличаха – те мислеха еднакво. Бяха предпочели едно и също прикритие за дейността си – студенти по литература в университетски градове.

– Една от разликите между нас беше, че аз предпочитам класическа американска литература, а той – съвременна. Чувах още, че имал намерение, след като вземе степен в Минесота, да замине за Вирджиния, за да работи върху Фокнър. След Фокнър се готвел да изучи Фицджералд, а след него Хемингуей. Като сметнем по две години за всеки курс, той би трябвало вече да работи върху Хемингуей.

– Дори да предположим, че се е придържал към намеренията си, това едва ли ще ни помогне да го намерим – каза отецът. – Във всеки университет в САЩ се преподава Хемингуей.

– Не, двамата най-добри специалисти са Карлос Бейкър и Филип Янг. Бейкър преподава в Принстън, а Янг – в Стейт Колидж, Пенсилвания (наричан Пен Стейт). По толкова различен начин разбират Хемингуей, че който е решил да стане отличен критик на този автор, трябва да изслуша и двамата. Повярвайте ми, имам достатъчно курсове зад гърба си и знам добре какво говоря.

Принстън или Пен Стейт? Как да разбере човек? Как да го откриеш между десетки хиляди студенти? Все едно да търсиш игла в купа сено. Издирването трябва да започне от факултета по литература. Физкултурните салони също трябва да попаднат във фокуса, защото двойникът на Дру трябваше да спортува ежедневно, за да бъде винаги във форма. Той ще иска да остане незабелязан и ще ходи във възможно най-ранния час. Дру знаеше това, беше абсолютно сигурен, защото самият той правеше така.

Отец Станислав позвъни на хората си в Opus Dei. Седем часа по-късно му се обадиха от Пен Стейт, за да му съобщят за младеж, който отговаря на описанията. Посещавал курсове по американска литература, работел с Филип Янг върху Хемингуей и всяка сутрин в шест часа спортувал в местния физкултурен салон. Бил самотник.

Половин час по-късно Арлийн, Дру и отец Станислав бяха на път за Пен Стейт.

Студеният вятър щипеше бузите на Дру, който заобиколи една поляна и продължи да се изкачва по склона, където дебелиите дървета, останали без листа, го скриха зад стволите си. Тримата бяха тръгнали с черния Олдсмобил на свещеника, като оставиха колата на Арлийн на един паркинг и предплатиха за няколко седмици. Дру закара мотоциклета си до някакво сметище и като се увери, че е сам, махна регистрационните табелки. Рано или късно полицията щеше да открие изоставения мотоциклет, но без номерата по-трудно щяха да го свържат с откраднатия в Масачузетс. Дру предвидливо изтри отпечатъците от пръстите си, така че нямаше опасност да се досетят кой го е използвал.

Докато Арлийн спеше, Дру седна до отец Станислав. В ноздрите си усещаше острия мирис, който идваше от заводите за стомана в Бетлъм. Взираше се в склоновете на Апалачите.

– Мисля, че онова място ще свърши работа – Дру посочи към един залесен хребет вдясно. – Не по-зле от всяко друго.

– Ще се бавиш ли много? – запита отецът.

– Трябва да се придържаме към програмата. Няма да се бавя дълго. Остави двигателя запален.

Отец Станислав отби и спря на банката. Дру почувства пронизващия полъх на вятъра, въпреки че небето бе синьо и без облаци. Присви очи и се заизкачва по покрития с изгнила трева склон. Ако случайно го видеше някой от пътниците в преминаващите коли, би си помислил, че

е тръгнал да се облекчи зад дърветата.

Но когато стигна до тях, той продължи нагоре, като спря само в края на поляната. Погледна наоколо и забеляза отъпкани следи в тревата, усети есенната миризма на пелин. Да, това място е добро.

С помощта на един як клон изкопа малка ямичка, два инча широка, три дълбока. Полузамръзналата земя не поддаваше. Върхът на клона се счупи. Макар и трудно, изкопа дупката. Бръкна в джоба на палтото си и извади оттам найлоновата торбичка, в която беше тялото на Малкия Стюарт. Странно, но трупчето на мишката не се беше разложило. Дали не беше знак от Бога? Дру недоумяваше. Дали иска да му каже, че одобрява неговите действия? Изостави тази мисъл, защото му се стори, че не е редно сам да си съчинява от името на Бога.

Развърза торбичката и пусна тялото на Стюарт в ямичката, след това я зарови с ръце и я покри с буца пръст, обрасла с трева. Довърши ритуала, като утъпка пръстта и изравни мястото. Все едно, че никой не бе разравял земята в края на поляната.

Дру погледна надолу към прясното гробче и за миг през съзнанието му премина мъчителния спомен за родителите му.

– Е, ти ми спаси живота. По-точно ти ме върна към него. Благодарят ти.

Понечи да си тръгне, но изведнъж се спря.

– Ще отмъстя и за теб, приятелче.

Излезе иззад дърветата и се спусна по ветровития и хлъзгав от изгнилата трева склон. Качи се в колата.

– Дру – Арлийн се беше събудила и го гледаше загрижено.

Той се обърна.

– Добре ли си?

– Чудесно.

– Сигурен ли си?

– Бави се около двадесет минути – каза отец Станислав. – Безмалко да тръгнем да те търсим.

– Ето ме жив и здрав – отговори Дру. – Нещо си обещах там горе. Затова хайде по-бързо да тръгваме. Искам тази проклетата история час по-скоро да свърши. Трябва да изпълня обещанието си.

– Този плам в очите ти – каза отец Станислав. – Господ да е на помощ на онези, които преследваме.

– Не, малко сбъркахте.

– Какво имаш предвид?

– Нека Господ да помага на нас.

Нижеха се хребет след хребет. До обяд стигнаха Алегените. Пътят се виеше през голи склонове, терасирани от минни изкопи, покрай западащи градове. Тук-там се виждаха големи нефтени помпи, чиито метални човки непрекъснато се вдигаха и спускаха, а дразнещите им удари достигаха до тях дори и през затворените прозорци на колата.

По пътя Дру, Арлийн и отец Станислав не разговаряха много, за разлика от продължителните разисквания в мотелската стая. Всеки се бе замислил за нещо свое.

Така стигнаха до крайната цел на пътуването си. След много завои шосето ги отведе в една почти кръгла долина в сърцето на Пенсилвания, където се намираше Стейт Колидж.

Това бе един от онези градове, за които Дру беше казал, че са най-добри за прикритие. Беше пръснат на широка площ, осеян с обвити с лозници къщи и много дървета. В града нямаше развита промишленост, затова местното население беше принудено да се нагажда към капризите на повече от двадесетте хиляди учащи се, от които зависеше прехраната му. Както във всички университетски градове, така и тук половината от населението постоянно се променяше – студентите идваха и си отиваха, едни се записваха, други завършваха и напуснаха. Оперативният работник, който предпочиташе да си запълва времето между задачите с посещение на лекции, би се чувствал добре тук, още повече, че прикритието му беше извън всякакво подозрение. Ако можеше да води позатворен живот, щеше да остане незабелязан. Би могъл да изчезне, когато поиска.

Отец Станислав се обади по телефона в един супермаркет на свои познати, за да му обяснят къде се намира местната католическа църква. Тя се оказа невисока, дълга сграда със съвременна архитектура, построена от бетон, с отлята метална статуя на Христос до входа. Паркираха колата и влязоха вътре.

В преддверието видяха един бизнесмен, седнал близо до съда със светена вода. Беше облечен с делови костюм и четеше молитвеник. Той вдигна поглед към тях.

– Бог с теб – каза мъжът.

– И с теб – отвърна на поздрава отец Станислав.

– Deo gratias.

– Амин – отвърна свещеникът. – Приятно е да чуеш латински в

църквата.

Дру и Арлийн стояха малко по-назад и гледаха с интерес.

– Следят ли го още? – запита отец Станислав.

Мъжът кимна с глава, затвори молитвеника и се изправи.

– Мисля, че не е забелязал. Следим го от разстояние и винаги има човек след него – на смени, нали така се казва? – той едва-едва се усмихна. – Почти както при четиридесетчасова църковна служба.

– Разбрахте ли къде живее?

Бизнесменът отново кимна.

– Доста трудно го открихме. Получава писма и пратки чрез пощенска кутия, не е дал телефона си в указателя. Все пак един от хората ни в пощата се досети, че може да има телефон. Научихме адреса му от компютъра, който отчита сметките.

Човекът бръкна в джоба на костюма си, извади сгънат лист хартия и го подаде на отец Станислав.

– В този район живеят много студенти. Отбелязал съм мястото на картата. Преди доста години къщата е била разделена на възможно най-голям брой малки едностайни апартаменти. Явно собственикът е спечелил доста пари, защото е добавил нови апартаменти със съвсем малки стаички отстрани, отзад и отпред на старата сграда. Не можеш да разбереш къде е била първоначалната постройка. Но и това не му стигало, та започнал да изкупува съседните къщи и да ги пристроява по същия начин. Днес изобщо не си личи къде е имало отделна къща. Един господ знае колко апартамента дава. Гъмжи от коридорчета и преходи, за да могат студентите, които живеят в по-вътрешните апартаменти, да си влизат вкъщи от самостоятелен вход. Същински лабиринт. Можеш спокойно да се изгубиш.

– Номер осемдесет и пет? – погледна към листчето отец Станислав.

– Да, не са подредени точно по номера. Налага се да питаш на място.

– В момента вкъщи ли си е?

– Доколкото знам, не. По телефона в приземния етаж тук получавам сведения за обстановката на всеки час. Последният път, когато се обадох, ми казаха, че лекциите му са свършили и е отишъл в библиотеката.

– Има ли нещо друго по-особено, което трябва да знам за мястото, където живее?

– Само това, че студентите не гледат с добро око на зяпачите. Разбират, че сградата е по-различна, но им е писнало от тях.

– Е, може би няма да имат нищо против един свещеник. Отлично сте се справили. Всички до един. От името на църквата ви благодаря. Предайте и на другите.

– Ние трябва да ѝ благодарим. След като ни е гласувала доверие да пазим вярата.

– Да, налагаше се.

– За честта и славата на нашия Бог.

– И за да опазим неговата църква.

Отец Станислав вдигна ръка и го благослови.

– Продължавайте да получавате сведения. Ще ви се обаждам периодически, за да ми докладвате дали има промяна в обстановката.

– Да бъде божията воля, отче – сведе почиттелно поглед бизнесменът.

– Така ще бъде. Благодаря ви още веднъж.

Отец Станислав се обърна и направи знак на Арлийн и Дру да го последват. Тримата излязоха от църквата. Тежката врата зад тях тропна глухо.

Навън небето беше обсипано със звезди, хладният въздух щипеше бузите им. Една кола профуча край тях. От ауспуха ѝ излизаха облаци изгорели газове.

– От Opus Dei ли беше мъжът? – запита Дру.

Отец Станислав не отговори.

Една улица делеше Дру от жилищния комплекс, разположен на върха на висок склон, обграден от шубраци. В тъмнината, а и поради храстите, беше невъзможно да се каже къде свършваше един блок и започваше друг. Със сигурност в комплекса имаше най-малко двајсетина къщи. А може би трийсет. Дру не можеше да прецени точно. Тази, която го интересуваше, бе многократно пристроявана, без да се държи сметка за стила и използваните материали. Прост тухлен градеж се редуваше с красива постройка с дървени орнаменти, тя от своя страна беше долепена до модернистична сграда, в която преобладаваше стъклото. Всички те бяха по някакъв начин свързани с първоначалната постройка във Викториански стил с характерни фронтони и прави тавански прозорци.

Отдалеч цялата бъркотия приличаше на творба на архитект, който съвсем е полудял от неограничените възможности да си играе със стиловете. Истината вероятно беше по-прозаична – че собственикът е правил различните пристройки по различно време, ръководен в избора си

само от цените на материалите в момента.

Дру се вираше в осветените прозорци на отсрещния комплекс. Прикри се по-добре в мрака и заразглежда сенките, които се появяваха и изчезваха в силно контрастиращите сгради. Нервно обърна поглед от зловещите отблясъци на уличните лампи към Арлийн.

– Отец Станислав трябваше да е вече тук.

– Сигурно не е лесно да открие мястото – вдигна рамене Арлийн.

– Само още пет минути и тръгваме да го търсим.

– И двамата ли?

– Е, добре, имах предвид ти – кисело се усмихна Дру.

Тя му отвърна с усмивка.

Двамата добре разбираха, че приликата на Дру с мъжа, който следяха, бе твърде голяма и не трябваше да рискуват той да се разхожда из комплекса.

Петте минути изтекоха, минаха още пет.

– Няма какво да чакаме повече. Тръгвам. Той отдавна...

Една сянка се появи в хрусталака отсреща. Беше отец Станислав.

Свещеникът се приближи. Дъхът му замръзваше.

– Открих го. *Най-после*. Това място прилича на зайчарник с тези малки апартаментчета като клетчици. Много лесно можеш да се изгубиш вътре.

– Къде е апартаментът?

– По една тясна алейка. Входът е откъм нея. Насреща има само една бетонна стена, без прозорци.

– За да не го вижда никой, когато влиза и излиза. А ако изчезне за няколко дни, никой няма и да забележи.

– Или може би няма да го е грижа. Хората тук не са особено дружелюбни. На два пъти питах как да стигна, до съседни номера, разбира се. Гледаха ме като че ли съм им поискал заплатата. Прозорците са с матови стъкла, завесите са спуснати, но доколкото успях да видя, вътре светеше.

– Осветлението може да се включва автоматично – каза Арлийн. – Последното сведение гласеше, че е още в града.

– Но преди час – предупреди отецът. – Бъди предпазлив.

– Как точно да стигна дотам? – запита Дру.

– Най-горе на склона има три улочки. Тръгни по средната. Ще стигнеш до едно дърво, което е издялано като тотемеен стълб.

– Тотемеен стълб ли?

– Завий наляво и продължавай, докато стигнеш до някаква

скулптура, която прилича на самолетни перки. Завий надясно. Най-добре да ти го начертая – въздъхна отец Станислав.

Една слаба улична лампа едва разпръсваше тъмнината. Дру мина покрай скулптурата и спря под арката на някаква сграда. Отдясно имаше мрачен коридор с много врати от двете страни, в който тук-там висяха електрически крушки. Отляво паянтова дървена стълба водеше до приземния етаж. Там също забеляза доста врати. Отец Станислав с право бе нарекъл мястото зайчарник. Дру би го нарекъл мравуняк, само дето мравките не слушаха рок-музика и не готвеха ястия с лук. Излезе през задния вход и се оказа в някакъв двор. Там друга мъждива лампа осветяваше уличен знак за еднопосочно движение, поставен пред три тунела. Според картата на отца трябваше да завие наляво. Тунелът го изведе през друга сграда отново в двор, в който се отглеждаха пилета. Позна по характерното къткане. В следващия двор пък имаше коза. Поглеждайки надолу към каменните плочи, по които вървеше, видя, че са от стари надгробни паметници. Каква лудост! Колкото по-навътре в хаоса навлизаше, движейки се по зигзагообразните коридори, все повече и повече свикваше със странностите.

Двойникът му добре си беше подбрал квартирата. В тази обстановка никой не би забелязал човек, който и без това странеше от хората. Всъщност тук като че ли всички искаха да бъдат сами, убедени, че останалите наематели не са в ред. Дру разбра защо свещеникът е бил приет с подозрение, когато е питал за посоката. В тази странна обстановка той просто не си беше на мястото.

На няколко пъти разни наематели подозрително се заглеждаха в Дру. Той не им даде възможност да видят лицето му. Вървеше уверено напред, все едно че живееше там. Щом се увереше, че никой не го гледа, изваждаше картата. Така най-после стигна до целта си – тясната алейка. Отдясно бе бетонната стена без прозорци, отляво – единствената врата от тази страна. Видя прозореца с матовите стъкла и спуснатите завеси. Отвътре наистина се процеждаше слаба светлинка.

Дру спря за момент. Лицето му беше измръзнало. Някъде отгоре се чуваха гласове, които разговаряха за Платон и Аристотел.

„Прочетете свети Августин!“ – помисли си Дру и отиде в края на тясната алея. Скри се в най-отдалечения и тъмен ъгъл зад някакви дъски и се облегна на стената. Палтото му беше с вата и го предпазваше от студената стена. Остана да чака Майк там.

Точно преди полунощ една сянка се прокрадна в другия край на алеята. Точно по разписание. Дру се движеше по същите правила навремето. „Не се прибирай, преди съседите да са си легнали. Иди на кино. Може би панорама на филмите на Трюфо в студентския съюз или малко смях с последните приключения на Джеймс Бонд.“ В университетските градове имаше голям избор от развлечения – лекция на някой известен литературен критик, представление на някой пътуващ театър, например „Мера според мера“, камерен концерт от творби на Моцарт и какво ли не. Ако човек искаше по-спокойни развлечения, можеше да ги намери в този тип градове. Като че ли там можеше да си почине най-добре, ако изключим манастира, разбира се.

Все пак приближаващата сянка можеше да е на някой, който изпълва алеята, за да стигне до по-вътрешен апартамент. Но колкото по-близо идваше, толкова повече Дру се уверяваше, че човекът насреща му беше... самият той!

Дру затаи дъх. Сянката спря. Беше съвсем като Дру – същото телосложение, същата височина. В лице беше същински Дру. Той потръпна. „Интересно дали са му казали, че не съм мъртъв?“ – питаше се Дру. „Дали знае за манастира? Но тогава може би щеше да се скрие някъде.“

Силуетът бръкна в джоба си и извади ключ.

Дру нямаше план за действие, просто следваше инстинкта си. Реши да го заговори. Припомни си доброто старо време.

– Хей, Майк – гласът му отекна.

Сянката се извърна към тъмния ъгъл и застана нащрек.

– Моля?

– Не се панирай – каза сърдечно Дру. – Твоят бивш съученик е, Дру. Чакам те, за да поговорим. Човече, закъсал съм нещо. Слушай, имам нужда от помощ.

Майк онемя, загледан в тъмното.

– Дру?

– Спомняш ли си онези колорадски зайци, които Ханк Далтън ни караше да използваме за мишени при стрелба? Как кучето му обичаше да си похапва от тях?

– Не може да бъде! Не може да си ти! – в гласа на Майк се долавяше страх.

– А какво ще кажеш за онзи ковчег, в който Ханк държеше учебното оръжие?

– Божичко, наистина си ти!

– Радвам се да те видя, човече.

– Но как ме откри?

– Ще ти кажа по-късно. А сега трябва да ми помогнеш. Намери ми някакво безопасно местенце. Много съм го загазил, братле.

– О, разбира се, че ще ти помогна. А има ли някой с теб?

– С мен? Защо? Току-що ти казах нещо. Кой ще се мъкне с мен, щом съм загазил.

– Е? – сянката започна да нервничи.

– Колко години минаха? – запита Дру. – Достатъчно, за да започнем да си задаваме въпроса къде се изниза младостта ни, а? – Дру излезе от мрака и протегна приятелски ръце. – За бога, имаш ли намерение да ми помогнеш?

– Сигурен ли си, че не си довел някой?

Дру се приближи. Човек не можеше да го различи от Майк.

– Защо сто пъти ме питаш едно и също?

– Защото, стари приятелю – Майк не довърши, а му подаде ръка – толкова време мина, пък и...

– Е?

– Чух, че си бил убит.

Майк погледна към Дру. Дру предпазливо застана нащрек с разтуптяно сърце. Изведнъж дъските в края на алеята, зад които се криеше допреди малко, изтропаха. Дру потрепна, предчувствайки капана. Обърна се рязко встрани, готов да се защитава не само от нападението на Майк, но и от хората, които вероятно го пазеха, в случай, че Дру се появяше отнякъде. „Влязох направо вътре!“ – тревожно помисли Дру.

Но никой не се спусна към него.

Майк се изплаши не по-малко. Замръзна на място, готов за атака. Взираше се в посоката, откъдето дойде шума, и изглеждаше убеден, че Дру го е излъгал, че е сам. Дръпна се назад, предпазвайки се от невидимите нападатели, изруга високо, скочи встрани и хукна назад по алеята, без да види ирландския сетер, който душеше нещо под дъските, на които бе стъпил.

Дру се стрелна след него. Трябваше да държи Майк под око. Знаеше, че в този лабиринт от малки улички, коридори и тунели само секунда би била достатъчна, за да го загуби. Майк познаваше всяко кътче. Без съмнение беше проучил отлично мястото и беше намерил подходящи

скривалища.

Майк се стрелна в една уличка и зави по нея. Дру извади маузера си за всеки случай. Майк можеше да продължи да тича, а можеше и да спре внезапно и да го изненада на някой ъгъл. Дру трябваше да бъде по-внимателен там, но без да губи ценни секунди. Предполагаше, че Майк не носи пистолет у себе си. А нож? Практично е. Малка кама в ботуша или малък автоматичен нож. На никой не би му направило впечатление. Майк, също както и Дру, нямаше нужда от друго оръжие. Можеше да убие човек само с един силен удар в гърдите или ларинкса.

Майк не го нападна на ъгъла. Продължаваше да тича надолу по алеята. Дру го следваше, дишайки ускорено. Въпреки че беше тъмно, би могъл да стреля. Но не посмя да го направи. Не само заради шума и суматохата, която щеше да настъпи. А защото можеше да убие Майк, вместо само да го рани. Искаше го жив, за да отговори на въпросите му.

Майк зави зад друг ъгъл, Дру след него. На светлината на слаба улична лампа видя Майк да минава покрай някакъв парник, след това се вмъкна в къща, наподобяваща английско имение. Дру се блъсна в някакъв човек, който излизаше от една врата вляво. Мъжът падна назад, като се просна тежко върху покрития с линолеум под.

– Гледайте къде, по дяволите...

Дру не успя да чуе края. Вече беше в централното фоайе, блъсна вратата на изхода и изскочи, без да се опасява, че Майк го причаква на ъгъла, защото го беше видял да се стрелва навън в осветения двор. Там имаше люлки и площадка с пясък за игра. Постройката зад него представляваше хамбар. Вместо да се вмъкне вътре, Майк зави вдясно, спусна се по уличката, прескочи някакъв велосипед, прелетя покрай изоставен кладенец, хвърли един бърз поглед назад и изтича нагоре по дървените стълби на една къща във Викториански стил.

Вратата се отвори със скърцане и Дру също се вмъкна вътре. Не се изненада, че отново попадна в някакъв коридор. Подът беше измазан с пръст. От двете страни имаше входни врати. Светеха само половината от електрическите крушки.

В края на коридора Майк се мушна през поредната врата. Спускайки се след него, Дру усети хрущане на счупени стъкла под краката си. Това го изненада. В момента не можеше да се замисля над този факт. Имаше по-важна цел. Почти настигаше Майк. Можеше да го догони на следващата уличка или в следващия двор. Наближаваше вратата, зад която изчезна Майк.

Стисна маузера, бутна вратата и се оказа пред една тухлена стена.

Хвърли бърз поглед наляво и там видя също такава стена. Скочи вдясно. Вратата хлопна зад него. Замръзна на място, обгърнат от пълен мрак. „О, боже!“ – молеше се той. Тръпки ползиха по гърба му. Беше тъмно като в рог.

Залепи се бързо за стената и въпреки че дробовите му имаха нужда от въздух след лудото преследване, положи големи усилия да диша полеко. Учестеното дишане можеше да му струва живота. *О, боже! О, света Дево!* Бяха го завлекли в абсолютно тъмна стая.

Хрущенето на счупените стъкла по пода, угасените крушки в коридора – всичко си идваше на мястото. Майк ги беше счупил нарочно. Липсваше осветление точно в този край, където бе привлечен Дру. Иначе щеше да успее да хвърли един поглед в стаята и може би да види къде е ключът, да светне лампата и да открие Майк. А можеше би той отдавна не е вече тук. Измъкнал се е през друга врата и е оставил Дру вътре. Нека си мисли, че е сам с невидимия си неприятел. Може би Майк вече препускаше по улиците извън комплекса, докато Дру трескаво разсъждаваше дали се намира в опасност.

Но Дру предчувстваше, че Майк е вътре. Сърцето му се сви. Абсолютна тъмнина – ситуацията му бе позната от черната стая в самолетния хангар, когато учеше в школата Роки Маунтин. Боят в абсолютно тъмна стая беше главният специалитет на инструктора им. Ханк Далтън безмилостно обучаваеше учениците си в принципите на тази изнервяща до крайност борба. Майк беше подготвен така добре, както и Дру. Дру трябваше да се бие с противник от неговата класа. Да се бие срещу самия себе си!

Когато учеха в Колорадо, Дру и останалите студенти, включително Майк и Джейк, обикновено отиваха в спортния салон в осем часа сутринта. Ханк Далтън измъкваше медния ковчег. Въпреки че бяха зрели осемнадесетгодишни момчета, винаги очакваха с нетърпение този момент, като деца, които ще си играят с любимите играчки. Ханк Далтън отваряше ковчега и им раздаваше оръжието, като ги караше да се състезават в бързо разглобяване и сглобяване. Джейк пипаше бързо, но винаги Дру или Майк излизаха победители. Съперничеха си във всяко отношение. Изглежда, че физическата им прилика ги караше непрекъснато да проверяват и сравняват възможностите си.

Онзи следобед чакаха да започнат часовете. Ханк Далтън се появи петнадесет минути по-късно от обикновено. Не влачеше ковчега.

– Всички навън! Качвайте се в автобуса!

Строгийт му тон ги накара да си помислят, че Ханк им е сърдит. Като се стараеха да не го ядосат още повече, привикнали да се подчиняват, те изхвърчаха през вратата, минаха по коридора и излязоха навън. Утринното слънце ги заслепи. Видяха един автобус, паркиран отпред. Двигателят му ръмжеше глухо.

– Какво се пулите? – попита Ханк. – Не сте ли виждали автобус? – устата му се разтегна в усмивка. – Време е за малка разходчица. Бързо вътре!

Зарадвани, че Ханк е в настроение, всички се втурнаха към автобуса. Ханк зае шофьорското място и потеглиха по един кален път, който водеше нагоре в планината.

Два часа по-късно, след като се бяха мотали безцелно, както им се беше сторило, и наоколо не виждаха нищо освен борове и пелин, Ханк премина през отворената врата на един заграден двор и спря автобуса пред прояден от ръжда самолетен хангар. Нямаше други постройките. В далечината забелязаха някакви останки от самолет, забити в обраслата с трева земя.

Нямаха възможност да разглеждат мястото, защото Ханк бързо ги пришпори да влизат вътре. Видяха слънцето за последен път, преди да потънат в мрака за цели двадесет и пет дни, както по-късно се оказа.

Ханк затвори вратата зад тях. Те се блъскаха един в друг в тъмното.

– Проблеми със зрението ли имате? – беше ги запитал Ханк. – Добре, ще уредим това. Скоро вече ще се чувствате като у дома си в мрака – тогава той доброжелателно се беше засмял.

Скоро очите им привикнаха с тъмнината и студентите заразглеждаха любопитно наоколо. Тук-там проникващата през процеците слаба светлинка им помогна да различат нещо обемисто в средата – толкова голямо, че би могло да бъде едноетажна къща без прозорци.

– Интересно какво ли е това? – измърмори някой.

– Всичко с времето си – отговори Ханк и ги насочи към един мрачен ъгъл вдясно. Оказа се, че там има нарове, като на всеки бяха оставени по два тъмни на цвят чаршафа, тъмно одеало, а върху тях – горнище и долнище на някакво черно облекло.

– Пижами ли са?

– Нещо подобно – дочу се отнякъде гласът на Ханк. – Събличайте всичко и ги облечете. Това ще ви бъде униформата.

Студентите се подчиниха. Бяха озадачени още повече. Вече виждаха значително по-добре и забелязаха, че Ханк е свалил обичайните

каубойски ботуши, избелелите джинси, дънковата риза и позащипаната шапка и е облечен в широката черна пижама.

– Най-добре да починете малко, защото оттук нататък ще тренираме през нощта.

„Да си почива по обяд?“ – Дру не се чувстваше уморен, но скоро след като се изтегна в леглото, започна да се прозява.

Стресна го гласът на Ханк, който се носеше по някакъв високоговорител от дъното на хангара.

– Вдигай се и се приготвяй!

През нощта?

– Не ти ли прозвуча като че ли Господ ни говори? – каза някой.

Вечерята – а кой знае, може да беше и закуската – се състоеше от риба и ориз с нещо като сос от скариди, накрая чай.

Тренировките започнаха веднага след това. Ханк ги заведе в дъното на хангара, където с опипване разбраха, че по стените са закачени торби с пясък. Дру долови, че Ханк се придвижи, протегна се към нещо зад торбите и изведнъж зад тях, в другия край на хангара, се появи бледа жълта светлинка. Едва-едва достигаше до абсолютно тъмния край, където бяха чувалите.

Ханк изглеждаше доста странно в черната пижама.

– Дори през нощта не е съвсем тъмно – има звезди. И луна, въпреки че светлината ѝ постепенно избледнява. Но ако има облаци, тогава наистина започваш да вярваш в духове.

Дру напрегна зениците си, като се стараеше да поеме колкото може повече от бледата жълтеникава светлинка, мъждукаща в другия край на хангара. Изненада се как постепенно започна да вижда много по-добре закачените на стената чували. С малко повече въображение вече различаваше очертанията на предметите в мрака.

Ханк ги обучаваеше в хвърляне на нож. Часове наред ги караше да мятат ножове по торбите с пясък. След това тренираха с бръсначи, японски метални звезди, дори с пръчки, пепелници и камъни.

Не приличаше на упражнение в нанасяне на смъртоносен удар, въпреки че Дру беше убеден, че противникът му ще бъде посечен от страхотния удар на ножа. Ханк даваше сигнал за започване като пляскаше с ръце и наблюдаваше най-вече на бързината и точността на хвърлянето.

– В тъмното не можете да разберете дали противникът ви е мъртъв – изрева Ханк. – Мигът, в който чуete оръжието ви да се забива в плът, трябва да сте сигурни, че сте навредили на врага си и...

Продължението очевидно оставаше за следващия ден – по-скоро

нощ – според новото им разписание, защото Ханк прекрати обясненията и поправи ъгъла на хвърляне на един от студентите. След това ги накара да се обърнат с гръб към чувалите. Когато плеснаше с ръце, те трябваше рязко да се извърнат и да хвърлят оръжието.

Ханк непрекъснато крещеше като им даваше команди как да балансират най-добре – да държат краката си разтворени, но не много, само до ширината на ханша, да приклекнат, за да бъдат по-гъвкави и коленете им да служат като център на въртене. Научиха, че трябва леко да се наведат напред, за да могат да се извиват по-лесно.

Много често предметите, които хвърляха, падаха с трясък върху бетонния под.

– И това е полезно – твърдеше Ханк. – При тази борба не можете да си позволите да отвлечате вниманието си с догадки какъв е всеки шум, който доловите. В края на престоя ни тук имам намерение да ви науча да разпознавате звука от всякакъв вид оръжие върху каквато и да е повърхност – не само бетонен под, но и пясък, килим, трева, скали.

Тази сутрин Дру се мушна крайно изтощен в леглото си. През процепите на металните стени на хангара едва се промъкваха лъчите на изгряващото слънце.

„Смяната на времето не ми се отразява особено“ – помисли Дру, когато видя Ханк да гаси бледата крушка и се мушна гол в тъмните чаршафи, под също така тъмното одеало. „А сега трябва да поспя“. Сънува, че хвърля кутии от кока-кола по чувалите с пясък.

На следната нощ Ханк продължи със същото упражнение. Така добре се шлифоваха, че почти не се чуваше звук от падащи предмети на пода в плътния мрак.

През следващите нощи Ханк добавяше нови елементи към упражнението. Трябваше да се хвърлят към неприятеля с изострен молив вместо нож и да го вдигат рязко нагоре след като го забият, все едно че разкъсват целта.

След всеки удар Ханк разглеждаше пясъчния чувал с помощта на джобно фенерче като оценяваше точността на попадението. Непрекъснато им повтаряше едно и също – да използват и най-малката светлинка и да се ориентират за цялостните очертания на целта по онази част, която успяват да доловят.

Следващото упражнение беше хвърляне на чупливи предмети един срещу друг в пълния мрак, скок към неприятеля със заострен молив и разкъсване на възглавницата, прикрепена към гръдния кош.

Ханк всеки път правеше анализ на удара, като използваше

фенерчето си.

След време възглавниците бяха махнати. Ако подостреният молив ожулеше стомаха ти, значи е трябвало да внимаваш повече. А какво би станало, ако ударът бе нанесен с нож.

Така Ханк обучаваше учениците си да развиват рефлексии в тъмното.

Научиха се да се движат с нож в ръка, все едно, че е продължение на китката. На свой ред китката да бъде едно цяло с ръката до рамото. Оръжие, което винаги е на разположение.

Обучиха се още как да се прикриват, като се придвижват плавно встрани, без да разтварят краката повече от ширината на ханша си. Винаги бавно, постепенно, като променят центъра на тежестта. Никога назад или напред. И съвсем безшумно.

Научиха къде се намират ключовите точки за нападение по тялото – далака, основата на езика, тестисите, клиновидната кост, горната челюст, адамовата ябълка, синусите, септума, сънната артерия, горната част на ръката, очите. Целеха се в тях със заострените моливи, а след това и с юруци или лакти.

Обучението ставаше все по-интензивно и те имаха чувството, че Ханк ги подготвя за някакъв изпит в края. Нощ след нощ – вече не можеха да се ориентират колко време беше минало. Все по-често обръщаха поглед към едноетажната постройка в средата на хангара, която сякаш ги очакваше в тъмнината.

Най-сетне, след като бяха демонстрирали успешно уменията си в поразяване на противника в пълен мрак, преминавайки по различни повърхности, които наподобяваха морски пясък, дебел килим, хлъзгав под; след като се бяха научили да се движат безшумно и да прескачат неясно очертаващи се предмети със същата лекота, с която правеха подскоците си в часовете по балет в школата, Ханк им каза: „Време е. Можете да видите какво има ей там.“

Те нетърпеливо го бяха последвали до входа. Ханк отвори вратата, но нито Дру, нито някой друг успя да надникне вътре.

Ханк бе посочил към Джейк. „Петнадесет секунди след като вляза и затворя идваш след мен и също затваряш.“

Джейк бе запитал с недоумение:

– И?

– Никога ли не си играл на криеница? Опитай се да ме намериш. Само че си представи, че съм ти враг. Ако не си достатъчно внимателен и успея да чужа или почувствам къде си, и ако това не е само

упражнение, ще се издадеш и сам ще ми помогнеш да те убия. Отсега нататък ще играем така – който пръв изненада другия и го докосне, той е победител. Простичко е, нали?

– Да.

Ханк влезе вътре. Джейк го последва след петнадесет секунди и затвори вратата зад себе си. След тридесет секунди вратата се отвори и Джейк пристъпи прага. Дру забеляза разочарованието, изписано на лицето му.

– Какво стана? – запита някой.

– Не ми е разрешено да говоря за това. Иска всички да се наредят и да влизат един по един.

Дру започна да нервнич. Беше застанал в края на редицата и гледаше как останалите влизаха и излизаха. Никой не се бе забавил повече от Джейк.

Дойде ред на Майк, но и той излезе почти веднага. Дру разбра, че се чувства унижен. Вечният му съперник Майк като че ли го предизвикваше да се справи по-добре.

След него трябваше да влезе Дру.

Той отвори вратата, концентрира се, за да подсили рефлексите си и пристъпи вътре, като нервно затвори вратата. Изведнъж почувства, че нещо го души, като че ли въздухът вътре беше по-тежък и го притиска. Непрогледен мрак. Преди му се струваше, че в хангара е тъмно. Сега разбра какво означава да е тъмно като в рог. Абсолютен мрак, който те притиска отвсякъде. От тишината тъпанчетата му писнаха. Двоумеше се какво да предприеме. Пристъпи напред, опитвайки се да намери Ханк, но се блъсна в някаква маса. Краката ѝ изскърцаха върху бетонния под. Ханк моментално го сграбчи за лакътя.

– Считай, че си мъртъв – прошепна толкова отблизо Ханк, че Дру усети дъха му в ухото си.

На излизане от черната стая, старейки се да не покаже неудовлетворението си, забеляза доволната физиономия на Майк, нескритата му радост, че Дру не се е справил по-добре от него.

Ханк ги събра и ги накара да направят разбор на случилото се. Повториха упражнението и той отново ги победи. Така постепенно ги запозна с принципите на този вид борба.

– Всички вие твърде много бързахте да ме откриете. Не си оставихте време да свикнете с тишината и мрака. Нетърпението ви изигра лош номер. По-спокойно. Това може да са последните мигове от живота ви. Защо да не си ги удължите? Изживейте ги пълноценно!

Ханк ги учеше как да оглеждат стаята, вместо сляпо да се придвижват напред, как да използват придобитите в хангара умения да нападнат и да избягват препятствия.

– Има разлика – каза някой.

– Каква?

– Разполагахме с повече място, а и тъмнината не беше така непроницаема. Освен това вие първи влизате вътре и пчелите предимство като се скривате някъде.

– Ама че глупости. Ако преследвате истински враг, така ли ще му се жалвате? В тази игра сами трябва да си осигурите преимущество, за да сте по-добри от противника си. Най-важното в случая, освен умение то да атакувате, е да се движите така безшумно, че да не издавате нито звук.

Опитваха отново и отново срещу Ханк, като всеки път се задържаха все по-дълго и по-дълго вътре преди той да ги докосне. Отначало само пет секунди повече, после десет. Макар и кратко като продължителност, все пак това беше голямо постижение в сравнение с началото. Първият път, когато изкара повече от минута вътре, на Дру му се стори, че е бил много по-дълго. Излезе замаян и страшно изтощен.

– Все още не се движите достатъчно бавно – повтаряше Ханк. – Не чувствате мрака. Не сте ли виждали как слепите усещат препятствията пред себе си, дори и да не ги опипват. Защото така са свикнали с тъмното, че чувстват как въздухът се отблъсква от повърхността на предметите. Като че ли предметите излъчват вибрации. Това трябва да научите и вие. Да компенсирате виждането с изостряне на всички други сетива. Джейк, ти, например, се придвижваш достатъчно тихо. Но си пушач. Подушвам те веднага, без да е необходимо да те виждам или чувам. Отсега нататък никой да не пуши. Нямам предвид само докато сте тук. Никога. Майк, ти използваш дезодорант. И той се усеща. Изхвърли го.

– Всеки мирише, така или иначе – отвърна Майк. – Например като се изпоти. Естествено е, особено когато си под напрежение.

– Но не и при този стрес, за който говорим. Тогава потните ти жлези като че ли пресъхват. Престават да функционират. Е, може би някои от вас са изключение от това правило. Скоро ще разберем. И ще изхвърчите от школата.

Не след дълго започнаха да изкарват вътре по две, после по пет, а накрая дори и по десет минути.

Дру постепенно разучи предметите в стаята. Движеше се леко, бавно и методично из нея. Приличаше на дневна – столове, канапе, малка

масичка, телевизор, лампа, библиотека. Една нощ обаче мебелите се оказаха на нови места, а на бетонния под беше постлан килим. След това стаята се превърна в нещо като спалня, по-нататък в склад с безразборно нахвърляни тук и там щайги.

– Не трябва да си въобразявате каквото и да било предварително – предупреждаваше ги Ханк.

Накрая всеки можеше да издържа повече от час, без Ханк да го докосне. Той промени упражнението.

– Сега трябва да се биете един срещу друг. Един от вас влиза, след него вторият. А после обратно – който е бил втори, влиза първи, преследвачът се превръща в преследван. И ще сменяте партньорите си, така че всеки да се бие срещу всеки.

В един миг Дру и Майк се спогледаха. Майк гореше от нетърпение да се пребори с Дру. Не се изправиха един срещу друг веднага. Едва след като опитаха срещу други четирима партньори, се оказаха заедно в стаята. Първият път Дру беше преследваният и спечели. Когато на свой ред Майк беше преследваният, той спечели. Така беше във всички следващи турове – резултатът бе винаги равен. Последният път, когато бяха прекарвали повече от три часа вътре без никой да спечели, Ханк прекрати играта.

Шестнадесет години по-късно те отново се оказаха един срещу друг. Този път оръжията им не бяха подострени моливи, нито пък Ханк беше там, за да сложи край. Съперничеството помежду им бе стигнало връхната си точка. Веднъж завинаги щеше да се реши кой е по-добър. Само в един тур.

Дру не искаше да го убива. Майк му трябваше жив, за да му разкаже за Янус. Не знаеше дали няма да му се наложи да го убие. Защото Майк със сигурност щеше да го направи без колебание.

Щом осъзна ужасяващата истина, че Майк го е подмамил в абсолютна тъмна стая, Дру моментално застана нащрек и приклепна – поза, която му бе станала втора природа. Леко разтвори крака, не повече от ширината на ханша и внимателно протегна ръце напред, след това ги разтвори, опипвайки вляво и дясно – нямаше нищо. Пристъпи малко наляво и спря.

Дру предприе тези първоначални действия с една цел – да се измести от входа, за да не позволи на Майк да го нападне неподготвен още с влизането. Затова светкавично потърси прикритието на мрака, също

както и Майк. Преследването можеше да започне.

Дру вече бе сигурен, че Майк не носи пистолет – имаше толкова възможности да го използва досега. Защото малко преди да затвори вратата и мракът да го погълне, представляваше отлична мишена.

Вероятно имаше нож. Но ако беше така, Майк можеше да го хвърли по Дру, точно когато влизаше. Щом чуеше ножът да се забива, веднага щеше да нападне, като се възползва от предимството на изненадата и болката, и бързо щеше да го доубие с ръце, ако ножът не беше свършил вече тази работа. Ханк Далтън беше отработил до съвършенство това упражнение – беше се превърнало в рефлекс за тях.

Трябваше да има някаква причина Майк да не атакува веднага. Единственото, което му идваше наум, бе, че вероятно няма оръжие и ще се осланя само на ръкопашния бой. А това означаваше, че ще изчака Дру да се доближи и изненадващо ще се нахвърли върху него.

Дру имаше пистолет – стискаше в ръка маузера, но той нямаше да му бъде от полза в тъмното. По-скоро щеше да му пречи, като ограничаваше движенията на дясната му ръка. При дадените обстоятелства би било по-добре, ако ръката му беше свободна, за да може да чувства вибрациите, които излъчваха неподвижните предмети в мрака. Не посмя да постави пистолета обратно в джоба си. Щеше да вдигне шум.

Около пет минути изчакваше и се заслушваше, застанал нащрек. Тази стая очевидно имаше доста голяма дълбочина и стените й бяха така дебели, че отвън не проникваше никакъв шум. Напрегна се, за да долови приглушено дишане или лека стъпчица. Нищо, освен пулсирането на кръвта в ушите си.

Поемайки безшумно въздух, Дру се опита да различи миризмите в стаята. Терпентин. Блажна боя. Нещо като вар. Едва доловим мирис на бензин.

„Дали е склад?“ – мислеше Дру. Все повече се убеждаваше, че е прав. Най-различни неща. Може би имаше и косачка за трева, а също и инструменти. Скоро щеше да научи. Защото преследването трябваше да започне. Същото вероятно мислеше и Майк.

„Никога не тръгвай право напред“ – учеше ги Ханк Далтън. „Избягвай центъра, провери първо периферията. Това означава, че имате две възможности – наляво и надясно. Придържай се с гръб към стената, близо до нея. Разгледай стаята и в зависимост от препятствията реши накъде ще тръгнеш.“

Но в този случай Дру не виждаше никаква разлика между лявата и дясната страна. Вярно е, че при влизането се придвижи вляво, веднага

след като усети капана. Майк можеше да предположи, че ще продължи в същата посока. За да го изненада, трябваше да направи обратното.

Но разкриването на ходовете на противника представляваше част от играта. Майк също щеше да се опита да вникне в логиката на Дру и да стигне до извода, че след като се е придвижил първо вляво, Дру може да мине надясно, за да го обърка. Така или иначе всичките тези пресмятания не водеха доникъде, защото нямаше начин със сигурност да се преценят ходовете на врага. Ако си блъскаш твърде дълго главата над този въпрос, това можеше да парализира действията ти.

Дру реши, че ще продължи да се движи наляво. Безкрайно бавно. След като опипа много внимателно пространството с ръце, придвижи и краката си.

Подът беше покрит със земя, също както и коридорът отвън. Това беше добре, защото утъпканият под пое тежестта на тялото му, когато той стъпи на него. Не се чу никакъв звук от съприкосновението, който да го издаде.

Отново спря, послуша се и разучавайки миризмите, опипа тъмнината с ръце и пристъпи още няколко инча наляво.

Изведнъж замръзна на мястото си. Усети, че върхът на обувката му докосна някакъв предмет. Почти недоловимият допир до левия крак и бедрото му го накара да помисли, че предметът беше голям. Опипа с ръка, но не усети нищо. Каквото и да е, не е по-високо от талията му. Протегна ръка надолу и напипа дървена повърхност, която беше неравна и очукана, дебело боядисана, мазна. Вероятно е нещо като тезгях. Продължи да проучва обекта с ръката си. В единия край имаше метално менгеме, закачено за плота, напипа още клещи и кутия с грес.

Трудностите се увеличаваха. Дали Майк не го чакаше в другия край на тезгяха, готов за нападение? Или беше точно насреща, залепен за стената и щеше да се хвърли върху него веднага щом усетеше, че вниманието му е ангажирано със заобикалянето на масата?

Дру трескаво обмисляше ситуацията като се стараше да мине покрай препятствието. Представяше си как Майк се окуражаваше в това време. „Хей, Дру, все едно че сме в Колорадо, вечните съперници. Толкова много си приличахме, че всеки се чудеше кой кого превъзхожда, нали? Така и никога не разрешихме този въпрос. Или поне не в моя полза. Защото висшестоящите прецениха, че ти си по-добрият. В противен случай нямаше да ме изберат за твой дубльор, вместо да бъде обратното. Ти беше звездата, аз бях в сянката ти – едно нищо, едно лайно. Но аз те надживях. Предполагаше се, че си мъртъв. Аз трябваше да заема

мястото ти. Аз се превърнах в Дру и това много ми допаднаше. Нямам намерение да си сменям мястото. Не искам да бъда вечният втори. Този път ще направя всичко, за да те видя *завинаги* мъртъв“.

Изопнат като струна, Дру заобикаляше тезгяха, напредвайки милиметър по милиметър в мрака. Най-трудно беше да премине между края на плота и стената, защото би бил уязвим за нападение. Напрягна сетивата си, за да може да долови и най-малкия звук или трепване в застоялия тежък въздух.

Направи леко движение с лявата си ръка напред, където би трябвало да минава стената. Искаше Майк да долови слабия полъх и да го предизвика преждевременно да излезе иззад ъгъла на тезгяха, ако е там. Но никой не го нападна. Дру се придвижи по-близо до стената като държеше пистолета си готов за стрелба. Ако Майк наистина се криеше там и го нападнаше, той незабавно щеше да стреля.

Това не се случи. Мислено си отдъхна и облекчено опря отново гръб в стената. Без да предприема нищо, събираше нови сили и обмисляше бъдещите си действия.

„Дисциплина, търпение – само с тяхна помощ можеш да спечелиш тази игра“ – казваше им на времето Ханк. – „Едно неразумно движение, един невнимателен жест и си мъртъв. Не трябва да мислиш за бъдещето, за това колко добре ще се почувстваш, когато излезеш от стаята и хубавичко си починеш. Трябва да се съсредоточиш само върху настоящия момент, защото докато се пренасяш някъде, противникът ти е там в момента и със сигурност никога няма да доживееш до това бъдеще, приятелче. Директно си заминаваш.“

Дру продължи да се придвижва наляво покрай стената. Използваше стъпалото, крака и хълбока си, за да проверява за препятствия, както и при предишния преход. Стискаше маузера в дясната си ръка, а с лявата опипваше пред себе си, като че ли прегръщаше мрака. Стъпалото му попадна върху някакъв предмет вляво. Почувства го още преди да го е докоснал с крак. Беше нещо дървено, издадено на около четиридесет сантиметра напред. Провери го с лявата си ръка. Гредата стигаше до тавана. Напипа някаква студена метална повърхност с кръгла форма. Беше обвита със скъсана на места хартия. Миризмата на терпентин беше доста силна. Кутия с боя, може би. Да, най-вероятно. Рафтовете стигат до тавана и по тях бяха наредени бои. Продължи наляво. Придържаше се с гръб към тях и ги използваше за защита вместо стената.

Беше напреднал не повече от три-три и половина метра за около четиридесет минути, а може да му беше отнело и по-дълго. Едва ли

можеше да се разбере. Човек губеше реална представа за времето в тази черна стая, където то се измерваше с мъчително забавените движения. Всяка секунда ти се струва цяла вечност, наситена с ужас.

Като съдържаше дишането си, стигна до края на рафтовете, протегна ръка и напипа друга стена. Започна да опипва ъгъла.

Изведнъж нещо изфуча и се удари в рафтчетата отдясно. Предметът издрънча и падна на пода. Дру рязко се извъртя. Сърцето му биеше до пръсване, но той се овладя и не издаде нито звук. Приклепна ниско по навик, както го бяха учили. Насочи маузера си, опрял гръб в ъгъла. Мигновено зае отбранителна позиция, още преди предметът да е паднал на земята.

Може би Майк бе решил да го нападне. Това беше една от тактиките на Ханк Далтън – да стреснеш противника си като хвърлиш нещо. Възползвай се от мигновеното объркване, което ще предизвика трясъкът. Нападни.

Тишината отново се възцари в стаята, отново никъде нищо не потрепваше. Никакъв удар, никакво нападение. Дру напрегнато се ослушваше, стомахът му беше свит на топка, нервите опънати до краен предел.

Отново нищо не се случи.

Опита се да изчисли откъде бе хвърлен предметът. Не стигна доникъде. Но поне знаеше със сигурност, че Майк е вътре и не се е измъкнал от друг изход. И което бе още по-сигурно – един от двамата щеше да намери смъртта си в тази стая. Тревожеше го още нещо – защо Майк не го нападна? Трескаво прехвърляше възможните отговори през ума си.

„Може би защото не е разбрал точно къде съм. Ако се хвърли към мен в мрака без да ме улучи, знае, че аз мога да го убия. Нарочно хвърли нещо натам, накъдето предполагаше, че се намирам, надявайки се, че ще загубя самообладание и ще се издам. Тъй като първия път не успя, ще опита отново. Ще ме нападне веднага щом чуе, че предметът се удари в тялото ми, защото ще реши, че в този миг не съм достатъчно концентриран. Поредната тактика на Ханк Далтън.“

Дру продължаваше да стои в същото положение – приклепнал, с гръб към ъгъла и лице към стаята, когато покрай него наистина профуча втори предмет, който се удари в рафтовете отдясно. Този път мина поблизо до него покрай рамото му. Но Дру беше подготвен. Възползва се от шума и се премести наляво, като зави покрай ъгъла на стаята.

„Няма как Майк да не е очаквал, че ще се придвижва натам. Иска да отцепи мястото и да ме вкара в кошарата. Щом чуе, че предметът се удря в мен, веднага ще се спусне.“

Към ъгъла, където Дру стоеше нащрек, бе запратен трети предмет. Той отново се възползва от вдигнатия шум и се придвижи още по-наляво покрай стената.

Сега вече имаше нужната информация. По посоката на звука и ъгъла, под който предметите падаха на покрития с пръст под, Дру се ориентира, че Майк е в противоположния ъгъл, в другия край на стаята. Или най-малкото е бил там преди миг, защото може да се е възползвал от ситуацията, също както и Дру. Но тогава в каква посока се е изместил? Срещу Дру или откъм гърба му към стената, по която самият той се беше придвижил. Дру се чудеше дали да не тръгне обратно. Вероятността да се срещнат беше петдесет на петдесет. Но трябваше да предприеме нещо, защото преследването можеше да продължи цяла нощ. И така имаше да си обикалят стаята до безкрайност.

Четвърти предмет се удари в стената, от която Дру бе започнал придвижването си. Изтрополи и падна на пода.

„Майк сигурно предполага, че съм тръгнал в обратна посока? А може би нарочно иска да ме накара да мисля, че е решил това.“

Както неведнъж им бе повтарял Ханк, объркването на противника е най-важният елемент в тази игра. Докато накрая умът му откаже да работи и той напълно излезе от равновесие. След това остава само да го убиеш.

„Спазвай правилата. Довери им се. Подчини им се“ – изискваше от тях Ханк. „Отработвал съм детайлите в продължение на почти двадесет и пет години. Благодарение на тях съм все още жив.“

В същото време Ханк твърдеше, че малцина знаят тези правила. Ако на някой от учениците на Ханк се наложеше да участва в истински двубой, то не би имало нужда да се изтощава в продължително дебнене на противника. Защото техниката на обучение за борба в тъмна стая, която им преподаваше, не бе стандартна и не се практикуваше в други школи. „Помнете, че имате добър тренинг, който е голямо предимство. Не бъдете нито прекалено самоуверени, нито без самочувствие. Защото ако спазвате правилата, имате по-големи шансове да победите врага.“

„Да, сигурно е така“ – мислеше си Дру. „Трябва само да спазвам правилата. Но как ще ми отговориш на следния въпрос, Ханк: Какво ще направиш, ако противникът ти също знае правилата?“

С него сме провели не един и два рунда в Колорадо, без да излъчим победител. Той не само външно прилича на мен. Той е обучен точно както и аз. Трябва да направя нещо, за да избегна поредното патово положение. А този път може изобщо да не се стигне до него. Защото

крайното изтощение, което чувствам, ще си каже думата. Откакто напуснах манастира, непрекъснато трябва да бягам и да се крия. Ако се наложи издръжливостта да реши изхода на двубоя, вероятно аз ще загубя.“

Дру не изпадна в паника. Осени го внезапно хрумване. Какво правеше човек, който преследва някого, запознат така добре с правилата, както и той самият? – Изненадващ ход, *нарушение на правилата*. Дру се върна мислено към онези дни в хангара в Колорадо, когато влезе за първи път в тъмната стая. Не, няма да обикаля покрай стените както настояваше Ханк. Ще тръгне право напред. Ще заеме позиция по средата и ще изчака Майк да хвърли поредния предмет. А когато разбере точно къде е, ще се спусне върху него.

Тръгна толкова тихо към средата на стаята, все едно, че не стъпваше по пода. Вървеше бавно и внимателно, протегнал напред лявата си ръка, за да опипва в мрака, а с дясната стискаше маузера. Когато прецени, че е стигнал средата, приклепна долу, като зае възможно най-удобната позиция в изчакване на следващия ход на Майк.

Почувства въздушната струя от хвърления предмет, който префуча само на няколко сантиметра от главата му и се удари в стената, от която Дру току-що се беше отделил. Майк беше там. В отсрещния ъгъл. Дру се придвижи още няколко крачки към него.

Поредният предмет раздвижи въздуха над главата му и се разби в стената зад Дру. Той пристъпи отново напред.

Всичко стана за секунди. Дру почувства някакво препятствие точно пред себе си. Дори не беше нужно да го пипа. „Ако изостриш сетивата си до краен предел, ще усетиш вибрациите, които излъчва предметът“ – беше ги учил Ханк.

Човешко тяло.

Майк не само външно приличаше на Дру. Не само учителят им бе един и същ. Майк *мислеше* като Дру. Явно и той бе обмислял как да победи противника си, обучен като самия него по правилата на Ханк Далтън. В крайна сметка Майк също бе решил да ги наруши.

Изведнъж Дру и неговият двойник се впиха един в друг. Изненадата бе огромна. Извиха се наляво, после надясно. Вече нямаше нужда да се притеснява, че ще вдигне шум. Дру си пое дълбоко въздух, чувствайки голяма нужда от кислород, като се опитваше да събори мъжа, който се бе вкопчил в него. Изстена от удара с коляно в бедрото си, който за малко не улучи тестисите му. Отскочи назад, но се блъсна в острия ъгъл на тезгяха, който прониза бъбрека му.

– Майк...

С левия си юмрук удари Майк в слънчевия възел. Противникът му изстена.

– За бога, Майк, чуй ме... – Дру едва си пое въздух от едно кроше във врата. – Трябва да поговорим!

Но когато внезапно – о, Боже – една отвертка се заби в лявото рамо на Дру, той разбра, че Майк е решил да победи на всяка цена.

Дру нямаше избор. Отблъсна Майк, натисна спусъка на маузера и стреля. И още веднъж. Изпразни пълнителя. Ушите му писнаха от продължителните гърмежи, очите му засмъдяха от дима. Ударите, които бе получил, не му попречиха да стреля на месо. До ноздрите му достигна задушлива миризма на бездимен барут, прегорен плат и опърлена плът.

Беше изпратил двойника си в Ада.

Усети топли, солени пръски по устните си. По пръстения под се стичаше кръв. Майк с последни усилия се нахвърли върху него, все още решен да спечели двубоя. Но това беше последно конвулсивно движение преди смъртта. Двамата мъже за миг сякаш се прегърнаха.

Майк бавно се свлече на пода. Провисналата му челюст се повлачи по гърдния кош, после по стомаха, слабините и колената на Дру.

– Защо не пожела да ме изслушаш? – прошепна Дру, въпреки че му се искаше да изкрещи. Щеше да го направи, ако не беше проклетият самоконтрол, който го възпря.

– *Трябваше да ме изслушаш.* Исках само да науча за кого работиш. Проклет глупак... Щеше да си жив сега. Накрая можеше да станем и приятели, вместо...

Съперници? Двойници?

Янус. Беше убил Янус, но човекът, с когото се свързваше това име, бе още жив.

Безсмислието на тази смърт го вбеси. Идеше му да ритне трупа на Майк от безсилен яд, да му разбие зъбите, да му размаже носа.

– Проклет глупак...

Но направи съвсем друго. Коленичи на пода в мрака. От очите му закапаха сълзи. Започна да се моли за спасението на душата на Майк.

И за своята.

Дру бе загубил всякаква представа за времето в черната стая. Когато излезе оттам, премигна от изненада. Нощта бе минала. Изгряваше студеното октомврийско слънце. Уличните лампи бяха угасени,

апартаментите тихи. Някъде наблизно се долавяше само къткането на пилетата. Очевидно хората, които живееха там, или не бяха чули изстрелите, или се бяха направили, че нищо не са чули, за да не си създават главоболия. Дру отново премина през лабиринта от коридори, пасажи и тунели и стигна до тясната уличка, на която се намиреше стената без прозорци – точно там, където сякаш преди цяла вечност бе излязъл иззад струпаните дъски и се бе изправил срещу двойника си.

С носната си кърпа бе изтрил следите от кръв по лицето и ръцете си. След това я бе използвал като тампон, за да спре кръвотечението от рамото си, където Майк го бе пробол с отвертката. Бе сгънал и преметнал отгоре палтото си, за да скрие раната и кървавите петна по него. Тези предпазни мерки се оказаха излишни. Беше толкова рано, че не срещна жив човек.

Рамото го болеше, беше му студено и тъжно. С ключа, който бе намерил у Майк, отвори вратата на апартамента му. Не вярваше да има алармена система, защото Майк спокойно бе извадил ключа и тъкмо се канеше да го мушне в ключалката, когато Дру го заговори. За миг му мина през ума, че може и да греши, но бе така изтощен, че изобщо не го беше грижа. Терзаеше го само една мисъл – отново бе убил човек.

Въпреки всичко трябваше да продължи разследването си. Да отмъсти за отровените монаси в манастира. Да открие за кого е работил Майк.

Превъртя ключа и отвори вратата. Учуди се, че в стаята не светеше. Инстинктивно застана нащрек. Снощи бе забелязал светла ивица между тъмния прозорец и спуснатите завеси. Значи някой е бил тук преди него и е угасил лампата. Изопна се като струна и внимателно заоглежда стаята. Не беше съвсем тъмно, въпреки че осветлението не бе включено. Изгриващото слънце нахлуваше през отворената врата, разпръсквайки мрака.

Въпреки че имаше причини за безпокойство, допускаше две възможности. Първата, че който и да е бил вътре, вече е напуснал стаята. Защото ако някой все още се криеше вътре, досега сто пъти щеше да го е нападнал.

Второто му предположение бе, че осветлението може да се включва и изключва автоматично, както се бе досетила Арлийн предната вечер.

Пристъпи напред и видя лавици за книги, бюро и пишеща машина върху него, диван-спалня, кухненска маса, телевизор и стерео уредба. Нямахме нищо, което да бие на очи. Обичайната за студентите мебелировка. Като тази, която на времето имаше Дру, въпреки че и двамата можеха да си позволят много повече.

Апартаментът се състоеше само от една стая. Зад нещо като преграждащ бар-плот се намираха печката и хладилникът.

Някой измърда близо до дивана. Дру приклепна и вдигна ръце, готов за отбрана. Напрежението, изписано на лицето му, бързо спадна и премина в горчива усмивка. Това, което видя, го накара да си спомни за Малкия Стюарт. Нямаше да се наложи да се защитава, защото пред него стоеше една котка.

Тя измяука и тръгна към Дру. Не беше нито малко котенце, нито стар котарак. Оранжева, на бели петна. Изпод бюрото се появи втора, иззад бар-плота – трета. Едната беше чисто черна, другата сиамска с характерните сини очи, които изпъкваха дори в полумрака.

Без малко да се засмее на глас, но се удържа. Раненото рамо го пробождаше. Отбеляза поредната прилика между Майк и себе си.

Дру обичаше котки и преди да влезе в манастира имаше няколко. Те бяха неговото развлечение, неговото общество. А по-късно, когато в килията му бе влязла една мишка, той отново бе почувствал, че е жив. Въпреки усърдието, което картузианците полагаха, за да се откъснат от света, Дру усещаше нуждата от друго същество, с което да споделя живота си.

– Ей, котаци, обзалагам се, че се чудите защо никой не дойде да ви нахрани снощи – каза Дру, като внезапно си припомни мъртвия Майк в онази черна стая. Потръпна от отвращение и се опита да се освободи от ужасното преживяване. – Сигурно умирате от глад – рече с дрезгав глас той.

Дру затвори вратата, заключи я и забеляза светлата точица на ключа за осветлението. Когато запали, светнаха две лампи – едната до дивана, другата върху бюрото. Извърна се рязко назад, защото чу да се отваря врата. Иззад бар-плота се надигна някаква фигура. Дру се изопна напрегнато.

На вратата се показва отец Станислав. Зад гърба му се виждаше някакъв килер. Дру се обърна към бара, където Арлийн се бе изправила в цял ръст. Тръгна към него. Дру почувства непреодолимо желание да я прегърне.

– Слава богу, че си жив – пламенно се хвърли върху него Арлийн. – Когато се забави толкова дълго и не се върна в колата...

Тя го обви с ръце и силно се притисна в него. Дру почувства допир на гърдите ѝ. Импулсивно се наведе и я целуна. Отец Станислав се покашля.

– Ако ми позволите да кажа нещо?

Дру сконфузено го погледна.

– Чакахме до зазоряване – продължи отецът.

Арлийн леко отстъпи назад, но без да го пуска. В Дру остана усеждането за допира на гърдите ѝ. Мислеше си за това как доста често на времето нежно я бе държал в прегръдките си. Когато катереха планините и спяха прегърнати в общия спален чувал.

– Вече не знаехме какво да правим – довърши мисълта на отца Арлийн. – Трябваше да дойдем тук и да разберем какво се е случило.

– Отвън апартаментът изглеждаше съвсем тих – пристъпи напред отецът. – Всичко беше спокойно. Преценихме, че ако се е стигнало до борба, противникът ти отдавна е избягал, не е останал на мястото. Решихме да рискуваме. Дори почукахме на вратата, преди...

– Да отключите с шперц?

Арлийн все още го държеше в прегръдките си, затова Дру само извърна глава към отца, който му кимна утвърдително.

– Непрекъснато ме изненадвате – поклати глава Дру.

– Е – сви рамене отецът, – Господ е с мен.

– И с вашите шперцове.

Отецът леко се усмихна.

– Когато пристъпи прага – каза Арлийн, – за миг си помислих, че може и да е...

– Моят двойник ли?

– Влезе с праметнато през рамо палто и реших, че Майк ти го е взел.

– Не – преглътна Дру. – Той е мъртъв.

Махна палтото си и под него се откри окървавената риза и малката издутина, където бе поставил носната кърпа.

– Дру!

– Прободе ме с отвертка. Палтото малко ме спаси.

Без да му даде възможност да се противопостави, Арлийн бързо разкопча ризата му. Този интимен жест го накара да почувства слабост. Тя внимателно махна кърпата и надникна под нея.

– Можеше да бъде и по-зле – каза Дру. – Кървенето спря. Може би няма да има нужда да се шие.

– Но поне трябва да се дезинфекцира. Съблечи си ризата. Ще намеря някакво подходящо парче плат и сапунена вода.

– Може да почака.

– Не, не може – отново не му даде възможност да се съпротивлява. – Стой мирно.

Странно. Така добре се чувстваше, изпълнявайки заповедите ѝ. Докато тя почистваше раната и я превързваше с помощта на една чантичка за оказване на първа помощ, която намери в банята, той им разказа какво се бе случило.

Отец Станислав вдигна ръка и направи жест за опрощаване на греховете.

– Сигурен съм, че Бог ще ти прости. Налагало се е да се защитиш.

– Смъртта му беше толкова безсмислена – нещо като че ли заседна в гърлото на Дру, но не само поради удара, който му бе нанесъл Майк. – Какво спечелих с нея?

– Своя живот – развълнувано каза Арлийн.

– Незначително постижение. Много по-важни са отговорите на въпросите, които ни интересуват. *Само те* имат значение.

– Потърсихме ги тук – каза тя.

Дру напрегнато я слушаше.

– Разгледахме книгата му. Разписки, изплатени чекове, сметки.

– Открихте ли нещо?

– Точно както предполагаше – отвърна отецът. – Човекът е професионалист. Не открихме нищо.

– Съвсем нищо ли? А може би само така ви се струва?

– Не те разбирам.

– Е, добре. Казвате, че сте разгледали нещата. Но може би не сте знаели точно какво да търсите.

– Все още не схващам добре.

– Разписки, нали? И изплатени чекове, сметки?

– Точно така.

Дру погледна нежно Арлийн.

– Не сте могли да извадите информация от тях, защото... – той се обърна към отца. – Вие също не сте използвали тези методи за запазване на анонимността, за разлика от мен. Според изискванията трябваше да използваме пощенска кутия. Там получавах списания, съобщения за таксите за обучение и т.н. В същото време в съседния град имах и втора кутия. Тя представляваше по-голям интерес, защото в нея се получаваха всички важни съобщения и подобни... Например заплатата ми.

Остави им време да схванат по-добре това, което току-що им каза.

– Разбира се – обади се Арлийн първа. – „Скалпел“ се издържаше от държавата.

– Само това, което е на повърхността. Правителството изобщо не знаеше с какво се занимават.

– Все пак е имало някаква отчетност – каза Арлийн. – Трябвало е по някакъв начин разходите да се оправдават. Защото организацията е имала бюджет, независимо колко таен е бил. Не може да не са правили годишен баланс.

– Сега разбирам – каза отецът. – ЦРУ и другите разузнавателни организации също трябва да се отчетат по някакъв начин. Но не е задължително това да става директно. Парите могат да се прехвърлят по други канали – чрез Департамента по селското стопанство или Министерството на вътрешните работи.

– Парите в крайна сметка идват отнякъде, без значение откъде – каза Дру. – Все някъде е отбелязано на хартия. Трябва да има писмено доказателство.

– Но ако „Скалпел“ е разформиран – озадачено разсъждаваше на глас Арлийн и отмести поглед към свещеника, – ако организацията е била официално разтурена, но някой друг, не правителството, я е възобновил, тогава парите идват от частния сектор.

– Още по-основателна причина да се води счетоводство, за да се оправдават изхарчените пари – обади се Дру. – Данъчните власти са безмилостни. Необходими са отчетни документи.

– Следователно?

– Трябва да прегледаме документацията – отговори Дру. – Осребрените чекове. Казахте, че сте намерили такива. Коя е местната банка? – Дру се обърна към отца. – Opus Dei имат ли влиятелен човек там? Трябва да разбира от банково дело и бизнес.

– А-ха – най-после разбра отецът.

– Да, действай – потвърди догадките му Дру.

Отец Станислав си погледна часовника.

– Седем сутринта е, трябва да изчакаме до...

– Добре – съгласи се Дру. – И без това имам да свърша една не помаловажна работа.

В едно чекмедже до умивалника намери отварачка за консерви и отвори всички кутии с храна за котки, които успя да намери в апартамента. Общо десет. Някои бяха пилешки, други от черен дроб, а имаше и една, на която пишеше „Наслада“, вероятно комбинация от всички кошешки лакомства.

Под умивалника намери и два пакета със суха храна. Отвори и тях и изнесе всичко навън. Остави деликатесите покрай стената отсреща.

Котките лакомо се нахвърлиха да ядат.

– Хапнете си – заговори им Дру. – Това е всичко, което открих. Няма да има повече.

Сърцето му се сви от болка. „Защото стопанинът ви е мъртъв. Аз го убих.“

В девет и пет отец Станислав се обади по телефона от апартамента, а Дру и Арлийн мълчаливо го гледаха. Обясни от каква информация има нужда и затвори. След десет минути телефонът иззвъня.

Отецът само слушаше отсрещната страна, после поблагодари и затвори. Веднага след това се обади на друг човек, получи нужната информация и набра отново.

Това продължи около петдесет минути. Когато за последен път затвори телефона, се отпусна изтощен на дивана.

– Е? – запита Дру.

– Когато осребряваш чек в банката, операцията се записва на микрофилм. Постъпленията на Майк – понякога под формата на стипендия, но това не е от значение, да кажем чековете му, се издават от института „Феъргейт“. След това трябваше да проверя какво представлява този институт. Използвах телефона, за да се обадя в провинцията. Надявам се, че наемателът няма да има нищо против. Според моите хора в Ню Йорк и Вашингтон институтът „Феъргейт“ е клон на фондация „Голдън Ринг“. Това е организация с идеална цел, занимава се с благотворителност и т.н. От своя страна фондацията – добре, че данъчните власти много държат на това... Благословена да е бюрокрацията – в крайна сметка, като преминеш по цялата верига, се оказва, че в основата стои корпорацията „Риск анализис“. Седалището ѝ е в Бостън.

– Каква е връзката? – зачуди се Дру.

– Няма връзка, поне на повърхността. Но следващата информация със сигурност няма да ти се понарави. Моят човек в Бостън ми съобщи името на президента на корпорацията.

– Познавам ли го?

– Да, много добре – отговори отецът. – Съвпадението е твърде шокиращо, за да не му обърнем внимание. Мисля, че то обяснява всичко – че „Скалпел“ продължава да съществува чрез „Риск анализис“ и че този човек го управлява.

– Кой е той?

Когато Дру чу името, всичко наоколо загуби значение – престана

да чувства ръката на Арлийн върху рамото си, да чува мяукането на котките навън, изчезна дори споменът за соления вкус на кръвта на Майк, опръскала устните му.

Името.

О, това име.

Сега вече само то имаше значение.

Всичко си дойде на мястото.

В това име се криеше тайната на неговия живот.

ЧАСТ ОСМА Наказанието

Братството на камъка

Женският глас, който Дру чу в слушалката, беше сух, професионален, педантичен:

– Добро утро. Корпорация „Риск анализис“.

Дру се обаждаше от една телефонна будка на улица „Бойлстън“, малко по-надолу от градската библиотека на Бостън. Успя да потисне гнева си и изрече с официален равен глас:

– Господин Ръдърфорд, моля.

– Съжалявам, в момента има делова среща. Мога да ви свържа със заместника му.

– Не. Трябва да говоря лично с господин Ръдърфорд.

Дру замълча, изчакайки отговора ѝ. Телефонната будка заглушаваше грохота от уличното движение отвън. Беше 10 часа преди обед.

– Разбирам – каза телефонистката. – В такъв случай защо не ми оставите вашето име и телефон? Господин Ръдърфорд ще...

– Не ми е възможно. Програмата ми е много объркана и не знам в кой момент къде ще бъда. По-добре е да го потърся отново.

Както и беше очаквал, телефонистката не намери нищо необичайно в това. Гласът ѝ се оживи:

– Разбира се. Обадете се към единадесет и петнадесет, ако ви е възможно. Тогава ще можете да говорите с него.

– Надявам се.

– Името ви?

– Само му кажете, че въпросът е спешен.

Затвори телефона. Излезе от будката и погледна към ясното студено октомврийско небе, след това се загледа в преминаващите коли по улица „Бойлстън“. Присви очи. Помисли си, че няма да чака дълго. Пъхна ръце в джобовете на новото си палто и тръгна по улицата. Да, всичко си идваше на мястото. Чувстваше го. Със сърцето си. Дори връщането му в този град не беше случайно. Бостън – гробовете на родителите му, отгук започна всичко. А сега идва и краят. Скоро. Много скоро.

Заедно с Арлийн и отец Станислав вчера бяха пристигнали от Пенсилвания. Сменяха се на волана, за да могат да поспят. По-точно, що се

отнасяше до Дру – да се опита да поспи. Рамото го пробуждаше, в главата му се въртяха тревожни мисли и не го оставяха на мира. Беше им обяснил какво имаше предвид. Планът му ги разтревожи.

Преди минута беше казал на телефонистката, че програмата му е объркана. Беше излъгал. Разписанието му беше съвсем точно. Същото важеше за Арлийн и отец Станислав. По неговия план в този момент Арлийн трябваше да се намира близо до една административна сграда отвъд Чарлз Ривър в Кеймбридж. Отец Станислав трябваше да е в северните покрайнини на града, за да разучи местоположението на една къща в залива.

Дру отмерено крачеше по улица „Бойлстън“, а гневът му се надигаше все повече и повече. Скоро, много скоро всичко щеше да свърши.

Хората, които работят в разузнавателните служби, рядко напускат по собствено желание. Вярно е, че някои от тях го правят, след като преживеят някакво разочарование, но повечето биват принудени или помолени да напуснат. Оказали се извън играта, дълго не могат да свикнат с нормалния свят около тях. Привикнали на тайни, интриги и опасности, те търсят начини да задоволят потребностите си от всичко това. По правило избират една от следните три възможности:

Първата е да приемат предложението на някоя международна корпорация, която иска да има в съвета на директорите човек от разузнаването. Такъв един експерт според нея може да бъде от голяма полза, ако се наложи да се решава някакъв проблем в кризисни, но доходни райони. Тази тактика се оказа много полезна, например в Чили, когато в началото на седемдесетте години президентът Салвадор Алиенде, марксист по убеждение, се опита да национализира американските холдингови компании в тази страна. Дисидентите извършиха държавен преврат. Усилено се говори, че са били финансирани от американски корпорации и инструктирани от бивши служители на ЦРУ. Алиенде се самоуби.

Втората възможност е да приемат предложение за сътрудничество в така наречените военни мозъчни тръстове, където знанията на висши служители от разузнаването допълват данните от компютърни анализи – коя световна сила и при какви обстоятелства каква тактика ще използва, за да разруши останалите.

Третата възможност е да откажат първите две предложения и да започнат да работят самостоятелно. По-точно – да учредят своя компания, в която да създадат мрежа по подобие на тази в разузнаването. В

началото тя не е свързана с правителството. Служи само на частния сектор, а целта ѝ, както и в първия случай, когато бивш разузнавач става член на съвета на директорите, е да консултира големите компании относно вечно променящите се зони на влияние в света. Опасно ли е или не дадена компания да започне проучвателни сондажи за нефт в страната X? Да построи обогатителна фабрика за мед в страната Y? Фабрика за поташ в Z? Очакват ли се саботажи на антиамерикански фракции? Какви са настроенятия сред берачите на банани тук, сред докерите там? Ще вдигат ли стачка? Имат ли покритие слуховете за държавен преврат? Ами влошеното здраве на някой от купените диктатори? Колко ще живее? Кой ще го замести?

Такива частни разузнавателни организации са изключително доходоносни, финансират се от световноизвестни компании, дори правителства. Корпорацията „Риск анализис“ е един типичен пример в това отношение. Седалището ѝ е в Бостън. Собственост е на господин Ръдърфорд, когото Дру наричаше с друго име.

Дру отново си припомни за Янус.

– Господин Ръдърфорд, моля.

В единадесет и петнадесет, както му бяха казали, Дру набра номера. Този път от друга будка, на улица „Фалмът“. Мислено си представяше какво правят в момента Арлийн и отец Станислав – тя в административната сграда в Кеймбридж, свещеникът в имението в залива Масачузетс.

„Да, развръзката приближава“ – мислеше си той и чакаше.

– Вие ли се обаждате в десет? – запита телефонистката.

– Да. Във връзка с един спешен въпрос.

– Момент, моля. Господин Ръдърфорд ви очаква. Ще ви свържа.

Дру чу изщракване.

– Да, моля.

Гласът отсреща беше така познат, така приятелски и делово подканващ, че му прилоша.

– На телефона господин Ръдърфорд.

Дру трябваше да впрегне цялото си умение, за да отговори със същия дружелюбен тон:

– Отдавна не сме се виждали. Как си?

– Моля? Извинете, не разбрах кой е.

– Хайде, хайде. Да не би да не ме позна по гласа?

– Не, не съвсем.
– Разочароваш ме. Един роднина, когото не си виждал отдавна...
– Роднина, когото не съм виждал отдавна...?
– Как си, чичо? Приятно ми е да те чуя отново.
– Чичо ли? – гласът звучеше все по-озадачено. – Нямам никакви племенници.

– Да, наистина. Всъщност не съм ти точно племенник. Имам предвид, че нямаме кръвна връзка. Но те считам за мой роднина. А и така ти казвах, „чичо Рей“.

Мъжът отсреща задиша учестено.

– Боже мой! Не, не може да бъде. Дру! Ти ли си, Дру?
– А-ха. Точно аз. Аз и никоой друг.
– Не мога да повярвам – Рей избухна в смях. – Дру! Защо не ми казва веднага?

– Типично в мой стил – засмя се Дру. – Исках да те изпитам. Помниш ли как ме спаси от истинския ми чичо и семейството му? А после ме заведе в Хонконг?

– Дали си спомням? За бога, спортисте, шегуваш ли се? Как мога да забравя? – Рей отново се смееше. – Но от толкова години не сме се чували. Какво става с теб? Къде се покри?

– Ами, точно там е работата.

– Моля?

– Затова ти се обаждам – Дру едва-едва преглътна.

– Хайде, Дру, казвай какво има? Нещо не е наред ли?

– Наистина не ми е приятно да те занимавам с моите проблеми, но не знам към кого друг бих могъл да се обърна. Загазил съм, чичо Рей. Имам нужда от помощта ти.

– Загазил си?

– Да, много лошо. Едни хора се опитват да ме убият.

– Чакай, чакай. По-добре не говори повече. В момента съм на вътрешен телефон, който е чрез централа и може да се подслушва. Май често се случва и ако въпросът е толкова сериозен, по-добре да не рискуваме. Ще се преместя на друг, по-сигурен телефон.

– Много добре. Веднага ще ти позвъня отново. Почакай, ще си извадя листче и химикалка. Каж ми номера.

– Той е...

Рей започна да диктува номера, но спря.

– Не, няма да стане. По-добре аз да ти позвъня. Един клиент ще идва в единадесет и тридесет. Не мога да отложа този ангажимент. Но

бързо ще приключи с него. Половин час, не повече, след това ще ти позвъня.

– По обяд ли?

– Дори и по-рано, стига да успее. Стой наблизко. Продиктувай ми номера.

Дру му го каза.

– Чудесно. А сега се успокой. Ще ти позвъня веднага, щом се освободя. Не е трябвало да се притесняваш, че ще ме занимаваш с твоите проблеми. Повярвай ми, радвам се, че ще мога да ти помогна.

– Знаех си, че мога да разчитам на теб – Дру горчиво преглътна отново.

– Нали съм ти чичо.

– Е, да.

– Само не се притеснявай.

– Добре, чичо Рей. Благодаря ти.

– Хайде, сега. Няма за какво да ми благодариш.

От прикритието си Дру наблюдаваше пицарията по-долу на улицата и телефонната будка до нея, чийто номер беше дал на чичо Рей.

В дванадесет без десет забеляза хората, които наблюдаваха мястото, въпреки хаоса на уличното движение и тълпите от пешеходци. Точно по обяд всички сновяха забързано нанякъде, затова тези, които не бързаха, правеха впечатление. Грешката не беше тяхна. Нямаха друг начин да наблюдават будката, освен да се разхождат бавно. Пък и нямаха много време, за да обмислят добре операцията. Една жена, застанала на ъгъла, поглеждаше често-често към будката. На отсрещния ъгъл някакъв мъж току си гледаше часовника, като се правеше, че чака някой закъсняващ приятел, но очевидно будката беше по-важна от закъсняващия приятел. Клиентът на едно такси все не идваше. Камιονче с няколко антени обикаляше района. Момче от пицарията, което изпълняваше поръчки по домовете, не се интересуваеше много от изстиващите пици в кутиите.

Без съмнение имаше и други. Дру отбеляза добрата организация на операцията, въпреки малкото време, с което разполагаха. Добра, но несъвършена.

Всичко му стана ясно. Наблюдателите го чакаха да излезе от прикритието си по обяд и да отговори на позвъняването на „чичо“ си. След това, мислеше си Дру, ще го нападнат, докато говори с чичо Рей по

телефона. „Ще ме убият на улицата. Или може би ще ме завлекат в камиона и ще ме убият тайно някъде. Вероятно момчето от пицарията ще го направи.“

Дру стисна юмруци и напусна скривалището си, като се насочи в западна посока, по улица „Белведере“, далеч от пицарията.

– Господин Ръдърфорд, моля.

Въпреки школувано спокойния си тон, Дру вътрешно трепереше от бушуващия в гърдите му гняв.

– Ужасно съжалявам – отговори телефонистката. – Господин Ръдърфорд...

– А, не. Слушайте ме внимателно. Обаждах се в десет, след това в единадесет и петнадесет. Сигурен съм, че господин Ръдърфорд иска да разговаря с мен отново. Само му кажете, че търся чичо Рей.

– Трябва да съм се объркала. Господин Ръдърфорд е тук – каза след кратка пауза тя.

Почти веднага чу бодрия приятелски глас:

– Дру, къде си, по дяволите? Звънях на номера, който ми даде, но никой не вдигна. Започнах да се притеснявам! Случило ли се е нещо?

– Ти кажи. Представяш ли си как се изненадах, като видях ударния отряд?

– Ударен отряд ли? Какво?

– Веднага си засякъл къде се намира будката, чийто номер ти дадох. Виж какво, Рей, да не си губим взаимно времето. Когато всички нишки започнаха да водят към теб, си казах: „Не може да е Рей. Той ми е приятел. Живяхме заедно седем години. Той ме прибра, когато никой друг не ме искаше.“ Прибра ме, така си беше.

– Не разбирам какво искаш да кажеш. Винаги съм те чувствал така близък.

– Зарежи тия приказки. Не можеш да ме развълнуваш. Затова си казах, че не трябва да правя прибързани заключения. Но не исках да се окажа и глупак. Реших да те изпитам. Едно телефонно обаждане с молба за помощ, отправена към човек, който се е грижил някога за теб, щеше да свърши работа. Дадох ти шанс да докажеш, че си ми приятел. Но какво излезе, чичо Рей? Ти сбърка.

– Почакай за момент.

– Не, ти почакай. Вече съм сигурен в предположенията си. А сега искам от теб обяснение. Защо, за бога, защо? Знам, че използва това,

което се случи с родителите ми, за да ме вербуваш за „Скалпел“.

– Престани, Дру. Нито дума повече.

Разярен, Дру продължи:

– По онова време точно това исках. Да отмъстя за тях. Почти съм готов да ти простя, но нападението над манастира?

– Казах ти да спреш! Телефонът може да се подслушва! Не мога да обсъждам такива въпроси по...

– Добре, ще ти се обадя пак. Тогава гледай да си на подходящ телефон. Дай ми номера.

Рей му го продиктува. Дру го накара да повтори, като си записваше.

– Накрая още нещо – каза Дру. – Искам след като затвориш да напуснеш кабинета, да минеш покрай приемната и да погледнеш към файето.

– За какво е всичко това?

– Сам ще видиш. След като надзърнеш във файето, мисля, че ще трябва да се обадиш къщи. В северния край на града, нали? Имението в залива?

– Откъде знаеш толкова?

– И аз имам разузнаване. Просто прави това, което ти казвам. Знам, че се опитваш да засечеш откъде се обаждат, затова затварям. Ще ти се обадя до петнадесет минути. От друго място.

– Не, почакай!

Дру прекъсна. Позвъни на Арлийн, която очакваше това обаждане в една будка отвъд Чарлз Ривър в Кеймбридж. Будката беше близо до административната сграда, в която корпорация „Риск анализис“ ползваше под наем част от петия етаж.

По-рано тази сутрин отец Станислав беше закарал с кола Дру и Арлийн да огледат мястото около сградата. Бяха избрали телефонната будка и си бяха записали номера ѝ. Арлийн трябваше да чака Дру да ѝ се обади след десет часа и да ѝ докладва как вървят нещата. Той това и правеше, като ѝ звънеше периодично. Тя имаше готовност, затова бързо вдигна слушалката.

– Всичко наред ли е?

– Никакви проблеми – отговори тя.

– Тогава натисни бутона.

Той излезе от телефонната будка. Насочи се в северна посока към авеню „Комънуелт“, като се подсмиваше с мрачно задоволство, представяйки си развоя на събитията в момента. Бутонът, който каза на

Арлийн да натисне, беше на радиопредавател. Той беше свързан с детонатор, поставен в пазарската чанта, оставена от Арлийн във фойето на петия етаж на административната сграда, извън помещенията, наемани от „Риск анализис“.

Чичо Рей, учуден защо трябваше да излиза във фойето, сигурно вече беше забелязал чантата. При малко повече късмет можеше дори да я види да избухва.

Но взривът щеше да бъде съвсем слаб. Дру не искаше да нарани никого, въпреки че със сигурност хората щяха да се разтревожат. Инцидентът несъмнено щеше да им причини известни неудобства. Бомбичката щеше да изпълни помещението с дим и такъв ужасен мирис, че вероятно щеше да се наложи да се евакуира целият етаж, дори цялата сграда.

Като капак на всичко Арлийн трябваше да се обади на пожарната, на полицията, на бърза помощ, на отдела за обезвреждане на бомби. Сигурно вече го беше направила. На улицата пред сградата щеше да настъпи хаос – полицейските и пожарни коли щяха бързо да пристигнат със запалени фарове и пуснати сирени. Движението щеше да се обърка в най-натоварените часове. Дру все повече се изпълваше от задоволство. Такава каша ще настъпи. Страхотна лудница.

Но това не беше всичко. След като приключеше с горните обаждания, Арлийн трябваше да позвъни и на отец Станислав, с когото също се чуваха периодично, както с Дру. Той беше в селото, близо до имението на чичо Рей.

Още при първото извънпяване Рей вдигна слушалката.

– Ах, ти, кучи сине! За какъв, по дяволите, се мислиш?

– Въздържай се малко.

– Да се въздържа ли? Започваш да ме вбесяваш. За бога, каква воня. Стени, килими, мебели, всичко е пропито от нея. Никога няма да я забравя. Ще трябва да преместя този проклет офис!

– Какъв е тоя език? Обади ли се вкъщи?

– И това е твоя работа, копеле такова! Някой е взривил бомба в предния ми двор. Не като тази воняща бомбичка, а бомба!

– Сигурно е някоя банда от околността – каза Дру с леден глас.

– От околността, значи? Но за какъв се мислиш, по дяволите?

– Не ме разочаровай, чичо Рей. Мисля, че посланието беше много ясно. Бесен съм. Ти ме предаде. Не само с този ударен отряд, който ми изпрати. Предчувствах такъв развой на нещата. Имам предвид, че си ме

използвал от самото начало. Записа ме в „Скалпел“, като се възползва от обстоятелствата. Само дето забрави да ми кажеш още нещо по това време, а? Че ти си организирай „Скалпел“, че ти си я ръководил.

– Нямам намерение да се оправдавам. Наистина обичах родителите ти. Баща ти ми беше най-добрият приятел. А и двамата жадувахме за отмъщение.

– Но ти отиде твърде далеч. Не се задоволяваше само да отвърщаш на нападенията на наемни убийци и терористи.

– Същите, които убиха и родителите ти. Спомняш ли си?

– Не отричам. И аз съм убивал. Заради родителите си. Но на теб не ти стигаше да изстребваш разни бесни кучета. Искаше ти да диктуваш бъдещето, като преценяваш кои държавни ръководители са ти по вкуса. В Иран шахът управляваше с помощта на специални отряди и стаи за мъчения. Но ти реши да не го отстраняваш. Вместо това се опита да убиеш неговия заместник.

– Аятолахът е невредим.

– Върни се малко назад. Откъде да знаеш, че ще се случи така? Играл си на дядо Господ. Бедата е, че провалих удара. Това важи и за теб. Много сгреси, като ме изпрати да унищожа първо онова американско семейство, бизнесмена, който се опитваше да мели брашно с Аятолаха. Признавам, че добре го беше замислил. „Скалпел“ щеше да има безупречно алиби. Ако Аятолахът беше убит по същия начин, както и онова американско семейство, и отговорността се поемеше от някаква несъществуваща радикална иранска секта, то никой не би си помислил, че истинският извършител е тайна американска организация. Перфектен план, според твоите извратени разбирания. Но ти сам го провали. Трябваше да изпратиш някой друг. Когато видях убитите от мен родители и момченцето, което оцеля, също като мен, което щеше да страда от същите кошмари...

– Говори смислено!

– Съвсем смислено ти говоря. Разбрах, че съм се превърнал в същия този маниак, когото преследвах. И което беше още по-лошо за теб, бях намерил своята вяра. Вече никой нищо не можеше да ми нарежда. А можех да разкажа и за „Скалпел“. Ето защо трябваше да бъда ликвидиран. За да не представлявам заплаха за твоите велики планове.

– Чуй ме, Дру. Нещо не ти е съвсем ясно. Трябва да има някакво недоразумение.

– Ти така мислиш. Ти си този, който не разбира в момента! – Дру с усилие се опитваше да се овладее.

– Повярвай ми, Дру, не проумяваш колко важно е...

– Да, прав си. Не проумявам. Защо, след като си ме мислил за мъртъв, си използвал моя двойник да върши разни мръсотии, като се представя за мен? Защо ти е бил този двулик Янус, който да тероризира църквата?

Но чичо Рей не отговори.

– Зададох ти въпрос! – извика в слушалката Дру.

– Не – пое си въздух Рей. – Дори и по този телефон, който е сравнително безопасен, не мога да ти отговоря.

– Рано или късно ще отговориш – побесня Дру. – Разбери! Онази воняща бомбичка в офиса ти и взривът у вас... Чудиш се защо го направих, нали? За да ми обърнеш внимание. Бомбичката в офиса можеше да бъде истинска бомба. Можеше да те вдигне заедно с целия ти персонал във въздуха и да идете по дяволите. А взривът у вас? Можеше да бъде и по-силен! Можеше да избухне наред проклетата ти къща и то когато си вътре! Нищо, следващия път, може би. Събери целия си кураж! Брой секундите! Имам намерение да ти покажа какво представлява твоят враг, чичо Рей. Ще ти изнеса един светкавичен курс по тероризъм. Този път ще бъдеш от страната на жертвите.

– Не, изслушай ме!

– Ще ти се обадя пак.

– Но – Арлийн беше озадачена.

– Какво „но“? Какво има? – запита Дру.

Отец Станислав също беше учуден и чакаше отговора му.

Бяха си уредили среща при църквата на „Парк стрийт“. Оттам отидоха с кола до „Бейкър Хил“. Един човек от хората на отец Станислав в Orus Dei беше уредил да наемат къща там за няколко дни. В момента се бяха разположили около блестяща кухненска маса от стъкло и метал. Цялата къща беше облицована с дъбова ламперия.

– Не разбирам – подхвана отново Арлийн. – Щом си казал на Рей, че имаш намерение да взривиш дома и офиса му, той ще постави охрана. Освен това няма да ходи там.

– И аз така мисля – кимна в потвърждение Дру.

– Но това не прави ли задачата ни по-трудна?

– Напротив, по-лесна. Поне така се надявам. Опитвам се да му избягам с едни гърди напред. Още от самото начало знаехме, че няма да бъде така лесно – просто да отидем и да го хванем. Той непрестанно е

по петите ми след онази история в манастира. Би било много глупаво от негова страна, ако междуременно не си е подсиллил охраната в случай, че открия кой ме преследва и реша да започна аз да го преследвам. Познавам го отлично, повярвайте ми. Не е глупак.

– Е, добре – Арлийн разпери ръце. – Това ми е ясно. Съгласна съм. Ако се бяхме опитали направо да го заловим, щяха да ни убият. Но защо го предупреди да очаква и други бомби?

– Исках да отслабя отбраната му, да отвлека вниманието му в много посоки. Повече охрана около дома му означава по-малко около него самия. Права си. Ще бъде така невротизиран, че няма да се появява на споменатите места. Но това е много добре. Ще ограничим движението му. Ще постигнем същия ефект, все едно че сме поставили взрив в тях. А сега искам непрекъснато да го атакуваме по различни начини. Всяко нападение да бъде по-сериозно от предишното. Да се появяваме там, където най-малко ни очакват. И все по-често. Да приложим основните принципи на тероризма.

– Но защо? – Арлийн се измъчваше, като гледаше неприкритата му радостна възбуда от това, че ще тероризира Рей.

Той избягваше въпросителния ѝ поглед.

– Май не разбирам какво искаш да кажеш.

– Аз разбрах – намеси се отец Станислав. – Мисля, че иска да знае докъде ще доведе всичко това. Каква е крайната ти цел, да го убиеш ли?

– Трябва да се докопаме до него. Трябва да ни отговори на някои въпроси – каза напрегнато Дру, като избегна отговора.

– Да разберем какво е станало с Джейк – добави Арлийн.

– И накрая? – настоя отец Станислав.

И двамата се втренчиха в Дру.

– Но, честно – каза отецът.

Изчакваха отговора.

Дру си пое въздух.

– Не знам – отговори Дру и се загледа намръщено в неприветливото си отражение върху блестящата стъклена повърхност на масата. – В продължение на толкова години откъсвах на разни негодници, които въплъщаваха онези, които убиха родителите ми. Исках да ги накарам да разберат как се чувстват жертвите им. По-късно се оттеглих, изпълнен с отвращение. Дадох си клетва под кръст, че никога повече няма да се занимавам с убийства. А сега, ето ме отново на арената. Истината ли? Как бих могъл да ви я кажа? Днес се почувствах изведнъж така, както в доброто старо време.

Дру гледаше втренчено отец Станислав. Очите му пламтяха.

– Дори Бог понякога се гневи – каза отецът. – Ако наистина има за какво. В случая твоята кауза е справедлива. Ти защитавах църквата и искаш да прекратиш зачестилите атаки срещу нея в последно време, да откриеш какво се е случило с Джейк. Тази кауза наистина е справедлива. Бог ще прости праведния ти гняв.

– А аз дали ще мога да си простя?

Телефонът иззвъня и ги изплаши. Дру и Арлийн се спогледаха с безпокойство, а отец Станислав пресече кухнята и отиде до поставения на дъбовата ламперия на стената телефон.

– Ало?

Някой отсреща говореше, а той слушаше.

– ...и с ваша помощ. Deo gratias.

Протегна се за лист и молив.

– Добре – спря да записва. – Вашата църква трябва да е удовлетворена.

Затвори и се обърна към Дру и Арлийн.

– Моите хора очевидно нямат тези възможности като чичо Рей. На него му бяха необходими само двадесет минути, за да открие откъде се обаждаш. А на нас ни отне няколко часа, за да разберем къде е този безопасен телефон, който той ти даде.

– Знаете мястото? – запита Дру.

Отецът кимна в отговор.

– Както се досещаш, не е в офиса на „Риск анализис“. През два блока е, на същата улица. Магазин за цветя. Но не е номера за делови контакти на магазина, а частен телефон. Няма го в указателя.

– Дали е там сега?

Свещеникът поклати глава.

– Не, но се обажда периодично, за да поддържа връзка със своя екип. Вероятно още претърсват района, ако случайно си там все още. Успяхме да засечем и проследим едно от обажданията му – отец Станислав постави лист хартия на масата. – Доколкото мога да преценя, Рей се намира точно там.

Късно през нощта Дру се разхождаше около блоковете. Това беше луксозен жилищен квартал на Кеймбридж. Дру беше близо до целта, но не толкова, че да го забележи охраната на чичо Рей. По същата причина – да не привлича внимание – не трябваше да стои на едно място и да

чака, а да се движи насам-натам, все едно, че си прави среднощна разходка. Движението му помагаше да се предпазва от студа. Когато минаваше под уличните лампи, забеляза, че дъхът му замръзва. Студена тръпка премина през тялото му, той вдигна качулката на палтото си и продължи да се разхожда с ръце в джобовете, въпреки че беше с ръкавици.

Беше след полунощ. Рядко минаваха коли или пешеходци, тук-там зад осветените прозорци на великолепните апартаменти все още имаше живот. Дърветата бяха голи, вятърът беше отвял листата им.

Чу шум от двигател, погледна назад и видя иззад ъгъла фарове на лека кола. Идваше към него. На слабата улична светлина успя да забележи, че колата беше черен Олдсмобил. Позна профила на отец Станислав зад волана. Колата спря до него и той бързо се качи.

Отоплението беше пуснато. Дру свали ръкавиците си и постави ръце върху топлата решетка на парното.

– Къщата, която търсим, е на ъгъла – каза отец Станислав. – Заобиколена е от висок зид. Собственост е на негов приятел.

– Има ли осветление в градината?

– Не, никакво. Но цялата къща свети.

– Е, разбира се. Като пламък – примамка за мушиците. В случай, че го открия. Има ли охрана?

– Не видях. Но няхах и възможност да разгледам добре, защото не трябваше да спирам колата. Входът за леки коли е с широка метална врата. Затворена е, но зад нея забелязах няколко коли.

– Охраната сигурно е скрита някъде и дебне някой да се покаже над стената, привлечен от тъмнината в градината. Може би тогава пускат осветлението.

– Така ще да е – каза отец Станислав. Зави край ъгъла и спря в най-тъмния участък.

Една спортна кола – Дру не разбра какъв модел беше – спря зад тях. От нея излезе някой, запъти се към Олдсмобила и отвори вратата. Арлийн влезе вътре.

– Проверих къщата, както и ти. Не видях никаква охрана.

– Какво ще кажете? Да рискуваме ли? – запита Дру.

Гледаха се без да мигнат.

– Време е.

Дру се обърна към пълна с бутилки дървена каса, поставена на задната седалка. Вътре нямаше газирана вода, а нещо много по-силно.

Съдържанието беше бензин, примесен с течен перилен препарат. Гърлото на всяка една от бутилките беше запушено с тампон. Това беше домашно приготвен напалм. Горящият бензин щеше да залепне за всяка повърхност, до която достигнеше.

Разделиха бутилките поравно. Всеки сложи по осем в сак. Слязоха от колата и отидоха до ъгъла. Отец Станислав продължи направо, като прекоси улицата, а Арлийн и Дру завиха надясно. Като стигнаха до следващия ъгъл, се спогледаха.

– Внимавай – каза Дру с внезапно обзела го тъга в гласа. „Какво я караше да прави!“

– Когато всичко това свърши...

Дру замълча. Не гореше от желание да чуе продължението.

– Ти и аз трябва да си поговорим за много неща – каза тя. Уличната светлина се отразяваше в напрегнатия ѝ поглед.

Знаеше какво има предвид Арлийн, но тъгата му ставаше все по-силна и не знаеше как да ѝ отговори. Нямахме време да помисли.

– Непрестанно мисля за теб – каза тя.

Той все още не намираше думи да ѝ отговори. Но не устоя на целувката ѝ. Без да му мисли много, той също я целуна и я притисна до себе си.

– Добре. Когато свърши – с мъка си поемаше въздух, – ще поговорим.

Като стъпваше внимателно, придържайки сака, Дру вървеше по пътялата в мрак улица зад къщата, към която се бе запътил. Мина покрай две неосветени къщи и се заповира покрай живия плет и някакви хрусталаци, за да не върви по тротоара. Очите му бързо привикваха към все по-плътния мрак и за миг зърна алеята, успоредна на улицата, по която бе дошъл. Отвъд алеята имаше висока три метра стена, която се издигаше между него и задния двор на къщата.

От това място виждаше само горните етажи, защото стената му пречеше. Но както беше казал отецът, в цялата къща лампите бяха запалени. Дру не гледаше към светлината, за да не попречи на ориентацията си в тъмнината. Внимателно разглеждаше алеята. Забеляза, че беше покрит с чакъл. Изпитателно гледаше по-прикритите кътчета, където някой би могъл да се крие. Съществуваше опасност Рей да е поставил постове извън стените, въпреки че Дру много се съмняваше в това. Имаше

една много основателна причина да не го прави – някой съсед можеше да ги забележи и да се обади в полицията. Имаше и още една причина – силите на Рей бяха разпръснати, някои в офиса, други в имението му, затова би трябвало да е концентрирал останалите от охраната в границите на имота, като ги разположи по най-подходящ начин, така че никой да не може да проникне откъм стената.

„Както и да е. Не е лошо да взема предпазни мерки“ – мислеше си Дру. Освен това, като погледна светещия циферблат на часовника си, видя, че има още една минута, докато Арлийн и отец Станислав заемат позициите си. Можеше да я използва, за да провери още веднъж алеята.

В къщата зад гърба му неочаквано светна прозорец. Дру бързо се мушна под клоните на една ела. Почувства миризмата на смола. Вдигна поглед нагоре към светлинката и заоглежда прозореца през еловите иглички. Беше на втория етаж. Завесите бяха спуснати. За секунди му се мярна силуетът на човек, който стоеше неподвижно отстриани. Видя, че сянката се наведе, като че ли натисна нещо и изчезна. Светлината угасна.

Дру се чудеше каква е тази стая. Дали не е банята? А силуетът може да е бил на мъж, който се облекчава. Каквато ще да е. След като човекът не погледна навън, нямаше причина да се тревожи.

Отново насочи вниманието си към стената. От отсрещната страна със свистене излетя нещо като запалена факла, падна пред къщата и избухна. Последва второ огнено свистене. След малко трето.

Докато беше изследвал внезапно светналия прозорец, останалите бяха заели позициите си от двете страни откъм предната част на къщата. Минутата беше изминала. Те бяха започнали да хвърлят бутилките с напалм. Отпред, отляво, отдясно на къщата – всичко експлодираше в пламъци. Предварително бяха изчислили, че ще им трябват тридесет секунди, за да хвърлят по осем бутилки. Можеше да им отнеме и по-малко време: внезапният приток на адреналин ускоряваше страшно много движенията. След тридесет секунди ефектът от изненадата щеше да изчезне и трябваше бързо да напуснат района. Охраната на Рей щеше да изскочи със заредени оръжия от прикритието си и да започне да претърсва.

Беше ред на Дру. Наведе се да извади бутилка, но замръзна на мястото си. *До стената имаше някой.* Една сянка се отдели от нея, точно където беше най-тъмно. Успя да различи човек, който държеше оръжие със заглушител. Плъзна поглед нагоре по стената, където се отразяваха светлините от пламъците.

Свистенето ставаше все по-силно и пронизително. Шестнайсетте

бутилки бяха хвърлени отпред и отстрани. Експлодираха още преди да паднат на земята. Топлината от горящия тампон възпламеняваше напалма и бутилката избухваше, разпръсквайки страшната смес. По план къщата трябваше да пламне от всички страни, ако всеки беше изпълнил своята част от задачата. Но Дру се беше втреничил в мъжа с оръжието, който внезапно се бе появил до стената. Храстите прикриваха Дру. Но ако не беше светналият преди малко прозорец, щеше да налети право върху мъжа и да бъде вече мъртъв.

Изненадан от експлозиите, постовият рязко се обърна и хукна по алеята към предната част на къщата.

Инстинктът за самосъхранение подсказваше на Дру да се възползва от този шанс и да избяга. Но той не го направи. Планът предвиждаше експлозии от всички страни, така че ако чичо Рей беше в къщата, да се почувства като в капан, обграден отвсякъде, напълно уязвим. Дру си пое няколко пъти дълбоко въздух, като атлет, който се приготвяше за скок, излезе изпод елата, извади бутилките от сака и бързо ги запали. Яростно започна да ги хвърля – една, две – като се стремеше да ги хвърля колкото може по-навътре.

Три, четири.

Запращаше ги с все сила, но не сваляше очи от алеята. Бутилките продължаваха да експлодират – пет, шест. Пламъците свистяха. Оттатък се чува мъжки викове.

Седем.

Сърцето му биеше до пръсване. Запали осмата. В няколко къщи наоколо светнаха прозорци. Отблясъците от пламъците и запалените лампи го накараха да се почувства уязвим, лишен от прикритието на тъмнината.

Привлечен от експлозиите в задния двор на къщата, мъжът с оръжието дотича обратно. Както бягаше по алеята, той видя Дру и спря. Насочи пистолета си към него.

Дру нямаше време да извади своя. Единственото оръжие, което имаше, беше бутилката. Пламъкът приближаваше течността.

Мъжът се прицели. Дру запрати бутилката по него и се наведе, за да се прикрие под елата. Заслепен от пламъка на летящата към него бутилка, мъжът стреля, но не улучи.

Бутилката се удари в чакъла, точно пред него. Стъклото се разби с трясък в камъните, издигна се стена от пламъци, които му препречиха пътя. Мъжът се олюля назад, вдигна ръце, за да предпази очите си, но загуби равновесие и падна, заслепен от силния блясък. Превъртя се, за

да загаси попадналите върху него искри. Удряше с все сила полепналиите по палтото му огнени езици. Запищя ужасен.

Дру изскочи от прикритието си. Докато тичаше между къщите видя един мъж по пижама да отваря с трясък една странична врата.

– По дяволите, какво става?

Дру скочи върху него, избута го обратно вътре и продължи да тича по улицата. Зад себе си чуваше нарастващата суматоха, пращането на пламъците, викове, стрелба, въпреки че не знаеше дали е насочена срещу него. Заревото от пламъците се отразяваше в небето.

Едва дишайки от преумора и напрежение, пресече някаква улица, като продължаваше да тича. Ризата му беше залепнала от пот. Прескочи една ограда, зави надясно и хукна по тротоара. Сви наляво по алеята, хвърли поглед назад, без да спира, но се удари в някакъв варел. Преодолявайки болката, продължи да тича.

В далечината завиха сирени.

Най-после стигна до мястото на срещата, залитайки от умора. Наложи му се да използва обиколен път. Губеше ценно време, за да се скрие всеки път, когато видеше фарове или човек, който му се струваше, че претърсва района. Пристигна на паркинга, където трябваше да се чакат. По план Арлийн и отец Станислав трябваше бързо да изпълнят задачите си и след като се уверят, че никой не ги преследва, да отидат с колите си дотам и да чакат Дру. Той трябваше да е стигнал пеша дотам, още преди час. Двете коли, които видя на паркинга, не бяха тези, които чакаше.

Спря се изтощен. Дали не бяха заловили Арлийн и отец Станислав? Или и те бяха принудени като него да бягат напосоки, без да успеят да използват колите си и да пристигнат навреме за срещата? А може и да са били там по предварителното разписание, да са го чакали и накрая благоразумно да са решили да си тръгнат преди полицията да започне да претърсва района.

При тази ситуация той трябваше да пресече един от двата моста наблизко и да се прибере в къщата на „Бейкън Хил“ от другата страна на реката. Ако тя все още беше безопасна. Ами ако Арлийн и отецът бяха арестувани? Ами ако...?

„Не, не може да бъде“, ядоса се той на себе си. Нито Арлийн, нито отец Станислав биха проговорили. Освен ако не използват лекарствени средства, за да ги принудят.

Потрепери, облян в пот. Осветиха го фарове на кола откъм сградата вляво. Изопна се от напрежение, размишлявайки трескаво дали да избяга или да изчака да види дали е Арлийн.

Фаровете се насочиха право към него.

„Ако е ченге, по-добре да продължа да вървя напред“ – мислеше си Дру. Държеше се съвсем естествено, все едно, че една от колите на паркинга беше негова.

Колата се приближаваше. Дру застана нащрек. Обърна се, за да я разгледа. Въздъхна с облекчение, като видя Арлийн в спортната кола. Тя спря и той се качи. Почувства се добре в затопленото купе и се отпусна.

– И ти си един ухажор – Арлийн изключи от скорост. – Вече си мислех, че си ме пратил за зелен хайвер.

Въпреки шеговития тон, гласът ѝ издаваше загриженост. Тя се наведе към него и го докосна.

– Извинявай, но първо трябваше да пробягам този маратон.

– Оправдания, все оправдания.

Той не можа да се въздържи и отговори на прегръдката ѝ.

– Но вече съм тук. А ти добре ли си?

– Добре, че краката ми са дългички. Наложил им се да потичат тази вечер. Пропуснах часа на срещата. Всъщност пристигнах едва преди двадесет минути. Помислих, че нещо ти се е случило или пък си дошъл навреме, хванало те е страх да чакаш и си тръгнал. Изтеглих се встрани, като очаквах полицията да дойде всеки момент.

– Помислих те точно за полицейска кола – погледна я той. – Благодаря ти. Пое такъв риск като ме изчака.

– Тихо. Искаш да ми благодариш ли? Монах или не, стой мирно без да се съпротивляваш.

Тя го целуна по устата – една нежна, приятна и изпълнена с любов целувка.

В тази пълна с изненади нощ тялото му се подчини на порива. Но изведнъж се опомни и се дръпна назад.

– Беше толкова отдавна – той мъчително отметна глава. – Много неща се случиха. Дал съм обет за безбрачие.

– Това означава само, че не можеш да се ожениш. А аз не ти го и предлагам. Ще ти дам време да помислиш.

Той я погледна втренчено.

– Нищо не мога да ти обещая.

– Да, знам.

– Мисля, че съм откровен с теб.

Тя включи на скорост и подкара колата.

– Къде е отец Станислав? Или вече тръгна към къщи?

– Раниха го – отговори сухо тя.

– О, боже!

– Жив е. Изгуби много кръв. Доколкото успях да видя, куршумът е минал през рамото, без да засегне някой важен орган. Това беше и една от причините да закъснея. Трябваше да го откарам някъде, за да му окажат помощ.

– В болница ли? Полицията ще...

– Не, той се обади на един от неговите хора. Дадох му адреса на някакъв лекар и изпратиха някой да прибере колата му.

– Отец Станислав и неговите хора – повтори с възхищение и благодарност в гласа Дру.

– Стимулът им да вършат всичко това е много силен.

– Да, да спасят душите си.

Тя зави на един ъгъл. Дру видя моста, по който трябваше да минат, преди да стигнат до къщата, която бяха наели.

– Ами ако полицията е направила блокада?

– Е, ще им кажем истината.

Той се изненада.

– Че сме били на онзи паркинг и сме се целували – поясни тя. Очите ѝ игриво проблясваха. – Е, нещо подобно.

Женският глас в слушалката беше все същият – сух, педантичен, професионален.

– Добро утро. Корпорация „Риск анализис“.

– Господин Ръдърфорд, моля – произнесе Дру. Обаждаше се от една будка в Чарлзтаун, недалеч от паметника Банкър Хил.

– Съжалявам, но господин Ръдърфорд днес няма да идва в офиса.

– Имах такова предчувствие. Ще можете ли да му предадете нещо?

– Не съм много сигурна...

– На чичо Рей? Ще му кажете ли, че племенникът му иска да говори с него?

Усети напрежение в гласа ѝ.

– Да, той спомена, че очаква да се обадите. Остави един номер, където можете да го търсите.

– Отлично. Очаквам с нетърпение да си поприказваме.

Тя му продиктува номера.

– Ако се чуете с него в следващите няколко минути, кажете му, че ще му се обадя веднага щом...

Телефонистката го прекъсна.

– Господин Ръдърфорд помоли да ви предам, че програмата му за днес е много напрегната. Ще можете да го намерите само в четири следобед. Ако се обадите по-рано или по-късно, няма да бъде там.

Дру затвори и усети, че го заболя главата. Арлийн стоеше до него. Зад тях туристите разглеждаха паметника Банкър Хил.

– Е?

Дру ѝ обясни и ѝ показа номера.

– Четири часа. Добре, какво има? Защо се мръщиш?

– И аз не знам още. Има нещо. Наречи го предчувствие. Все едно, че някой иска да те изработи.

– Да, естествено е да иска да ти го върне.

– Но защо ще ми остави цял ден на разположение, за да проуча къде се намира този телефон.

Зagleда се в безгрижно разхождащите се туристи.

– Може би съм прекалено предпазлив, но по-добре да не висим около тази будка повече.

Тръгнаха по булеварда.

– Не му се обаждай, ако нещо те тревожи.

– Трябва.

– Защо?

– За да му кажа, че искам да се срещнем.

Тя се обърна към него силно изненадана.

– Да се срещнете ли? Той ще ти устрои клопка.

– Разбира се. Но аз изобщо няма да отида. Ще измисля нещо и ще уредя нова среща. И на нея няма да отида. Междувременно ще измисляме разни начини, за да го държим под напрежение и да го изнервяме все повече и повече. А можем и да направим такава среща, че той самият да падне в собствения си капан. – Дру не успяваше да прикрие безпокойството си. – Този нов номер, който ми даде... И да му позвъня точно в четири... Какво ли замисля?

– Прав си. Той е сигурен, че ще откриеш местонахождението му.

Дру изведнъж спря и я погледна.

– Май че разбрах. Той иска да ме подмами на това място. Мисли, че ще се опитам да го напада.

– И хората му ще те убият.

Дру поклати глава.

– Не. Оставил ни е твърде много време, за да се досетим за подготвения капан. Каквото и да е намислил, не ще да е това. Тактиката му е добра – успя да ни обърка. Преминахме в отбрана. Казах ти. Не е глупак.

Към обяд на Бейкън Хил пристигна един камион. Двама мъже помогнаха на отец Станислав да слезе от него. Свещеникът беше блед, ръката му беше привързана към рамото. Мъжете му помогнаха да изкачи стъпалата. Щом влезе вътре, не издържа и се свлече в ръцете им. Те внимателно го положиха на дивана.

Една жена на средна възраст влезе след него. По-скоро приятна, отколкото красива, със старомодна прическа и без грим, тя беше със синьо палто и сив вълнен костюм. След като мъжете излязоха без да кажат нищо дума, тя обясни, че е тук, за да се грижи за свещеника.

– Раната не е опасна, но той скоро отново ще има нужда от успокоително – каза тя. – А освен това винаги съществува опасност от инфекция.

Тя носеше медицинска чанта. Дру забеляза, че жената не си каза името, но нито той, нито Арлийн я попитаха. Те помогнаха на отец Станислав да се качи до спалнята, настаниха го удобно и го оставиха да поспи.

– Какво изключително телосложение – каза жената, когато се върнаха в хола. – Поляк е, предполагам. От здрава славянска порода. Има само лека треска.

– Скоро ще трябва да го събудим.

– Страхувам се, че не трябва – каза жената рязко.

– Нямаме друг избор.

– Аз решавам – тя застана с гръб към стълбите, сякаш да попречи на Дру да се качи отново горе. – За какво искате да говорите с него?

Внезапно го осени идея. Спомни си как отец Станислав се беше обърнал към бизнесмена в църквата в Пенсилвания и каза:

– Бог с вас.

– И с вас.

– Deo gratias.

– Вие сте един от нас – с облекчение въздъхна жената.

– Не съвсем, но нещо такова. Шест години принадлежах към ордена на картузианците.

– В Ню Хемпшир.

Дру разбра, че тя го изпитва.

– Не, във Върмонт.

– Картузианците са живи светци – усмихна се тя.

– Но не и аз. Аз съм грешник.

– Всички сме грешни, не е ли така? Но Бог разбира човешката слабост.

– Трябва да говорим с отец Станислав и да се свържем с неговия човек в телефонната компания. Необходимо ни е да открием местонахождението на един телефонен пост.

Жената протегна ръка.

– Дайте ми номера.

– Но...

– Ако само това ви интересува, няма нужда да бъдете отеча. Аз ще го уредя.

Дру примигна озадачен.

– Да не би да си мислите, че случайно съм изпратена тук? – попита жената. – Дайте ми номера.

Дру ѝ го даде.

Тя отиде до телефона, набра някакъв номер и заговори с приятен глас. Не им оставаше друго, освен да чакат. В два часа телефонът иззвъня.

Жената го вдигна. Само слушаше какво ѝ говорят, след това каза „Deo gratias“ и затвори. Обърна се към Дру.

– Обществен телефон близо до статуята на Пол Ревер и църквата Олд Норт.

– Обществен телефон ли?

– В Норт Енд – отговори жената.

– Но...

Арлийн се издаде напред от шезлонга, на който седеше.

– Какво става?

– Обществен телефон, близо до статуята на Пол Ревер. Място за туристи – разсъждаваше Дру и усети, че стомахът му се свива на топка. – И чичо Рей ни даде цял ден на разположение, за да го открием. Нещо има тук. Той не би се *осмелил* да използва такъв телефон. На твърде откритото място е. Винаги бихме могли да разберем, че крои нещо. *Никога* няма да отиде там. Но ще разположи хората си в района, в случай, че се появим *ние*.

– Което означава, че и ние няма да се появим – каза Арлийн.

– Точно така. Но той е обмислил и този вариант. Не, иска да използва този телефон по други причини. Някой ще вдигне слушалката, но не Рей. Ще ми даде нов номер. Този телефон е само междинен. По-добре да тръгваме.

– Не – настоя Арлийн. – Ще остана тук докато не ми кажеш какво става.

– Уловка е. Сигурен съм, че е капан. Но не е това, което очакваме. Това е висша математика. Той води играта. Но вече знам какво е намислил. Обучавали са ни едни и същи хора по едни и същи правила. Използвах същия номер в...

Дру потръпна при този спомен.

– Ако не ми обясниш какво става...

– Когато се качим в колата. Побързай.

Дру се обърна към медицинската сестра.

– Имаме нужда от стая с преходна стъклена врата, за да мога да виждам какво става вътре. На по-отдалечено място. В стаята трябва да има телефон.

– Аз... – жената се замисли. – Не, почакайте малко. В приземния етаж на местната енория има една кухня с летяща стъклена врата, за да могат хората, които влизат и излизат да се виждат и да не се удрят в нея. Там има и телефон.

– Дайте ни адреса.

Жената му го каза и Дру си го записа.

– Обадете се там и помолете всички да напуснат. Нямаме много време до четири часа – Дру погледна часовника си.

– За какво? – запита Арлийн.

– За да купим един магнетофон. И, Господ да ни е на помощ, една мишка.

Тази мишка беше бяла – за разлика от неговия Стюарт, който беше сив. Дру я купи в кафез. Плати на продавача и запита:

– Имате ли нещо сладичко за нея?

– Сладичко за мишки ли? – пълният мъж с оредяла коса и изцапана престилка вдигна озадачено вежди.

Някакъв папагал изкрещя в ъгъла.

– Разбира се. Каквото обичат най-много. Някакво лакомство.

– Лакомство ли? – мъжът изглежда Дру сякаш беше луд. – Хей, слушай, мога да ти пробутам нещо, но не искам да мамя клиентите си.

Няма нужда да харчиш много пари за храна за мишки. Ей това тука е евтино и хранително, а на тях и без това им е безразлично. Какво, по дяволите, ти разбира една мишка от тия работи.

– Ще яде каквото и да му дадеш, нали?

– Да, само че тази специално е женска.

– Добре. Искам най-доброто за нея. Искам да се натъпче с най-хубавата храна, която някога е вкусвала. Цената не ме интересува.

– Както кажете. Вие плащате. Погледнете вдясно. Тук на този рафт имам нещо, което ще е върхът за нея.

Дру плати още десет долара и излезе от магазина за животни като в едната си ръка носеше чантата с храната, която тежеше пет фунта, а в другата кафеза с мишката.

През това време Арлийн чакаше в колата си със запален двигател.

– Много е сладка. Лично аз никога не съм се отвращавала от мишки. Измисли ли й вече име?

– Малкия Стюарт втори – тъжно отговори той.

Тя изведнъж се досети.

– По дяволите – погледът ѝ стана сериозен. – Извинявай, правех се на интересна.

Дру затвори вратата като притискаше кафеза до себе си.

– Няма нищо. Рей да му мисли.

Дори и в три и половина следобед зализващото есенно слънце не проникваше в приземния етаж на енорията. Пречеше му църквата от същата страна. Стаята откъм запад тънеше в мрак. Всичко беше пропито от влага. Дру усети хладината, която идваше от бетонните стъпала. Спря, докато заглъхне ехото от стъпките му.

Настъпи тишина.

Хвърли бърз поглед към наредените в дълги редици маси, покрити с мушама, миришещи на социални обеда – боб, хот-дог, картофена и сурова зелена салата.

Арлийн бързо слезе след него като държеше кутията с магнетфона.

– Има ли някой тук? – извика Дру.

Гласът му отекна в тишината.

– Добре.

Мишката цвърчеше в кафеза си.

Като се ориентираше в мрака, Дру посочи към една остъклена врата

вдясно.

– Това тук трябва да е кухнята. Дано само жената да си спомня добре и да има телефон.

Наистина имаше телефон. Когато Дру отвори летящата врата и запали лампата, веднага го видя – беше на едно рафтче между печката и хладилника, който тихо бръмчеше.

– Да видим – той вдигна слушалката, чу свободен сигнал и си отдъхна.

Седна до кафеза с мишката, която дращеше по него, и отново си погледна часовника.

– По-малко от двадесет и пет минути. Магнетофонът работеше като пробвахме в магазина.

Взе кутията от Арлийн, извади го и постави микрофона. Работеше. Продиктува нещо и върна лентата.

– Прилича ли на моя глас? – запита с тревога Дру.

Не звучеше много като естествения му глас.

– Намали го малко – каза Арлийн.

Дру изпълни съвета ѝ и отново пусна записа.

– Така вече е добре. Съвсем като твоя глас. Тази играчка е цяло богатство.

Дру пренави лентата.

– Петнадесет минути. Време е да нахраним нашата приятелка.

Отвори чантата с храната и изсипа дребните парченца през отворите на кафеза. Мишката полудя от възторг.

– Отлично – каза Дру. – Нахрани се добре.

Избърса потта от челото си.

– А сега? Да монтирам дистанционното управление.

Извади един кабел от картонената кутия, пъкна го в магнетофона, а другият край прекара по пода през люлеещата се врата до тъмния хол. Кабелът не пречеше на вратата да се затваря. Прикачи контролното табла на дистанционното управление за края на кабела. Светлината, която проникваше през остъклената врата на кухнята, му помогна да разгледа положението на копчетата – старт, стоп, пауза, запис. Кимна с глава.

– Десет минути. Дали не сме забравили нещо?

– За всеки случай не е зле да провериш дистанционното – посъветва го Арлийн.

Дру го изпробва. Работеше.

– А сега остана само едно.

Не се наложи Арлийн да пита какво беше това нещо, защото Дру

допълни:

– Да се помолим.

В четири часа Дру вдигна слушалката на телефона в кухнята. Като че ли някой го беше стиснал за гърлото. Скоро щеше да разбере дали се лъжеше. Всичко зависеше от логическите предположения, които беше направил.

„А ако Рей беше стигнал до същите заключения?“

Дру загледа втречено телефона. Беше черен на цвят, със старомодна шайба. Почувства прилив на сили и набра номера, който му бяха дали в корпорацията. Звукът от набирането зловещо пронизваше слуха му. Погледна към Арлийн, протегна ръка и хвана нейната. Релето включи. Дру чу сигнала за звънене на другия край на жицата – близо до статуята на Пол Ревър в Норт Енд. Някой почти веднага го вдигна. До Дру достигаше шума от уличното движение.

Груб глас каза:

– Ало?

– Господин Ръдърфорд, моля.

– Кой?

– Чичо Рей. Търси го племенникът му.

– Защо не казахте веднага? Няма го тук.

– Но – Дру се престори на учуден. – Казаха ми да го потърся в четири.

– Неочакван ангажимент. Можете да го потърсите на... – дрезгавият глас продиктува номера. – Успяхте ли да запишете?

Дру повтори.

– Отлично – каза гласът. – Ама добре ни позатопли снощи! Милото ми сладурче.

Мъжът затвори.

Дру се облегна на рафта.

– На прав път ли сме? – запита Арлийн.

Той потвърди.

– Рей никога не е имал намерение да ходи на този телефон. Той е само междинно звено. Сега трябва да позвъня на друг номер.

– Както предполагаше. Но може и да грешиш за следващото обаждане и да не се окаже това, което мислиш. Ако Рей е измислил всичко само от предпазливост? Знаел е, че ще открием местонахождението на първия телефон, затова го е използвал само като междинен. Само една

предпазна мярка. Сигурен е, че няма да можеш да локализираш втория преди да свърши разговорът и той да си тръгне.

От нервното напрежение го боляха мускулите.

– Възможно е да си права. Но не мисля, че всичко е толкова просто. През шестдесет и осма един човек на име Ханк Далтън ме научи на този трик. Веднъж дори го използвах. Срещу някакъв професионален убиец от Червените бригади. А чичо Рей е шеф на Ханк Далтън. Трябваше да се досетя, че ще се опита да ми приложи номера.

Дру замълча.

– Да приемем, че съм прав. Нищо не губим, дори и да греша.

– Но, ако си прав... – тя замислено поклати глава.

– Да не губим време. Рей гори от нетърпение да му се обади. Не мога да го карам да чака.

Дру постави магнетофона до телефона. С трепереща ръка приближи кафеза до магнетофона. Мишката ядеше лакомо, бузите ѝ се издуваха, устата ѝ беше пълна, дъвчеше, изпаднала в екстаз.

– Надявам се, че си така щастлива, както изглеждаш – каза Дру и се обърна към Арлийн. – По-добре иди в хола.

Тя излезе през люлеещата се врата.

Впери поглед в листчето хартия, постави показалеца си върху първата цифра и набра номера. Изчака телефонът от другата страна да звъне. Рей явно беше решил да му се поразходи по нервите, защото не вдигна веднага. След четвъртия сигнал Дру вече се чудеше дали изобщо някой ще вдигне.

Едва на петото звънене някой отговори.

– Ало?

Дру мълчеше.

– Ало, Дру? Хайде, спортисте, кажи нещо! Очаквах те.

Без съмнение този път на телефона беше чичо Рей.

Като се стареше да не вдигне шум, Дру много внимателно върна телефонната слушалка обратно върху рафтчето като постави микрофона откъм магнетофона, а другия край приближи към мишката.

Съвсем слабо чуваше гласа на Рей в слушалката.

– Нямам търпение да се срещнем и поговорим, Дру. Да си изясним онтошенията.

Но Дру излезе от кухнята. Отвън в мрачния хол, където го чакаше Арлийн, взе дистанционното управление и включи магнетофона. Вратата беше доста солидна и Дру едва чуваше записа. Но нямаше и нужда. В микрофона на слушалката звукът щеше да бъде достатъчно силен.

– Чичо Рей, искам да се видим. Бих могъл да вдигна във въздуха всичко, което имаш, но това няма да ми помогне да получа отговор на въпросите, които ме интересуват. Нужно ми е... – долиташе гласът от записа.

Дру наблюдаваше кухнята през стъклената врата, но не гледаше нито магнетофона, нито телефона. Беше насочил цялото си внимание върху мишката.

– ...да видя изражението ти, копеле. Тези проклетни твои очи, които непрекъснато ме лъжат, когато се опитваш...

Дру светкавично спря записа, защото от ушите на мишката беше бликнала кръв. Тя подскочи конвулсивно, бялата козинка около гушката ѝ беше станала алена. Дру издърпа края на жицата, която свързваше дистанционното управление с магнетофона, и напрегнато прошепна: „Хайде, по-бързо“. Последвалият трясък в кухнята го зарадва.

– Падна ли? – запита Арлийн.

Надникна през вратата и кимна.

Дру почувства внезапна слабост в коленета. През стъклената врата видя разбития на пода магнетофон.

– Това беше – промърмори Дру. – Успяхме. Рей също трябва да е чул трясъка.

– А сега вече не чува нищо – каза тихо Арлийн.

– Мисли си, че съм мъртъв – произнесе Дру със същата интонация. – Този трясък от магнетофона, който е чул... Вероятно си е помислил, че съм паднал, държейки в ръка телефона.

Дру беше научил този номер с телефона от Ханк Далтън в Колорадо през 1968. Това беше начин да убиеш някого от разстояние, по телефона. Ако операцията се подготвеше добре, никой не би могъл да се досети как е била убита жертвата. Далтън го наричаше „метода на свръхзвуковия куршум“. Нужно беше човек да разполага със съвършена електронна техника, с помощта на която да предаде свръхчестотен сигнал, който пробиваше тъпанчето на човек, достигаше до мозъка и моментално убиваше.

Точно така беше убита мишката в кафеза, поставен до приемащия край на слушалката.

Най-естествено би било убиецът веднага да затвори телефона. Но Дру подозираше, че чичо Рей е измислил нещо ново като допълнение на метода. Дру се постави на мястото на Рей, който беше чул шум от падане и вероятно беше решил, че това е племенникът му. Какво щеше да направи след това?

Дру разсъждаваше така: „Ще продължи да слуша какво става. Ако не съм бил сам, около мен ще се чуят викове за помощ. Ако не чуе нищо?“ Дру се съсредоточи още повече. „Ще приеме, че съм бил сам, когато съм му позвънил. На негово място аз щях да поискам да се уверя, че моят враг действително е мъртъв.“ Дру се мъчеше да се досети какво ще предприеме Рей. През последните два часа умът му усилено беше работил и то много добре, както се оказа. Почувства нов прилив на сили.

„Ако телефонът остане отворен, Рей може да проследи местонахождението ми. Ако не чува никакви гласове, ще реши, че нищо не го заплашва и ще изпрати хора да се уверят, че съм мъртъв. Ще иска да прибере и тялото, което е много важно за него. Полицията мисли, че аз съм Янус. Ако Рей възнамерява да използва «Янус» за прикритие и на други убийства, не може да остави на други да намерят тялото ми.“

Дру отвори летящата врата много старателно, като внимаваше да не изскърца. Все така предпазливо пристъпи към телефона.

Чу гласа на Рей: „Вече минаха пет минути. Нищо ли не се чува?“

Някой друг отговори: „Нищо.“

„Добре, продължавайте, за всеки случай. Мисля, че си заслужава да опитаме. Да започнем проследяването“.

Дру тихо излезе от кухнята. В мрачния хол направи знак на Арлийн да го последва. Отдалечиха се на безопасно разстояние, за да не ги чуят и спряха.

– Ето ти хартийката, на която записах втория телефон. Намери уличен апарат и се обади вкъщи. Нека хората на отеча да открият мястото.

– А ти? – тя взе листчето.

– Най-добре да остана, в случай, че хората на Рей пристигнат по-рано, отколкото ги очакваме.

– И ако дойдат?

– Не знам как ще стане точно. Като начало ще огледам хола, за да открия някакво подходящо скривалище. Върни се веднага щом разбереш адреса. Бъди много предпазлива. Нека хората на отеча да отидат да разучат мястото.

– Дру – промълви с уплаха в погледа тя.

Импулсивно, без да се замисли, Дру се подчини на порива си и я целуна.

Те се прегърнаха за момент в мрака.

– По-добре да тръгвам – тихо каза Арлийн.

– До скоро – глухо отговори Дру.

– Боже, дано!

Беше изкачила половината стълби, спря, обърна се, погледна го и продължи. Холът отново потъна в тишина.

Дру се изненада от обзелото го тревожно непознато чувство. Самота. Необяснимо защо очите му се навлажниха. *Ами ако не я видя повече?*

Малко преди шест, когато есенното слънце беше почти залязло и холът в приземния етаж тънеше в мрак, Дру чу вратата горе на стълбището да се отваря със скърцане. Беше се скрил между някакви стари столове под стълбището. Отначало помисли, че Арлийн се връща и изпита неочаквана радост. Но вратата се затвори, а този, който беше влязъл, не слезе надолу. Дру напрегнато чакаше.

Знаеше, че Арлийн ще стъпва предпазливо и първо ще огледа дали всичко е в ред. А можеше и да изчаква Дру да ѝ се обади. Но той не биваше да го прави.

Вече бе изминало доста време, откакто вратата се затвори, така че Дру се чудеше дали всичко не е било само фантазия на уморения му мозък, но изведнъж чу отново шум. Леко, съвсем леко (дали не му се беше сторило само) някой стъпи върху бетонното стъпало. И спря.

Дру беше заел удобна позиция между натрупаните метални столове. Ханк Далтън винаги повтаряше на учениците си, че трябва да помислят и за това: „Не знаете колко дълго може да ви се наложи да изчаквате. Затова винаги се разполагайте добре. В противен случай може да се издадете, ако решите да протегнете изтръпналия си крак например.“

Въпреки удобната позиция тялото го болеше от напрежение. Някой направи още една стъпка, но по стъпалата отдясно. Дру затаи дъх.

Да, шум, но не оттам, откъдето очакваше. Идваше от противоположния край на хола, който беше съвсем тъмен. Би могло да бъде и полъх на вятъра в прозореца или някоя напречна греда на тавана. Долови го отново и този път беше сигурен – лека, предпазлива стъпка върху бетонния под.

В стаята имаше не един, а двама натрапници. Малко след като Арлийн бе тръгнала, Дру разгледа внимателно приземния етаж и забеляза тази втора стълба. Тя нямаше изход с врата най-горе, за разлика от другата, която бяха използвали с Арлийн, затова не ѝ обърна достатъчно внимание. Едва сега осъзна, че е трябвало да разучи дали не води към партерния етаж. Усещаше кръвта, която пулсираше във вените му. Трябваше да се досети и да провери партера. Сега беше ясно, че вторият преследвач е влязъл през някакъв друг вход, който Дру не бе забелязал.

Докато вниманието му е било насочено към вратата на стълбището в дясно, онзи се е промъкнал по стълбите в другия край на стаята.

„Добре, двама“ – мислеше си Дру. „Щом знам къде са, ще ми бъде по-лесно да се справя с тях.“ Насочи вниманието си отново към стълбите вдясно. На най-долното стъпало видя сянка на човек. Изведнъж се досети. Първият беше само за примамка. Да привлече внимание. Ако някой го нападне, партньорът му ще изскочи, за да го предпази.

Тихите стъпки на втория преследвач не се чуваха. Скрит зад столовете в тъмното, Дру наблюдаваше сянката, която внимателно си проправяше път към прозореца. Това беше мъж, който държеше пистолет със заглушител. Спря пред люлеещата се врата.

Преди да заеме позицията си, Дру беше вдигнал кафеза с мишката много внимателно, осъзнавайки, че всеки звук щеше да се чуе в отворената слушалка. После го беше скрил някъде в хола. Същото беше направил и с магнетофона. С кутията му покри телефона.

Когато преследвачът влезеше в кухнята, нямаше да забележи нищо обезпокоително. Щеше да помисли, че телефонът и тялото трябва да са някъде наоколо. Заедно с партньора си щяха да продължат да търсят.

Дру си мислеше: „Не трябва да предприемам нищо, докато и двамата не ми дойдат на мушка едновременно.“

Този, който беше до вратата на кухнята, се осмели да погледне вътре през стъклото. Бързо се отдръпна назад. След десетина секунди надзърна отново.

Сянката в другия край на хола се придвижи напред към партньора си до кухненската врата. И този имаше пистолет със заглушител. Заста наха от двете страни на вратата. Единият връхлетя вътре, другият се спусна след него. За миг преди вратата да се затвори, Дру ги видя двамата заедно един до друг, с гръб към него и пистолети, насочени към срещуположните ъгли на кухнята.

Сега!

Излезе от скривалището си. Стисна маузера в ръка и се приготви, като приклепна в тъмнината. Както можеше да се очаква, онези изобщо не разговаряха помежду си. Щяха да останат безмълвни, докато не се убедят, че са в безопасност.

„Сега, докато са заедно, трябва да ги прострелям и двамата“ – мислеше си Дру. „Но не да ги убия. Трябват ми живи, за да ми кажат къде е Рей. Така ще ги подреда, че ще ми запеят. Ще ме молят дори да им задавам още въпроси.“

Вратата се отвори. Двамата мъже излязоха навън. Дру ясно

различаваше силуетите им на фона на проникващата през стъклото светлина. Този път бяха обърнати с лице към хола. Единият направи жест към другия да провери лявата страна, а той се зае с дясната.

– Не мърдайте! – изкрещя Дру, готов за стрелба.

Искаше да им заповяда да хвърлят оръжието. Но внезапно... в тишината отекна изстрел. Оглушителният гръм дойде от противоположната страна на хола. Дру залегна на бетонния под. Второ свистене прониза слуха му. Дру стреля, но не в посока на изстрела, а срещу двамата мъже, застанали като мишени пред кухненската врата. Те се спуснаха да потърсят някакво прикритие, но проникващата през стъклото светлина ги издаваше. Дру отново стреля. Двамата извикаха и паднаха. Дру се превъртя няколко пъти по земята, защото се страхуваше, че проблясъците от изстрелите са го издали. Надигна се леко и заглежда наоколо. От мястото, където бяха паднали двамата, отправи поглед към снайпериста в другия край на хола, но не можа да го види.

Изведнъж някой запали лампите. Дру примигна, внезапната светлина му причини болка. Здравно стисна клепачи, както го бяха учили, след това бързо отвори широко очи, за да могат зениците му да се адаптират. Беше объркан, но готов за стрелба. Като погледна наоколо, видя, че се намира сред някакви маси, недалеч от тялото на единия мъж, проснат на пода до стълбите. Той не помръдваше. От гърдите му шуртеше кръв. Пистолетът беше паднал близо до ръката му.

„Но как, по дяволите...?“

Когато погледна двамата на пода, по гърба му полазиха тръпки. Единият все така лежеше бездиханен. Другият се гърчеше и стенеше, като притискаше корема си. После бързо обърна поглед натам, откъдето бяха дошли двата изстрела. Чудеше се кой беше убил снайпериста.

Чу стъпки по бетонните стълби – неясни и бавни. Беше присвил очи и напрегнато се целеше, без да може да види кой слизаше.

Показа се една обувка, после и другата. Стисна пистолета. Тъмни панталони. Дру се прицели. Непознатият спря. Чу се слаб дрезгав глас:

– Дру? Добре ли си?

Веднага позна славянския акцент. Отец Станислав.

– Добре ли? – Дру нервно си отдъхна. – Надявам се.

Свещеникът се изкашля. Бавно и мъчително слезе по стъпалата. Лявата му ръка беше привързана към гърдите. В дясната стискаше пистолет. Залитна и се облегна на стената. Пое дълбоко въздух.

– Но вие не изглеждате добре – загрижено каза Дру.

– Как казваха по филмите? Само повърхностно нараняване? Само –

притвори очи отецът. – Но дори и с болкоуспокояващи, пак ме боли.

– Мислех, че вие поляците сте здравеняци – Дру насила се засмя.

Отец Станислав с мъка стоеше изправен.

– Наистина сме корави. Ако някога си ял „пирог“, ще разбереш какво имам предвид.

Дру продължаваше да прави опити да се усмихне.

Безпокоеше се за отец Станислав, но трябваше да провери какво става наоколо. Погледна към мъжете, по които беше стрелял. Единият продължаваше да лежи неподвижно, а другият да се държи за корема и да стене. Претърси ги и взе оръжието им. Едва тогава отиде да помогне на отца.

Но той се изправи и тръгна към Дру, като му направи знак да спре.

– Дотук се справих сам. Нямам нужда от помощ.

– Как попаднахте тук?

– Арлийн се обади вкъщи. Искаше да проследят местонахождение то на някакъв телефон.

– Знам, аз я помолих.

– Бях буден, когато се обади. Настоях да говоря с нея. Разказа ми какво беше станало, докато съм спял. Пожелал да дойда тук с нея. Приятелю, с много трудна задача се беше нагърбил.

– Нямах друг избор.

– Може би. Но последните събития – той посочи двамата на пода – доказват, че съм прав.

– Арлийн – прошепна Дру. – Къде е тя сега?

– Навън. Наблюдава мястото, в случай, че тези тримата не са сами.

Когато пристигнахме тук, решихме, че не можем да влезем, без да знаем каква е ситуацията. Затова направихме точно като твоите преследвачи. Видяхме да влизат трима – единият от страни, другите двама по стълбите през две различни врати. Ясно беше, че ще използват първия за приамка, а другите двама ще го подпомагат.

– И вие проследихте двамата, които се изкачиха по стълбите?

– Да. Инстинктът ми не ме излъга.

Отецът се опря тежко на една маса.

– Единият от двамата, които проследих, наистина служеше за приамка. После двамата влязоха в кухнята. Третият остана назад, за да ги защитава, ако някой ги изненада. Както и стана. Той стреля по теб. Но аз го убих.

Свещеникът затвори очи, с мъка си пое въздух.

– Сигурен ли сте, че сте добре?

– Точно обратно. Не съм добре.

Лицето му беше тебеширено.

– Май че вече за трети път ти спасявам живота? В параклиса, когато се бях скрил в изповедалнята. В Дяволския рог. И сега тук.

– Длъжник съм ви.

– Трикратно – напомни му свещеникът.

– Да – погледна към приятеля си Дру. – Някой ден ще ви се отплатя, дори да ми струва живота.

– Доброволно.

– Какво имате предвид?

– Доброволно – настоя свещеникът.

– Е, добре. Каквото и да означава това „доброволно“.

– Запомни какво ми обеща току-що. Защото – отецът отново с усилие си пое въздух, а лицето му беше съвсем бяло – когато всичко това приключи, ще поискам от теб... като се осланям на честната ти дума... да изпълниш обещанието си – той се изкашля. – А сега трябва да си довършим работата.

Дру се обърна към мъжете, които беше застрелял. Грабна единия, който беше още жив, разтърси го силно и запита:

– Къде е шефът ти?

Раненият изстена.

– Охкаш, защото те заболя ли? – запита го Дру. – Нямах представа какво значи наистина да те „боли“.

Дру изви ръката му назад, готов да го удари.

– Недей! – помоли го отец Станислав.

Дру почти не му обърна внимание.

– Къде е шефът ти, копеле? Казвай или...

– Не! – свещеникът го хвана за ръката.

Дру го изгледа разярено.

– Сега ми е паднал. Нямайте нищо против убийството. Само не обичате да гледате, когато жертвите страдат. Какво ви става? Не сте готов да преминете границата, която ви позволява вашата религия ли? Тогава само гледайте. Имате слабо място, отче.

Преодолявайки болките, свещеникът заговори.

– Не. Що се отнася до религията ми, минал съм стотици пъти тази „граница“, както я нарече. Надхвърлил съм я повече, отколкото можеш да си представиш. – Рубиненият му пръстен с пресичащите се сабя и кръст проблясваше. – Правил съм го само ако е било необходимо. Що се отнася до мъченията, да, ако се налага и няма лекарствени средства. Но

само ако е нужно да накараш някого да проговори. А в случая аз знам къде е Рей. На адреса на последния номер, който са ти дали. А сега, пусни го!

Дру се беше втренил в мъжа, който държеше. Чувстваше отвращение към това, което беше принуден да направи, като отново си спомни колко много се бе отклонил от поетото решение от манастира насам. Лек, почти със страхопочитание положи мъжа на пода.

– Добре, ще се обадим на твоите хора и ще им кажем, че се нуждаеш от помощ – после се обърна към отеча. – Той е само един извършител. Нека да живее. Но това копеле нямаше да направи същото с мен.

– Разбира се – каза отецът. – Това е, което ни отличава от тях. Нашият стимул не са парите. Нито жаждата за власт. Нито политиката, която е променлива и повърхностна. Нашият мотив е постигането на една крайна цел. Затова можем да проявим милост и това, ако мога да се изразя така, е милостта на Бога.

Дру изведнъж почувства разкаяние.

– Твърде дълго и твърде много ми дойде – каза той. – Уморих се да се крия. Искам най-после всичко да свърши.

– Ще свърши. Довечера, ако е рекъл Господ.

Отец Станислав бръкна в джоба си.

– Ето адреса. Мога да те заведа при Рей.

Дру трябваше да свърши още нещо, въпреки нетърпението си да се разправи по-скоро с Рей. Също както в древногръцкия парадокс, че за да изминеш миля, първо трябва да изминеш половин миля. За да изминеш половин миля, първо трябва да изминеш четвърт миля, след това една осма и т.н., без никога да достигнеш края, като до безкрайност разделяш пътя си. Така и Дру все не можеше да достигне края – едно прекъсване, второ, все изникваше по нещо. Може би теглото му просто нямаше край. А може би вече е мъртъв и това бе Адът.

Обърна се към ранения.

– Чуваш ли ме?

Мъжът кимна.

– Ако искаш да извикам лекар, ще правиш каквото ти заповядам.

Мъжът безпомощно се опули.

– Но нали ти казах, че имам адреса – каза отецът. – Няма нужда да...

– Така ли мислиш? – настойчиво запита Дру. – Нещо забравихме.

Той обясни какво има предвид.

– Прав си – отвърна свещеникът. – Трябва да го заставим да го направи колкото може по-скоро.

Дру коленичи до мъжа и започна да му нарежда какво да направи.

– Разбираш ли ме?

Мъжът кимна мъчително, облян в пот.

– След това ще ти повикаме лекар. Само трябва да ни покажеш колко си издръжлив. Няма нищо сложно.

Дру го завлече в кухнята.

– Ще поприказваш малко без да стенеш и ще останеш жив.

Дру го настани на пода в кухнята като го облегна на един шкаф и махна картонената кутия от незатворения телефон. Приклепна и постави слушалката пред устата на мъжа. Наведе се към нея, за да може да чува отсрещната страна. Насочи пистолета си към темето на мъжа и мълчаливо му нареди да започва. Очите на ранения щяха да изскочат от орбитите си. За миг Дру се уплаши да не би онзи да припадне.

– Падна ни – пресипнало прозвуча гласът на мъжа.

– Почакай така – отговори грубо някой.

След около петнадесетина секунди се чу гласа на чичо Рей.

– Мъртъв ли е?

– Да, съвсем.

– Защо се забавихте толкова? Започнах да се безпокоя.

– Не можяхме да го открием веднага.

– Сам ли е?

– Да.

– Донесете тялото тук. Искам да съм сигурен, че съм се отървал от него.

– Идваме – очите на ранения за миг пробляснаха, след което се свлече на пода.

Дру затвори телефона, след това постави мъжа по-удобно на пода.

– Сбъркал си си професията, приятел. Трябвало е да станеш артист.

– Обещахте ми нещо – простена той.

– Ще го изпълня. Как стигнахте до тук? С каква кола?

– Тъмносин камион Форд – промълви той с пресъхнали устни. – На паркинга зад стената е.

Дру се обърна и видя, че отец Станислав го наблюдава през отворената врата на кухнята.

– Можеш да използваш този телефон, за да повикаш лекар. Що се отнася до труповете, най-добре е да повикаш хората си да ги отстранят

– Дру междуременно претърсваше ранения. Намери това, което търсеше – ключовете от камиона. – Ще имам нужда от помощ като стигнем на мястото. Арлийн обясни ли ти плана ми?

– Ще уредя всичко.

– А докато свършиш това, ще ида да се обадя на Арлийн. Да знае, че сме живи. Трябва да е чула изстрелите и ще се тревожи.

– До църквата е – отговори свещеникът и хвана телефона. – Ще побързам.

– Да, имаме много работа.

Дру изскочи от кухнята. Както тичаше по стълбите, го обзе силното непознато чувство, което беше изпитал, когато видя Арлийн да се качва по същите тези стълби преди два часа. Припомни си неочакваната самота, когато тя излезе и затвори вратата. Отново почувства болезнен копнеж. Струваше му се, че ще извърши предателство след дългите години, прекарани в манастира, но страшно искаше да я види отново, да я прегърне. Но дори и да е предателство, не го беше грижа. Беше вече вън, видя я близо до църквата и тръгна към нея. Въпреки че беше тъмно, забеляза, че очите ѝ възбудено блестяха, радостна, че го вижда жив, не-търпелива. След миг беше в прегръдките му.

Дру едва се удържаше да не натисне педала на газта докрай. Знаеше, че ще бъде нелепо да го спрат за превишена скорост. Бостън бе останал зад гърба му. Светлините на града се отразяваха в огледалото за обратно виждане. Фаровете осветяваха тъмните силуети на дърветата, както и на полята встрани от пътя. Така здраво беше стиснал волана, че го заболяха ръцете. Следваше указанията на отец Станислав. Отначало не се досети къде е мястото, чийто адрес беше написан на листчето, което му даде свещеникът. След това с нарастваща възбуда разбра защо отецът се ориентираше така добре – беше ходил там и преди това, точно преди два дни. Чичо Рей се намираше в имението си в залива северно от Бостън.

Дру се възхити от остроумието на врага си. Рей се беше престорил, че е напуснал имението си след отправените от Дру заплахи, а сега изведнъж е сменил тактиката и се е върнал, очевидно предполагайки, че това ще бъде последното място, където биха го потърсили. Но предимството, което беше спечелил с неочаквания си ход, можеше да се превърне в недостатък, защото Рей беше избрал трудно за отбрана място. Отец Станислав му беше описал имението като отдалечено, просторно,

твърде обширно, за да може да се охранява добре отвсякъде. „Не е трудно да се проникне вътре. Виж, влизането в къщата е друг въпрос. Той ще съсредоточи всичките си сили там. Ще ти е нужна една малка армия, за да го измъкнеш отвътре.“

„Няма да имам нужда от армия“ – мислеше си Дру, като караше към имението, готов да се разправи безмилостно с врага си. „Ще са ми необходими само тримата души, за които помолих отеча. И три коли, които никога да не може да проследи.“

Малко след седем достигна залива, видя белите гребени на вълните в тъмното. Смъкна прозореца на колата и почувства полъха на хладния солен бриз. Спря отстрани на пътя. Фаровете му осветиха една паметна плоча в чест на Гражданската война. След пет минути в огледалото за обратно виждане се появиха светлини. Колата спря зад него и фаровете ѝ угаснаха. Дру излезе от камиона и с удовлетворение забеляза Арлийн зад волана на Олдсмобила. Свещеникът беше до нея и като че ли спеше.

Видя фаровете на други три коли, които идваха насреща. Те също намалиха, спряха и угасиха светлините си. От тях слязоха трима мъже.

- Бог с вас – поздрави ги Дру.
- И с вас – отговори те в един глас.
- Deo gratias.

Дру внимателно ги разглеждаше. Бяха около тридесет и пет годишни, облечени в тъмни горни дрехи, подстригани ниско, почти като военни. Погледите им бяха открити, почти тревожно спокойни.

– Благодаря ви за отзивчивостта. Отец Станислав каза, че имате богат опит.

Те кимнаха.

– Ако всичко върви по план и няма инциденти, животът ви не е в опасност.

– Това не е от значение – отговори един от мъжете. – Нашият живот не е от значение. Важна е само Църквата.

Вратата на Олдсмобила отпред до шофьора се отвори. Отец Станислав слезе от колата.

– Всичко необходимо е в багажника.

Арлийн извади ключа. Когато отвори, лампичката на багажника освети автоматични оръжия и пълнители, гранати, дори миниатюрен гранатомет.

– Държали сте всичкото това оръжие в багажника? – запита удивено Дру. – С него и война можете да започнете.

– Ние сме на война – отвърна отец Станислав с лице, бяло като

превръзката на ръката му.

Извадиха автоматичните пушки, прегледаха ги и ги заредиха. Лампичката на багажника осветяваше големия червен пръстен на лявата ръка на всеки от тримата мъже, с един и същи знак – пресичащи се сабя и кръст. Братството на камъка.

Студени тръпки полазиха Дру.

– Какво точно трябва да правим? – запита единият, като държеше оръжието си насочено към тъмното небе.

Прикривайки нарастващото си удивление, Дру отговори със същия равен тон:

– Да регулирате карбуратора на всяка кола.

Дру се обърна към отеца:

– Далеч ли е имението?

– На около миля оттук по пътя.

– Много добре. Няма да имаме проблеми с предварителното разписание.

С това прекрати обясненията. Те продължиха да обсъждат задачата.

– Може би – каза един от мъжете. – Само ако той реагира така, както очаквате вие.

– Познавам го. А освен това, има ли избор? – попита Дру.

– Но, ако грешите...

– Какво?

– Нищо. Нашата е лесна. Вие сте този, който рискува най-много.

Камионът наближи затворената метална врата на имението. От двете страни имаше по един въоръжен часови. Когато се приближиха достатъчно, те разпознаха камиона, раздвижиха се и отвориха вратата. „Донесете тялото тук. Искам да съм сигурен, че съм се отъвал от него“ – беше казал чичо Рей по телефона. Точно според очакванията на Дру тези часови имаха заповед да разпознаят завръщащия се камион и бързо да го пропуснат вътре. Без да спира, шофьорът им махна в знак на благодарност и бързо се понесе през отворената врата по алеята покрай мрачните силуети на дървета и храсти към триетажната къща в далечината, построена в стила на Тюдорите.

Карбураторът на камиона беше нагласен на високи обороти, така че двигателят да работи дори без да се натиска педалът на газта. Тъй като колата беше с автоматично предаване, шофьорът можеше да я остави на скорост и да скочи, сигурен, че тя нямаше да спре, докато стигне целта.

Целта в случая беше къщата в края на алеята.

Стиснал оръжието си, шофьорът наистина скочи меко на ливадата и изчезна в мрака, а камионът продължи по пътя си. Налетя на една странична алея и се блъсна в бордюра, близо до предното стълбище на къщата. Преди да скочи, шофьорът беше запалил един фитил, който стигаше до резервоара отзад. Чу се оглушителен гръм и камионът избухна в пламъци. Парчета горящ метал се развърчаха със свистене. Мощната експлозия отнесе предния вход на къщата.

Пазачите на входа на имението още не бяха успели да затворят вратата. Обърнаха се изненадани в посоката, откъдето дойде ужасният трясък, и с насочени оръжия се втурнаха към пламъците. В същия момент три коли преминаха през полузатворената порта с угасени фарове. Всяка от тях също беше с автоматично предаване, така че регулираният на високи обороти карбуратор да осигурява движението на колата, когато шофьорът я напусне, запалил фитил, както в първия случай – една трябваше да отиде вляво, а две вдясно от горящия камион пред стълбите. Една след друга колите се удряха във фасадата и избухваха в пламъци. Прозорците на сградата се изпочупиха, огнени езици плъзнаха по предната ѝ част.

Шофьорите, които изскочиха от колите, бързо се прикриха и започнаха да стрелят с автоматичните пушки, подсилвайки огъня, обхванал фасадата. Целеха се по паркираните коли и по гумите им. Направиха на решето един ролс ройс и един мерцедес. С трасиращи куршуми взривяваха резервоарите. Горящият бензин се разливаше по паважа. Нападателяте хвърлиха гранати по двамата от охраната на портата, които тичаха по алеята. Телата им политнаха назад. Последваха още гранати, но този път насочени към къщата.

Арлийн също беше изскочила от една от колите с портативния гранатомет в ръка – любимия на терористите модел RPG–7, защото не беше много дълъг и тежеше само петнадесет фунта. Снарядите с диаметър 3.3 инча бяха в състояние да пробият метална броня с дебелина 12 инча. Един по един достигаха до къщата, като разрушиха цял ъгъл.

Отвътре заизлизаха хора от охраната – някои от тях с горящи дрехи, надаващи ужасяващи писъци. По-късно вестниците писаха, че заревото от пламъците на фона на нощното небе можело да се види от петнадесет мили. Дори прозорците на някои къщи в града, недалеч от имението, се бяха раздрънчали. Скоро цялата фасада на къщата рухна. Чу се отбранителна стрелба, идваща от съседните постройки, до които бяха успели да притичат защитниците на къщата. Атакуващите непрекъснато

променяха позициите си, без да престават да стрелят, да презареждат в ход и да хвърлят гранати, създавайки впечатление за масирано нападение, като същевременно малко по малко се оттегляха.

Бяха изминали две минути.

Дру не беше сред тях. Той се придвижваше пеш в мрака към имението по каменистия бряг на залива. Преди два дни отецът, проучвайки територията, беше забелязал яхта, закотвена в пристана. Веднага щом избухнаха огнените кълба в къщата, тримата от охраната на брега се втурнаха към внезапно пламналата къща по посока на стрелбата. Дру беше облечен в черни дрехи, които се сливаха с тъмните отблясъци на водата. Стигна пристана и нахълта в яхтата. Скри се под палубата. След тридесетина секунди видя някакви фигури да слизат по дървените стъпала, които водеха към пристана. Вълните обливаха корпуса на яхтата. Тя леко се наклони наляво, после наляво.

Въпреки че не беше виждал чичо Рей от шест години, лесно разпозна елегантния силует на добре облечен мъж, който тичаше надолу. Разбра кой е човека до него по каубойската шапка. Не беше го виждал от 1968. „Е, трябва да си вече към шейсетте, Ханк Далтън“ – помисли си Дру. „Браво на тебе. Би трябвало вече да си се пенсионирал. Но, доколкото разбирам, това е в кръвта ти. Просто не можеш да се откажеш от играта.“

Рей и Ханк достигнаха първи до брега. Спряха за момент на пристана.

– Е, това е – каза Рей на хората от охраната, които бяха с него. Глазът му беше равен както винаги. – Знаете къде да отидете. Използвайте тъмнината и изчезвайте. Не се опитвайте да отвърщате на огъня. Те спечелиха. Но ще дойде й нашето време. Помнете, че ценя вашата вяност. Желая ви късмет.

Те се обърнаха обратно с лице към горящата къща, откъдето достигаше тътенът от автоматична стрелба. Само за момент се поколебаха преди да се разделят и да се скрият в мрака. Рей и Ханк се спуснаха надолу, стъпките им глухо отекваха. Бързо прибраха въжетата, с които яхтата бе привързана към пристана, и се качиха вътре. Зад тях нова експлозия озари небето. Рей се стрелна напред и пусна двигателя. Кърмата леко се наклони и яхтата потегли, набра скорост и се понесе плавно по вълните. Грохотът от двигателя разцепваше тишината в залива.

Ханк стоеше на задната палуба с ръце на хълбоците и наблюдаваше

бойното поле. Профилът на каубойската му шапка се открояваше на фона на огнените отблясъци горе на хълма. „Дяволска работа. Кой би могъл да предположи?“ – мърмореше Ханк. „Прекалено добре съм го обучил.“

Дру винаги беше мислил, че Ханк е върхът. Внезапно осъзна, че учениците един ден могат да надминат учителя си и това го шокира. Това ли означаваше да остарееш? След теб винаги да идва някой по-добър, само защото е по-млад?

Почувства, че задачата му няма да бъде трудна. Трябваше само да пропъзти от долната палуба, да бутне Ханк и край. Само да го побутне. Едно леко потупване по рамото и бившият му учител...

„В онези дни ти беше моят Господ. Дори и в съня си се страхувах от теб. Когато говореше, се разтрепервах“ – мислеше си Дру.

...се оказа човек като всички останали. Ханк цопна в залива. Каубойската му шапка заплува над водата. Пляскайки с ръце и кашляйки, Ханк се показва на повърхността.

– Никога не съм те питал, Ханк! Можеш ли да плуваш?

– Копеле! – изплю вода Ханк.

Рей се обърна уплашено и пусна кормилото. Дру насочи пистолета си към него.

– Бъди по-внимателен, чичо. Не оставяй кормилото. Не бих искал да те убивам веднага. Трябва да поговорим. Долу в разпенената вода Ханк продължаваше да ругае отчаяно.

– Това е положението, Ханк. Не губи кураж. Толкова си близо до брега – ще се справиш. Помниш ли какво ни учеше? Да запалим огън и да намерим сухи дрехи. Нали не искаш да умреш от премръзване!

Тялото на Ханк се отдалечаваше, носено от вълните, а през това време Дру стискаше здраво пистолета и не сваляше очи от Рей.

– Точно така, чичо, ръцете ти да са там. На кормилото. Защото, вярвай ми, търпението ми се изчерпа. За момент дори ми се поиска да ми дадеш повод да те застрелям. Но ти не го направи. Ето защо си мисля – Дру нервно пристъпи напред – дойде време да поговорим.

В къщата на хълма горе една последна експлозия разтърси нощта, огнените езици зловещо озариха мрака. С отдалечаването на яхтата от брега гърмежите от автоматично оръжие заглъхваха. Секунди след това ревът на двигателя ги заглуши напълно.

Дру си мислеше: „Гърмежите скоро трябва да спрат. Арлийн и тримата мъже трябва вече да се изтеглят. Принудиха Рей да избяга от къщата, а сега трябва да изчезват преди да е дошла полиция.“

Рей погледна към горящата къща. Отблясъците бавно изчезваха в далечината. Яхтата потъна в мрак.

Дру бръкна в джоба на палтото си и извади пакет експлозив С-4 като го държеше така, че да попадне в светлината на таблото за управление и Рей да го види.

– Предполагам, че разбираш как смятам да те накарам да говориш.

Зениците на Рей се разшириха. Дру постави пластичния експлозив върху таблото, извади часовниковия механизъм и детонатора от джоба си и ги прикрепи към пакета. Нагласи стрелката на осем минути. Часовникът започна да цъка.

– И така – каза Дру – ще имаме достатъчно време за разговор. А, ако не...

Дру сви рамене.

– И себе си ли ще взривиш?

– Толкова съм уморен и ми е писнало да бягам от преследвачи, – въздъхна Дру – че не ме е грижа.

– Не ти вярвам.

Дру наблюдаваше Рей. Беше висок, слаб, с удължено красиво лице и дълбоки сини очи, в които се отразяваха светлините от контролното табло. Трябва да приближаваше шейсетте, но изглеждаше в отлична форма и младееше. В късо подстриганата му руса коса тук-там се забелязваха бели косъмчета, но те му придаваха още по-изискан вид. Палтото му беше разкопчано. Под него се виждаше безупречно ушит сив костюм, чисто бяла риза и вратовръзка на ивици. Обувките му бяха италиански, направени по поръчка. Дру гневно погледна кафявото му палто от камилска вълна като това, с което беше облечен в онази далечна неделна октомврийска утрин на 1960, когато беше дошъл на площадката в Бостън, където Дру безмълвно оплакваше родителите си и погубения си живот.

Отново беше октомври. Отново бяха в Бостън.

Мускулите по лицето на Дру се изопнаха.

– Знам, че ще ме убиеш – каза Рей. – Убеден съм в това, като имам предвид какво извърши в дома ми – по-точно не ти, а приятелите ти. Да, ще ме застреляш. Но и двамата да ни вдигнеш във въздуха? И ти да умреш с мен?

– Все още нищо не разбираш – каза Дру с твърд глас.

Часовникът продължаваше да отброява секундите. Дру погледна към него. Оставаха по-малко от седем минути.

– Задаваш ли си въпроса дали искам да живея? Можеш ли да ми

посочиш поне една причина, поради която наистина бих искал да живея?

– Е, това е съвсем очевидно. Всеки иска да живее – намръщи се Рей.

– За какво? Защо мислиш, че влязох в манастира? Мразя живота си от деня, в който станах на десет години. Последният щастлив миг е секундата преди да видя родителите си, разкъсани на парчета. От този момент нататък всичко за мен е една безкрайна горчилка.

– Но ти отмъсти за тях. Аз ти помогнах да отмъстиш.

– Да, но този ад не ми донесе спокойствие. Винаги имаше по някой терорист за убиване или някой фанатик за наказание. На тяхно място се явяваха нови и нови. Никога нямаше да свършат. А какво постигнах аз?

Рей беше объркан. Часовникът продължаваше да тиктака. Той преглътна.

– Мислех, че имам право да отмъстя за родителите си. И терористите смятаха, че имат право да премахват правителства, хора... Колко истини може да има, Рей? В името на това, което считах за правилно, аз извършвах същото, за което ги обвинявах. Убивах невинни хора. Превърнах се във врага, когото преследвах.

– Часовника – каза Рей.

– Ще стигнем и до там. Отпусни се. Искам да ти обясня за манастира. Сигурен съм, че нямаш търпение да научиш и за него. Веднага, щом осъзнах в какво съм се превърнал, пожелах да напусна света с неговата мръсотия, за да мога да се отърва от лудостта си. Ако ще целият свят да отидеше по дяволите, не ми пукаше. Манастирът ми даде убежище. Но ти го разруши. Ти ме принуди да се върна към света на ужасите.

Оставаха шест минути.

– Аз съм грешник, Рей. Но и ти си грешник. Ти ме направи това, което съм.

– Не, почакай за момент. Никой не те е принуждавал. Ти потърси моята помощ!

– Ти ми внуши да се запиша в „Скалпел“. И знаеш ли какво? Понякога дълбоко в моето подсъзнание ми се върти мисълта, че ти си наредил да убият родителите ми.

– Аз обичах родителите ти!

– Това е твоето обяснение. Но не ти ли е интересно да знаеш колко различни версии за убийството имаше! Някой японски фанатик може би беше решил да ги взриви като отмъщение за атомните бомби, които пуснахме над Япония и по този начин да ни покаже, че не сме добре дошли

там. Може да са го извършили и Съветите, за да увеличат напрежението между Япония и Америка и да осуетят подписването на новия договор за отбрана, като изолират Америка от Югоизточна Азия. Или може би на някой такъв като теб му беше хрумнала блестящата идея да убие родителите ми и да хвърли вината върху японците, които да се стреснат и да прекратят демонстрациите си.

– Но това не е вярно. Аз никога...

– Нечие извратено съзнание е родило идеята и някой го е направил! Може да не си бил ти. Но ти ме накара да убия онова момче и неговите родители във Франция. За мен ти не си по-различен от онзи проклет негодник, който погуби родителите ми. Ако аз съм грешник, то и ти си грешник. Време е да отговаряме за прегрешенията си, не мислиш ли?

Рей се втренчи в часовника.

– Дру, за бога...

– Да, точно така. На прав път си. Именно за бога.

Изведнъж почувства, че е ужасно изтощен и целият трепери. Яхтата напредваше в тъмнината. Заревото над къщата бавно гаснеше.

– Не вярваш, че ще се взривя заедно с теб, така ли? – запита Дру. – В момента състоянието ми е такова, че нямам нито една причина, за да искам да живея.

– Не – с неочаквана надежда в погледа рече Рей. – Не можеш да го направиш. Няма да посмееш. Това е самоубийство. Душата ти веднага ще отиде в ада.

– Разбира се. Но аз заслужавам да отида там. И *ти* също. Заради нападението над манастира. Заради Янус и злините, които причини на църквата.

– Почакай за минутка, Дру. Адът не съществува. За какъв ад говориш?

Дру се чувстваше все по-отпаднал. С усилие го слушаше.

– Няма Господ, Дру. Мозъкът ти е пълен с предразсъдъци. Махни този часовник. Моля те! Нека да поговорим!

– Нали това правим? Няма Господ? Няма ад? Ще залагаме ли, Рей? А какво ще стане, ако има?

– Не, няма!

– Има! Хайде да залагаме. Трябва обаче да си призная, че в едно си прав. Нямам намерение да се самоубивам.

– Тогава ще изключиш ли часовника?

– Не. Имам нещо друго предвид. Една проверка. Точно преди яхтата да избухне ще скочим през борда.

– Но ние сме на мили от брега! И тази ледена вода! Никога няма да успеем да доплуваме до...

– Може би. Чуй какво имам предвид под залагане. Едно време, в средните векове, са проверявали дали някой е грешен като са го хвърляли в ледена вода и са го оставяли да стои там с часове. Ако Господ е решил да му прости, човекът е оставал жив. Мисля си, че ако умрем във водата, това ще означава, че Господ е недоволен от нас. Но това няма да е самоубийство. Защото Той управлява съдбата. Ако ни разреши да живеем и ни остави да стигнем до брега, това ще бъде знак, че не е разгневен. Той просто ни дава възможност да спасим душите си.

Рей потрепери.

– Ти си луд – каза той и се втрени в черната леденостудена вода. След това погледна към часовника. Оставаша само три минути. – Какво искаш да знаеш? Само го спри...

Насочвайки маузера, Дру поклати глава.

– Всичко зависи от това какво ще ми разкажеш. Дори мога да ти подсказва откъде да започнеш. От „Скалпел“, Рей. От 1980, защото тогава превиши властта си и действията на организацията станаха опасни и неконтролируеми. Беше принуден да напуснеш и разтуриш „Скалпел“. И така ти основа „Риск анализис“.

– Как разбра? – Рей се вторачи в часовника. – Е, добре, основах частна разузнавателна компания.

Дру съсредоточено го погледна.

– Частна организация за убийства.

– Ние работим за големи компании. А понякога сътрудничим и с други разузнавателни мрежи. Помагаме на контрите от Никарагуа, например. По този начин отклоняваме критиките за намеса на САЩ във вътрешните работи на чужди държави. Тъй като ЦРУ официално не е замесено, това предпазва Конгреса от нападки, а в същото време продължаваме борбата с комунистите в...

– Не ме интересува Никарагуа. Янус! Говори за Янус!

Рей направи нервен жест с ръка.

– Дай ми време. Аз съм...

– Върни ръката си на място или няма да дочакаш бомбата да избухне – Дру стисна още по-здраво маузера.

Рей сграбчи кормилото. Стрелна поглед към цъкащия часовник. Две минути и четиридесет и пет секунди.

– Янус! – повтори Дру.

– Защо? – Рей дишаше ускорено. – Имахме още една поръчка. За

Иран. Трябваше да премахнем Аятолаха.

– Да – усмихна се горчиво Дру. – Нашият стар приятел Аятолахът. Интересно как нещата се въртят все около него? Кой ви даде задачата?

– Така и не разбрах. Изпратиха някакъв тип. Винаги съм си мислел, че зад това стоеше Ирак.

Часовникът продължаваше да цъка и Рей ставаше все по-неспокоен.

– Какво значение имаше за кого работим? Просто приех поръчката. Аятолахът беше маниак. Трябваше да се предприеме нещо.

Две минути и двадесет секунди.

– Побързай, Рей!

– Не бяхме в състояние да се доближим до него. Направихме пет опита. Каквото и да предприемахме, той винаги беше осведомен предварително. Затова опитахме нова тактика. О, моля те, изключи... Искахме да накараме Запада да проумее, че той е луд и трябва да бъде отстранен. Трябваше да измислим нещо такова, че Западът и САЩ да се съюзят с Ирак срещу него.

– Янус, говори за Янус!

Часовникът продължаваше да отмерва секундите.

– Ти провали един удар срещу Аятолаха. Бяхме убедени, че си негодник, че си се продал. Но дори и да не беше така, ти беше станал неудобен за нас и не можехме да ти вярваме повече. Мисълта, че трябваше да те отстраня, ми беше противна.

– Но ти се опита да ме убиеш.

– *Опитах ли!* Аз бях сигурен, че си мъртъв. По-късно, след като основах „Риск анализис“ и получихме поръчката срещу Аятолаха, ми хрумна, че можех да те използвам, дори и мъртъв.

Една минута и четиридесет секунди.

Рей потръпна конвулсивно.

– Аз измислих Янус. Богът с двете лица. Ти, ренегатът, който работеше за Аятолаха. Тъй като не съществуваше вече, властите щяха да търсят един призрак. Използвах Майк, за да ги държа в напрежение. Той трябваше да се появява от време на време. Но без да върши нищо опасно. Например някой можеше случайно да го заснеме около мястото на бъдещо произшествие. Случаен разговор с хотелски служител, който да го разпознае по-късно, когато полицията разпитва за непознати в района. След като създадохме легендата за Янус, Майк можеше вече да се оттегли. Той понапълня малко, промени си прическата, престана да играе ролята на друг човек, възвърна собствените си навици. Създаде си

алиби. Никой не можеше да го свърже с Янус. Междувременно моите хора вършеха същинската работа. Дру, *часовника*.

– Срещу католическата църква, нали? – Дру така пламна от гняв, че без малко да натисне спусъка. – Ти убиваше свещеници като правеше всичко възможно да изглежда, че са убити от Иран.

– Свещена война. Все едно, че Аятолахът водеше джихад срещу друговерците, против църквата. Той беше фанатик и никой не се съмняваше, че е в състояние да го направи. Нов кръстоносен поход. Но този път в обратна посока. Не към Изтока, а към Европа.

Петдесет и пет секунди.

– Изключи го!

Дру постави ръка върху часовника.

– След това щяхте да публикувате доказателства за това, че извършеното е дело на хората на Аятолаха. Западът щеше да реагира гневно и да го свали. Когато патардията свършеше, Ирак щеше да е спечелил това, което искаше.

– Светът щеше да спечели! Не ме интересуваха парите. Това, което правах, беше необходимо!

Дру презрително процеди през зъби: „Необходимо!“

– Да! Изключи го най-после!

Вместо това Дру вдигна рамене с безразличие и остави часовника да отмери последните секунди. Усмихна се.

– Довиждане, чичо Рей.

– Не! Почакай! Наистина ли ще го направиш? – задъхано каза Рей.

– Не е зле да започнеш да вярваш в бога. Ако бях на твоето място, щях да се отдам на молитва за опрощение на греховете. Спомняш ли си как започваше? „О, мой боже, искрено се разкайвам...“

Рей изкрещя и се хвърли към кърмата. Една вълна се удари в яхтата и даде тласък на скока му. Той изчезна в черната бездна.

Часовникът спря. Леденият полъх на вятъра брулеше лицето на Дру. Вълните, които се разбиваха в яхтата, го заливаха със студени пръски. Изключи двигателя. Настъпи тишина. Долавяше се само свистенето на вятъра и пликането на вълните. Дру измъкна един прожектор от контролното табло и се надвеси над кърмата, взирайки се в мястото, където Рей се мъчеше да се задържи над разпенената вода. Обзет от ужас, Рей се извърна към светлината на прожектора.

– На твоето място бих свалил това палто – каза Дру. – Ще те завлече на дъното.

– Бомбата – изкрещя той от водата като размахваше ръце.

– Само една заблуда. Забравих да свържа часовника с детонатора. Както ти казах, няхах намерение да се самоубивам.

– Кучи син!

– Ето, вземи този спасителен пояс – хвърли му го Дру.

Рей го сграбчи, като плюваше вода.

– Студено е. Не можеш да си представиш колко е студено – гласът му трепереше.

Дру внимателно го гледаше.

– Моля те, издърпай ме горе.

– Съжалявам. Хвърлих ти и пояс, за да не потънеш. Това не означава, че нямаше да оставя експлозивът да те разкъса. Казват, че става бързо, че давенето дори е приятно. Но този път...

– Копеле, нали ти казах каквото искаше!

Лицето на Рей беше смъртно бяло. Зъбите му тракаха.

– Умолявам те!

– Не ми каза всичко. За онези свещеници, които убиваше Янус. Как можа да издадеш такава заповед? Как си могъл да си помислиш, че вършиш нещо в името на доброто, като си убивал невинни служители на бога?

Гласът на Рей трепереше, той отчаяно махаше с ръце.

– Ако са били праведници, вече са в рая. Превърнаха се в мъченици. Дадоха живота си в борбата срещу Аятолаха. Всяка кауза, която можеше да го спре, беше справедлива.

– Твърдиш, че онези свещеници са в рая? Но допреди малко казваше, че не вярваш в задгробния живот. Ти си способен да твърдиш всичко, да правиш всичко, което смяташ за справедливо – Дру спря за момент. Продължи без никакво колебание. – Ти уби родителите ми. По принцип.

Задавяше се от яд. Страхуваше се да не му прилошее.

– Не, не съм аз! Моля те... толкова е студено. Извади ме отгук.

– Ще видим. Всичко зависи от отговорите ти на следващите няколко въпроса. Тогава ще реша какво да правя с теб. Отнася се до манастира. Трябва да знам за нападението. Как разбра, че не бях мъртъв? Как разбра къде съм? – Въпреки че Дру се досещаше какво ще му отговори Рей, трябваше да го чуе от него. Повръщаше му се от този отговор.

– Джейк – Рей нагълта вода и се задави.

– Какво Джейк? Какво стана с него?

С тракащи от студа зъби и посиняло лице Рей се бореше с ледената вода.

– Хванах го, че души около Янус. Моите хора го заловиха. Под действието на амитал си призна, че не те е убил. Разказа ми и за манастира.

– Убил си го?

– Знаеше твърде много. Не можехме да му имаме доверие. Трябваше да го направим.

– Не! – Дру потрепери от отвращение. Изкрещя от мъка. „Как щеше да каже на Арлийн?“

– Ръцете ми – Рей ту потъваше, ту се подаваше на повърхността. – Започвам да се схващам. Помогни ми. Студено е... В името на... Моля те! Толкова е студено!

„Джейк е мъртъв?“ Дру през цялото време беше допускал тази възможност. Мислеше, че е подготвен да приеме истината. Но беше толкова шокиран, че почти не чуваше писъците на Рей. Една вълна обля яхтата, ледената вода опръска лицето на Дру и го накара да дойде на себе си.

Рей се изгуби под водата.

Дру изгаряше от желание за отмъщение. Такова облекчение щеше да изпита, като остави Рей да умре. Но смъртта на Рей нямаше да върне Джейк.

Рей все не се подаваше. Дру изведнъж разбра. Бог го изпитваше. Последствията щяха да бъдат фатални. „Не мога да очаквам Бог да прояви милост към мен, щом аз не проявявам милост към другите.“

Дру с бясна скорост задържа въжето на пояса. Когато измъкна Рей на повърхността, тялото беше бездиханно, от зейналата уста изтичаше вода.

– Не!

Отчаяно изтегли Рей на борда и се просна заедно с него на палубата. Рей изстена.

– Жив е! Трябва да го затопля!

Дру хукна към каютата под палубата, за да потърси одеала, горещ чай и сухи дрехи.

Не! – сепна се той ужасено. Трябва да го сваля долу с мен. Горе е твърде студено. Одеалата ще прогизнат от ледените пръски!

Дру се извърна и затича към Рей.

Залегна на палубата, защото чу внезапен изстрел. Беше чичо му. Ръката му трепереше от студ. Куршумът мина покрай Дру и се удари в кабината. Рей стисна здраво оръжието с две ръце и псувайки се прицели.

Дру стреля три пъти в лицето му и изкрещя – побеснял, потресен,

изпаднал почти в отчаяние. Твърде много смърт. Навсякъде. Но този път наистина се бе опитал да я предотврати. Безсмислена. Безполезна.

Предстоеше най-лошото. Трябваше да каже на Арлийн, че брат ѝ е мъртъв. Знаеше какво ще го попита отец Станислав. Теглото му още не беше свършило.

Вълните долу се разбиваха и ледените капчици мокреха лицето му. Всичко потъна в мрак.

Богът на началото.

Дру стоеше пред гробовете на родителите си в Бостън. Не ги беше посещавал, откакто напусна манастира. Робърт и Сюзън Маклейн. Датите на раждане бяха различни, датата на смъртта – една и съща. 25 юни 1960 г. Потръпна при спомена за парчетата от тялото на баща си, пръснати из японската градина, и стъклата от чашата, стърчащи от разкъсаните бузи на майка си.

„Началото бе и моят край.“

Един ден след смъртта на чичо Рей Дру произнесе молитви за мъртвия и хвърли тялото през борда. Закара яхтата на южния бряг, заличи отпечатъците си по нея и слезе, като я остави да се люшка незакотвена в залива. След това по тъмно се отправи за Бостън.

Слънцето залязваше. Стъмваше се, но той продължаваше да сезира в надписите върху каменните плочи, бавно чезнещи в мрака. Студеният вятър рошеше косата му.

Някой се приближи, без да се опитва да се крие. В настъпващата тъмнина Дру не можеше да види добре кой е, но не се разтревожи, тъй като човекът вървеше съвсем открито. Различи нещо бяло на фона на тъмно палто. Превръзка през рамо. Отец Станислав.

Свещеникът се приближи до него и почтително запита:

– Преча ли? Мога да почакам в колата.

– Не, останете, ако искате. Нямам нищо против вашата компания. Как разбрахте, че ще дойда тук?

– Доста добре те познавам вече и мисля, че мога да предвия действията ти. В случая обаче тази сутрин си казал на Арлийн къде ще бъдеш. Надявам се няма да ѝ се сърдиш, че ми е съобщила каквото си ѝ доверил.

– Ни най-малко. Вярвам на преценката ѝ.

– Толкова е спокойно тук.

– Да, спокойно е – повтори Дру и изчака свещеникът да се

доизкаже.

– Когато се срещнахме за първи път – с плътен глас каза отецът – ме попита за пръстена ми. Казах ти, че един ден, когато се опознаем, ще ти обясня.

– За братството на камъка? – запита Дру с нарастващо нетърпение.

– Да.

Рубинът беше толкова наситено червен, че проблясваше дори в здрача. Отецът потърка повърхността му, където беше гравирани познатия знак – пресичащите се сабя и кръст.

– Това е копие на пръстен от времето на кръстоносците. Историческа ценност. Изучавал ли си история?

– Слушам ви внимателно, ако това искате да проверите.

Отец Станислав се засмя.

– Палестина, 1192. Третият кръстоносен поход. Получили благословия от папата, армиите на Франция и Англия нападат Свещената земя, за да я отнемат от мюсюлманите, от неверниците. Но след победоносното превземане на Акра между френската и английската армии започват търкания. Както знаеш, англичаните открай време предявяват претенции към значителни територии във Франция. Френският крал Филип използва възможността да си осигури контрол над спорните области, докато английският крал Ричард и армията му са все още в Свещената земя и продължават кръстоносния поход. Изтегля армията си и се връща във Франция.

– Политика – презрително каза Дру.

– Но прозорлива. И успешна. Преди французите да се върнат в Европа, хора от разузнаването им се срещат с английските си събратя. Въпреки политическите си различия, в знак на уважение към чистия професионализъм, французите са предложили да им помогнат да разрешат един все по-опасен проблем, с който англичаните едва ли биха се справили сами. Убийците.

– Да. Първите от този род. Тези, които са поставили началото на тероризма.

– Доказано е, че кръстоносците са били тероризирани. Те са били рицари и са се биели според своя морален кодекс – лице в лице, честно и открито. Не са имали опит с врагове, които са действали според своите разбираня и ги нападали изневиделица, използвайки прикритието на нощта, като се промъквали тайно в палатките им и ги убивали докато спят – невъоръжени и безпомощни. С особено удоволствие са отрязвали главите на жертвите си – кръстоносци, и са ги поставяли на олтара по

време на служба на следната сутрин. Тези варварства са обърквали до такава степен кръстоносците, че те са мислели, че е дошъл краят на света.

– Целта на тероризма.

– Точно така. Да убиваш, за да деморализираш. Но френските офицери предложили разрешение на проблема, преди да си заминат. „На огъня отговаряй с огън. Използвай убийци, за да се бориш с убийци. Освободи ги от чувството им за морал, защото убийците са аморални.“ Това предложение срещнало сериозни възражения от страна на англичаните. „Да паднем до нивото на враговете си? Никога!“ Но накрая приели, защото убиецът-християнин щял да бъде покръстен мюсюлманин, а не някой от тях самите. Палестинец, който е приел католическата вяра. Един монах от Бенедиктинския манастир в Монте Касино, Италия. Поради произхода си познавал традициите на убийците. Бил от тяхната раса и лесно можел да се смеси с тях. Убиец, срещу убийците, терор срещу терора. Но неговият тероризъм е бил по-различен. Той е убивал с благословията на папата, в името на Бога. Свещен тероризъм.

Дру слушаше с нарастващо безпокойство. Тъмнината като че ли го задушаваше.

– Християнското име на монаха е било отец Джером. Мюсюлманското не е установено с точност, въпреки че в легендите се разказва за Хасан ибн ал Сабах – не знам дали е божествено съвпадение, но името е същото като това на първия от мюсюлманските убийци. Приемам го само като народно творчество. Що се отнася до успеха на начинанието му обаче, той е несъмнен. Наистина е успял да предизвика ужас и объркване сред убийците. Когато третият кръстоносен поход е свършил, а с това и службата му в името на Бога, той се е върнал в манастира в Монте Касино, където са го наградил с почести и награди за заслугите му.

– Под „награди“ имате предвид пръстена?

– Не, получил го е по-късно. Първо е бил даден на друг.

– Да не би да очаквате да ви разигравам „Двайсет въпроса...“ – студеният нощен полъх брулеше лицето на Дру.

– Извинявай, че разкажът ми е толкова обстоен и тайнствен. Но тази история е доста объркана. В края на третия поход английският крал Ричард – познат като Ричард Лъвското сърце – решава да се върне в Англия. Една от причините е, че разбира каква грешка е допуснал, като е позволил на френския крал да си отиде преди него. Филип започва да заговорничи със заместника на Ричард – брат му Джон, който управлява държавата, докато Ричард отсъства. Двамата решават да уредят спора

около английските земи във Франция по следния начин. Джон ще се откаже от английските претенции във Франция, в замяна Филип ще му помогне да се качи на престола, като свали законния крал Ричард.

– Ето защо Ричард решава веднага да се върне – каза Дру.

– Но се е сблъскал с неочаквани препятствия. На път от Палестина към Европа бил заловен от австрийците, които поискали голям откуп. Въпросът бил как да плати. Брат му Джон не е имал интерес от освобождаването му. Правел е всичко възможно, за да попречи откупът да стигне до австрийците. Изпратил хора, които, представяйки се за агенти на Ричард, събирали скъпоценности, уж за откупа. Но всичко отишло в съкровищницата на Джон. През това време Ричард гниел в затвора. Накрая вече съвсем бил загубил надежда, но изведнъж се досетил как да направи така, че поданиците му да разпознават кои са неговите хора, събиращи скъпоценности за откупа.

– Пръстенът? Нали?

– Да. Пръстенът. Почти същият като този на ръката ми. Отецът отново поглади символа. – Ричард дал пръстена си на свой доверен слуга. Поданиците му познавали добре този пръстен и знаели на кого принадлежи. Така слугата можел да докаже, че събраните ценности ще помогнат на Ричард да излезе от затвора, а няма да отидат у Джон.

Дру поклати недоверчиво глава.

– Нещо не ти харесва неговото хрумване ли? – запита отецът.

– Необходимо е било Джон само да направи копие на пръстена, за да попречи на брат си.

– Не се е досетил да го направи. В противен случай щеше да спечели трона. Междувременно слугата събрал необходимия откуп и Ричард бил освободен, върнал се в Англия и се разправил с брат си. Благодарение на пръстена. Почти като този тук. Превърнал се е в парола. Притежавал е голяма сила.

Дру започваше все повече да се безпокои. Усещаше някакъв тревожен намек в тази история.

Отец Станислав продължи:

– Ричард отказал да абдикира и да признае споразумението между Джон и французите. Повел армията си на континента и си възвърнал териториите. Един ден някакъв френски селянин от новите му поданици го видял да се разхожда извън замъка и го пронизал със стрела. Раната била в рамото. Не била смъртоносна, но поради неумело лечение станала такава. Умирайки, Ричард настоявал да му доведат нападателя. „Защо го направи“ – запитал го. „Защото щеше да изнасилиш жена ми и да

оставиш децата ми да умрат от глад.“ – отговорил селянинът. Ричард се възмутил. „Но моите поданици ме обичат. Исках само да си върна земята. Можеше да си останеш да живееш тук, необезпокояван от нищо.“ Селянинът му възразил. „Не ти, а брат ти щеше да ни остави да живеем в мир.“ Ричард разбрал, че този обикновен човечец бил само маша в ръцете на враговете му и казал: „Да ти помага Господ. Ти не разбираш какво си направил. Прощавам ти. Пуснете го да си отиде.“ Казват, че свещеникът, който бил до смъртния одър на Ричард, го приканвал настойчиво да се разкае и помоли за опрощение на греховете си, но кралят го помолил да се отдръпне встрани и издъхнал без да получи последно причастие.

– А селянинът? Наистина ли са го пуснали невредим?

Отец Станислав пристъпи към Дру в мрака.

– Точно затова ти разказвам цялата история. След като Ричард умрял, неговите приближени, разгневени на селянина, започнали да спорят дали да изпълнят последната воля на господаря си. Някои искали да го разпитат, за да разберат дали не са замесени и други хора в убийството. Но преди да направят това, един свещеник отишъл да го изповяда. Почти веднага след като си отишъл, селянинът умрял. Изглежда, че бил погълнал отрова и се самоубил, въпреки че никога не станало ясно откъде я е взел.

– От свещеника? – запита Дру.

– Ще ти помогна да си отговориш сам на този въпрос като ти кажа, че това бил същият човек, който не успял да излекува раната на Ричард.

По гърба на Дру полазиха тръпки.

– Отец Джером?

– Не, неговите източни черти щяха да бият на очи и биха го издали. Но е бил обучен от него.

– А защо е убил...

– За да не разкрие, че е бил нает от крал Филип. Само един свещеник би могъл да накара убиеца на Ричард да замлъкне завинаги, без да събуди подозрение. По този начин е била предотвратена една възможна война между Англия и Франция.

– Не точно това имах предвид. А защо точно свещеник? Защо му е било на отец Джером да се замесва в тази история?

– Като отплата за услугата, замислена от него, а извършена от сподвижника му, отец Джером, по-точно църквата, на която е служил, е получила дял от спорните английски територии във Франция.

– Църквата се е съгласила на тази сделка? – на Дру му прилоша.

– Нито църквата, нито папата, нито вярващите са узнали за това. Никога не са научили. Братството на камъка е орден, чието седалище е разположено на атлантическото крайбрежие на Франция, в един от районите, за които Англия някога е претендирала. Този пръстен е негов символ. Пресичащи се сабя и кръст.

– Религия и насилие? – Дру беше отвратен.

– Символ на войниците на бога. Свещен тероризъм. А после, следвайки примера на отец Джером, Братството винаги се е намесвало в защита интересите на църквата, ако миряните са ги заплашвали по някакъв начин. Войници на Христос, на църквата. Ние се борим със Сатаната, срещу неговата тактика. От времето на Ричард та до ден днешен, дори днес още повече.

Дру чувстваше, че ще повърне, също както предната вечер, когато умря чичо Рей. Откровението на отца го накара да застане нащрек. Чуваше повече, отколкото трябваше да знае обикновеният мирянин.

– Тримата мъже, които ти помогнаха снощи – забелязал си пръстениците им – са членове на Братството. Подчертавам, че нашият орден е различен от Opus Dei, с който си сътрудничим. Opus Dei е разпознаването на църквата, а ние сме...

– Извършители на убийства в името на църквата – разгневено довърши Дру. – Освен ако тя самата не знае за това.

– Имаме благословията ѝ.

– Това е безсмислица. Благословия? По кой начин? Ако църквата не знае.

– По традиция. Така, както всеки папа наследява мандата, който Петър получава от Христос, и ние наследяваме опрощението на греховете, дадено на отец Джером от папата след Третия кръстоносен поход. Един папа не може да греша. Ако е било справедливо да убиваш в името на църквата по онова време, то това важи и за всяко друго.

– Не искам да слушам повече.

– Мислех, че ти е интересно – отец Станислав потърка повърхността на пръстена. – В края на краищата ти ме помоли да ти разкажа за камъка. Като виждам как реагираш... разбираш защо изчаквах.

– Докато се опознаем по-добре.

– Да.

В потъващите в мрак гробища беше съвсем тихо. Дру предчувстваше какво ще последва.

– Стани наш член – каза отец Станислав.

Въпреки че предвиждаше това, Дру не успя да се овладее. Реагира

без да се замисли, като изрече с отвращение:

– Да стана убиец в името на бога?

– До известна степен ти си точно такъв. След напускането на манастира си убил няколко души. Защитил си интересите на църквата.

– Моите причини са били по-различни.

– Какви, да останеш жив ли? Да отмъстиш на нападателите си? Ти не можеш да разсъждаваш така елементарно. Това не могат да бъдат твоите единствени причини. Ти си картузианец, който някога е бил убиец, но по други подбуди. Сега би могъл да използваш уменията си в правилна насока. Да пазиш Светия образ. Да защитаваши мисията на Христос на земята.

– Да защитавам мисията на Христос? – Дру не можеше повече да съдържа гнева си. – Може би вие и аз тълкуваме Новия завет по различен начин. Да сте чули случайно какво е казал Христос за „другата буза“, за миролюбието по земята?

– Но това е било преди да бъде разпнат. Светът, приятелю, е много объркан. Ако не беше Братството, църквата отдавна нямаше да съществува. Историята, която не е нищо друго, освен изпълнение на божията воля, е направила каузата ни справедлива.

– Няма да стане – промълви Дру.

– Не можеш да откажеш.

– Да убивам? Никога повече. Искам мир, само това.

– Но в този свят мирът е невъзможен. Животът е само една дълга и трудна борба. До деня на Страшния съд.

– Грешите. Ще се моля за спасението на душата ви.

Отец Станислав шумно си пое въздух.

– Три пъти ти спасих живота.

– Знам. Обещах, че ще направя всичко, за да спася и вашия, ако се наложи.

– Не си спомняш съвсем точно. Снощи обеща, че ще ми върнеш услугата доброволно. Точно така се изрази. Да ми върнеш услугата *доброволно!* А сега искам да изпълниш обещанието си. Да удържиш на думата си. Ела с нас. Но не за да спасиш моя живот – за да спасиш съществуването на църквата. Използвай своите умения в името на Повелителя.

– Чудя се – горчиво запита Дру – на кой Повелител?

– На нашия Бог. Ще служиш на Бог!

– Но колко са те? Аятолахът счита, че неговият бог е единствен. Индусите си мислят същото за техния. Будисти, евреи, мюсюлмани, католици, протестанти, аборигени, които се молят на луната. Бог наистина

е някъде около нас. И със сигурност обича много убийствата. Колко милиона са умрели в името на неговата кауза? Казвате, че историята е изпълнение на божията воля. За мен тя е една непрекъсната поредица от свещени войни. И всяка страна е абсолютно убедена в правотата си! Всички са напълно сигурни, че ако умрат за своята вяра, ще спасят душите си! Е, добре, колко справедливи каузи може да има? Колко „рая“ в небесата? Снощи чичо Рей твърдеше, че е справедливо да направи да изглежда така, сякаш Аятолахът напада католическата църква, за да го отстрани. Смяташе, че убитите свещеници ще постигнат спасението на душите си, защото са извършили саможертва, дори и без да го съзнават. Рей дори не вярваше в бога, но това не му попречи да използва религията, за да оправдае действията си. Пълна лудост. Религията ли? А колко грехове извършваме в името на религията!

– Ти обвиняваш Аятолаха? – потръпна отецът.

– Не повече отколкото вас или Рей. Разбирам да убиваш при самозащита. Правил съм го през последните две седмици. Но да убиваш в името на някакъв принцип? Не може да има оправдание за това.

– В такъв случай нямаме разногласия.

– Как можеш да твърдиш такова нещо? – сърцето на Дру биеше силно.

– Защото защитаваме Църквата. А това е самозащита.

– Църквата няма нужда от защита. Ако Бог стои зад нея – същото важи и за всяка друга религия – Върховният Бог ще направи така, че тя да оцелее. Без насилие. Бог само ви изпитваше. Но вие се провалихте. Казах ви, ще се моля за спасението на душата ви.

Дру се отдалечи.

– Не съм свършил още! – извика отецът.

Дру продължи, без да се обръща.

Отец Станислав го настигна.

– Не можеш да откажеш на предложението ми!

– Вече го направих.

Надгробните плочи в мрака като че ли преливаха една в друга. Отец Станислав продължи да върви редом с него.

– Има още нещо, което още не знаеш.

– Няма да промени нещата.

– Спомняш ли си, че ти казах – този пръстен е *почти* като на Ричард. Рубинът, златният обков, знакът са същите. Пресичащи се сабя и кръст.

Дру минаваше покрай една гробница.

– Но има една съществена разлика – отецът го следваше отблизо. – Камъкът се вдига. Под него има капсулка. Отровата действа мигновено. Ако някой от ордена бъде заловен, трябва да имаме гаранции, че никой няма да научи за нас. Нашата тайна трябва да бъде запазена на всяка цена. Няма друг случай, струва ми се, в който самоубийството да бъде оправдано. Сигурен съм, че разбираш какво имам предвид. Щом сме готови да се самоубием, за да съхраним тайната, то се досещаш, че сме готови и на други крайни мерки.

Дру продължаваше да върви в мрака.

– Приятелю, ако веднага не спреш и не обещаеш да станеш член на ордена, ще бъда принуден да те убия. Никой външен човек не трябва да знае за нас.

Дру отвърна без да се обърне.

– Искате да направя задачата ви по-лека? Да започна да се отбранявам? Така извършеното ще бъде справедливо. Какъв ад! Трябва да ме убиете изотзад, в гърба. И ще ми направите услуга. Защото ако умра, след като съм ви отказал, ще получа възможност да спася душата си.

– Не ме принуждавай да го правя – молеше го отецът. – Струва ми се, че постепенно започнах да те обичам. Дори ти се възхищавам.

Дру не се обръщаше.

– Решението ти е окончателно?

Дру гледаше мрачните паметници и продължаваше да върви.

– Добре тогава – въздъхна отец Станислав.

– Знаете, че не представлявам заплаха за вас. Никога на никого няма да кажа.

– Да, сигурен съм. Без съмнение. Никога няма да ни издадеш.

Ледени тръпки полазиха по гърба му, между лопатките, там, където щеше да попадне ножът или може би куршумът. „Самоотбрана“ – мислеше си Дру. Няма да извърша грях, ако се опитам да се защитя.

Куршумът, изстрелян от пистолет със заглушител, прелетя съвсем наблизко. Той скочи вдясно като се превъртя край един ангел на смъртта от мрамор и извади пистолета си. Вместо втори изстрел, чу стенание. Превъртя се обратно покрай ангела, за да погледне какво става, излагайки се на опасност. Но опасността вече не съществуваше. Отец Станислав се свлече върху един затревен гроб. Пистолетът му със заглушител гръмна. Глухият изстрел отнесе снопче трева. Падна на тревата с глава върху каменната плоча. Конвулсивно потръпна и остана неподвижен.

Дру напрегнато се вираше в тъмното. Забеляза една сянка. Притаи дъх и приклекна. Сянката пристъпи напред. Беше Джейк.

ЕПИЛОГ

Изкупление на греховете

СКИТНИЦИ

Един час по-късно Дру влезе в къщата на Бейкън Хил.

– Трябва веднага да тръгваме – каза той на Арлийн.

– Веднага ли? – запита изненадано тя.

– Свършихме си работата. По-безопасно е да изчезваме.

Жената, която се грижеше за отец Станислав, запита дали той ще се върне скоро.

– Не, повикаха го спешно. Помоли ме да ви благодаря за всичко, което сте направили за него. Благодарни също така на приятелите ви и на човека, който ни даде под наем къщата.

Обърна се към Арлийн.

– Оставих спортната кола в гаража.

Подаде ѝ ключовете и се сбогува с жената.

– Бог с вас.

– И с вас.

– Deo gratias.

– Какво става? Защо е тази суматоха? – запита Арлийн.

Завиха покрай ъгъла в тъмнината. Тя изведнъж смутено спря, като видя паркирания Олдсмобил.

– Но нали каза, че са повикали отец Станислав по работа?

– Да, последна за него. Той е мъртъв.

– Моля?

– Някой стреля по него – Дру посочи към багажника на Олдсмобила. – Тялото е вътре.

– Застрелял го е?

– Да, като ми спаси живота.

– Но кой?

Дру отвори задната врата.

– Сестричке, дай да те целуна – засмя се Джейк.

Тя избухна в плач.

Джейк не беше се променил много. Мустаците му бяха все така червени, рижата му коса гъста и чуплива. Имаше високо открито чело. Беше в спортен екип и алпинки. На седалката до него лежеше найлонов пакет.

– Искаха смъртта ми да изглежда като нещастен случай, за да не задаваш неудобни въпроси след това, сестричке. Да се подхлъзна и да падна, докато изкачвам една скала. Забравиха колко съм добър – направих гримаса Джейк. – Вместо това се пребиха онези идиоти с мен. А аз – дим да ме няма.

– Не можа ли по някакъв начин да ми изпратиш вест, за да знам къде си и да не се тревожа?

– Ами ако те разпитваха? С амитал няма начин да не им кажеш всичко, въпреки че си ми сестра. Така изкопчиха от мен, че Дру е жив и е в манастир. Не можех да рискувам да ти се обадя. Следях вестниците, за да науча как е бил нападнат манастирът. Нито в тях, нито по телевизията съобщиха нещо. Питам се дали са се провалили, жив ли е Дру? Не можех да дойда при теб, сестричке, но имаше едно място, където Дру със сигурност щеше да отиде, ако се беше спасил. Може би не веднага, но някой ден. Същото, на което го открих през седемдесет и девета.

– Гробовете на моите родители.

– И сега отново сме заедно – каза Арлийн.

„Докога ли?“ – питаше се Дру.

Бостън остана зад тях. Насочиха се към Пенсилвания, в Бетлъм, където Арлийн беше оставила колата си в един гараж. Пътуваха почти цяла нощ. По пътя спряха близо до гробчето на Малкия Стюарт и по тъмно погребяха отец Станислав на един висок залесен склон.

Съблякоха свещеническите му одежди, свалиха един медал с лика на свети Кристофър от врата му, а също и пръстена, преди да го погребат. Дру тихо се помоли за мъртвия, както беше направил преди да хвърли тялото на чичо Рей в залива. „Може би наистина Господ прощава на грешните. На тези, които го почитат искрено и ревностно му служат.“ Започна да роси. „Сигурно Господ го благославя“ – помисли си Дру и се прибра в колата.

Около четири сутринта Арлийн събуди пазача на гаража в Бетлъм, плати и освободи колата си. Джейк и Дру караха напред с Олдсмобила, а тя след тях. Стигнаха до едно усамотено място на брега на река Лихай.

Валеше дъжд и още не се беше развиделило. Бутнаха колата на свещеника с всички оръжия вътре по един стръмен наклон, в по-дълбоките части на реката. Прозорците бяха отворени и колата бързо потъна. Дру извади пръстена на отеча от джоба си, прокара ръка по символа – пресичащите се сабя и кръст – и го запрати с все сила във водата. В мрака не видя точно къде падна.

Дъждът се засилваше и пречеше на първите утринни лъчи да пробият облаците. Отправиха се на изток към Ню Джърси. Умората ги накара да спрат край пътя, за да си починат. Дру заспа като често се стряскаше от кошмари. Клаксонът на един преминаващ камион ги стресна и тримата съвсем се разсъниха. Беше малко след единадесет преди обяд. Продължиха на изток, изморени и неспокойни.

Целият следобед по радиото предаваха подробности около нападението върху имението на чичо Рей и загадъчното му изчезване. Споменаваха, че като бивш офицер от тайните служби, който е участвал в борбата срещу тероризма, може да е бил отвлечен и убит за отмъщение.

Отделно от тази история съобщаваха за намереното тяло на мъж преди четири дни в мазето на едно студентско общежитие в „Стейт колидж“, Пенсилвания. Мъжът приличал на международния наемен убиец, познат като Янус. По предварителни данни същият се подвизавал под различни имена – едно от тях Андрю Маклейн, член на прекратила дейността си правителствена антитерористична група, изчезнал през 1979. Предполагаха, че истинският Маклейн е бил убит от Янус, който се възползвал от приликата помежду им и приел неговата самоличност.

Като се сменяха на волана, Дру, Арлийн и Джейк наближиха Ню Йорк и изчакаха да се стъмни, за да влязат в града. Апартаментът на Дванадесета улица, който ги интересуваше, не беше под наблюдение. Дру не беше изненадан. Чичо Рей беше мъртъв, „Риск анализис“ обезглавена, Янус изобличен – наистина нямаше причина да следят къщата. Нито Дру, нито Арлийн бяха споменавали имената си на Opus Dei. Братството не знаеше, че отец Станислав е убит. Никой не би могъл да свърже Арлийн и Дру с „Риск анализис“. Никой не знаеше за връзката им.

Все пак по навик действаха предпазливо и използваша задния двор на една сграда на Единадесета улица, прекосиха тясна градинка и стигнаха до мястото, където някога Арлийн безуспешно се бе опитвала да отглежда цветя.

От кухнята ги лъхна спарен въздух. Арлийн отвори прозорците и погледна какво има в хладилника. Предвидливо беше изхвърлила всички бързоразвалящи се продукти преди да тръгне за Дяволския Рог –

отправната точка в търсенето на Джейк.

– Все още ли не ядеш месо, а? – шеговито запита тя.

– Последният навик, който ми е останал от манастира – Дру не се засмя на шегата й.

– Не съвсем.

Джейк изглежда разбра нюанса в разговора.

– По-добре да ви оставя сами.

Дру хвърли поглед към Арлийн на другия край на масата.

– Какво ти е? – запита го тя.

Той не отговори.

– Изнервям ли те?

– Как би могла? – той се усмихна и й хвана ръката.

– Защото те накарах да обещаеш, че ще поговорим, когато всичко свърши.

– Да, ще го направим.

– За бъдещето. За нас. Но не искам да те насилвам – каза тя. – Знам, че трябва тепърва да свикваш с много неща след шестте години, прекарани в манастира. Но между нас има нещо. Взаимно. Хубаво. Един ден отново ще го почувстваме.

– Някой ден – отчаяно отвърна Дру.

– Да не би да си решил да се върнеш в манастира? Това ли искаш да ми покажеш с поведението си?

– Не, няма да се върна. Не мога.

– Не можеш?

Как да ѝ обясни? Беше ѝ обещал да поговорят. Но да ѝ обясни? Да провали последните мигове, в които може би бяха заедно? Вместо това отиде при нея и я прегърна.

Без да промълвят нито дума се качиха в спалнята. Любиха се за първи път. Дру не чувстваше вина. Арлийн беше права, когато веднъж му каза, че е дал обет за безбрачие, а не за целомъдрие. Предвид отношението на църквата към собствеността, на членовете на религиозните ордени по-скоро беше забранено да се женят, а не толкова да имат сексуален живот. Ограничението имаше правен, а не морален аспект – да попречат на съпруга да дели със съпругата си това, за което той работеше – увеличаване богатството на църквата.

Някои доброволно приемаха себеотрицанието. Но в момента Дру се чувстваше така изтощен и в същото време влюбен, че изобщо не му

беше до себеотрицание. Реши, че две човешки същества, които искат взаимно да си дадат малко нежност, не могат да вършат грях.

Изпита пълно удовлетворение – плътно притиснат до нея, усещаше топлината на голото ѝ тяло, гъвкавия, отзивчив натиск на гърдите и пелвиса ѝ в отговор на неговия – твърд, но и нежен, изискващ, същевременно и даряващ.

Изживяването беше чувствено, еротично, но и нещо повече от физическо удоволствие. Пълното отдаване премахна у него усещането за самота, тревога, надвиснала заплаха. След този безкраен миг на нежност той вече не се чувстваше обречен.

Изведнъж прекрасният свят рухна. Телефонен звън ги върна към жестоката действителност. Дру се извъртя и се втренчи в телефона на нощното шкафче. „Не! Още не! Имаме толкова неща да си кажем! Исках да...“

Телефонът отново иззвъня. Усети тялото на Арлийн да се изопва до неговото. „Но аз не съм готов! Не можеха ли да ни оставят още няколко часа да бъдем заедно?“

Третото иззвъняване разкъса напрегнатата тишина.

– По-добре да го вдигна – каза Арлийн. – Може би някой съсед е видял, че свети и е решил да се увери, че съм се върнала. Нали не исках да нахълтат ченгетата да проверяват за крадци.

Той кимна отчаяно.

– Ало? – тя вдигна слушалката. Погледът ѝ угасна. – Не познавам такъв... О, да, разбирам. След като ми обяснихте.

Арлийн закри с ръка микрофона. Нямахше нужда Дру да пита кой е.

– Някакъв мъж иска да говори с теб. Не знам как е разбрал, че си тук. Казва, че ти предлага избор. По-лесния вариант или...

– Ясно.

Като се опитваше да скрие неприятното предчувствие, Дру взе слушалката.

– Ало?

– Братко Маклейн – гласът беше дълбок и равен. Дру си представи как би звучал по време на служба. – Искаме да знаем какво се случи с отец Станислав. Той не се яви на уговорената среща. Знаем, че отиде при вас със задача да ви вербува. Трябва да ни кажете какво направихте с него. *И с пръстена.*

Всичко се завъртя пред погледа му.

– Не мога да говоря за това по телефона.

– Разбира се. Да се срещнем след петнадесет минути. При арката на

площад Уошингтън. През няколко сгради е.

– Ще бъда там.

– Знаем, че ще дойдете. Сигурни сме, че ще искате да изясним недоразумението, каквото и да е то.

– Точно така. Недоразумение – преглътна Дру и затвори.

Пресегна се за дрехите.

– Кой беше? – запита Арлийн.

Той си облече ризата и си обу панталона.

– Кой?

– Братството.

Тя потръпна.

– Искат да знаят какво се е случило с отец Станислав. Да се срещнем. На площад Уошингтън.

– Не можеш да рискуваш!

– Знам.

Дру я прегърна. Притисна я до себе си и почувства нежния допир на голото ѝ тяло до своето.

– Ако решат да ме разпитват с техните методи, няма начин да не изкопчат от мен кой уби отца. Беше Джейк, не аз. След като ме убият, ще започнат да преследват Джейк, а може би и теб. Не мога да им позволя да ти причинят болка. О, боже, обичам те.

Арлийн се притисна обезумяла в него.

– Къде ще отидеш?

– Не мога да рискувам да ти кажа. Ако решат да те разпитват с медикаменти...

– Ще дойда с теб.

– И ще разберат, че си замесена – Дру поклати глава. – Ще те убият.

– Не ме интересува!

– Но мен ме интересува!

– Бих отишла навсякъде с теб.

– Например в ада? Живей живота си. Той е най-големият дар. Моля те, приеми го.

Тя го целуна, като хълцаше през сълзи.

– А кога ще...

Дру разбра.

– Ще се видим отново? Някой ден по време на великите пости.

– Коя година?

Дру не знаеше. Вкопчи се отчаяно в нея като удавник за сламка.

След това я пусна. И тръгна.

Изгнанието

Египет. На изток от Кайро, на запад от Нил.

Дру скиташе из Нитрийската пустиня, където през 381 година от н.е. първите християнски отшелници, бягащи от Рим, са сложили начало на монашеството. Доста трудно се бе добрал до тази пустош. Без пари и паспорт, преследван от Братството, трябваше да впрегне цялото си умение, сила и решителност. Мъчителното пътуване бе продължило шест месеца. Ето защо, докато прекосяваше напуканата от слънцето гола земя загледан в скалния масив в далечината, където имаше намерение да установи килията си, почувства голямо облекчение. Като че товар падна от плещите му. Беше далеч от хората, от ужасите на цивилизацията, нямаше да се тревожи повече за живота на Арлийн. Оставаше му да мисли само за спасението на душата си.

Намери една пещера между скалите. Наблизо имаше изворче, а най-близкото село, откъдето можеше да си купува продукти, беше на един ден път от нея. Върна се към старите си навици от манастира – след залез слънце си казваше тихо вечерните молитви, сутрин си припомняше утринните служби, като произнасяше своята партия в една въображаема меса. През останалото време се отдаваше на медитация.

Рядко виждаше хора в далечината. В такива случаи винаги се скриваше в килията си. На всеки шест седмици – опитваше се да издържи колкото може по-дълго – му се налагаше да се върне към цивилизацията, когато отиваше в селото за храна. Тогава го обземаше силно безпокойство, говореше с продавачите само колкото да си поиска продукти, а те от своя страна също не го предизвикваха към разговор, въпреки че обикновено бяха много приказливи. Този висок, слаб, загорял от слънцето мъж с хлътнали очи, коса, спускаща се по раменете, дълга брада и целия в дрипи, несъмнено беше светец. Те му оказваха нужното уважение без да се натрапват.

Дните му бяха изпълнени със самота. Но не и със спокойствие. Колкото и да се опитваше да се откъсне от всичко чрез медитация, често го спхождаше мисълта за Арлийн. „Някой ден по време на великите пости“ – беше й обещал той. „Ще се върна при нея.“

Припомняше си Джейк, чичо Рей, отец Станислав, Братството. Дали някога ще се откажат да го преследват? Или по този начин

изкупваше греховете си, обречен винаги да бяга от преследвачите си?

Понякога си спомняше за своите родители, за смъртта им, за техните гробове. Началото и края.

Понякога обръщаше поглед на запад към Либия, опитваше се да си представи онзи луд, който я управляваше, терористите, които се обучаваха там.

На изток бяха Ирак и Иран, Израел и неговите врагове, Свещената земя, родно място на убийци и терористи. Сърцето му се изпълваше с отвращение.

Имаше да мисли за толкова неща.

КРАЙ

© 1985 Дейвид Морел
© 1993 Татьяна Виронова, превод от английски
© 1993 Златина Христова, превод от английски

David Morrell
The Fraternity of the Stone, 1985

Сканиране, разпознаване и редакция: Dave, 2009

Издание:

ИК „Кронос“, София, 1999
ISBN 954-8516-02-0

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10219>]